

СВЕТЛИНИТЕ НА АГНИ ЙОГА 1961

(Грани Агни Йоги 1961)
Записи на Б.Н.Абрамов от
1961 г.

ПРЕДИСЛОВИЕ ОТ ПРЕВОДАЧИТЕ

«Защото, ако първият завет беше без недостатък, нямаше да се търси място за втори.» (Послание на апостол Павел до Евреите, 8:7)

Всяка религиозна вяра е свързана с признаването на обстоятелството, че съществува Йерархия на Силите, в която човекът заема някое от по-ниските стъпала, а тези над него са заети от същества с по-висок ранг, като светци, ангели, архангели и така нататък до върха, който по право е отреден за Съществото или Силата, Която е единствена по рода Си и се счита за непознаваема поне за хората на Земята. Независимо от това немалко хора от най-древни времена и до днес са правили и продължават да правят опити за доближаване до Най-висшето и за разбиране на Неговото естество. Същевременно опити за връзка с хората са правени и се правят и Отгоре, от страна на по-високите етажи на духовната стълбица, в резултат на което са се появили различните Свещени писания, съдържащи в днешния си вид отделни откъслечни сведения за естеството на духовната Йерархия и някои практически знания и напътствия за живота на обществото. По такъв начин, започвайки примерно от Ведите, като едни от най-старите известни Свещени писания и стигайки до Корана, като сравнително по-късно Послание до вярващите, всяко от известните на света Свещени писания съдържа определени актуални за времето и мястото си сведения, но нито едно не би могло да се приеме за завършено и съдържащо цялата или пълната Истина, без остатък. При все това преобладаващата част от хората в Християнския свят са склонни да смятат, че Бог е наставлявал човеците единствено чрез Старозаветните пророци, евангелистите и апостолите и че единствено Библията трябва да се приема като Божие слово, а всички останали Свещени Писания са неверни и лъжливи. Същото се отнася и до привържениците на останалите вероизповедания, макар че много преди тяхната поява един не малък пророк е засвидетелствувал търпимостта и уважението си към всички съществуващи религии, като е заявил: «Не трябва да се почита само собствената религия и да се осъждат останалите, а трябва да се почитат и религиите на другите. Постъпвайки така, помагаш на своята собствена религия, като правиш услуга и на другите. Но ако постъпваш обратно, навреждайки на другите ти копаеш гроба и на своята собствена религия.» Идва времето и вече е дошло, когато Бог, в лицето на Йерархията на Учителите,

отново отправя своите Послания към хората с надеждата да ги отвърне от робуването на телесните възжеления, тоест на животинската им природа и да обърне погледа им нагоре, към вечното и нетленното, както им е било завещано преди време: "Аз казах: Вие сте Богове. Всички сте синове на Всевишния." (Псалми, 82.6)

Този е бил един от първите Завети, но и преди, и след него е имало и ще има още такива, при това все по-съвършени и по-задълбочени. Предлагащата поредица от Писания Може да се нарече Най-нов Завет към хората от Земята и всеки търсач на Истината, който без преднамереност се запознае с тези Записи, ще ги приеме с удовлетворение и преклонение към Този, Който ги е дал и с благодарност към този, който ги е записал. Велики Владико, Утвърди нашия скромен труд и ни Дай възможност да продължим да разпространяваме Твоето Благовестие за доброто на хората от нашата малка, но голяма по дух страна България.

ПРЕДИСЛОВИЕ ОТ ИЗДАТЕЛСТВОТО

(Към първото издание на Записите на Б.Н.Абрамов от 1951 г.)

Записите на Борис Николаевич Абрамов, приети по умозрителен път от Йерархията на Учителите или Всемирното Бяло Братство, са пряко продължение на известните като Агни Йога или Учение на Живата Етика записки на Елена Ивановна Ръорих, получени по същия начин и от същия Висок Източник през първата половина на 20 век.

Николай Константинович Ръорих със сина си Юрий пристига за участие в Манджурската експедиция през 1934 година в Харбин, където се организира група хора, стремящи се към духовно самоусъвършенстване и приели ръководството на Николай Константинович.

Един от най-устремените и духовно подготвени се оказва Б.Н.Абрамов, вече много години отдал на изучаването на философската и окултна литература с надежда да намери своя духовен път. Скоро Борис Николаевич получава пръстен на ученичеството от ръцете на своя Гуру. След отпътуването на Николай Константинович връзката продължава чрез преписка, в която се включва и Елена Ивановна Ръорих. През април 1936 г. в писмо до Абрамов тя препоръчва на Борис Николаевич: „Пишете за всички Ваши наблюдения и духовни преживявания и ги записвайте. Всичко това е извънредно важно и с годините ще се превърне в забележителна хроника. ... Разбира се, записвайте и Вашите сънища“. През януари 1937 г. още един път потвърждава: „Събирайте всички знаци и знамения - ще се получи забележителна Книга“.

До края на 1950 г. повече публикувани писма на Елена Ивановна до Абрамов няма. Обаче има нейно писмо от януари 1940 г. до Екатерина Петровна Инге, една от най-близките ученици на Ръорихови, живееща тогава в Харбин, с препоръки за Борис Николаевич. „Много Ви моля, скъпа Е.П., да предадете на Б.Н. да продължава да записва всички свои духовни преживявания и всички усещания във връзка със събитията. Също така, ако чутото от него с вътрешното или духовно ухо отговаря на доброто, нека да доверява, тъй като доброто е единната мярка във всичко. Много обичам неговите писма...” Тук ние за първи път вече намираме споменаване за възприемането от Борис Николаевич на някакви послания.

За следващите 10 години публикувани писма на Ръорихови до Абрамов или със споменаването му нямаме. Но неговият верен ученик и първи издател на неговите Записки Б.А. Данилов в книгата си „Вестъ принесший” пише за този период: „Още в 40-те години Борис Николаевич започна да възприема мислено отначало отделни думи, а после и цели фрази, идващи при него от пространството”. И първите Записки от 1951 г. още представляват такива „отделни думи”. В изреченията понякога се срещат два варианта на думата или фрагмента от фразата, има празнини, отразяващи забравени или неразбрани думи. Информативни ли са тези Записки и струваше ли си да се публикуват? На първо място, те илюстрират процеса на сформирание и задълбочаване на Общуването с Учителя, което за много читатели може да бъде не само интересно, но и полезно, а на второ място, не носят ли и те значение, скрито за определено време? Тъй като Елена Ивановна пише на съпрузите Фосдик през 1950 г.: „За времето на своя опит и аз съм отхвърлила не малко неща като нещо погрешно или даже безсмислено, но дойде време и много стана ясно и пълно с дълбоко значение”.

И още една забележка, отнасяща се до названията на издадените книги със Записи на Борис Николаевич като „Грани Агни Йоги”, което у много читатели предизвиква недоумение и предложение за други названия.

„Моето Учение е Свято и няма граници за неговите прояви. Безкрайно, неограничено и очертано само от предела на постигащото го съзнание. То се излива от Безпределността във всички векове, блестейки с безчислените страни на своите многообразни аспекти, безкрайни по своята разновидност. Страните са безчислени, безбройни по число, страни на единния Адамант, името на което е Истина за Битието. Те са безгранични и безпределни, и извън рамките на човешкото осъзнаване.” (ГАЙ 1952 г.)

ПРЕДИСЛОВИЕ ОТ Б.А.ДАНИЛОВ, УЧЕНИК НА Б.Н.АБРАМОВ

(Към първото издание на записите на Б.Н.Абрамов
от 1954 г.)

Един ученик се обърнал към своя духовен Учител с думите: "Искам да постигна Твоя Мир в дните на моя живот". Последвал отговор: "Отвърни се от себе си, вземи своя кръст и Ме последвай". Така просто и кратко Учителят обозначил линията на живота, по която трябва да върви стремящият се към духовно усъвършенстване.

Пребиваването на човека на Земята е като пътешественик на междинна станция – временно, но съвършено необходимо. Тъй като именно тук той придобива скъпоценните бисери на опита, без който е невъзможно по-нататъшното придвижване по духовния път. Един от тези "бисери" е прокарването на канали в Тънкия Свят, по които духът ще се устреми след заминаването си от плътния земен свят. Важно е да се отбележи, че тази работа човек може да изпълни само тук, на Земята. След Прехода от пътника не се създават нови направления в дейността и в Тънкия Свят той може да твори и да се придвижва само по направления, заложиени от него в плътния свят.

В Учението на Живата Етика и Записките на Борис Николаевич Абрамов за такава подготовка се препоръчва два пъти дневно да се мисли за Далечните Светове и за Бъдещето, установявайки още на Земята сътрудничество с човечествата на тези Светове и помагайки с това не само на своята еволюция, но и за придвижването на земното човечество, а и на самата планета Земя. А на дадения етап от пътя такъв процес способства също и за обостряне и усъвършенстване на мисленето и с помощта на ритъма дисциплинира волята на човека. Тъй като е известно, че самата материя е инертна, хаотична и само огнената воля е способна да ѝ придаде форма и да внесе порядък, тоест, да създаде космос.

Постоянно и последователно прилагайки в живота тези и други Съвети на Учителя, може съзнателно да се залагат плетениците на кармата на своите бъдещи възплъщения. Тъй като в този живот често се налага твърде болезнено да се изкупват предишни грешки и прегрешения - плодове на собственото несъвършенство. Разбирането, че всички усложнения и трудности са дадени не по нечий произвол, позволява да се пренесе полето на битката от обстоятелствата вън вътре в себе си, тоест, да се бориш и удържаш победа над себе си, над своите изживявани качества. Но такава изживяване не оставя след себе си пустота, а се запълва по закона на полярността с противоположни качества, необходими за приближаването до

целта, макар и много далечна – да заприличаме на своя Небесен Отец.

По такъв начин важната и отговорна задача, стояща пред всеки пътник на духовния път, е да утвърждава Основите на Учението на живота. В това ще бъде съзиданието. А ако всички дела си оставят само на езика, то разбудените енергии известно време ще носят напред, а след това, незакрепени с опитно приложение, ще се върнат при своя породител, но вече не със съзидаваща сила, а с разрушаваща. “Не думите ще спасят, а тяхното прилагане. Да се говори е много по-лесно, отколкото да се прилага. Думите, неутвърдени с действие са като сухи листа”. (Грани Агни Йоги.1956.42)

Земята и Космосът са единни по своя строеж и по своето предназначение. Космическите Закони регулират всички процеси, протичащи в Мирозданието. И ние, земляните, не представляваме изключение. Времето, когато човек се е стремил да познае и разбере само грубо физическите закони, тоест, достъпните за наблюдение от съвременните органи на чувствата на хората от нашата планета, е минало. Животът на всичко съществуващо, от атома до звездните галактики, се подчинява на единните Космически Закони. И човекът, създаден по образ и подобие на Бога, носи пълна отговорност за всичко, произвеждано от неговия микрокосмос. Ежесекундно всеки от нас ражда мисли, чувства и емоции, носещи в зависимост от тяхното качество огън и светлина или зло, тъмнина и разруха. А да се излъчва светлина в пространството е възможно винаги, насън или при бодърстване, ако е запален светлия огън в сърцето на пътника. С това се оказва помощ в еволюционното развитие на всички и на всичко обкръжаващо, даже на далечното и невидимото. Да си спомним за картината на Николай Константинович Ръорих “Прокопий Праведник се моли за неизвестните плаващи” или за неговото платно “Агни Йога”...

Според Космическите Закони истинското Служене започва тогава, когато малкото “аз” израсне в колективно, а след това стане едно с голямото “Аз”, с Индивидуалността. Този процес е неразривно свързан с еволюцията на духа. И на нашия хоризонт вече блещука новата, по-висока духовна степен, която ще ознаменува завивката на прехода към космическо съзнание. “Личното съзнание е расло и се е развивало по плана на еволюцията, и е било нужно като необходимо стъпало към следващата, по-висша форма на неговата проява. <...> Човечеството преминава на колективни релси, независимо от това дали иска това или не го иска. Колективът разширява съзнанието и го приобщава към по-широк кръг. Колективът расте, обхващайки в края на краищата цялото земно човечество,

за да стане след това част от вселенското човечество”. (Грани Агни Йоги.1956.34)

Трябва да се помни, че най-важният ключ към успеха по пътя към това стъпало на духовното усъвършенстване се явява постоянното помнене на Учителя, на Йерархията на Светлината, постоянното представяне на Висшето. За овладяването на този ключ способства въвеждането на ритъм във всички благи дела и мисли, тъй като на ритъма, като на един от основните Космически Закони, се държи цялото Мироздание. И, разбира се, цялата дейност трябва да бъде при това съзнателна, с пълното разбиране на следствията от всяка постъпка, дума, чувство и мисъл. Само при тези условия е възможно ускорено следване на пътя на духовното усъвършенстване.

“Казах вече: допустимо е всичко, но с Мен, за да мога аз да Вляза във всички ваши дела с утвърждение. А отдихът е възможен, и развлеченията са възможни, но не при условие на забравя на най-нужното. Даже съсредоточавайки се върху сериозна работа не трябва да се забравя Учителя. Затова се говори за постоянно представяне и неразделност на съзнанията. Не е голямо постижение да се помни Учителя в моментите на Общуване, забравяйки за Него в по-голямата част от деня или нощта. Говоря за непрекъснато помнене. <...> А когато завърши земният живот, ще помогне лесно и без съжаление да се разделите с всичко, което той ви е предоставил временно и свободно и радостно да заминете за Другия свят, в Света на Моите безпределни възможности, откриващи се пред тези, които са с Мен”. (Грани Агни Йоги.1955.283)

Б.А.Данилов

ЖИВОТ НА ПОДВИГ И НЕПОКЛАТИМА ПРЕДАНОСТ

[Кратка биография на Борис Николаевич Абрамов, наричан от Великия Владика (Маха Коган) Махатма Мория Негов Син, изпратен в света да донесе на Земята последното Благовестие или Посланията на Йерархията на Учителите за хората от епохата на Водолея.]

Борис Николаевич Абрамов е роден в Русия на 2 август 1897 година. В юношеските му години склонността към военното

дело го завежда във флота и той става военен моряк. През 1917 година над Русия преминава ураганът на революцията и Борис Николаевич заедно с много руснаци се оказва зад пределите на родината си. Страхотна тежест ляга на плещите на онези, което се оказват зад границата в такава ситуация. "Зовът на Родината" е реално съществуващо явление, макар и да не се измерва с нашите земни мерки и трудно да се разбира от не изпиталите това чувство. Озовал се зад границата, той не изгубва вярата си към Родината и не ѝ изменя, съблазните на Запада не го изкушават. Той си остава не само по кръв, но и по дух руснак. Той не се стреми към забогатяване, неговите потребности от материални блага са много скромни.

Б.Н.Абрамов бил човек с голяма култура и всестранно образован: разбирал от техника, работил в химическа лаборатория, познавал добре музиката и литературата, като самият той свирел на пиано и пишел стихове. Негово постоянно увлечение били познанията за предназначението на човека, за неговото място и роля в мирозданието. По пътя на духовните си търсения Борис Николаевич се запознал с различни философско-религиозни системи. На него са били близки Ученията на Христос, Буда, Платон, Конфуций, Зороастър. Така се полагали основите на неговия мироглед, който окончателно се формирал след срещата му с Николай Константинович Ръорих.

През 1934 година, по време на пътешествие в Китай, Н.К.Ръорих пристига в Харбин. Руското население на града с уважение посреща своя земляк, вече известен по това време като голям художник, пътешественик и учен. Зад границата били известни също и философските възгледи на Николай Константинович. Естествено, че към него се устремили хора, живеещи с духовните си интереси. От многото идващи при него харбинци Николай Константинович избрал хора, които били духовно най-подготвени за сътрудничество с него и които сформирали неголяма група ученици, приемачи Н.К.Ръорих за свой земен Учител – Гуру. В това число бил и Б.Н.Абрамов. От цялата група ученици Николай Константинович отделил двама, на които връчил донесени от Хималаите пръстени на ученичеството, като знак на особено доверие и духовна близост. Тези избрани били Б.Н.Абрамов и А.П.Хейдок. От този момент започнала нова страница в живота на Б.Н.Абрамов. Николай Константинович го завел до изворите на Живата Етика, коленичейки пред които избраният ученик жадно попивал новите знания. Дългите години на търсене смисъла на живота най-после го довели до отговора на този въпрос. Може да се каже, че на тази група хора (ученици) е била предоставена уникалната възможност да бъдат приобщени към Мъдростта на Живота от самият Н.К.Ръорих – една от големите духовни

личности на 20 век. Те имали щастието да се срещат често с Николай Константинович, докато пребивавал в Харбин. Той провеждал с тях срещи, по време на които били заложени основите на бъдещото сътрудничество, предавал им своя богат опит в служенето на еволюцията и общото благо. Със заминаването на Н.К.Ръорих в Индия установеният контакт не се прекъснал, а продължил като преписка. Спомняйки си за срещите с Николай Константинович, Абрамов казвал, че Гуру ясно е формулирал закона за Йерархията на Светлината и Нейното значение като основен закон на мирозданието. Удивителната духовна култура, свойствена на Н. К. Ръорих, до голяма степен се предала на Б.Н.Абрамов и станала негово жизнено кредо. Той бил външно обикновен и скромен, и много хора, преминавайки покрай него или дори влизайки в допир с него, даже и не подозирали какво представлява действителната негова същност, изпълнена с огнена устременост и непреклонна преданост към духовния Учител. Вероятно е било нужно не едно въплъщение, за да се утвърди в сърцето такъв мощен енергетичен потенциал. Неговият живот може да бъде наречен подвиг в служенето на еволюцията. Нямало гръмки думи, ефектни постъпки, нямамо провъзвестия. Пътят на Б.Н.Абрамов бил изпълнен с много трудности – така било зад границата, така било и тук, в родината (той пристигнал в СССР през 1959 година). Имало моменти в неговия живот, когато препятствията се нареждали пред него като стена и физическото обзрение не виждало никакви възможности, а само сърцето е знаело и помнило думите на Учителя: "И това ще се преживее". Какво му е помагало в тези минути? Устремът и предаността на своя духовен Учител. Помощта идвала в последния момент. Облаците се разсейвали и отново изгрявало слънцето. Б.Н.Абрамов като човек е притежавал и някои качества, присъщи на всички нас, хората. Е.И.Ръорих в своето време му показвала тези особености и, трябва да се каже, че той приемал тези съвети и ги спазвал точно. Още в 40-те години Борис Николаевич започнал мислено да възприема отначало отделни думи, а след това и цели фрази, идващи при него от пространството. Новите явления в неговия живот били неочаквани и предизвиквали в него различни въпроси. Но у него не възникнало чувство на гордост и величие. Тук, безусловно, се е проявила онази духовна култура, която щедро споделял с него неговият Гуру. В писмо до Н.К.Ръорих, във връзка с новия си и неочакван опит, Б.Н.Абрамов попитал как да се отнася към него. Отговорът пристигнал бързо, но не от Николай Константинович, а от Елена Ивановна, която се обръщала към него с молба да ѝ изпрати образци от получените записки. След получаването им Елена Ивановна му писала отново, потвърждавайки техния Висок източник, изразила

радостта си за него и го посъветвала да продължи работата. Борис Николаевич изпълнил този съвет и до края на земните си дни продължил почти ежедневно да води записки на постъпващата информация. Естествено, че е била необходима пълна мобилизация не само на физическите, но и на духовните сили. Информацията, като правило, пристигала нощем и трябвало веднага да бъде записана на хартия, тъй като плътната физическа обвивка не е в състояние да задържи дълго в съзнанието си тънките докосвания на Висшите сфери. Такова колосално натоварване нощ след нощ за десетилетия трудно може някой да си представи. Този процес може да се нарече подвиг. Какво е движело този човек, за да изпълни този титаничен труд? Не е имало принуждение, не е имало славословия и хвалебствени химни в негова чест. Той не излизал по трибуните и не пожънвал буря от аплодисменти. Той преминал скромно през живота, незабелязан от мнозина.

Дошло е времето многогодишният труд на Б.Н.Абрамов да стане достъпен за читателите. По същия начин и светлината на някоя далечна звезда достига до нас тогава, когато физическото тяло на звездата вече не съществува, като ни кара да обърнем глави нагоре и някакъв трепет изпълва сърцето ни.

В настоящата книга са поместени записите, направени от Борис Николаевич през 1961 година. Тяхното съдържание помага да се разкрият нови страни от Агни Йога и по-добре да се разбере и усвои Мъдростта, изложена в книгите на Живата етика, тъй като и всички те са дадени от Единния висок Източник. Б. Н.Абрамов е получавал информация от Великия Учител, а след заминаването на Николай Константинович и Елена Ивановна Ръорих от земния план, е възприемал също и техни съобщения, което е отбелязано в началото на съответните записи с думите "Гуру" и "М.А.Й." (Майката на Агни Йога). При подготовката на ръкописите за издаване са били запазени особеностите на стила и формата на изложение на записките, което, несъмнено, ще помогне на читателя да почувства дълбочината и значението на тези знания, дошли до нас благодарение на подвижническия труд на Борис Николаевич Абрамов.

Б.

А.Данилов

ЗАПИСКИ НА Б.Н.АБРАМОВ ОТ 1961 ГОДИНА

1961 г. 001. (1 януари). При обединеното взаимодействие на съзнанията тяхната сила се удесеторява, а

също и светлоносността и мисълта става задълбочена. Дългият опит на всекидневните записи потвърждава това на практика. Сливането в духа с Владиката ражда непомръкваща Светлина. Откъде е неизчерпаемостта на мислите? Откъде е непогасващият огън на сърцето? Откъде е силата да се противостои на тъмнината? Владиката, пребиваващ в сърцето, Той твори. Затова да въздадем необходимото на Светлината, която ни е докоснала и да запалим ярко огньовете на признателността. Осъзнаването мощта на Източника ще умножи вашите сили и ще укрепи връзката. Трябва по-често да се мисли за нея, тъй като тъмната глутница не дреме, опитвайки се да пресече всяка нишка на връзката. Свещенният съюз се утвърждава отново неуморно и всекидневно в лъчите на утрото в Общуването и Близостта с Учителя на Светлината. Тъй като ярката дисхармония на земната суета затъмнява сиянието на Светлината и замъглява светлото осъзнаване на Близостта. Възможно е да се прекара деня в засилен стремеж да се удържи яркостта на Общуването сутрин и да се пренесе то неумалено през вълните на дневните впечатления. Не е толкова трудно да се усети реалността на Общуването, колкото да се удържи това усещане през деня, в условията на обикновения живот. Но ако не се научим да осъзнаваме постоянното Присъствие тук, на земята, то как ще го удържим там, в Надземното, сред изострените условия на Тънкия Свят и астралните вихри. Утвърденото тук ще продължи там. Нито едно достижение няма да бъде загубено, тъй като ще остане в Чашата. Затова сферата на това, което подлежи да се извърши и което трябва да се достигне се разширява, за да се преумножи събраното. Застоят е осъден, но Приветстваме устремното сърце и желанието за действие. При външната оскъдност на обкръжаващото се разкриват неизчерпаемостта на богатствата и възможностите на вътрешния живот на духа. За какво ни е всичко, което е наоколо, когато е отворена Съкровищницата на Космическата Мисъл и когато е утвърдена Близостта на Владиката. И най-главната задача е да се удържи. Затова да усилим отново постоянното помнене за най-нужното, постоянното предстоене и яркостта на Образа на Учителя в третото око. На яростното беснеее на тъмнината ще противопоставим спокойното осъзнаване на несменното постоянно Присъствие в духа на Учителя на Светлината и нерушимата мощ на равновесието. На неистовото беснеее на необуздания астрал в другите ще противопоставим непоколебимото спокойствие на духа, утвърдено върху осъзнаването на невидимото Присъствие на Този, на Когото сме предали своя дух и съдба завинаги. И колко малки и нищожни ще изглеждат тогава гримасите и беснееенето на астрала и жалки всички опити на неговите тъмни вдъхновители и подстрекатели. Ще противопоставим величието на Светлината и

нейната непобедимост на нищожните хитрости на тъмнината. Светлината е вечна, но тъмнината е временна! Духът е вечен, но са временни тялото и тежестта на земните условия. И в тази яростна борба с тъмнината ще победи Светлината.

1961 г. 002. Живейте с надежда за бъдещето. Лъчът на преуспяването може да се изпрати както в бъдещето, така и в настоящето. Колко невидими стрели е пречупила Моята Ръка преди ти да можеш да се оправиш и да възстановиш равновесието. Нашите врагове искат да убият надеждата за бъдещето, да я убият чрез настоящето. Вземаме участие в събитията там, където устремяваме съзнанието. Това се отнася и за голямото, и за малкото, и за живота на отделните хора. Съзнанието, устремявано в една или друга сфера, област или някакъв обект, въздейства на тях и взема участие в това, което става в тях или с тях. Така се създават канали на въздействие и участие в ставащото далеч или близко. Обикновено енергиите на съзнанието се изразходват за непосредственото обкръжение, но обсегът на мисълта не е ограничен от разстоянието и действа отвъд пределите на далечините. Колкото повече съзнание е вложено в мисълта и колкото тя е по-определена, отчетлива и устремена, толкова тя е по-действена. По-добре е тя да се оприличи на стрела, а изпращащия – на стрелец. Изпращаните мисли съдържат в себе си отчетлива и ясна картина на желания резултат, при което елементите от астрално естество се изключват от нея – мисълта е чиста, монолитна, безстрастна. Бидейки по вибрации по-висока и по-тънка от астралната мисъл, тя неутрализира последната и я потушава. Това е много лесно да се провери опитно, посрещайки вихрите на буйните емоции на астрала със стрелата на безстрастната, студена, сдържана мисъл. Кълбото от астрални емоции ще се пръсне като сапунен мехур и ще помръкне безсилно (подобно на дрипи) върху аурата на своя породител. Трябва да се защитавате умело от необуздаността на астралните нападения, държейки със здрава ръка острието на изострената мисъл. И е важно не това, което се говори в този момент, а какво се мисли. Човекът живее в океан от непрекъснати стълкновения на мислени вълни и победител излиза този, чиято мисъл е по-силна. Силата на мисълта не е в нейната емоционалност, а в огнеността от висш порядък. Огънят на равновесието, спокойствието и безстрастието е най-висш. Даже любовта без равновесие се отслабва от спазматичността, тоест от неуравновесеността на енергийното въздействие. Сякаш изпратената стрела е привързана за шнур, който от време на време я дърпа в обратна посока. За равновесието ще се наложи да се каже още много. Тази основа на мощта на човешкия дух не може да се осъзнае, ако не се притежава продължителен опит в психотехниката на мисълта. Огънят на мисълта се циментира от волята. Когато волята

господства над чувствата на човека, неговата сила се увеличава стократно.

1961 г. 003. (2 януари). Колкото и да е сложен въпросът за възпитанието на волята, този процес в крайна сметка се свежда до обуздаването на астрала и неговото пълно подчиняване на духа. Астралът е само обвивка, проводник, оръдие на духа, но не самият дух. Възможно е отлично да се преживее без всякакви емоции и все пак да останеш пълноценен човек, нищо не губейки при това. Сферата на астрала засяга низшата сфера на живота, без която разширеното съзнание може да съществува напълно свободно. В процеса на еволюцията на човечеството ще настъпи етап, когато астралният проводник, изпълнил своето еволюционно предназначение, ще стане напълно ненужен. Но отделни хора вече са се доближили до тази степен и оттук е борбата: на тях самите за своето господство над астрала, и на астрала – за своето съществуване. Яркия живот на тази обвивка се проявява особено силно в примера с пияницата, наркомана, картоиграча или развратника, но човекът може да преживее без тези пороци и да преуспява в своето развитие, и да се радва на живота, и да възхожда, тоест да върши това, от което го лишава разюзданият астрал. Затова е по-добре напълно да го изключиш от сферата на активност на съзнанието, отколкото да му се подчиняваш. И власениците, и самобичуването, и другите крайности на аскетизма показват колко изострена е била борбата с тази яростно съпротивляваща се обвивка. Сега тя се обуздава с единното начало на духа. Да се приведе астралът към мълчание значи той да бъде овладян. Неговите емоции са ужасно заразителни и се предават от човек на човек с излъчванията на аурата, предизвиквайки в съзвучните аури аналогични вибрации. Хората постоянно и повсеместно заставят обкръжаващите ги да вибрират на същия ключ, в който звучат сами. Самоохраната на собствения микрокосмос от тази външна зараза трябва да бъде постоянна и зорка. Иначе човекът заприличва на пазарна марионетка, която започва да се движи веднага щом някой започне да дърпа връвта, водеща към нея. Точно така дърпат за нервите човека астралните вибрации на необузданите обвивки на обкръжаващите го хора и тогава той се криви и кълчи като кукла в театър, за забава на множеството зловни очи, радващи се от астралния свят на сътворяването зло. Но техните жертви са слепи и продължават да се кълчат и да се нараняват един друг, и да се помрачават за голямо удоволствие на гледащите зловно. Извършва се вече не лично, а пространствено зло и угасяване на последните искрици светлина и в тези, които се явяват жертви на своите собствени астрални емоции, и наоколо.

1961 г. 004. (В 2 часа през деня). Да предоставиш себе си на изпитание от пространствения огън значи да изпитаеш върху

себе си, със собствен опит, в цялата острота на преживяванията неговите прояви и реакциите на съзнанието. Собствените огньове са тясно свързани с огньовете на пространството и огньовете в другите хора и затова приемането върху себе си на болките на света не е символ, не е приказка, а ярка действителност за израсналото съзнание. Изпиването на чашата с отрова обикновено става чрез хората, наред, в добавка и свръх процеса на погасяване на обкръжаващото несъвършенство, насищащо сферата наоколо. Малцина могат да издържат това двойно натоварване. Но този, който издържи това най-трудно изпитание, овладява огъня и умножава мощта на своята воля. Цената е огромна, но затова и достижението е сияйно. Мъжество, устойчивост и непоколебимост – това са качествата на духа, които са необходими при това и над тях е свързващото ги равновесие – това висше качество на духа. Затова ще тръгнем победно и ще достигнем върха, независимо от всичко, тъй като вървите с Мен.

1961 г. 005. (2 януари). Преодоляването на себе си и победата над себе си се постига с мисъл. Ако не достигат сили да се утвърди желаното качество в дадения момент, то да се мисли за него винаги стигат сили. Упоритата и настойчива мисъл за желаното достижение ще расте и ще се укрепва в съзнанието и когато събере достатъчно сили, желаното качество ще се окаже вече утвърдено без особени усилия. Стига само в сърцето да гори стремежът да се достигне желаното. Може да си представяш себе си вече като притежаващ даденото качество и проявяващ го в живота. И то ще навлезе в живота и ще стане реално и здраво. Процесът може да се усили със самовнушение. Може да се внесе ритъм в него и всекидневно да му се отделя нужното време. Оставайки предишния няма да влезеш в областта на Светлината. Необходимо е да се придобие светло облекло на духа: то се създава от сиянието на огньовете на утвърждаваните качества. В своето въображение можеш да видиш себе си в бъдещето като притежател на всяко качество. Тази мислеформа при достатъчно уплътняване непременно ще се въплъти в действие и ще се прояви в живота. Пряката борба с недостатъците или слабостите на духа, подобно на немисленето за бялата мечка, изисква много ненужно напрежение, но заобиколната пътека ще доведе до тази същата цел по линия на най-малкото съпротивление. Неотдавнашният опит със самовнушение се оказа успешен – то може да бъде усилено, прилагайки при това ритъм и уплътняване на мислеформата вече за утвърждаване на друго и по-трудно качество. Каква радост е да се осъзнава, че по този път можеш да утвърдиш в себе си всяко качество на духа и да се освободиш от всеки недостатък! Очистването на мисълта се извършва също по този път. За прехода в достоен вид в Тънкия Свят трябва да се пригответе отрано, за да не се окажете неочаквано за себе си

сред нежелани съседи и в сфера, съответстваща на тях. Тъй като и притеглянето към различните сфери става според светимостта на аурата и според характера на елементите, влизащи в нея. Човекът, затъвал цял живот в нечисти помисли и изведнъж поискал да се очисти ще попадне в тези същите съответни слоеве, ако независимо от своето най-искрено желание не е довел очистването до края. Ще се наложи да се огледат всички ъгълчета на съзнанието и да се изхвърли всичко, което не съответства на достигнатото стъпало на разбиране. Но трудността на процеса се облекчава с прилагане на доказвания метод и очистването на мисленето става достижимо. Всяка нечиста мисъл, останала незабележима в хранилището на паметта, ще изплува навън и ще предяви своята сметка към своя породител когато той бъде в Надземното, увеличавайки го на по-ниско стъпало на стълбата на живота. Затова преразглеждането на направените натрупвания трябва да бъде извършено преди преминаването на Великите Граници, за да бъде облеклото на духа белоснежено. Учителят не може въпреки Закона да приближи до себе си този, чиито дрехи са нечисти. Законът за съзвучието управлява сферите, в които пребивават развъплътените духове и всеки заема в тях своето място в точно съответствие на излъчванията на неговата аура с вибрациите на съзвучната ѝ сфера. Някой би искал да се издигне и по-нагоре, но магнитът на аурата е по-силен и го притегля в присъщата за аурата среда. На земята и добрите, и лошите хора често са в допир, но там разделението се охранява от Закона и стражите на сферите. Поставени йерархично, те са достатъчно силни, за да не допуснат незаконно нахлуване в ненадлежащите сфери. След посмъртната борба между висшите и низшите принципи на човека и последващото очистване всеки отива в съзвучната му сфера и заема тази височина, която е достигнал. Но предварителната работа по очистване на съзнанието се извършва още на земята, тъй като това, което е утвърдено тук, ще бъде утвърдено там и това, което е отхвърлено тук, се отхвърля също и в Надземния Свят.

1961 г. 006. (3 януари). Нека вървящите след теб да четат и да виждат, че пътят им е прокаран с труда на този, който е преминал по-рано от тях, пробивайки пространството. По прокаран път е много по-лесно да се върви, отколкото той да се пробива. Пътят на духа за вървящите след се прокарява с мисъл в пространството на бъдещето от Този, Който Води. Мнозина биха искали да вървят напред, но при бедност на мисълта и неумение да се ползват от пространствената съкровищница напред ще бъде празно. С изживяна мисъл няма да се придвижиш напред. Но откъде да се вземат нови мисли? От Учителя на Светлината. Но как да се вземат те, след като даже Неговото съществуване не се признава? Остава да се върви след тези, които имат достъп до

Учителя на Светлината и до областта на Неговите мисли. Следователно трябва да се взема или от Учителя на Светлината, или от тези, които взимат от Него, или пък да се стои на място. Мнозина нямат свое и живеят, взимайки назаем от чуждото. Но Учителят Казва: всичко е твое, ела и вземи. Мисълта на малоумните, отричащи Учителя на Светлината, е безплодна, макар и техният глас да е звучен. Нужни са сеячи, оплодотворяващи с мисъл пространството и разредители на сферите. Но тъй като те са малко то натоварването, лежащо върху малцината, е тежко. Учителят дава нужните сили, за да се издържи до края.

1961 г. 007. (4 януари). Съзнанието се храни със светлина. Общуването със светлината насища съзнанието както Слънцето – растението.

(М.А.Й.). Изпращам ласка на сърцето и с нея любов. У хората техните чувства и привързаности са временни, а у Нас постоянни. Ако Обичаме, то е завинаги. Наблюдението над себе си ще приближи разчленяването на проводниците и възможността да се действа във всеки от тях. Но трябва и волята да укрепне. Волята е лост на могъществото на духа. Тялото старее, но не духът. Отсъденото време приближава. Постоянната борба и постоянното преодоляване са основа за напредъка на духа. Иначе няма напредък. Положеното усилие не може да не даде резултати. Класът на духа се налива нечувано и неவிждано за око̀то. Най-трудно е овладяването на мисълта. Достига се с постоянна тренировка. Във всеки даден момент мисълта може да се насочи в нужното русло, избягвайки празномислието. То е много вредно, тъй като води към разложение. Указвам необходимостта от преодоляване на себе си в областта на активност на мисълта. Как да се започне? С мисъл за възможността да се преодолее всичко. Стъпалото на мисленото преодоляване на препятствието е най-важното: без него е невъзможно. Ударението е върху мисълта. Няма такива препятствия, които да не могат да се преодолеят с мисъл. Преодолявайки препятствието в мислите усилват мисълта, докато тя не се въплъти вече във външно действие. Ако няма резултати, значи мисълта е слаба, значи съмненията, колебанията и неувереността са подрязали нейните крила. Трябва твърдо да се запомни: ние ще достигнем целта, тъй като вървим заедно.

1961 г. 008. (5 януари). Приношението е според съзнанието. В древността са принасяли дарове в храмовете. Сега се принасят даровете на духа. Какво може да принесе всеки вървящ към Владиката? Най-доброто, което притежава. Най-добрите мисли, най-добрите чувства, най-добрите настроения, най-добрите думи и дела. Владиката Иска да ви види бодри, силни, устремени. Огньовете на сърцето ще бъдат най-доброто приношение. По-рано в храмовете са запалвали огньове. Сега

разпалването на пламъка протича в храма на сърцето и този огън ще бъде най-добрият дар за Владиката. "Какво още мога да Ти принеса, Владико?" – така започва своя ден ученикът. Това приношение ще бъде пространствено и затова общополезно. Служенето на сърцето се осъществява при огньовете, тъй като това служене е огнено. И можете да си представите как сияе сред мрачините на живота запаленото сърце. Наистина това възношение е най-висшето, което е в него. Такова носене на Светлина ще бъде подвиг сред обикновения живот. Затова служенето се извършва според своите сили и разбиране. Светилникът на своето сърце може да се запали съзнателно, доброволно и по заповед на волята, заменяйки тъмнината в себе си със Светлина. Ако съзнанието представлява лаборатория за всички усещания, то от това следва, че тези усещания или чувства и мисли можеш да създаваш сам, вместо да бъдеш техен пасивен обект. Те могат да се създават или под въздействие на обкръжението, или пък човек ги създава сам, независимо от своето обкръжение и по своя воля. Целта е служене на Светлината и борба с тъмнината. И ако ти се е удало да разредиш унилата сивота наоколо със своята светлина – това ще бъде най-доброто приношение на еволюцията и света. Разредителите на тъмнината са толкова малко. Кой ще поиска да поеме върху себе си задачата по пространственото служене? Тя не се вижда от обкръжаващите хора и не носи награда. И единствено само Учителят и Владиците на Кармата ще отбележат невидимия подвиг. И заслугата увенчава Носителя на Светлина само в Надземното, издигайки го в сфери, съзвучни на Светлината. Често питат: „Какво да се прави?“ Да се носи Светлина на света в своя микрокосмос – и на света, и на хората. Всяко преодоляване на помрачаването, унинието, раздразнението или на някое отрицателно състояние в себе си ще бъде принасяне на дар за Владиката и благо за земята, даже когато сте в самота, даже когато никой не го вижда. Йогите – Носители на Светлина пребивават във Велико Служене в далечните планини, невидими и неизвестни за света.

1961 г. 009. (6 януари). Цялото време, което е и ще бъде, се намира в разпореждане на човека и затова той може да достигне всичко, което поиска. Астралът в своите прояви е биполярен. Овластяването на движението в този проводник, ставащо на единия от полюсите, довежда до контрол над проявите на движение на противоположния полюс. Не се привързвайте към нищо и няма да има какво да губите; не се радвайте на нищо и няма да плачете. Не позволявайте на астрала да се проявява на единия от полюсите и неговият противоположен полюс ще замлъкне. Това е и основата на безстрастието и лостът за подчиняване на астрала, ключът към властта над него. Астралът е

център, цитадела и средоточие на личността и всички негови преживявания текат за себе си. Егоистичните, лични мъка и радост са толкова далеч от понятието за Общото Благо, именно общото, а не личното. Отсъствието на егоистична радост не лишава човека от усещането на свръхлична радост или на космическа радост. Те толкова се различават помежду си, колкото Светлината и тъмнината. Злорадството и радостта на егоиста не са далеч едно от друго по природа. Безстрастие се постига когато астралът замлъкне и движението в тази обвивка се прекрати. Трудно е да се бориш с астралната мъка, но астралния възторг или радост може да се пресича в самото им зараждане. Радостните подскоци на теленцето на ливадата не са от мъдрост – след тях следва жалното блеене и пълната безпомощност. Учението указва да не се радваш и да не тъгуваш прекалено и, ще Добавим, даже тогава, когато това се отнася до безличната радост, тъй като докато не е достигнато стъпалото на космическата радост равновесието се удържа с труд. А основата на силата на духа и неговото могъщество е равновесието. И затова в началото на процеса на неговото утвърждаване трябва да се уравновесят движенията, протичащи в астрала. Указва се също да не се поразяваш и да не се удивляваш от нищо. Това се отнася до явленията от същия порядък. Могъществото на Владиката се гради върху пълното равновесие на духа. Идеалът, към който се устремява ученикът, е на всичко ставащо наоколо астралът да не реагира по никакъв начин. Астралната обвивка се стреми ярко да прояви себе си в гласа, в погледа, в движенията и жестовете, в емоциите и чувствата. Тези прояви са неговата храна. Те са врагове на равновесието, врагове на човека, тъмничари за неговия дух. С всяка емоция човек отдава себе си в робство на астрала, тъй като не той, а неговото его, неудържимият астрал държи показалката в ръце и подчинява на себе си психическата активност на съзнанието. Възможно е и да се радваш, и да се усмихваш, но не за забавление на астрала. Палячото се обуздава с желязна ръка. Може да се проследи как действа той. Всички се смеят, смее се и той; всички плачат, плаче и той; всички бягат в животински пароксизъм на страх, носи се и той; всички треперят от империл, трепери и той. Така подражавайки и заразявайки се той прави всичко, което правят хората, без да знае нито задръжка, нито контрол. Но защо трябва да бъдеш палячо или маймуна, когато може да не се реагира никак на проявите на астрала в другите, тоест да се проявява равновесие. Защо да се преодоляват най-високите върхове – това невинаги е по силите – когато може в течение на деня върху малките неща да започне утвърждаването на Огнената Йога, водеща към достигане могъщество на духа. Тъй като пътят преминава през себе си, тъй като самият човек е този път. Колкото еднopolюсни движения на астрала се извършват

през деня, толкова са и възможностите да се управляват техните антиподи. Те са дребни и нищожни, но затова пък целта, която се достига с тяхното обуздаване, е огромна и сияйна. Към нея именно може да се устремите в осъзнаването на това, че всичко е достижимо.

1961 г. 010. (7 януари). Прилагаме най-добрите мерки за това да придвижим напред. Понякога „най-добро“ в Нашето и вашето разбиране се различава. При пълно сливане на съзнанията това го няма. Учителят Дава най-доброто, което позволява кармата. Но защо ли това се забравя толкова често? Отначало ще заплатите дълговете. След погасяването на старите задължения промените няма да се забавят: ще дойдат и нови хора, и нови условия. Загрижени сме да създадем търпими условия на живот. (Сега те са нетърпими). Но уроците, давани от живота са крайно нужни. Сплитовите на кармата са сложни. Нишките на връзки с тези сплитове се късат, когато е изчерпана енергията (на кармата). „Идва Князът на този Свят и няма нищо в мен“ е основната формула, прилагана при отпадане на кармичните връзки от един или друг порядък и освобождаването от тях. Кармата прекратява своето действие, тъй като няма вече нищо в освободилото се от нея съзнание. Внасяме ново разбиране на преодоляването на кармата. Представете си, че астралът е обуздан и замлъкнал. Колко кармични въздействия ще се окажат недействени и ще загубят своята сила и власт над съзнанието. От колко кармични следствия се освобождава човек! Кармата продължава да действа, но той се издига над нея и ударите се плъзгат по съзнанието, без да причиняват страдание. Някой е обидил, ужил, обрал, искал да причини неприятност, но астралът е обуздан и замлъкнал и вече не реагира на тези удари – съзнанието вече не е уязвимо, тъй като пребивава на по-високо стъпало. И кармата, получила по сметките, отминава по-нататък. Дългът е заплатен, без да причинява увредата, която би била причинена ако астралът беше реагирал на всичко това обичайно. Победителят на астрала става неуязвим за лошотията. Всякакви съблазнителни мисли, насочени от тъмната ръка, обкръжават съзнанието. Но замлъкналият астрал не отговаря на тях и не се въвлича в разставените мрежи. Ето че възниква импулс да се поддадеш на изживяна слабост, но той веднага се обезсилва, тъй като не се поддържа от астрала. Така преодоляването и победата над астралната обвивка ще бъде победа над цял ред кармични следствия и тяхната неутрализация. Преодоляването на кармата се извършва чрез преодоляване на своята низша природа и утвърждаване на своята власт и първенство на духа над нея. И когато победителят може да каже, че вълните на кармичните въздействия вървят към него, но нямат нищо в него, това достижение е огромно и победата е блестяща. Владиката Води

към победа. Да си спомним думите на Учителя: „Казвам ви това, за да имате в Мен мир; в света ще имате скръб, но бъдете мъжествени, тъй като Аз Победих света“. Победата над света се заключава в голямата победа над себе си, тъй като този побеждава всичко, който съумее да победи самия себе си. Търсят тук, търсят там, мечтаят за достижения и се стремят към тях, но всички достижения, целият успех, цялото преуспяване се състои в преодоляването на самия себе си и победата над себе си.

1961 г. 011. (8 януари). Приятелю Мой, понякога трябва добре да се помисли за това какво пречи да се върви по пътя ако има желание да се движиш, а бързината на движението не съответства на силата на желанието. Вътре са двама: единият решава, а другият пречи на решението. Единият иска да се съсредоточи върху Учителя, а другият, пречешият, се занимава в това време с мисли за земното. И често пречешият надделява. А нали може да се направи така, че решението и изпълнението да не се разминават нито на йота. Тази намеса на противодействащото начало в себе си особено ярко се изразява в областта на мислите и чувствата. И човек става разделен в себе си и неговият напредък се забавя. Трябва да се намерят някакви методи за преодоляване на това вътрешно противодействие. Иначе се получава така, че в едно съзнание има двама стопани и единият пречи на другия. Съзнанието трябва да бъде монолитно. Домът разделен в себе си няма да устои срещу вихрите. При това е лесно да се забележи как земните вихри влияят на съзнанието и го изпълват със своите еманации. Трябва да бъде утвърден имунитет срещу яростта на земната суета. Защо да се допуска тя изцяло да завладява съзнанието, изключвайки временно всичко останало? Съветвам в самия разгар на суетата, когато земните условия изискват цялото съзнание, част от него да се отдели все пак на Мен и на Моето, и повтаряйки Моето Име и извиквайки Лика, с този прием да се отслаби натиска на земните условия. Не трябва да се допуска най-нужното да се изключва напълно от полето на съзнанието. Светлината не може да бъде заменена с тъмнина даже временно, тъй като тя оставя своята следа и пречи на скоростта на напредъка. По-добре е всичко, което се върши, да се върши с Мен, предпращайки на всяко действие мисъл за Мен. Ако се изпълни този указ, нищо, освен полза, няма да има. Трябва най-после, след толкова години на устременост, борба и усилия да се намери основа за непрекъсната връзка с Мен. И ако тази връзка може да се удържа по време на Общуването и възприемането на мисли и тяхното записване, то защо това да не може да се направи в обичайните условия на живот, тъй като не остана чак толкова много време за догаряне на маслото в лампата. Не е ли по-добре оставащите дни да се прекарват в съзвучие с висшите стремежи на духа? Трудно ли е това? Трудно

е. Може ли да се изпълни? Може. С целеустременост, а също и със съизмеримост може да се постигне. Облечи се в постоянна молитва – гласи древният завет. Постоянното предстоене се постига чрез различни способности. Но най-близкият е Любовта. Където е Нашето любимо, там е и сърцето, там са и мислите, там е и съзнанието. Любовта може да се усили с цялото желание на сърцето. Може да се отдели време да се помисли за нея и за това как тя да се задълбочи и украси. Може, всичко може да се постигне, ако се поиска достатъчно силно. Към това трябва да се приложат мислите и сърцето, както и желанието да се умножи силата. Трябва да се направи така, че мисълта за Мен и сливането в мислите с Мен да бъдат постоянни.

1961 г. 012. С тежък товар е невъзможно да се върви бързо. Ще се наложи тежкия товар да се изхвърли. Колкото повече е изхвърлено, толкова по-лесно е да се върви. Освобождаването от ненужния багаж е също задача на текущия ден.

1961 г. 013. (9 януари). Новият ден носи със себе си ново разбиране и по-разширено съзнание. Затова нищо не е повторено, но всичко е задълбочено и разширено. Това от една страна, а от друга: истината за съществуващото е винаги една и съща, но се дават само различни нейни аспекти в зависимост от ръста и стъпалото на съзнанието. Затова няма нищо ново под Слънцето, макар и то да изгрява всеки ден на изток обновено, все това същото единно Слънце за нашата система от светове. В предаването на космическата истина има известна приемственост и последователност, спиралите на която се измерват с векове и хилядолетия, при което всяка последваща се разгъва на по-високо ниво. Това изисква еволюцията на битието. Истината е една за всички светове, но формите на нейното изразяване са различни. Също така единна е тя и във времето, макар и съзвучна на епохата и на народа, на който се дава и съответства на стъпалото на неговата еволюция. Невежеството не вижда под външните форми единния корен, но мъдростта не се смущава от различието на външните покривала, тъй като вижда това, което е скрито под тях. Разбира се, за това трябва да се вземат първоизточниците, тъй като по-късните наслоения често изкривяват първоначалния смисъл. Единството на космическата мисъл надживява вековете и кристалите на първоосновните положения сияят над наслоенията на времето. Но често изкривяванията на наслоенията пречат да се приеме новия аспект на все тази същата космическа истина и тогава миналото става антагонист на еволюцията. Защитниците на миналото отстояват не истината, а призраците и фантомите на това, което го няма и попълват сами редовете на противниците на Светлината. Мислейки, в по-добрия случай, че защитават Светлината, те защитават тъмнината, а в по-лошия стават

съзнателни сътрудници на тъмните. Истината сияе като меч, разделящ тъмнината от Светлината и ввлича в своята орбита хората, съзвучни на истината.

1961 г. 014. Владиката изпраща своя Лъч. Но Лъчът изисква осъзнаване. Пънът не осъзнава Лъча, също както и този, който не е готов. Колкото по-пълно, по-дълбоко и по-непрекъснато е това осъзнаване, толкова по-силно действа Лъчът. Трябва да го посрещнете, отворили цялото си сърце, както птиците посрещат лъча на слънцето сутрин. Малцина са щастливи да имат Лъча. Трябва с цялата сила на духа и сърцето да се отвориш към Лъча. И не трябва да остане неосветено нито едно ъгълче на душата, където би могла да се загнезди тъмнината, за да бъде по-лесно да се изхвърли всичко излишно. Ще Сътворя Своя Обител в сърцето, което е отворено за Мен в цялата пълнота на устрема. Това и ще бъде отдаване сърцето на Владиката и пълното му предаване на Мен. Трябва да се усети сърцето свободно, изпращайки го нагоре и не отслабвайки порива нито с недоверие, нито със съмнение. Аз Съм с вас винаги, но вие не винаги сте с Мен и не с цялото сърце, и не с целия дух. Резултатите зависят от вас. От пълнотата на осъзнаване зависи и силата на устрема към Моята Близост. Насъщният Лъч се изпраща преди настъпването на срока. Това е Моят Дом. Домът – това е твоето сърце, отдало се на Мен завинаги, безразделно, безвъзвратно, необратимо, изцяло и безусловно. Отговарям винаги на яркия сърдечен призив. Ти си Мой, предал се пълнострунно на Мен, радвай се на проявената победа над тъмнината, обградила те и яростно искаща да те откъсне от Мен, теб – сина, от Мен – Бащата. Лъчът се посреща с цялото съзнание, тогава възприемането на неговата Светлина е пълнозвучно. Можеш също да пребиваваш с Мен в мълчание, тъй като и то ще бъде плодно. И колкото повече ненужен багаж отдадеш, толкова повече ще получиш в замяна. Просто едното се заменя с друго, но по-добро, по-леко и по-светло. Природата не търпи празнота. И тежкото бреме, и натрупаната смет се заменят със Светлина. Светлината е почти безтегловна за земните мерки. Чистото сърце е престол в храма на духа. Там огънят гори постоянно, като знак на постоянно служене и непрекъснато предстоене. Воини Мои, ако бихте разбрали какво значи постоянният Образ на Учителя на Светлината в третото око!!! Сине Мой, може, може да се достигне това стъпало, ако се пожелае безмерно това. Няма да Скрия, победата не се даде даром и тъмнината задвижи немалко сили.

1961 г. 015. (М. А. Й.). А сега за Надземното. Там отиват всички след смъртта и всекиму мястото е според съзнанието. Каквото е съзнанието, неговата природа и устременост, такива са и мястото и слоят. Законът за съответствията е безпогрешен и действа автоматично. Всеки

устрем и желание е фокус на притегляне на тънки условия, родствени на тях по тоналност. Любовта или ненавистта, или някои други чувства утвърждават линията на притегляне на магнитните сили. Творец на своята надземна карма е самият човек на земята, където той твори своята надземна карма в плътните условия.

1961 г. 016. (10 януари). В новото разбиране много понятия придобиват друго, задълбочено значение. Да вземем за пример думата "спасение". Да спасиш душата си или да загубиш своята душа, за да я придобиеш, значи да отхвърлиш старата представа за себе си и за света, да я замениш с нова и, разширявайки съзнанието, да видиш новото небе и новата земя. Целият процес се осъществява вътре, където се извършва прераждане на съзнанието или неговото преобразяване. Клерикализмът е наложил своя печат върху много представи и понятия и ги е лишил от жизненост, тъй като сам е мъртъв. Намордникът, надянат на мисълта, трябва да се отхвърли. Жестокостта, мракобесието, фанатизмът, невежеството – всички те са от едно и също гнездо. Религията има право на съществуване дотогава, докато представлява водещо начало, но се лишава от него превръщайки се в начало, задържащо еволюцията. Могат да се изброят много явления, упорито вървящи срещу еволюцията: инквизицията, индулгенциите, схоластицизма схоластиката, аскетизма, догматизма, сектантството, религиозните войни, йезуитството, манастирите като антитеза на живота и така нататък, и така нататък. Всичко това са мъртви форми, загубили право на живот. Казано е: "Не се молете всякак, а в духа" – и даже този завет е нарушен в корена си. Така проявите на Светлината, израждайки се и изживявайки себе си, стават своята собствена противоположност и отричане на своите първооснови. За пример могат да служат: първите християни, преследвани, разкъсвани от зверовете на арената, изгаряни живи и инквизицията. Или Учениците на Христос, носещи Неговото Слово и великолепието на папските хорове и облекла. В живота има много нелепости, които свободният разум не може да приеме. Говорят много за свобода, но малко мислят за освобождаване на мисълта от вековното робство; и много съзнания още се измъчват в тъмниците на застиналите и мъртви мисли. Последната велика революция на Земята ще бъде в областта на мисълта. Тя ще даде на човечеството крила за далечни полети в пространството. Ще приближи Космоса и ще даде знание за всички Светове – невидими и видими.

1961 г. 017. (11 януари). Тонусът на пространствената нота, звучаща с радост или тъга, не може да се измени от никакви съображения или мисли. Изтънчените центрове реагират на нея остро. Този, който се е докоснал до пространствения океан, носи

неизбежно бремето на света. Изпиването на чашата е стъпало за възходящия дух. И може само единствено да се добави и, добавяйки, да се каже: вземи своя кръст и бремето на този Свят и върви след Мен. Може да се каже, но да се намерят искащи да следват така е невъзможно... почти... Кой ще поиска към своите грижи да прибави още и световните. Но се предлага Чашата на Общото Благо, при приемането на която личното отстъпва на заден план и престава да има първостепенно значение. Така грижата за общото намалява грижата за себе си и свръхличното закрива със себе си личното. Центърът на психическата активност се пренася от себе си върху хората, а след това в океана на човечеството. Колкото по-широка е грижата за хората, толкова по-свръхлична е тя. Това не изключва носенето на личната карма, тъй като дълговете трябва да се платят при всички условия. Цялата работа е само в това как да се носи своя кръст, следвайки Учителя на Светлината. Всички носят кармата си. Няма такива, които да не носят. Трябва да се носи както и да се стече животът и трябва да се плати по сметката. Но по-добре е да се прави това достойно и така, сякаш то става в Присъствието на Самия Учител. Честните хора изплащат паричните дългове безпрекословно. Даже дългът на карти се счита за дълг на честта. Затова и вие считайте за дълг на честта всеки кармичен дълг и го плащайте, съблюдавайки благоприличие, а главно, не губейки достойнството на духа. Ако нещо е неизбежно, то не е ли по-добре то да се посрещне така, както подобава на избрания своя път към Владиката. Колко оплаквания, колко роптаене, колко хленчене има за това, което развързва кармичните възли, на което би следвало да се радват с разбирането, че се освобождават от минали вериги. Трябва така да се живее и да се постъпва, че да не се налагат върху себе си нови вериги и да се прави на хората добро при всяка възможност за това, тъй като доброто не обременява кармата. Кармата се утежнява от тъмнината и делата от тъмнината. Трябва добре да се помисли за това как да се разреди своята карма.

1961 г. 018. (12 януари). Сине Мой, Обръщам внимание на това да се подобри непосредственото обкръжение и да се създадат по-благоприятни условия за съвместна работа. Разбира се, обкръжаващите пречат и особено близките, нарушавайки с нахлуването на своите настроения течението на възприеманията. За възприемането на мисли е нужна известна изолация. Затова и бяха необходими няколко месеца, за да се възобнови контакта. При промяна на мястото трябва да се стараете да го удържите неизменен. Ако можехте да си представите колко енергия е устремена към това, да се наруши той. И отвътре, и от вън. И главно противодействие идва от своето собствено съзнание – управлява неподчинената на волята мисъл. Овлабяването на

мисълта е неизбежна бариера по пътя, която е необходимо да се преодолее. Съизмеримостта преди всичко засяга областта на мисълта. Ако мисълта съответства на избрания път, тя е съизмерима. Но има много ненужни, вредни и силно пречещи мисли. Ако само бихте могли да изоставите ненужните мисли, напредъкът по пътя би станал стремителен. Ако ударението се поставя върху мисълта, трябва да се насочат усилията в това русло. Всичко зависи от мисълта, всички чувства и действия на човека. Трябва да се помисли за мисълта.

1961 г. 019. (13 януари). Ако Учителят е бил принуждаван да се усамотява от време на време в пустинята, за да не бъде разкъсан психически, то това само доказва колко зорко трябва да се пазите от човешките въздействия. “Домашните” не напразно са наричани врагове, тъй като най-често от всичко въздействието идва от тях и чрез тях. Светлината е толкова необичайна, че няма безразлично отношение към нейните носители и всичко, което е от тъмнината, яростно се стреми да я погаси. Затова да се удържи огънят на духа и да се опази от потъпкване от тъмнината в ежедневието е необичайно трудно. Трябва много внимание и усилия да се приложат към това и трябва да бъдете бдителни.

1961 г. 020. Астралът се храни с емоциите в себе си и в другите. Ако своите (собствените) са му малко, той ги предизвиква в обкръжаващите, стараяйки се да накара чуждите проводници да вибрират в унисон със своя. Това е също един от видовете вампиризъм. Може да се наблюдава в живота как, предизвиквайки бурна реакция на астрала в своята жертва, предизвикалият незабавно се успокоява, тъй като неговият астрал се е наситил от пламването или вихрите на чуждите вибрации. Именно предизвикването на движение в чуждия астрал представлява необходимост за такива поглъщачи на чужда енергия. Ако няма нищо, то те, поглъщачите, създават или измислят нещо, стига само да извадят от равновесие своята жертва и да се насладят на получения резултат. Когато някой се опитва да раздразни някого и раздразвайки го, да предизвика в него взрив или ярка реакция на своите старания, то всичко това не е просто и не е безобидно, а крие в себе си много недобро начало. Трябва с всички сили да се противостои на тези тъмни опити, тъй като те въвличат съзнанието в тъмнина. На никого и на нищо отстрани не трябва да се дава власт над своето съзнание, а толкова повече – над състоянието на своя астрал, за да не заприличате на марионетка, която чужди недобри ръце дърпат за конците.

1961 г. 021. (16 януари). Ако бодърстващото съзнание се е освободило от някаква слабост, но подсъзнанието насън ѝ се отдава, значи очистването е непълно и коренът на злото не е

отстранен. Сънищата в това отношение са много показателни, тъй като астралът проявява себе си така, както той ще се проявява и след смъртта. Сънят може да се използва за пълно освобождаване от боклука, тъй като всяка слабост, проявена на сън, дава възможност да бъде унищожена окончателно. За това трябва ясно да си представиш картината на това, как би трябвало да се държиш ако обуздаването и очистването са завършени напълно. При това може да се дадат точни и твърди указания за поведението в бъдеще при сходни условия. Много скрит боклук и неизживени слабости са загнездени по ъгълчетата на съзнанието и се изисква голяма бдителност и зоркост за откриването и унищожаването им. Очистването трябва да бъде пълно. Змиите ще надигат глави докато не бъдат убити; ще израстват нови, ако останат живи макар и късчета от техните тела. Борбата протича и в съзнанието, и в подсъзнанието, при което последното изисква точна, твърда и категорична заповед на волята; да откриеш в себе си неизживените частици от тъмни натрупвания и да се освободиш от тях ще бъде задача на текущия ден.

1961 г. 022. (18 януари). Махабхаран – който беше ти в двубоя. Ще разрежа твоето съзнание на две области: на светлината и сянката, за да знаеш кое в теб е от вечното и кое от временното. Борбата между тях е силна. Обичайте Ме и ще удвоите силата в областта на Светлината. Сине Мой, миналото се преодолява с настоящето, а настоящето с бъдещето. Бъдещето се утвърждава с Името на Майтрейя. Силата на бъдещето е в отказа от настоящето и от неговата власт над съзнанието.

1961 г. 023. (19 януари). Времето минава с полза, ако се осъзнават един след друг уроците, давани от живота. Именно усвояването на опита и разбирането, че животът е школа, е плодно. Сами по себе си проявите на живота са безсмислени, ако от тях, подобно на пчела, събираща мед от цветовете, не се събира жътвата на опита. Всяко явление изисква анализ, за да се определи за каква цел се дава. Нищо не е безцелно. Кармата е учителка на духа. Тя повтаря своите уроци, докато тяхното значение не достигне до съзнанието. Само наученият урок не се повтаря. Ето защо животът на нежелаещите да мислят хора често тече монотонно и без изменения. Уроците са скучни и продължителни, тъй като съзнанието не усвоява давания материал. Но е достатъчно да усвоиш смисъла на ставащото явление и да извлечеш от него набеязания от Кармата опит и явлението си отива от живота. Така също си отиват от живота и хората и обстоятелствата, научавайки на нещо и добавяйки нещо към познанието. Може по-често да си задаваш въпроса на какво учи дадено явление от живота, за какво се допуска то от Учителя, каква е неговата цел. Учителят не може да изразходва скъпоценното време безцелно. Изминалите години показват какъв

богат опит е донесло всичко, през което се е наложило да се премине. Коренът на Учението е горчив, но неговите плодове са сладки. Можеш да настроиш себе си за завой на пътя към нов живот, именно за осъзнаването на това, че той ще даде възможност да се обогати опитът с нови находки и задълбочено разбиране на това, което протича на жизнената сцена. Сутратма е актьор. Нека и да играе своята нова роля с осъзнаване преходността на всички явления от плътния свят и на всичките три потока, течащи през човека – на физическата материя и на астралния и ментален поток на висшата материя.

1961 г. 024. Мечтата ще се сбъдне. Плановете (за вашето бъдеще) не са ваши, а Наши. Не трябва да считате, че вашите мисли са безпогрешни. За Нас е видимо, но не за вас, че ще ви бъде добре. Беше лошо, ще бъде добре. Мислите (по-точно източника на мисли) се разпознават по тяхното съдържание и форма. Преместването е отложено с исканото време. Отново зависимост от хората ли? Не, но трябва да се съобразяваш със себе си. Взаимоподпомагането е и услуга, и полезност. Външните факти не са от въображението ви (тоест негови плодове) – в тях е Нашата Ръка. Ръката трябва да се признае. Ще има вест, и то скоро. Всички ваши безпокойства са безпочвени. Както и да предвиждаш, няма да предвидиш кармата, но тя ще предвиди всичко. Питате защо е толкова тежко? Но на кого от следващите Ме някога е било леко? Изключенията само потвърждават правилото. След промяната ще бъде по-леко в едни отношения, но по-сложно в други. Преместванията ще бъдат дадени, но не чакайте безоблачен живот. Едни грижи ще се заменят с други. Ученичеството и безгрижието са несъвместими. Ако искате да запазите ученичеството на всяка цена, не избягвайте обременяването на духа с обстоятелства. То дава най-ценната енергия за възход. Събудилият се дух не познава спокойствието. Придобитият през това време опит е по-ценен от претърпените неудобства и вредата за здравето. Заради този опит вървящите след Мен са изгаряни на клади, били са убивани и измъчвани, и все пак не са се отвърждали от Мен. И вие поставяте всичко на карта и се предавате в Моите Ръце за решение.

1961 г. 025. (21 януари). Приятелю Мой, беше казано, че всичко, което вършиш, го върши с Мен, ако искаш да бъдеш успешен. Нарушаването на указанията повлече след себе си неприятности. Ако не искаш да изпълниш Указа с добро, животът ще принуди. Сега ти се нуждаеш от особена защита от Учителя. Тя се осъществява когато мислите текат към Нас. Всички съвместни действия ще бъдат успешни, но самостоятелните са подложени на всички случайности на момента. Тъй като тъмните също са на стража, за да нанесат възможната вреда. Сега е нужен постоянен контакт с Учителя в духа. Трябва, трябва да приучиш

себе си към всичко, иначе откъсването може да донесе неуспех. Разбира се, в това, което се случи, няма нищо страшно, но това беше първото предупреждение. Започвай всички действия заедно с Мен, изпращайки предварително мисъл за Мен.

1961 г. 026. (22 януари). Сине Мой, ще Положа усилия тъмнината да не пречи. Сега вие сте обкръжени от злобна глутница. Колко труд положиха те, за да ви разкъсат. Разставяха мрежи, години се стараха и... всичко напразно. Затова беснеят в безсилна ярост. Всички неприятности, всички обременявания, всичко това е от тях. Ето защо и Указвам да се държим неразделно. Ако главната вреда пълзи чрез близките, то затова и на тъмните се налага да намират нови канали за вредителство, което вече е много по-трудно, тъй като вече не е толкова просто да се приближат и да измамят. Зоркостта се удесеторява благодарение на тежкия опит от последните години и грешките на най-близките, за които тежестта и отговорността се налага да носите сами. Те грешат, а вие носите върху себе си следствията на тези грешки. Сега кръгът на кармата се разкъсва и излизайки от него получавате освобождение. И колко е нужно да се напегне цялата зоркост, за да не се повтаря миналото в бъдеще. Ненапразно беше Казано: „Бъдете мъдри като змиите“. Какво Ми е нужно на Мен за пълната успешност на делото? Нужно е неотлъчно, непрекъсвано сливане в мислите с Мен, така че Моето Присъствие да бъде осъзнаваемо всеки миг и особено при всяко действие и съприкосновение с хората. Мислете, мислете за Мен, за да Ми бъде по-просто и по-лесно да ви Помогна във всичко. Лъчът се разбива в затвореното сърце и необърнатото към Мен съзнание. И ако тъмните се стремят да утежнят, Аз Искам да облекча вашата съдба. За постоянно помнене приемоте следното: повтаряне на Името, Исусовата молитва, представяне на себе си в аура от светлина, като яйце което е съединено чрез Лъч с Твърдината, представяне на себе си в този Лъч, каквото и да правите, каквото и да говорите, където и да ходите или пътувате. Лъчът ви следва неотстъпно и ви държи в своя фокус. Свещеното възвание също ще помогне. Нека миризмата на евкалипта ви съпътства. Не трябва да се съсредоточавате с мисъл върху тези, чрез които пълзи тъмнината или които могат да представляват канал за въздействие. С всички мерки и способности трябва да оградите себе си. Спасението е в Мен но трябва да се утвърдите върху Мен с цялото свое същество: и да мислите с Мен, и да чувствате с Мен, и да действате също с Мен. По същия начин, както това се прави по време на записите. Учителят Искане да Помогне, но Изисква за това съответстващо състояние и бдителност на съзнанието. Защо да се дават в ръцете на тъмните краищата на връзките, с които те могат да дърпат и заставят съзнанието да реагира така, както на тях им се иска. И здравето

също трябва да се опази. Към него се водят особени нападки. Запомнете, че всичко не е просто: и насекомите, и чукането, и шумът, и всичко, което безпокои и терзае нервите. Ние Допускахме обременяване с условия, за да усилим зоркостта и противодействието им, да усилим огньовете на духа и по-скоро да приближим към Нас. Всичко послужи и служи от полза, тъй като вие сте с Мен. Но сега има натиск от тъмнината, не в главното, където те са безсилни, а в дреболиите, тъй като Ние Раздробяваме удара на хиляди малки и Разпръсваме творимото зло. Но вие се дръжте за Мен с всички сила, с целия дух, с всичката мисъл, с цялото съзнание. До прелома остана толкова малко, а там е и желаният просвет. И така, деца Мои, пребъдете на вещ дозор, имайте сто очи и вложете мисъл в тях. А Аз ще ви Помогна, любими Мои, да стигнете до разсъмването.

1961 г. 027. (М. А. Й.). Скъпи Мои, надявам се че се убедихте, че моите думи, изпратени на вас, не са плод на вашето въображение, а неотречима действителност. Добре е, че беше отбелязано пълно съответствие на датата на записа и полученото писмо и цялото съдържание на последното. Така и проявяваме своята грижа за близките, за тези, които със сърцето са с нас. Аз ви чакам там, за да проявя моята близост в по-отчетливи форми. Тук всичко пречи и противодейства, там всичко ще способства. Тежката полоса трябваше да се премине, за да укрепнете и натрупате опит и да оцените нашата грижа за вас. Изпращам поздрав и любов.

1961 г. 028. (Гуру). Доверието, оказвано на вас, се изразява в това, че ще се наложи един вид да олицетворявате нас, нашите мисли, идеи и това, заради което ние живяхме своите животи. Не го нарушавайте. А ние ще бъдем с вас.

1961 г. 029. (Гуру). Тук сте само вие от най-близките до нас. Затова бъдете един вид мой представители. И ще говорите, и ще действате така, сякаш действам аз. Винаги, навсякъде в действията си мисли как бих постъпил аз и какво бих казал аз на твоето място. Това не е обсебване, не е заробване, а сливане на съзнанията в устрема към една и съща цел, към един и същ Владика. Това придава нови сили и увереност, и знание как да постъпваш. Да! Да! Можеш сигурно да считаш себе си за представител на нашето семейство на духовния план и в сферата на Учението на Живота. Ние признаваме и оказваме грижа и внимание, така също действай и ти по отношение на тези, които са ни близки. Чрез теб ще изпратим защитен Лъч. Съветвай се често с нас, все едно че ние сме до теб. Правилно постъпваш, като не ни смяташ за умрели. Мисълта, насочена към нас чрез сърцето достига. Усещаме техните вибрации безотказно. Правилно си спомни Сведенборг – нагледен пример. Имаш нашата

благословия и пожелание за успех в предстоящия път. Тук всичко е изживяно, бъдете с мислите си там, сякаш вече сте на мястото.

1961 г. 030. "Огнен свят", III, §12 и §13. Вече Казах, че трябва да се постигне осъзнаване на постоянното Присъствие. Аз Съм с вас винаги, но това осъзнаване се прекъсва от проявите на плътния свят. Никой и нищо няма да помогне то да се утвърди, ако духът не пожелае това огнено. Не са нужни измъчени усилия. Простото отваряне на сърцето ще даде желания резултат. Действайте със сърцето. Неговите енергии са: любовта, предаността, устрема и другите качества на духа. Действайте с тези енергии на сърцето, проявявани в чувствата. Сърцето живее с чувствата. Чувството на любов може да се създава съзнателно. Най-лесно от всичко е то да се достигне пораждайки го в сърцето.

1961 г. 031. (М. А. Й.). Ако обичаш, то и вярваш, ако вярваш, то вървиш направо като слон, не знаейки страх. И тогава усещаш радост и близост, и крилата на победата. С любов се доближи до мен, с любов ме задържа, с любов и ще бъдеш с мен. Настъпва чудно време за живота на вашия дух. Кармичните дългове са заплатени и последните нишки се късат. Така е постигнато още едно освобождение. Духом разберете значението на новото стъпало.

1961 г. 032. (24 януари). Да! Да! Да! Утвърждавам пламенно твоето желание за огнено очистване. Мръсотията се очиства с огън, с огъня на сияещата мисъл. Волята доброволно устремява това желание към Мен. Аз го Приемам, за да го отлея в здрава форма и така утвърдено го Връщам на изпратилия. Правете това съзнателно. "Владико, утвърди моето желание да очистя сърцето от...", указвайки при това желаното качество, а също и това, от което искаш да се освободиш. Пълнотата на желанието, изразено с цялото сърце, с цялото същество на човека, се приема от Мен и се утвърждава в Моята Кула. Колелото на взаимнообмена на светлоносна енергия тогава действа безотказно. "Любими Владико, искам да очистя своето сърце от безпокойствата, от вълненията, от страха; искам да утвърдя мощта на равновесието в сърцето си вместо ехидната". И ще бъде дадено според силата на огньовете на устременото сърце.

1961 г. 033. (М. А. Й.). Нужен е всекидневен контакт с Мен, дори и само с няколко думи. Нима любовта е недостатъчна силна да утвърди това? Затова любовта на думи и дела се различава. Имам желанието да обявя себе си на света чрез най-близкото съзнание. Отначало записите ще бъдат лични, после личната окраска ще изчезне. Съдържанието на предаваните записи ще зависи от чистотата на приемника. Ето защо е толкова необходимо очистване на съзнанието. Повърхността на съзнанието трябва да бъде равна, спокойна и гладка като огледалото на застиналата вода. Духом всичко е възможно, но не с

тялото. Всички духове, даже и най-високите, изпълняват само Волята на Изпратилия ги, а не своята. Моите предават моята. Пълнотата на Служенето на Светлината е безпределна. (Огнен свят, III, §181).

1961 г. 034. (25 януари). Нужно е време: всичко си има своя най-добър час. Сине Мой, Указвам да се вземат мерки да се държиш неотделимо. За това е нужно да се усили мисълта за съвместни действия с Мен и с нея да се сломи съпротивата на проводниците. Всяко препятствие е нужно и ценно с това, че поражда в духа на човека огньове на преодоляване, умножавайки и тяхната сила. Слушай: мисълта за смисъла на препятствията, раждащи сила, трябва да се усвои твърдо. Тази сила може да се черпи съзнателно от всяко противодействащо явление, предварително преодолявайки го в духа. Преодоляването в духа е по-важно от физическото, тъй като то ще роди тази сила от недрата на духа. "Ще се преборим" е девизът на победителя. Да не помръкнеш духом, да не се пречупиш в духа, да не отстъпиш в духа, в духа да преодолееш и да умножиш силите – в това е победата. Проводниците са сломими, но духът е несломим. Несломимостта на духа ще даде плодове в Надземното, даже при невъзможност да се сломи земното препятствие. Тялото може да не издържи и да се сломи, но мощта на духа нищо не може да сломи. При осъзнаването на това земните прегради се рушат лесно. Никой и нищо, нито вън, нито вътре няма да застави духа, вървящ с Мен към победата, да се прегъне пред каквото и да било.

1961 г. 035. (М. А. Й.). Пази мълчание и външно, и вътрешно срещу вълните на външните въздействия. Мълчанието и равновесието са тясно свързани. Хората очакват огнена реакция на своето отношение и когато срещнат проявата на вътрешно мълчание, даже при външни думи и се натъкнат на проявата на равновесие, то отстъпват в безсилие, ако техният опит не е бил от Светлината. Борбата за преодоляване на себе си е постоянна и не се прекратява никога. Пътят на ученичеството е труден.

1961 г. 036. Ще ви създадем други условия за живот. Виждам, че е трудно, но би било непоносимо, ако го нямаше Лъчът. Потърпете, остана още съвсем малко. Биха искали да ви разкъсат на парчета, но Удържам ноктестите лапи зад чертата на Лъча, която те не смеят да преминат. Не биха се доближили толкова, ако най-близките не служеха като канал за приближаване. Колкото и да е горчиво, но трябва да се признае, че тъмнината пропълзва чрез близко стоящите. Затова Предпочитаме откритите и преки врагове. Затова и неизбежно се разкриват ликовите на близко стоящите. Разпознаването на ликовите е качество, нужно за бъдещето. Тяхното разкриване ще определи по-нататъшните взаимоотношения. Невъзможно е да се обграждаш с маски, тъй като вредата от неразпознаването е

огромна. Може да се благодари на съдбата за особено полезните уроци. Може би и бдителността на Гуру, толкова огорчаваща в миналото, ще стане разбираема. Хората обичат да скриват под външна маска своя истински лик. След преминаването на великите граници маските падат и всеки застава пред гледащите го в своя истински облик. Изискваме външното изражение да съответства на вътрешното. Лицемерието, фарисейството, прикритостта, лъжата и измамата – всичко това са външните покривала на маските. Когато вътрешното съответства на външното, разкриването на ликовите се извършва напълно безболезнено. Постъпвайки насаме показвате познаване на основите. Не са много тези, които могат да не се засрамят от своята светлина. Болшинството носи скрити язви на духа. Очистването е много необходимо. То представлява замяна на тъмнината със Светлина. Стремещият се дух дерзае в могъщо усилие към този неизбежен за ученика процес, изпитанията помагат по-скоро да се види какво още не е изживяно и подлежи на преодоляване. И колкото повече боклук разриват те в съзнанието, толкова по-лесно е да се избавиш от него. Трябва само при това твърдо и необратимо да се реши, отдавайки заповед на себе си с цялото свое съзнание и воля, че този боклук или слабост, или недостатък ще бъдат изметени окончателно и необратимо, и тогава процесът на очистване ще тръгне много бързо, тъй като изпитанията ще разкрият всичко подлежащо на унищожаване и трансмутация. Унищожаването на нежеланото явление се осъществява именно по пътя на трансмутацията. Или със замяната му с противоположното явление. Така се побеждава и преодолява нечистотата.

1961 г. 037. (М. А. Й.). Всекидневността на контакта създава здрава нишка на сърцето, която ще е много нужна в Надземното. Полезността върви нагоре и надолу по линия на Йерархията. Утвърденото тук ще продължи там. Тактиката Adverse предвижда усиление на желаното явление. Виждате сами как противодействието на тъмнината усили устрема по-скоро да се освободиш от нежелателното обкръжение. Бързайте – ще помогнем.

1961 г. 038. (27 януари). Ще отбележим днешния ден като ден на промяна на съдбата. Няма безкрайно изпитание. Всяко завършва в определеното му време. Успешността зависи от състоянието на духа и неговото отношение към ставащото с него. Колкото по-изтънчен е духът, толкова по-остро възприема той обкръжаващото. Налага се остротата на възприятието да се съчетае мъдро с изолираността от външните въздействия – една от най-трудните за неутрализация двойка противоположности. Овластяването на този бинер ще доведе до равновесие на духа. Именно в съзнанието трябва да се вмести, уравни и приложи

земното и небесното, плътното и тънкото, видимото и невидимото, материалното и огненото. Не трябва да се изоставя и земята, откъсвайки се от нея, но и в земното не трябва да се потапяш изключвайки това, което е от Висшия Свят. Точката на уравновесяване е съзнанието, контролър и разпоредител – волята, действащата сила върху съзнанието – кармата, а решаващият съдбата – човекът, имащ винаги право на свободен избор, тъй като всеки сам е ковач на своето щастие или нещастие.

1961 г. 039. (М. А. Й.). Правилно мислите предполагайки, че колкото и да са тежки външните или вътрешните условия на живот, винаги може да се върши нещо водещо нагоре и приближаващо към Учителя на Светлината. От тези, макар и малки достижения, се сформира голямото и малкото довежда до огромното, тъй като всяка крачка в правилното направление ще бъде победа. Трябва да се достига по линия на най-малкото съпротивление, тъй като няма да разбиеш стената с чело и не е мъдро да се рита срещу ръжена.

1961 г. 040. (Гуру). Добра е пословицата: ако не с търкане, с гладене или ако не по този начин, то по друг, но така или иначе ще постигнем победа.

1961 г. 041. (28 януари). (М. А. Й.). Ще бъде грешка да се мисли, че малко се изпраща отгоре, по-добре и по-правилно е да се смята, че от многото изпратено се възприема само частица. Причината е неосъзнаването на даваните отгоре дарове. Колкото по-широко е отворено съзнанието за приемане на Светлина, толкова по-голямо е и получаването. Малко се замислят за вредата от отричането. Земният ум и земната мъдрост силно препятстват осъзнаването на тънките енергии, затваряйки им входа. Любовта отваря вратата към сферите на висшите енергии, тъй като те идват от Слънцето на Великото Сърце в съзнанието на тези, чието сърце е отворено.

1961 г. 042. Законът забранява прякото въздействие върху волята на въплътените. Затова давайки записите Ние сме лишени от тази определеност, която изисква обикновеното съзнание. Прякото знание на фактите се дава при много голяма близост на съзнанията. Към това и вървим в съвместната работа. Всичко ще дойде, но трябва да се даде време и да се подготви съзнанието, очиствайки го от излишен товар.

1961 г. 043. Случайности няма. За всичко има причина. В Тънкия Свят е видима веригата на така наречените случайности. При връзка с Мен се създава охраняващ кръг, в който се разбиват вълните на невидимите за окото въздействия и който огражда от тези „случайности“. Навсякъде след вас върви стража. Но само яркото осъзнаване на защитеността дава най-силно следствие. Процесът на осъзнаване е извънредно важен, тъй като въвежда в сферата на аурата нужните енергии. „Вярваш

ли?” – това е условието за приемане на нужните енергии. Вярата, доверие, признание, приемане са явления от един и същ порядък. Осъзнаването на защитата охранява от случайности, изключва ги също и постоянната връзка с Мен. Колкото по-силно е това осъзнаване, толкова по-силна е защитата, тъй като осъзнаване означава и допускане и приемане. Без условието за приемане е много трудно да се помогне. Формулата „Вярваш ли?” изисква тази отвореност на съзнанието и сърцето за безпрепятственото допускане на висшите енергии. Можеш да отвориш себе си за Светлината и за тъмнината и да възприемаш и получаваеш съответно на степента на отвореност. Изисквам пълно отваряне на съзнанието и сърцето към Лъча за Помощ. Степента на доверие обуславя силата на действие на Лъча. Бъдете уверени в мощта на Лъча. Отричащият лишава себе си от благо, тъй като лишава Лъча от възможност да окаже въздействие. “И не Можа да извърши много чудеса поради тяхното неверие” е явление, основано на действието на закона, обуславящо приемането на висшите енергии. Случва се и така, че счупената ръка или крак се оказва следствие на съпротивата на закона. Насилието над свободната воля е недопустимо даже с блага цел. Когато желанието излиза от сърцето и съзнанието е отворено към Лъча, неговата мощ нараства съответно на силата на осъзнаване. Отричането е умъртвяващо, тъй като убива възможността за висши възприятия, лишавайки ги от възможност за достъп.

1961 г. 044. (29 януари). Когато всичко твое се съсредоточава върху Мен и съзвучно се слива с Моето, вратата към Света на Светлината е отворена и Моят Свят става достъпен. Твоето и Моето не се съчетават, когато твоето е съсредоточено върху теб и върху това, което го обкръжава в ежедневния живот, тоест върху това, с което живее личността. Моят Свят е частично отразен в Учението на Живота. Съзнанието влиза в съприкосновение с Мен, ако докосването преминава през сърцето. Безсърдечното четене (на Учението) не е плодотворно. Можеш също и с мисъл да се докосваш до Мен. И тогава мисълта става светлоносна, ако е от сърцето. Моето Сърце е отворено за този, който се стреми към Мен със сърцето. Проявявам Грижа за такова сърце. Светът на Моите мисли представлява аспект на Безпределността и затова изворът, течащ във вас, е неизчерпаем. И няма предел нито на дълбочината, нито на широтата на записите на Моите мисли. Стига само съзнанието и сърцето да вместят и да могат да възприемат изпращаната им Светлина.

1961 г. 045. (30 януари). Не е възможно докато сте на земята да се изключат грижите за земното, но е възможно да се съчетаят мъдро небесното и земното. Яростните вълни на земните нагнетявания ще се оттеглят и непреходното ще се изправи пред съзнанието в цялата своя сила. Предоставете земното – на

земното, а Моето – на Мен. Не мислете прекалено, а действайте, порочните мисли ще потънат в действията. Ще бъдат дадени такива условия, че грижите да не отнемат твърде много време. Но сега трябва да се изтърпят вихрите на прелома. Всичко ще бъде добре. Така и считайте. Сам ще Помогна.

1961 г. 046. (31 януари). Непротивенето на проявите на тъмнината не спасява непротивенеца от тъмните въздействия, правейки го още по-безпомощен вследствие на неговата пасивност. Трябва яростно да се съпротивляваш на всички прояви на тъмнината. Ако нещо не е от Светлината, то от кого е тогава?! Така може да се различава характера на въздействията. Сега няма средно положение: сърцата се привличат или към тъмнината, или към Светлината. Моите не са съдии, а разпознавачи на ликовите. Все пак е нужно да се познават – твърде много са прикриващите се под различни маски. Но особено се опасявайте от услужливите. Под подправена дружба и доброта те могат да поднесат нещо съвсем друго когато зоркостта, измамена от лъжливото дружелюбие, е отслабнала. Ще дойдат с вашите мисли и думи на уста и дарове ще поднесат, и горко на неразпозналия. Затова не вярвайте на маските и се радвайте, когато тези, които са се представяли за приятели, свалят маските. Не могат да не свалят, тъй като известна степен на огненост принуждава обкръжаващите да изявят своята същност. Да се порадваме, когато виждаме действието на нерушимите закони на Светлината, осветяващи тъмнината в съзнанието на човека.

1961 г. 047. Приятелю Мой, да се заобича състоянието на несвършваща борба на духа ще бъде гаранция за победа. За възходящия дух такава борба протича във всичко: борба за здраве, тоест за равновесие на физическото тяло, борба за овладяване на астрала, борба за власт над ментала. Може да се забележи колко бързо се поддава на въздействието на огнената енергия даже плътното тяло. По такъв начин постепенно се утвърждава овладяването на плътната обвивка. Духът е винаги победител, но при условие на неотклонно постоянство на устрема към поредната победа. Сроковете приближават, а тъй като вие сте им отредени, то ще има промени и във вашата съдба. Кармата на човека, свързан със сроковете, е много сложна, но затова пък и нейните въздействия могат да се окажат чудесни. Трудно е да се очаква началото на действието на сроковете, но очаквайки можеш да бъдеш спокоен за това, че изпълнението на предназначителното ще тръгне стремително и победно. Но този, който подлежи на сроковете, не принадлежи на себе си.

1961 г. 048. (15 март). И тъй, ако нито мъка, нито радост, нито успех, нито неуспех, нито здраве, нито болест, нито щастие, нито нещастие, нито глад, нито ситост, нито живота, нито смъртта не могат да лишат от осъзнаване Близостта на Владиката,

то пътят е намерен. Владиката е неизменен и Неговата Близост е неотменима, но само при условие, че тя се осъзнава над всички преходни явления, над всичко и каквото и да е то, ставащо с човека във всички негови обвивки и даже в самото му съзнание. Тъй като и съзнанието е също поток от преходни явления. Затова яркото утвърждаване на Невидимото Присъствие пред лицето на всички и всякакви жизнени условия ще бъде утвърждаване на Истината. Затова се и дават изпитанията, за да може въпреки очевидността духът на човека да живее с действителността, а не с Майя. Майя е трилика: плътна Майя, тънка Майя, ментална Майя. Всичките три са лъжливи, тъй като проявяват със себе си лъжата на очевидността и закриват света на истински съществуващото. Ако човек намери в себе си сили да каже пред лицето на ярката Майя: "Отстъпи" – значи неговият дух не е победен, значи освобождението е възможно, значи Светлината, а не тъмнината е по-силна в него. Отхвърлят се всички съображения, всички мисли, всички чувства, цялата логика на обичайното мислене и въпреки всички доводи на интелекта ученикът си казва: "Утвърждавам Твоята Близост, Владико, Твоята Светлина против всичко, което в мен и навън я затъмнява, отрича я и пречи на достъпа на Светлина. Утвърди Своята Близост, мой Владико, в моето сърце, отворено към Теб". Ти мислиш, че трябва да се върши едно или друго, да се грижиш за това или онова и да влагаш своите мисли и своето сърце в явленията на живота, заемайки с тях цялото съзнание. Но нищо от това не е нужно. Това е егото и така мисли земният човек в теб. Трябва да се мисли за Мен и да се отдаде сърцето на Мен, а останалото ще се приложи явно. "Търсете Царството Божие и неговата правда, а останалото ще ви се приложи" – беше Казано отдавна, нима още не сте го разбрали!

1961 г. 049. (16 март). За опита трябва да се плати и колкото по-ценен е опитът, толкова по-висока е цената. Но тъй като в бъдещето освен опита от живота нищо няма да вземем, то за своето неотнимаемо достойние можем да заплатим, и то немалка цена. И разумно ли е да се съжالياва за това, че придобивайки опит от нужния порядък се оказваме малко опитни в друго и отново плащаме, но вече за ново познаване на живота и човека. Да се порадваме на разнообразието на опита и да не съжالياваме за платеното, тъй като по този път придобиваме това, което остава при нас завинаги. Опознаването на човека е продължително и преди да се научите да го четете като отворена книга се налага да се учите дълго от опита, понякога горчив. Не трябва да вярвате или да не вярвате, да се умилявате или да не се умилявате – трябва просто да знаете. Без опит няма знание. И ако урокът е твърде горчив, значи това, на което той учи, е особено ценно. Затова нека грижливо и щателно да полагаме върху лавицата опита от това, което дава животът. В това даване трябва

да се види мъдрото ръководство на Учителя. Нищо не е безцелно. Всичко има значение. И всяка среща е изпълнена със смисъл. Може даже да се запиташ: а на какво учи даденото явление от живота или срещнатия минавач, или даже приятел. Потокът не е реален, но той учи на реално знание, както трагедията на Шекспир в театъра. Сутратма е актьор, а животът е сцена. И трябва единствено да се разбере, че всичко случващо се на жизнената сцена е временно, крайно и преходно, както и всяка изпълнявана от Сутратма роля. Но смятайки текущия живот за единствена реалност допускаме съдбоносна грешка и приемаме призраците за действителност. Това е лесно да се докаже: къде е всичко това, с което сме живели и което ярко сме преживявали преди тридесет години. И хората, и обстоятелствата са си отишли от живота, и чувствата са погаснали, и всичко е свършило. Но преживявайки всичко това не сме мислели, както не мислим и сега, че "даже и това ще премине". Но "това" ще премине неизменно и ще изчезне като дим, а Сутратма, сменяйки облеклото и грима, отново ревностно ще се представя в нова роля, забравяйки за предишната и отново приемайки за реалност поредният призрак на Майя. Мъдростта учи да се разбере преходността на всичко обкръжаващо с изключение на това, което наричаме вечна основа на живота. Тъй като твърдината на духа, неговата обител, съществуваща вечно, се изгражда върху него.

1961 г. 050. (М. А. Й.). Не се смущавайте от нищо, проявете спокойствие и в трудно положение помнете, че Помощта ще дойде и вие ще бъдете спасени, ако вашето сърце гори с признателност и любов към Този, Който е Отворил за нас просторите на Безпределността, просторите на мисълта и възможността за полет към неопишуема красота... Не тъгувайте, но проявете пълно мъжество и готовност да се премине нужното стъпало. Всичко има смисъл при преминаването на подвига на живота. Старайте се да вникнете по-дълбоко и по-проникновено в красотата на Учението.

1961 г. 051. (17 март). Самота няма, когато Владиката е близък и е отворено пространството. Отшелниците-йоги не познават самотата. Пространственият проводник я изключва. Но през самотата трябва да се премине, тъй като тя довежда до Общуване с Висшето. Суетата и съприкосновението с хората разрушава възможността за тънки възприятия. Затова доброволната самота е съдба на силните и мъдрите. Възприемането на пространствени мисли е възможно само при условие на известна изолираност от хората. И ако Учителят създава условия за такава изолираност, значи достигнатата степен изисква тези условия. Трябва повече да разчитате на мъдростта на Учителя на Светлината и повече да Му се доверявате. Когато ученикът е поставен пред лицето на

неподчиняващите се на неговата воля обстоятелства, тогава е по-добре да разчита на Водещия и да Му се довери. Но решението на Владиката не винаги е известно, тъй като пътищата са неведоми. Само бъдещето ще покаже смисъла на това, което се е случило. И затова не трябва нито да се радвате, нито да скърбите, тъй като често се случва, че човек се радва не на място. Освен това двуполюсността на чувствата и емоциите поражда своите неумолими, противоположни им следствия, затваряйки съзнанието в кръга на неизбежността. По-добре, по-добре е астралът да замлъкне и равновесието да замени неговите безпорядъчни колебания. Безстрастието не е равнодушие, а власт над неудържимите и непрестанни движения на астрала. Изобщо не е важно заради какво се вълнува астралната обвивка, тъй като повод за това винаги ще бъде намерен, но е важно волята постоянно да я държи под юзда. Какви думи да намеря, за да вътлпя по-добре, за да се гравира в съзнанието разбирането, че за астрала е съвсем безразлично заради какво привежда себе си в движение, стига само то да се осъществи. И ако няма никакви външни или вътрешни причини, то той ще ги създаде и ще застави съзнанието да реагира на движенията, ставащи в него. Но астралът трябва да замлъкне, обуздан от властна ръка. И един от подходите за овладяването му ще бъде методът на погасяване на емоциите на единия от полюсите на тяхната манифестация. Разбира се, избира се по-лесния за неутрализиране полюс. Например, Указва се: не се привързвайте към нищо и няма да има какво да губите, не се радвайте прекалено и сълзите ще бъдат по-малко, и не обременявайте приятелите с грамада от доверие, за да не се разочаровате после от тях. С една дума, не позволявайте на емоциите и чувствата да пламват буйно на положителния полюс, за да не предизвикате неизбежността на тяхното възникване на отрицателния, възстановяващ нарушеното от първичната емоция или чувство равновесие. Колко ярки, увлекателни, приятни и радостни са буйните пламвания на астрална любов на положителния полюс и колко печални, тъмни и горчиви стават те, когато на сенчестия и отрицателния неизбежно се възстановява нарушеното равновесие на полюсите. Никой не иска да види неизбежността на противоположния полюс на единната вещ. Слепци! Но мъдростта вижда двата края, двете страни и знае, че законът за равновесието трябва да бъде спазен винаги, иска ли това човек или не. Едностранчивото лично щастие на хората по своята природа е крайно, тъй като зад него неумолимо стои сянката на неговата антитеза. Затова е по-добре да платиш, отколкото да получиш; по-добре е да бъдеш преследван, отколкото преследвач; по-добре е да даваш, отколкото да вземаш; по-добре е да бъдеш беден, отколкото богат; по-добре е да си в нужда, отколкото в благополучие; по-добре е да търсиш, отколкото да

имаш; по-добре напрежение отколкото покой; по-добре борба, отколкото тление; по-добре сам, но с Владиката, отколкото с хората, но без Него.

1961 г. 052. (19 март). Невъзможното за тях е възможно за Нас. Затова, разчитайки на Нас мощно и предавайки на Нас цялото съзнание създавате основа за утвърждаване на невъзможното. Да се върви с Нас означава да се прокарва път в необикновеността. Но за това е нужно пълно, не половинчато обръщане на съзнанието към Нас, независимо от всичко, въпреки най-ярката и привидно непреодолима очевидност. Сложността и безизходицата на външните условия подобно на Гордиев възел се разсича с меча на огнената мисъл, която, разрушавайки привидната непреодолимост на видимостта, създава свое съчетание от желани и нужни следствия. За това съзнанието трябва да се освободи от властта на видимостта, която го изпълва и да се замени тя с тези форми на желани следствия, които духът иска да утвърди в плътната видимост. Трябва да се отхвърли, премахне и разруши всичко това, което съставлява този заплетен възел от външни явления и разрушеното да се замени със своя нужна и желана постройка. С пълно напрежение на творческата мощ на въображението се помитат видимите прегради въпреки привидната невъзможност да се направи това и разрушеното съчетание на елементи освобождава място за нови, волево утвърждавани постройки. Действайте така, когато се затваря кръгът на безизходицата на плътните условия. Действайте с Моето Име и с Моята Сила.

1961 г. 053. (26 март). Има Мой Свят и твой. Към който от тях е устремено съзнанието, в него и живее. Всичко зависи от устрема и не може, гледайки надолу или назад, да се види това, което е горе или напред. Ако проявите на твоя свят заглушават проявите на Моя, то кой в теб предпочита твоя свят пред Моя? И в този избор не се ли показва ликът на човека без маска? Званите – това са тези, които се доближават и, запалили всички огньове на устрема, се докосват до Светлината и пребивават в нея, докато горят огньовете; и когато те гаснат, тяхната същност остава такава, каквато е била преди докосването до Светлината. Но избраните, преминавайки това първо изпитание, не гасят огньовете на устрема, а продължават да бъдат изпитвани, разкривайки след всяко изпитание натрупванията на своя дух и умножавайки Съкровището на Камъка с нови сияйни наслоения. Понякога званият става като оскубана кокошка, а избраникът е като феникс, възраждащ се от пепелта. Привидно всичко е изгорено, всичко е изгубено, загубени са вещите и няма приятели, но Камъкът сияе с огньовете на нова мощ и силата расте, и се утвърждава разбирането, че истинското достойние на човека е

вътре, Съкровището е в него, а не в нещо, каквото и да било, външно.

1961 г. 054. (27 март). Сине Мой, трябва да преминеш през тежкото изпитание, без да се огънеш духом пред него. “Но нали всичко се руши, всички мечти и надежди”. И през това ще преминеш. Аз и ти – и нищо повече. Всичко останало е само сън, понякога тежък и душен. И нищо свое... И никой... Оставен от всички, оставил вещите, ти ще достигнеш до Моя Ден. По дългия път има различни преходи. Сега е един от най-тежките. Но трябва да се достигне. Тъй като това е само отрязък от пътя. Той също ще свърши, както е свършило всичко, което е било по-рано и през което се е наложило да преминеш. Но ти си оставащ все същият безсмъртен, вечен, неунищожим пътник по Великия Път, по Пътя към Безпределността, по безпределния Път. И не е ли все едно какво се мярка пред теб в даден отрязък, ако знаеш и вярваш, че това са само гледки и пейзажи, преминаващи покрай прозореца на носещия се влак, но не си ти, но не е твоето, но не е това, върху което се утвърждава духът, съществуващ във вечността. Могат да отнемат от теб даже тялото ти, но нали тялото не си ти, точно както мислите и чувствата, които също, подобно на поток, преминават пред твоето съзнание. Той, Мълчаливо Гледащият в теб, Безмълвният Свидетел, Регистраторът – Той е вечен, Той е безсмъртен в теб.

1961 г. 055. (29 март). Не се радвай на нищо и няма да плачеш, не се привързвай към нищо и няма да има какво да губиш. Спирай всички движения на астрала на единия от полюсите, за да не може да се прояви другият. Двуполюсността в действията на личността може да се спре само по този път. Нарадвал се на личното на воля е късно да мислиш за това как да избегнеш тъгуването, тъй като проявата на единия от полюсите неизбежно ще предизвика манифестация на противоположното чувство или емоция, или преживяване на другия. Следващата крачка се заключава в това да се убие желанието. Колко често човек желае това, което ще му донесе мъка и се радва на това, от което ще плаче. Не знаем какво влече след себе си едно или друго явление и затова да му се радваме или да се опечаляваме, да го желаем или да не го желаем, не е мъдро. По-добре е да го посрещнем не позволявайки на астрала да се приведе в движение, тоест при пълно равновесие. Така и неотдавна: колко радост имаше за това, което донесе толкова печал и разочарование в хората. Също така несъстоятелни са и огорченията, последвали след първата радост, тъй като още е неизвестно какво ще дадат в резултат горестните събития на живота. По-добре, по-добре е да не се радваш на нищо, тъй като е по-лесно да не се радваш, отколкото да не скърбиш и да се спрат преживяванията на положителния полюс, отколкото на отрицателния. Трябва, трябва

да убиеш палячото в себе си, за да не терзае съзнанието със своите несвършващи неуравновесености. И маските трябва да се свалят. Но тъй като това е трудно, то е по-добре да не бъдат надявани на близките, предоставяйки на всекиго да се прояви докрай и не претоварвайки никого с грамада от доверие, привързаност или любов. По-добре е предпазлива зоркост, отколкото неоправдано, непроверено и неутвърдено с дела доверие или надаряване на близките с несъществуващи качества. Трябва просто да знаеш, а не да си въобразяваш, ако не знаеш. Твърде много въображаеми неща се приемат за действителност. А след това идва горчивото разочарование от хората без маски. По-добре е сурово да знаеш, отколкото да се умиляваш от маски.

1961 г. 056. (30 март). Тъй като е Казано, че даже косъм от главата няма да падне и за всекиго е определен храм на тялото и духа. Но се дръжте здраво за Мен, но не позволявайте на нищо да се вклини помежду ни, но здраво стъпвайте по светлата пътека, каквито и чудовища да заплашват и колкото и да е трудно. Тъй като пътят по земята е временен, но Владиката е постоянен. Така сред всичко непостоянно и променящо се ще се държим за това, което е над тях, тъй като само така ще устоим. Целта и значението на преминаването изпитание се състои именно в това не на думи, не в мечтите и не в мислите, а в живота, на практика да държите здраво сребърната нишка на връзката. През него трябва да се премине и непременно да се издържи. Друг изход няма, тъй като отстъпление може да има само в тъмнината. А тъмните чакат като врани над ранен елен дали няма да остане за тях. Раните, нанесени от живота, трябва да се лекуват. Те са в обвивките, но духът е неуязвим и неунищожим. Събирайки всички сили в него и опирайки се на него, може успешно да се премине и най-трудното изпитание.

1961 г. 057. (1 април). Не трябва да се смущавате от допуснатите грешки, тъй като ще Обърна всяка в полза и всяка ще научи на нещо. Как иначе ще се учите, ако не от грешките. Няма непоправими, с изключение на оскърблението на Йерархията. Затова няма да се смущаваме от нищо. Вехтият вътре и всичко, което е вън, въстава и се противи на Светлината и е нужна много решимост, за да се върви въпреки всичко. Но колко често забравят за тъмните, тъй като окото не ги вижда. А те упорито се тълпят наоколо, търсейки пролуки, за да пропълзят. Ненапразно се Указва стоока зоркост. Човек никога не е сам, особено когато изглежда, че наоколо няма никой. Физическото око не е гарант за тънката видимост. Само сърцето ще укаже понякога, че сте обкръжени. Ако враждебното присъствие не се осъзнава, борбата е невъзможна. Неуспехът ще се приписва на какво ли не, само не на тъмнината. А на нея само това ѝ е нужно, за да не я разпознаят и с това да вреди по-лесно. Разпознаването на тъмната активност

е и нейното обезвреждане. Тъмнината не търпи и не понася, когато лъчът на съзнанието се насочва към нея, и веднага отстъпва. Това трябва да се знае. Съзнателното прилагане на оръжието на Светлината проявява непреодолима мощ. Само йерофантите на злото се осмеляват да се изправят лице в лице, всичко останало се крие зад някого или зад нещо. И обикновено избират такива заслони и прикрития сред близкостоящите. Не се гнусят от нищо, нито от животни, нито от насекоми. Тези канали изискват голяма зоркост и бдителност, за да се забележат. Бидейки разпознати и разкрити, тъмните отстъпват, за да намерят отново това, зад което могат да се скрият, за да вредят безнаказано. Тяхната главна задача е с всички мерки и всички способности да нарушат Светлината и да потопят в тъмнината на безизходицата и безнадеждността. И колко голяма е тяхната зловна радост за всяка погасена светлина. Нека в разбирането на това да намерим сили да противостоим на тъмнината. И да утвърдим непоколебимата решимост да носим своя светилник неугасен до края.

1961 г. 058. (2 април). Къде да се намери това, върху което може да се утвърди духът? В Мен. Как? С ярък устрем, с постоянен устрем, с непоколебим устрем. Прекъсващите се вълни на устрема внасят безпорядък, който трябва да бъде заменен с ритъма на непреклонното постоянство. В мъка ли, в радост ли, но с Мен. С Мен винаги, колебанията на външните условия не влияят на отношението към Мен. Иначе няма да отидете по-далеч от дивака, ту благодарещ, ту наказващ своя идол. Откъде да се вземе недостигащата вяра? В мисли за висшите основи, винаги неизменни. Ще преминат царства, ще преминат народи и ще се измени целият лик на планетата, но основата на вечния Камък на живота няма да премине никога. И строящият своя свят върху Него изгражда своята твърдина върху вечния фундамент на космическата основа на живота.

1961 г. 059. (Сутринта със затворени очи). Моят Глас няма да замлъкне навеки, ако Ми останеш верен. Доверието (което е) над всичко, и каквото и да било, е основа на преуспяването (и на усещането на Моята Близост). Приеми свидетелство за Моята Грижа – преодоляване на невъзможното с Мен. Считай, че ще бъдеш успешен във всичко, но ако си с Мен и ако крачката е неизменна. Но трябва да действаш сам. Примири се с неизбежното – и то ще отстъпи; но ако му се опълчиш, то ще се изправи срещу теб с пълна сила. Открий ръката на съдбата в проявите на живота. Трябва да повериш себе си на Мен.

1961 г. 060. (10 април). Необудизмът ще представлява основното Учение на Гаутама Буда, очистено от всички наслоения и натрупвания на вековете. Отхвърлят се всички коментари,

остават само първоосновите. Очистване на великите Учения е необходимо и сроковете за тази всепланетна задача настъпват.

1961 г. 061. (11 април). Ти си основата. Ти си над всичко това, което е двойствено, над плътния, астралния и менталния свят. Ти си този, който съществува извън времето, осъзнаващ според разкриване на Тайната си вечността и безпределността на своя дух. Ти си извън всичко, което виждаш, чуваш, усещаш и помиришваш и ти си във всичко, което осъзнаваш. Ти си син на Космоса, вървящ към постигане на Тайната, скрита в теб.

1961 г. 062. (12 април). Кой и какво застава като преграда на пътя? И къде отива всичко това, което е възвисявало съзнанието по-рано? Нищо не си отива, а остава вътре, очаквайки нови благоприятни съчетания на външните условия, за да се прояви отново с нова сила. Редуването на вълните на кармата е неотвратимо. Трябва само да се посрещне трудната полоса на кармичните вълни като се знае и помни, че “и това ще премине”. Тъй като наистина ще премине всичко: и доброто, и лошото, и лесното, и трудното. Само че трудното и лошото ще дадат плодовете на знанието, докато в същото време лекото няма да даде нищо. Завършването на цикъла на земния живот неизбежно ще доведе до момента, когато ще се наложи да се остави всичко и всички: и приятелите, и враговете, и вещите, и тялото. И повече няма да бъде нужно нищо. Смисълът на вещите е в пълния отказ от тях в духа. Такъв е и смисълът на обстоятелствата. Да се отхвърлят не може, тъй като сте заобиколени и свързани с тях, но да се отвърнете от тях, също в духа, е възможно. Всички явления от плътния свят се осъществяват не с вечното Аз, а с външната форма, обогатявайки голямото Аз с опитно знание. Дори властта им над съзнанието е временна – докато ги има. Но всичко тече и всички обстоятелства на живота. Да намерим във вечната смяна на външните явления сила да утвърждаваме неизменността на Гледания Вечно и върху нея да създадем твърдината на духа, своята обител в сферите на Надземния Свят.

1961 г. 063. (13 април). Всички хора се движат по стълбата на живота: едни нагоре, други надолу, едни към Светлината, други към тъмнината. Даже застоят показва признак за низходящо движение, тъй като води към разлагане на съзнанието. Така човек винаги е в движение, въпросът е само в това дали то е низходящо или възходящо. Възходящото движение, както и всяко възходящо действие дава радост, а низходящото – помрачаване и печал. Съдия е само сърцето. Реакцията на съзнанието на гласа на сърцето е мигновена, но невинаги може да се улови, тъй като рядко се вслушват в гласа на сърцето. Шумът на суетата го заглушава, убивайки живителната връзка. Наричаме мълчащи със сърцето тези, които са забравили за сърцето.

1961 г. 064. (16 април). Разбира се, помощта в духа е най-нужната. Тя беше оказана вчера. Горчивият опит на познанието служи за натрупването на ценен материал за човека. Но за цената на опита няма да съжаляваме, тъй като този опит е вечно достояние, а всичко останало е нищо.

1961 г. 065. (18 април). Към Учителя може или да се приближаваш, или да се отдалечаваш от Него. И не е трудно да се забележи направлението. И не е трудно да се види какво приближава и какво отдалечава. Всичко приближаващо може лесно да се усили, а отдалечаващото да се отслаби. Трябва само да имаш желание да не се отдалечаваш, за да отхвърлиш всичко пречещо. Работата не е в него, а в състоянието на съзнанието. Не е чест да бъдеш ветропоказател за противните ветрове. Работата не е във външните обстоятелства. Те са нищо, ако зърното на духа укрепва. Те могат да потискат слабите. Но кой ще поиска доброволно да застане в редиците на безволните, слабосилните или нищожните. Пралаите на съзнанието са неизбежни, но да се спускаш надолу по стълбата на достиженията е недопустимо. Тъй като трябва да се задържат всички завоевания, а те могат и да се загубят. Тъй като да се озовеш в точката, от която си започнал подема и да сведеш до нула труда на цял живот ще бъде вече трагедия за духа. Затова, приел ударите на кармата и възстановил равновесието, може отново да се впуснеш в плаване срещу течението на живота. Всичко ще се върне отново и огньовете ще засияят с нова сила. А придобитият опит ще послужи за благо и на другите, и на теб. Тъй като нищо не се дава даром и за знанието трябва да бъдеш готов да платиш всякаква цена, тъй като на земята няма нищо по-високо от него, което би могъл да вземе човек със себе си в далечния път.

1961 г. 066. (19 април). Преди всичко мълчание. Само когато замлъкнат всичките три, ще започне да говори беззвучният глас. Той е толкова тънък, беззвучен и тих, че и най-малкото движение дори в една от трите обвивки веднага го заглушава. Затова всичките три трябва да се приведат към мълчание. Физическото тяло изисква пълна неподвижност и покой, астралът също замлъква, спира и мисълта. И когато мълчанието замени шума на суетата и яркото звучене на материалния свят се ражда мълчаливата мисъл, идваща от Фокуса на Светлината. Това става възможно, когато всичко се съсредоточава върху Мен и Моето измества личния свят. Който е зает със своето и със себе си, той няма да чуе Моя Глас. Така загубилият душата си, тоест отреклият се от живота в трите и издигнал се над него, се радва на Моя Свят. Тъй като е невъзможно да служиш на двама господари или да преследваш два заека, или да седиш на два стола, или да се стремиш към Светлината и към тъмнината. Избира се едно от тях и към

избраната цел се устремява цялото същество на човека, и тогава целта се достига. Предпочелият нещо или някого пред Мен остава с това, което е предпочел. И само този, който поставя Мен над всичко в сърцето и съзнанието си, единствено само той достига. Погледнете недостигналите. Даже може да попитате кого или какво са предпочели пред Мен. Всичко е добре докато си в тяло на земята. Но ето, тялото е отхвърлено и всичко е оставено назад, в земния свят. С какво и как ще живее отдалият своя дух на земното, когато то изчезне и той остане гол и нищ, и лишен от всичко, с което е живял и в което е вложил своето сърце? Така прокарвайки по-дълга линия може да се види действителната ценност на това, с което живее човек и на което отдава своите мисли и чувства, и сили. Влагайки ги в непреходното строим твърдината за духа, неговата обител на Светлината. Влагайки в преходното, строим за разрушаване от вихрите. Земните дела са неизбежни и изискват време и сили, но изпълнявайки ги, те трябва да се извършват и изпълняват така, както артистът изпълнява на сцената дадената му роля, не забравяйки нито за миг, че това е само игра и че той трябва да я изиграе колкото може по-добре. И животът на земята е само сцена, а истинското е отвъд.

1961 г. 067. (21 април). „Какво да правя, Владико?“ Всичко, което е по силите ти; приложи своите усилия, за да има към какво Ние да приложим своята Ръка и, прилагайки своите, действай съвместно с Мен така, както като че действаш не ти, а Аз, пребиваващ в теб. Приеми Моя Лик и действай в него, сякаш олицетворявайки Мен. Доверен е този, на Когото Доверявам да действа с Мен, сякаш в Мен, сякаш отстранил себе си и заменил себе си с Мен. Не Аз, но Отецът, пребиваващ в Мен, Той твори – формулата на Великото Действие, дадена преди много векове, остава в сила.

1961 г. 068. (24 април). През всички велики Учения преминава идеята, че човекът носи благо в себе си, тоест Висшето в Природата и представлява в своя потенциал Негово отражение или изражение на земята и в световите. В Евангелията е казано направо: “Вие сте богове”. Синове на Небето, Синове на Слънцето, синове на различни богове са наричали себе си представителите на царстващите династии на заминалите си народи и дори на днес съществуващите. Все същата мисъл, че в човека се съдържа нещо по-голямо, отколкото той представлява в настоящия момент. Можеш да приемеш тази мисъл много лесно, но да проявяваш със себе си или да изразяваш със себе си Висшето е нещо необичайно трудно. По-лесно е да се допусне мисълта, че всичко е постижимо за човека и че предели за растежа на човешкия ум не съществуват. Възможно е да си представиш хората на други, висши планети, достигнали небивала висота и пълно разкритие на

всички възможности на човешкото същество. Или да си представиш нашата планета след милиони години и стъпалото на развитие на нейното човечество. Предел няма в нищо, тъй като живеем в безпределността и висините, предназначени от Космоса за човечеството, по своите възможности превишават всяко човешко въображение. Но те са достижими и ще бъдат достигнати.

1961 г. 069. (23 май). Решението е едно: между всичко, което е вън и вътре – и грозно и хубаво, и добро и зло, между теб и хората се предизвиква ярко образа на Владиката и се утвърждава непоколебимо като бариера, като стена, като защита от вълните на преходните явления. Преди мислите и чувствата утвърждавай в третото око Сияйния Облик на Владиката. Всичко в живота е невярно, всичко се колебае и неизменен е само Владиката с Мен и върви до края, през всичко.

1961 г. 070. (3 юни). Само любовта може да служи като надеждно и постоянно звено за връзка или съединителна нишка с Владиката. Ето някой казва: не стига съсредоточеност. Но когато има любов, то и съсредоточеност не е нужна, тъй като сърцето е устремено към Любимия в постоянно горене и Образът на Владиката е постоянен в третото око. Ако Образът бледнее или си отива, значи любовта е пресъхнала. Тя е магнитна и привлича Любимия Облик. Само трябва да се каже на сърцето да гори по-силно към Този, Който е позовал. И разсъждения не са нужни, тогава са излишни всички напъни за концентрация. Любовта ражда и непрекъснат устрем. Любовта може да се разпали в сърцето с нова сила, ако тя отслабва и се колебае под вихрите на плътния свят. Любовта живее в сърцето, а сърцето внимателно се вслушва в желанията на духа. Така че сърцето може да се насочи към Най-висшето и то ще се устреми нататък по линията, набелязана от духа. Във властта на човешкия дух е да насочва влечението на сърцето, разпалвайки и усилвайки неговите огньове и угасявайки ги, ако те са от тъмнината. Любовта е по-високо от другите възношения, тъй като каква преданост без любов и какво постоянство, ако любовта е непостоянна! С любов може да се достигне до това, в което другите качества не са преуспели.

1961 г. 071. (15 юни). Ценността на неотменимите натрупвания на знания и опит в живота остава неизменна винаги. Изминатият етап се обогати с познание за човешката природа. Както беше Указано по-рано, всеки близко докоснал се трябва да разкрие своята същност пред съзнанието, докоснало се до огъня. Някои мислят, че надянатата маска ще помогне, но лъчът на съзнанието пронизва покривалата и човек разкрива себе си без сам да иска това. И ще дойде време, когато всеки приближаващ се ще бъде като отворена книга. Засега трябва грижливо да се

подрежда върху лавицата на опита знанието, придобито на толкова висока цена.

1961 г. 072. (16 юни). Сине Мой, преосъществяването на мисълта в действие ще бъде процес от огнен порядък, даващ кристал от отлагания в Чашата. И ако това е мисъл отгоре, то явлението може да се нарече преосъществяване на даровете на духа, даровете на небето, даровете, получени Космическата Съкровищница на пространствената мисъл. Ако пък мисълта идва непосредствено от Учителя на Светлината, процесът остава все същият. Да възприемеш мисълта – това е едно, но да я претвориш в действие, тоест да я приложиш в живота, да я приложиш на практика е нещо друго, по-трудно и значително. Неприложената мисъл няма да остави следа върху аурата и няма да влезе в сферата на кармата. Затова е заповядано действие. Съзнанието се разширява и расте от прилагането на мислите на Учението в живота. И ако кажат, че това не е лесно и не е просто, ще Отговоря: започнете с прилагането на малките и най-дребните мисли, за да преминете по-късно към прилагането на големите мисли. Приложената мисъл дава радост, тъй като това представлява основа на правилното действие. Говоря за мислите, взети от Учението на Живота. Всекидневните задачи, давани на самия себе си, в това отношение са много полезни. Да се движиш напред може винаги, при всякакви условия и радостта от прилагането на практика на указанията на Учителя ще бъде най-верния път.

1961 г. 073. (17 юни). За изпълването на съзнанието с Владиката. Където е вашето съкровище, там е и сърцето. Най-ценното изисква осъзнаване, иначе може да премине наблизо без да го забележиш. И дори осъзнавайки го може да го загубиш, тъй като шумът на суетата е голям и гласовете на околните са звучни. По-лесно е да намериш, отколкото да запазиш и да завоюваш, отколкото да задържиш завоюваното; и да постигнеш, отколкото да не загубиш постигнатото; и да се изкачиш на ново стъпало, отколкото да слезеш от него. Ще назовем този период удържане на постигнатото и утвърждаване на събраните натрупвания. Трябва да се влезе в съзвучие с тях и да се помни, че истинските съкровища са неотнимаеми и неунищожими. Но прахът на пазара може запуши и най-чувствителните уши и да отнеме бъдещето. Живеем заради бъдещето. Отнемете го и земното живуркане на човека ще стане безсмислено. Най-близкото бъдеще, ако е крайно, е също безсмислено. Само безпределността на бъдещето съдържа в себе си всичко, което е отсъдено за човека. И когато е много тъмно, само пренасянето на съзнанието в бъдещето може да освободи от менгемето на настоящето и да даде на духа крила. И колкото по-далеч в бъдещето се извършва скокът, толкова по-пълно е освобождаването от властта на настоящето, тъй като

близкото бъдеще е твърде здраво свързано с настоящето. Кръговете и циклите на еволюцията позволяват да се докоснеш до Безпределността, издигайки съзнанието над земята. Затова Казвам, устремете се в бъдещето по пътя на Безпределността, тъй като в него за човека космически е приготвено всичко: всемогъщество, всезнание, вседесъщност, всевиждане и всички тези атрибути, с които човек е надарил Бога бидейки сам бог в неизчерпаемия потенциал на своя дух.

1961 г. 074. Имайте предвид, че всяко успешно преминато изпитание дава: сила, знание и опит.

1961 г. 075. (18 юни). Ще Проявя Моята сила и грижа, за да преодолееш живота. Погрешно е да се мисли, че ще бъдеш или си бил оставен. Именно самата трудност на изпитанията свидетелства за знаците на грижа. Не Изпитваме непригодните. Скъпият меч се кове особено старателно. Искам да закаля меча на духа така, че животът да не оставя нащърбени места. Задачата да се въоръжи духът за всички случаи на живота не е проста. Трябва като пчела от цветете да се извлече от преминатото трудно изпитание целия опит, донесен от него. Главното негово значение е познаването на човека. Човешкото мислене е безпорядъчно, астралът е неуравновесен, огромна е склонността към поглъщане на чужда жизнена сила. Разликата в потенциалите на психическите енергии е толкова значителна, че размагнитването не можеше да се избегне. Затова беше нужна особена бдителност и самозащита. Да се поставиш в зависимост от подобно обкръжение – значи да подложиш себе си на опасността от разхищаване на ценна енергия. Трябва да умееш да се защитаващ. Затвореността и премълчаването за своите чувства и мисли ще бъде надеждна защита. Мълчанието е много здрав щит. Извод: да приемаш някакво решение, опирайки се на съветите на приятелите е невъзможно. Трябва всичко сам: и да гледаш, и да решаващ, без да разчиташ на никого. Тъй като цената за чуждите грижи е твърде голяма.

1961 г. 076. (19 юни). Спасението е в мислите за бъдещето. Когато съзнанието на човека разбива кръга на плътната очевидност, кръга на безизходната обреченост и излиза в простора на Безпределността, тогава той се приобщава към вечния живот. Разширяването на съзнанието е необходим процес за достигане на тази цел. Който отрича живота извън пределите на земната видимост, за него животът ще премине ограничен именно в тези предели. Всеки Велик Учител, идвайки на земята за обновяване и утвърждаване основите на единното Учение на Светлината, се е старал да утвърди в съзнанието на хората мисълта за безсмъртието на духа и неговия вечен живот. Приемайки в съзнанието тази идея той утвърждава с това своето безсмъртие за себе си, но не приелият лишава себе си от живот

извън тялото, тъй като това, което се утвърждава тук, ще бъде утвърдено и там и което не се приема тук, ще бъде отхвърлено и там. Така с признание или отричане човек определя своя път в Надземния Свят, тъй като сам е творец. Тук все още може да се отрича безсмъртието и да се запази видимостта на живота, но там, където всичко се движи от мисълта и където мисълта определя всичко, там отричащият живота предава себе си на смърт на съзнанието и действително умира за всички безкрайно богати и разнообразни впечатления на Тънкия Свят. Там отричащите живота, обрекли себе си на смърт, стоят като каменни истукани. И всеки пожънва посежите на своите собствени мисли, тъй като формулата си остава неизменна: каквото си посял, това и ще пожънеш.

1961 г. 077. (20 юни). Знанието за основите е нужно, за да има на какво да се опреш когато се руши светът на личните постройки, очаквания, надежди и мечти. Когато не остане нищо, с което е живял и се е хранил личният малък свят на човека, Основите, бидейки непоколебими, ще заменят миражите на Майя с действителността. И ще бъде възможно да се придвижваш по-нататък, оставяйки назад развалините на личния свят. Това не е загуба, а освобождение.

1961 г. 078. (21 юни). При особено стечение на обстоятелствата трябва да се взимат и особени мерки. По обичайния път, по-точно, по пътя на обичайността, няма да преминеш. Нашият път е необичаен. Можем да го наречем утвърждаване на необичайното. Там, където свършват пътищата утъпкани от множество крака, започват пътеките на необикновеността. Нашите хора не приличат на хората от тълпата. Техният живот, работа, творчество – всичко е необичайно и неповторимо. Те имат подражатели, но сами не подражават никога. Техният вътрешен свят е твърде богат със своите натрупвания и възприятия, за да ги заимстват от другите. Те оставят след себе си неизгладима огнена следа и много Светлина, която се разгаря във вековете. Те имат малко земно щастие, но умножават и събират в Чашата богат опит, знание и безценни достижения на духа. Този път е трънлив, труден и е достъпен за малцина. Но Нашият Лъч е над тях и знаят накъде вървят. Имат това, което не може да се купи за всичкото злато на света.

1961 г. 079. (21 юни). Сине Мой, ужасът на съмнението може да подкопае даже основите. Отричането и съмнението са антиподи на огъня и светлината. Без огън и без светлина няма живот. Ако нещо предизвиква съмнение не трябва да го разпространявате върху основите. Съмнението може да засяга всичко друго, но не основите. И най-доброто здание ще се разруши, ако основата не е здрава. Само върху основата е възможно да се тъкат и променят шарките на живота. Основата на

Учението се укрепва с повтаряне и приложение. Опазете основите.

1961 г. 080. (22 юни). За находките на духа няма край. Но дори и обикновеният музикален инструмент трябва да бъде настроен преди да зазвучи. Толкова повече изисква настройка арфата на духа. Наричаме тази настройка съгласуваност, даваща съзвучие. Човек винаги съзвучи на нещо. Камертонът е мисълта. Всяка мисъл се съгласува с тази сфера, към която принадлежи. И виждаме как хората живеят потопени в сферите, съзвучни на преобладаващите в тях мисли. Не е радостно да се види с какво са наситени човешките сфери. Всяко съзнание пребивава в невидима сфера, която му е съзвучна по тоналност, цвят и напрежение. Светимостта на сферата зависи от светимостта на духа. На невидимия план извън тялото се установява пълнострунно съответствие и притеглянето към съзвучните сфери е непреодолимо. Но в земния свят светлият дух може да се окаже в положението на носещ светилник в тъмнината. Носителите на Светлината, потапяйки се в плътния свят, носят върху себе си цялата тежест на несъответствието на озареното съзнание с несъвършенството на плътните слоеве. Можем да наречем носещите Светлина на света маяци, указващи пътя на хората. Това е и осъзнатият или неосъзнат подвиг. Неговата трудност е в това, че е необходимо постоянно да се преодолява низшето напрежение на обкръжаващата среда и не само да се запазва светлината на своя индивидуален пламък, но и да свети постоянно, тъй като огънят не може да бъде угасен, както в древните храмове, където служителите са отговаряли с живота си за неугасимия огън на светилището. Този подвиг е невидим и само извършващият го и Учителят познават цялата му тежест.

1961 г. 081. (24 юни). Приближаването към Светлината е опасно с това, че изостряйки възприемчивостта на съзнанието го отваря за тъмните и светли влияния. Ако съзнанието е устойчиво, то отхвърля тъмните въздействия и приема само Светлината, но ако устойчивостта е недостатъчна, нахлуванията на тъмнината не могат да се избегнат. Тъмнината обкръжава всяко светло начинание и бди зорко за всяка възможност да нанесе вреда. Всяка искрица светлина привлича тъмните гасители, които се привличат от светлината като пеперуди и мушици от огъня. Но целта им е да потушат огъня. Борбата с тъмнината е неизбежно условие за възхода на духа и никой не е избавен от тъмните опити. Въпросът е само в това кой ще победи: духът ли, жадуващ за Светлина или неговите врагове, убийците на духа.

1961 г. 082. (25 юни). С едни или други състояния на съзнанието предизвикваме съзвучна на него реакция на пространството. Можете да се упражнявате в процеса на

настройване на съзнанието на желана вълна. Пространственият отговор винаги ще бъде съзвучен на зададения тон. Този съзвучен на заданието отговор може да се предизвиква от пространството. Волята като изкусен диригент управлява вълните на съответните сфери, звучащи отговорно в установения от нея ключ. Или волята на човека управлява този процес, или съзнанието се явява обект на случайни течения. Човекът е или роб, или господар на това, което става в неговото собствено съзнание. Или кормилото е в ръцете му, или той отдава себе си във властта на случайните явления на пространствения океан. Но той им съзвучи винаги според настройката и фокуса на своето съзнание.

1961 г. 083. (26 юни). Да! Да! Да! Добре е когато личният свят бледнее, изчерпва своите цветове и става празен и безинтересен. Това е много добре. При обикновените хора това бива последвано от разочарование и даже *Taedium vitae* (Отвращение от живота, преситеност (лат.)), случват се и самоубийства. Но този, който върви след Мен, той, преситен от личния свят, разочаровал се от него и отхвърлил го, има пред себе си Моя Свят, където може да влезе вече свободен, необременен от дрипите на личната Майя. Затова Приветствам това състояние като отварящо възможността за по-близък подход към Мен. Печална е участта на тези, които няма с какво да заменят личния свят, но докосналият се до Безпределността, даже и да е загубил душата си, я придобива. Затова и Казах: оставен от всички, оставил вещите, ще достигнеш до Моя Ден. Осъзнаването на това, че космическото наследство е неотнимаемо, може да даде крила. Може всичко да загубиш, даже тялото, но не това, което принадлежи на човека по правото на неговото първородство. Тъй като е Казано: дошлият при Мен няма да Изгоня вън. Така всяко освобождаване от веригите, привързващи към земния свят, дава възможност за замяна на низшето с висше, на преходното с непреходното, на временното с вечното, на тъмнината със Светлина. За обикновените хора трагедията е в това, че няма с какво да заменят. Зеещата празнота е ужасна. Но вървящият след Мен няма да зажадне вовеки.

1961 г. 084. (28 юни). Смисълът на поръчението не е разбран... Изпращам Лъч на разбиране. В страните заплашвани от земетресения или други бедствия Изпращахме свои ученици, за да могат техните вътрешни огньове да уравновесят пламванията на подземните огньове или, съчетавайки се с огньовете на пространството, да дадат нужното следствие от друг порядък. Изпращаният представлява фокус, върху който се насочва Лъчът с цел да се издигне тонусът на обкръжаващата сфера, понякога на голямо пространство. Сферата на въздействие и нейната величина зависят от силата на фокуса. Всеки издържа една или друга сила на Лъча според своята вместимост. При пълна съгласуваност на

съзнанието с изпращания Лъч можеш да не се безпокоиш от разминаването на тоналността на фокуса с обкръжаващата среда, тъй като при наличието на хармония съпротивлението на средата се преодолява успешно. За носещия Светлина резултатите не са видими, но са видими за Нас. Трябва да се разбере колко малко са носещите Светлина съзнания, за да се придобие пълна увереност в Нашата Помощ. Внасянето на Светлина в плътния свят може да се нарече мълчалив подвиг, когато той се извършва без видими външни действия. Трудността е в това, че да се удържи съзнанието на висота без видима външна подкрепа и в пълна самота не е лесно и не е просто. Но Лъчът е незаспиващо над този, който върви в пълна готовност.

1961 г. 085. (29 юни). Приятелю Мой, съзвучието е основата, върху която се изгражда проявления свят и всички явления от живота. Човекът също се подчинява на законите за съзвучие. На каквото съзвучи, на това и реагира. Даже думите на събеседника няма да бъдат разбрани, ако съзнанието не ги възприема, тоест не е настроено на съзвучна вълна. Човек може така да се задълбочи в своите мисли, че да не види и да не чуе нищо от ставащото навън. Той ще съзвучи на своите мисли, а не на вибрациите, идващи отвън. По съзвучие се възприема и обкръжаващия свят. Затова художникът, поетът, философът, пияницата, картоиграчът и подвижникът – всеки възприема света по своему. Съзвучието зависи от волната или неволна настройка на съзнанието. А настройката или настройването на съзнанието може да зависи от волята. Затова йогът сам установява своята съзвучност. И тогава арфата на духа проявява възприемчивост вече не към случайните явления от живота, а към това, което е избрала и утвърдила волята. Избралият пътя на Красотата утвърждава нея и съзвучи на нея. Избралият съзвучието на Аум звучи на него. Така всеки избрал нещо и предпочитащ го пред всичко друго съзвучи в съгласие с направения избор. И всеки пожънва плодовете на този избор.

1961 г. 086. (30 юни). Върви духом. Само това, което е невидимо, неосезаемо, недоловимо за обонянието и слуха, тоест от земните чувства, само то действително принадлежи на човека. Всички земни вещи, отпечатани в съзнанието на човека, преминават в Тънкия Свят и остават в паметта на познаващия център. Освен това всичко съществуващо грубо материално има своето отражение, своя двойник в астралния свят. Астралните клишета са неизтриваеми, освен с огън. По такъв начин не самата вещ, унищожаема във времето, а нейният отпечатък в съзнанието има значение за последното, а също и мислите, преживяванията и опитът, свързани с предметите на външния свят. Не самите предмети, Повтарям, а реакцията на съзнанието на тях. За йога животът се пренася отвън вътре. Външните явления губят своето

самостоятелно значение и служат само на процеса на обогатяване и растеж на съзнанието, тоест на неговото разширяване. Колкото повече вмести то, толкова по-голям е и духът. Неговото достойнство се състои от вътрешните богатства, с които то живее и които преумножава знаейки, че нищо външно не му принадлежи, а служи само като материал и средство, за да събере знание и опит. Това и ще бъде отричането от плътноматериалните предмети, което се извършва в духа. Не отказ, не насилствена жертва, не принуждаване, не аскетизъм, а вместиране на света в неговия видим и невидим аспекти. Така се осъществява преоценката на всички ценности и фокусът на съзнанието се премества от плътния свят във Висшия Свят. Сякаш отвътре, от своята дълбина той гледа на всичко, което става наоколо, без да се отъждествява с нищо. Беше Казано: "Моето Царство не е от този свят...", но хората не разбраха. Сега науката ще отвори разкрие пред човечеството космическите пространства и ще повдигне завесата на Невидимия Свят, и тогава човек ще се убеди с очите си, че наистина се явява наследник на пространствени съкровища.

1961 г. 087. Човекът, навел главата си надолу, ще види земята, а повдигналият я нагоре – небето. Наклонът на главата зависи от волята. Висшият Свят е винаги отворен за човека, но той невинаги иска да гледа нагоре. Трябва да се разбере, че хората сами отрязват себе си от Висшия Свят, предпочитайки да не виждат нищо друго, освен земята. Така и запомнете – пътят нагоре, към висините е отворен постоянно, ако съзнанието го иска.

1961 г. 088. (1 юли). Да. Да! Да! Утвърждавам всичко, устремяващо съзнанието към Висшия Свят. Всичко, което издига нагоре, е добро. Ако това е надеждата, добра е надеждата; ако това е вярата, добра е вярата; ако това е любовта, добра е и любовта. Нека даже постройката да бъде погрешна, но ако тя издига съзнанието, то това е вече добре. Колко несбъднати надежди са довели до вратите на достиженията. Разбира се, Предпочитаме суровата действителност пред безпочвените мечти, но ако мечтата помага някому, то нека да бъде движен от мечтата. В началото на Зова особено се разгарят розовите мечти и макар че с времето те гаснат, инерцията на движението остава и ползата е принесена. Освен това мечтаещият строи бъдещето според своето желание и въображение, без да се съобразява с реалността и забравяйки за проявите на подвижността на Плана. Опасността е в това, че когато мечтите се разсипят на прах малкото съзнание се спира, започва да се колебае и отстъпва назад. Но решилият своя път с Мен докрай не се спира пред нищо. Той върви независимо от всичко и въпреки всичко, даже ярката очевидност. Това е пътят на отсъдения победител. Всичко, което

пречи, се отхвърля настрана като ненужна вехтория. Не могат да спрат нито приятелите, нито враговете. Приятелите са по-опасни от враговете, тъй като от приятелското подвеждане или удар, или предателство е по-трудно да се отбраняваш. Говорейки по същество всички препятствия, възникващи пред вървящия, са от психически порядък и преодолявайки ги в съзнанието става възможно да се преодолее всяко от тях. Разбира се, старее се и тъмнината, подхвърляйки своите космати топчета и е нужна голяма зоркост и бдителност, за да се забележат навреме. Радваме се на непреклонността и твърдостта на крачката. Радваме се на непоколебимата преданост. Радваме се когато мисълта, окриляна от Светлината, се устремява към Нас.

1961 г. 089. Нерядко към Нас отправят мисли, обременени с мрак. Задушно Ни е от тях. От мислите на враговете може все още да се защитиш, но как да се опазиш от мислите на приятелите, ако те не са добри. Затова трябва по-често да се мисли за това как да не обременяваме Учителя с мисълта си. Това, което обичаме, него и пазим, и лелеем, за него се и грижим. Затова любовта е двигател, ако сърцето гори с нея към Учителя на Светлината. Нека грижливо да съберем всичко, приближаващо ни към Светлината.

1961 г. 090. (2 юли). Не аз, не аз, а Ти, а Ти; не моето, не моето, а Твоето, а Твоето; не моя свят, а Твоят Свят, Владико – така ученикът утвърждава себе си в своя устрем нагоре. Вибрациите на обкръжаващата среда и нейното въздействие върху съзнанието са твърде силни, за да могат да се неутрализират с обичайните мерки. Но когато това е достигнато, Моят Свят ще утвърждава себе си във вашите дни. Обединяването на световите трябва да се осъществи в съзнанието на човека, тъй като в действителност световите са обединени и са свързани неразривно един с друг. Но хората са се откъснали от Невидимия Свят и, отричайки го, са се отделили от него с плътната завеса на неразбирането. Разбирането е според признаването и вместимостта. Към това разбиране на действителността днес науката води неотклонно и за отричащите несъмненото скоро ще настъпят трудни времена. Или ще се наложи да признаят всичко, което съществува, или ще тръгнат срещу науката и нейните открития, както това неведнъж се е случвало в черното средновековие. Отрицателите на действителността ще се окажат на страната на мракобесието и ако не бъдат спрени, отново ще запламтят кладите на инквизицията. Пътят пред науката е отворен, науката ще разруши стените на неразбирането и отричането на действително съществуващото.

1961 г. 091. А там е все същото: тъмните обкръжиха неустойчивото съзнание и парализираха волята. И няма вече кой да разясни, да помогне и да осветли ставащото. Бедата не е в това,

че се е изменило направлението, а в това, че човекът не си дава сметка за ставащото и сляпо повтаря мислите, внушавани от тъмнината. Заблудата е налице, но от страна на тъмните. Обектът на техните уловки е искрен в изразяването на своите чувства, не забелязвайки двойствеността и нелогичността на своите умозаклучения. Печална е участието да бъдеш играчка на невидимите тъмни въздействия.

1961 г. 092. (3 юли). Всичко, което произлиза от Мен, представя Моят Свят и съединява вървящите след Мен с Мен. Така че да се приобщиш към Моя Свят не е трудно. Също така Учението на Живота и Моето Слово обединяват с Мен, ако живеят в сърцето и се приемат със сърцето. Умственото познание е недостатъчно, тъй като дейността на мозъка е ограничена от външните чувства и разсъдъкът не извежда съзнанието извън пределите на плътния свят. Всяка Моя и на Владиците дума е като въже, съединяващо със света на действително съществуващото. Така също и Нашите посланици налагат печата на йерархичната достоверност на всичко, което се предава чрез Тях на света. В Учението на Живата Етика е дадено много, дадено е толкова, че съзнанието на човечеството ще бъде наситено за хилядолетия. Но е заповядана Безпределността. И даденото на света Съкровище е само стъпало към ново знание и нови находки на духа. Трудно е да се усвои разбирането за възможността за безпределно познаване, но то е съдба на човека и безпределният растеж на могъществото на духа – негова неотменима участ. Така отваряйки пред човечеството пътя към Безпределността го Поставяме лице в лице пред безкрайността на достиженията. Никой не е отхвърлен и пътят за никого не е затворен. Всички се призовават под знамената на Светлината. Тече великият подбор под Знамето на Владиката Майтрейя.

1961 г. 093. Има периоди в живота на ученика, когато той трябва да се движи сам. И на него му изглежда, че е изоставен, че Владиката е далече, че няма кой да го подкрепи в трудните минути от живота. Това изпитание е неизбежно, тъй като трябва да се научите да стоите на собствените си крака, да стоите твърдо и непоколебимо. Разбира се, връзката с Йерархията не се прекъсва никога, макар и тя видимо и да не се усеща. Нека това да служи на осъзнаването, че връзката с Владиката е неразтрогваема. Но е необходимо да се научиш да бъдеш сам. На Владиката са нужни воители, можещи да изпълнят всяко поръчение. Утвърждавайте осъзнаването на своята сила, обединена с Моята, във всички условия на живота, колкото и далеч да изглежда Владиката за вашето земно съзнание, тъй като Аз Съм с вас винаги.

1961 г. 094. Трябва добре да се помисли за съзвучието на мислите със съответстващите им сфери на пространството, тъй

като законът за съзвучието е постоянно в действие. И човек сам обкръжава себе си с рояк от съзвучни мисли. Мисълта е нишката, свързваща с Мен. Магнитно-свързващата сила на нишката зависи от силата на мисълта, устремена към Мен. Устремяването твори чудо. По този начин просто, леко и свободно всеки може да привърже себе си към Лъча на Йерархията на Светлината.

1961 г. 095. (4 юли). Всичко: добро и лошо, приятно или неприятно, вярно или невярно, правилно или неправилно, спорно или безспорно, истинно или лъжливо, явно или неявно, очевидно или изплъзващо се, вървящо нагоре или надолу, внушаващо съмнение или несъмнено – всичко се измита без всякакви колебания, ако застава като преграда на Общуването с Мен или му пречи, или отделя от Мен и така или иначе нарушава единението в духа с Мен. Не са нужни разсъждения, не са нужни доказателства, не е нужно нищо, което може да отдалечи от Мен. Много капани за мисълта са разставени от тъмната ръка, поразяващи със своята ярка убедителност на земната очевидност. Но и през това ще минем, стараяйки се даже да не се спираме върху тях с мисъл. Ако си спомним миналия опит, особено първите крачки след Зова, то колко опити бяха направени да се пресече устремът с всевъзможни хитроумни измислици. На тъмните е нужно само да угасят огъня и да пресекат сияйната нишка на връзката. Ритмичното, постоянно, непрекъснато придвижване, неотклонно като течението на светилата, неизменно ще доведе упорито вървящия при Мен. Особено опасни са периодите на пралайя на съзнанието, когато изглежда, че всичко е свършено и Владиката е изоставил, когато гаснат огньовете и земната очевидност напрегнато утвърждава себе си. Но и през това ще преминем.

1961 г. 096. Правилно отбелязахте, че изражението на Изображението се променя. Затова трябва да се улавят моментите на особена яркост и отчетливост, за да ги запечатваш внимателно и за дълго. Това зависи както от външните, така и от вътрешните условия и от състоянието на съзнанието. Много подробности имат важно значение.

1961 г. 097. Кармата на човека се съдържа в неговата аура и нейните излъчвания. Излъчванията могат да се регулират от волята, следователно волята може да въздейства даже и върху кармата. Овладеяването на себе си в това отношение е изключително важно. Можете да се убедите върху дреболиите как състоянието на излъчванията на собствената аура влияе върху обкръжаващите. Наистина човек носи своята съдба в излъчванията си. С това се обяснява и влиянието на изтъкнати личности върху масите, на пълководците върху тяхната войска и на Учителя – върху учениците. Оръдие на волята ще бъде мисълта. Значи трябва да се действа с мисъл. Сферата на действие на

мисълта не е ограничена от нищо. Мисълта е невидима и нечувана. Мисълта е могъщо и страшно оръжие в ръцете на този, който признава нейната мощ. Действайте с мисъл, но винаги за благо.

1961 г. 098. (5 юли). Приятелю Мой, взаимодействието на аурата със заобикалящия човек свят тече постоянно и непрекъснато. Този процес може да се регулира и да се управлява. Обичайната грешка е в това, че се стараят да изменят външните условия и да въздействат върху тях, докато в същото време трябва да се въздейства върху собствената аура и да се изменят нейните излъчвания. Психо-магнитното поле на аурата взаимодейства както с видимия, така и с невидимия свят и, установявайки нужния порядък на вибрации, може да се насочва това взаимодействие по желаното русло. Седенето върху вода и ходенето по огън е възможно само при определено психо-магнитно състояние на аурата. Също и укротяването на стихииите. Също и издигането във въздуха. Големият оратор владее аудиторията, настройвайки своята аура на определена вълна. По същият начин на силната аура се подчиняват и другите външни условия. Един върви като победител в живота, други като победен. Защо? В какво се крие причината за това различие? В тоналността на аурата и в нейната напрегнатост. Да се регулира аурата не е лесно и не е просто. Само зоркост и напрегнатост не са достатъчни. Нужна е мисъл, въоръжена със знание и обединена с Йерархията на Светлината. Действията, не свързани с Йерархията са временни и крайни и подлежат на забора. Докато йерархичните действия като правило са с необичайна продължителност, тъй като имат предвид бъдещето. Нишката на действието се простира в бъдещето с пълното знание, че нищо не свършва. Всяка дума, всяка крачка, всяка мисъл имат предвид бъдещето. Такава проекция на психо-физическата активност на съзнанието в бъдещето изгражда и установява с него мост на връзка и обезпечава определено място в това бъдеще. И тогава човекът става съзнателен строител на своето бъдеще, на своята карма. А тъй като това строителство благодарение близостта на Йерархията губи своя личен характер, то строителят излиза отначало в планетния, а после вече в космическия простор. Близостта на Йерархията при това има особено значение. Дали е изгубен в неизвестни пещери, планини или в народна среда, сред хората, вървящият с Мен никога не е самотен и никога не е бездеен. Този, който носи Светлина на света, Носителят на Светлина е активен винаги дори само с това, че разсейва вибрациите на мрака. Действието трябва да се разбира дълбоко. То не е в махането на ръце. Често махащият и говорещият и действащият външно предизвиква нищожни следствия, докато в същото време йогът, седейки в мълчание, може да строи ашрам на

двадесет прехода от своето жилище. Много неща трябва да се преразгледат от гледна точка на проявите на двата свята. Действието на аурата е невидимо. Огнената аура, обединена с огнената мисъл дава лъч, който прорязва пространството, непознаващ препятствия. Съгласуваността на центровете усилва лъча. Лъчът се оцветява от аурата и, пречупвайки се през нея, придобива свои особени свойства.

1961 г. 099. Отдавна бяха изречени думите “А какво е напред?” Лъчът.” Това беше разбрано в смисъла, че Учителят изпраща Лъчът, докато в същото време тези думи означаваха също и утвърждаване на своя собствен лъч.

1961 г. 100. (6 юли). Приятелю Мой, колко пъти е говорено за необходимостта да се държи постоянно Изображението на Учителя в третото око. Съзнанието отдавна вече подсказваше това и все пак достижението е така далеч, както и в началото. Какво пречи? В своя собствен вътрешен свят един иска, другият му противодейства. Не си ли оспорват Светлината и тъмнината властта над съзнанието? Това разделение е пагубно, тъй като лишава от най-близкото достижение. Вътрешният свят се привежда към единство и разхвърляните навсякъде негови енергии се събират във фокус за насочването и устремяването им към единната цел, най-главната в живота на човека на земята. Ако целта е очертана от малкия кръг на малката действителност, то и целият живот ще премине в този кръг. Но ако целта лежи извън пределите на един или даже на няколко живота, то може да се каже, че пътят към Безпределността е намерен. Когато говорехме за хвърляне на далечни котви се имаше предвид продължителността на действията, извеждащи човека извън пределите на неговите три обвивки, ограничени от времето, тоест смъртни. Затова всеки път, когато се извършва действие или постъпка с достатъчна продължителност, тогава човек утвърждава своето безсмъртие. По същия начин и всяка неегоистична, свръхлична постъпка извежда съзнанието извън пределите на сферата на своята аура и го приобщава към свръхличния живот. Личността е обречена на унищожение; но свръхличното е вече нещо приближаващо към общопланетния, а след това и към космическия поток на живота. Видът умира, но родът живее. Именно от смъртта на вида е обусловен животът на рода, а от смъртта на отделните хора – животът на човечеството. Животът и смъртта са страни на един медал. И всеки може да го обърне на едната или другата страна. Безсмъртието на духа се достига и утвърждава със смъртта и унищожаването на тази временна форма, чрез която той се проявява. Трите са смъртни. Безсмъртната, превъплъщаваща се индивидуалност на човека е над трите и над всичко, което става в тях.

1961 г. 101. (7 юли). Считам преддверието, създадено от мисълта, за необходимо условие за всяко достижение. Ударението се поставя върху мисълта. Даже при записа трябва предварително да се изпрати мисъл, ако е желателно той да се направи на определена тема. И тогава мисълта ще се прояви като ядро на снежна топка, около която нараства останалата нейна маса. Разбира се, действа законът за магнитното привличане, но по линия на предварително изпратената мисъл. Вече знаете, че мисълта расте в пространството. Забележете, че расте всяка мисъл, при което съзнанието, което я е породило, е свързано с нея като с пъпна връв, която съединява породителя с породеното. Ако съзнанието стои на едно място или върви назад, то властта на породеното над него остава в сила и в последния случай нараства според степента на отслабването на съзнанието. Ако пък то расте и се разширява, то всичко, което по-рано е заемало съзнанието и е властвало над него, постепенно губи своята сила, както възрастният престава да се интересува от увлеченията, забавите и огорченията на ранните си години. Това надрастване със съзнанието на своето предишно "аз" е много характерно за възходящия дух. Явлението губи своята отрова и губи силата на своята власт над съзнанието. Затова Казвам, само се устремете и преодоляването на себе си ще стане възможно. Това, което е било непосилно за постигане вчера, се оказва достижимо днес и лесно преодолимо утре. Нарастването на огнената сила вътре е незабележимо, като растежа на косата, но при неотклонност на устрема тя расте неотклонно. Този растеж може от време на време да се отбелязва по осъществяването на мисълта. Известна степен на достиженията особено осъществява мисълта. И тогава се налага да се мисли особено предпазливо, за да не предизвикаш към себе си гигант, с който вече няма да бъде лесно да се справиш. Старите мисли ще се лишат от своята сила и ще загубят властта над съзнанието, но новите ще станат по-силни и ще нарастват по своята мощ, и тогава Казвам: бдителност и удесеторена предпазливост. Указвам на вървящите с Мен да съблюдават мисълта. Макар и предишните мисли, някога властващи над съзнанието, да са загубили своята сила, ако бъдат отново привлечени и наситени от своята собствена нараснала огнена мощ те ще загубят своята безобидност и отново, нараснали, ще се привличат магнитно към центъра на своето зараждане и отново ще придобият загубената власт. Затова е по-добре да им се позволи да отлетят, подобно на есенни листа. За проверка, когато те изплуват от миналото, може да бъдат пропуснати през фокуса на съзнанието, полагайки върху тях печата на утвърждаване, ако са добри и печата на осъждане, ако са неприемливи за стъпалото на израсналия дух. Почистването на жилището е необходима; така също е необходимо и чистенето на

подземиата на съзнанието от залежалия се в тях боклук. При стремителен полет ненужните мъртви частици отлитат от само себе си и чистенето се осъществява напълно безболезнено, без специални, измъчени усилия.

1961 г. 102. (8 юли). Мисълта притежава енергия, която има тенденция да се изразява в действия на физическия свят. Всяка мисъл се стреми към проява, независимо дали човек мисли за това или не. Ако пък мисълта се създава с определена цел на въздействие, то силата на нейното въздействие се умножава в съответствие с напрежението на енергията, вложена в нея. Болшинството човешки мисли са безцелни и затова силата на тяхното въздействие върху обкръжаващото не е голяма. Но ако се създаде мисъл за определено въздействие, сякаш поръчвайки изпълнението на една или друга задача, то и следствията на такива мисли ще бъдат много реални. Твърдата, решителна, уверена, непознаваща колебание мисъл ще даде и резултати, съответстващи на нейната същност. Всяко колебание и неувереност внася същите вълни и в процеса на манифестация на мисълта. Така или иначе, рано или късно, тук или там, но всяка мисъл ще прояви себе си в една или друга форма, съзвучна на нейната същност. Затова умението да се владее и да се използва мисълта съзнателно и за благо ще бъде задача на всеки човек, желаещ да принесе полза на човечеството. Преди да се научите да премествате планини с мисъл трябва да се научите да владеете малките мисли и да ги управлявате, поръчвайки им изпълнението на една или друга задача. Мисълта ще изпълни задачата, ако тя е ясна и определена и ако не ѝ се пречи. Внушението и самовнушението не са нищо друго, освен изпълнение от мисълта на дадената ѝ задача. Можете да се учите върху себе си, върху своето собствено тяло, поръчвайки мисълта да възстановява равновесието в който да е заболял орган или част от тялото. Мисълта ще действа по дадената ѝ задача и в течение на времето, указано ѝ от волята. Можете да поставяте задача и на мисълта за определен срок, определяйки точно неговата продължителност. Така например може да се дава заповед в течение, да кажем, на нощта мисълта да работи над един или друг орган, изпълнявайки съвършено точно и определено поръчение. Мислейки за болестта на заболялия орган няма да го излекуваш, но представяйки си процеса на неговото бързо възстановяване и нормално функциониране можеш бързо да го направиш здрав. Материята сама по себе си не притежава нито воля, нито съзнание, с които е снабден човекът, и затова той може да влага в нея тази форма, в която тя трябва да се отлее или да приеме. Процесът на внушение и самовнушение е необичайно увлекателен, ако се отнасяте съзнателно към него. На нашата планета цялата материя се е отляла и изкристализирала във форми, създадени с мисъл. Този

процес е космичен и универсален: от невидимото във видимото, от тънкото в плътното, от мисъл към проява. Трябва да се разбере, че няма преграда за огнената мисъл. Тъпият меч не сече, също и тъпата, незаострена мисъл. Оръжието трябва да бъде наточено и заострено, и в пълна готовност за действие във всяка минута. Могъщото оръжие на мисълта е особено силно и действено само тогава, когато е осъзната неговата мощ. Хората не умеят да мислят отчетливо и ясно и не умеят съзнателно да влагат в мисълта своята воля за определено мислено въздействие. Затова мислите на болшинството хора са бездейни и инертни, но бидейки даже такива те все пак проявяват себе си в действие. А колко по-силна е пък волевата, съзнателна мисъл. Всеки сам тренира себе си в това направление. Човекът е призван да бъде творец. Дори и преди да създаде нещо с ръце, той трябва предварително да изпрати мисъл. Но ще дойде време, когато той ще твори само с мисъл. В плътния свят това време няма да дойде скоро, но в Тънкия Свят всичко се движи от мисълта и всичко се твори от нея и учейки се да я управлява и твори с мисъл тук, на земята, човек подготвя себе си за пребиваването в Надземния Свят.

1961 г. 103. Казано е, че мисълта е основата. Най-тънкото, най-невидимото служи като основа на целия проявен свят. Колко ненужни, празни, безцелни мисли създава човек, вместо да мисли градивно и за благо. Всяка празна, бродеща и случайна мисъл може да се замени с творяща мисъл. Празните мисли в пространството създават пространствен боклук, замърсявайки прекрасните сфери. Цели камари пространствен боклук са натрупани около градовете. Когато се говореше за това да се мисли ясносиейно, се имаше предвид профилактиката на пространството и сферите, обкръжаващи земята. Всеки е отговорен за своите мисли и за това какво оставя около себе си в невидимите сфери, постоянно изхвърляйки от конвейера на своето съзнание потоци от мислени форми и изпълвайки с тях, и насищайки с тях аурата на своята планета.

1961 г. 104. (9 юли). Когато вълните на тежките външни явления се устремят към вас, може да се отклоните от тях отдалечавайки се в своята вътрешна крепост, в цитаделата на духа. Духът е неуязвим, несъкрушим и безсмъртен. Колко обвивки вече е сменил той за времето на своя живот на планетата! Колко раждания, животи и смърти е имал! Колко различни условия! Колко опасности, болести, щастливи и нещастни съчетания на земните обстоятелства! Колко племена, родове, народности! Наистина, животът е разнообразен и често комбинациите на външната среда са определено противоположни. В разбирането на това може да се намери утеха и защита от най-превратните обстоятелства, тъй като в този краен земен живот свършва всичко, проявявано в поредното възплъщение. Но както орелът в

небесата се издига над земята, така и духът на човека може да се издигне над отделния живот и да види неговите начало и край, свързани с Надземния Свят, където той преминава след като отхвърли тялото; нищо и никой не може да унищожи Безсмъртната, Превъплъщаваща се Триада на човека. И когато е много тежко и земните условия стават непоносими, съзнанието може да се пренася в нея и в нея да намира и утвърждава равновесието на духа, тъй като Камъкът на вечната основа на живота се изгражда в нея и върху нея. В този земен живот всичко е преходно. Даже и слънцето ще премине, и луната, но духът няма да премине никога, тъй като е вечен. Така в човека живеят временното и вечното и съзнанието може да се основава или върху временното, или върху вечното. Събирайки и натрупвайки елементи на вечното човек утвърждава още тук, на земята, своята безсмъртна същност, своята Безсмъртна Триада, представляваща цитадела, обител на духа. Трябва само да се разбере преходната природа на външния свят и временността на всички земни условия, заобикалящи човека, каквито и да са те. И трябва да се разбере, че нищо не ни принадлежи и че нищо не е наше. Всичко е дадено само за някакъв срок и всичко, което притежаваме, ще си отиде от нашия живот, за да се смени с ново, давайки възможност да растем и да се учим и да придобиваме нов опит и знания. Без това разбиране на земния живот не може да има освобождаване от властта на неговите преходни условия над съзнанието. И когато вълните на външните явления яростно се устремяват към съзнанието, равновесието и спокойствието, толкова нужни на духа, могат да се намерят в общуването и сливането със своята висша Безсмъртна Триада. Спокойствието е венец на духа, а равновесието – събиране и утвърждаване на огнената мощ вътре. Трябва никога да не се забравя, че никой и нищо няма да устои срещу равновесието. Но неговата сила не е от този свят, а от по-високо. Тя изхожда от дълбините на духа, преодолявайки мощно хриповете на човешката немощ. Утвърждавайки равновесието утвърждаваме силата на своята Безсмъртна Триада в земния живот.

1961 г. 105. (10 юли). Да! Да! Да! Щастието е в духа и нищо земно не може да го даде, ако то не е прието духом. Затова често притежаването на земни вещи и всичко, което би трябвало да носи радост, уви, не дава нито радост, нито щастие. Хората предполагат, че то е в нещо външно, съдържащо се в явленията на външния свят, докато самото усещане за щастие не е нищо друго, освен известно състояние на духа. И това, което носи щастие на един, оставя другия напълно безразличен към него. Ако едно и също явление носи на един човек радост, а на друг тъга, то не означава ли това, че основата на радостта се съдържа не в самото явление, а в съзнанието, възприемащо го и налагащо върху него

своята санкция. Всичко зависи от състоянието на съзнанието и неговото отношение към едно или друго явление. А тъй като състоянията на съзнанието зависят от волята и могат да се регулират от нея, то човешкото щастие или нещастие се намира в ръцете на самия човек. Налагайки върху всяко явление печата на решението на волята, човек може по своя воля да определя своето отношение към живота и към всичко, което става с него. И това, което за един ще бъде източник на неприятности и страдания, за друг може да стане причина за радост. Разбира се, опитът от опознаването на човека е горчив, но радостта от придобиването на този опит и натрупването на знания превръща най-горчивото в най-сладко за мъдрия дух. Или земното бездомие. Колко тежко и печално е то, но земното бездомие учи на откъсване от земята и от привързаността към въображаемата собственост, тоест освобождава духа от властта на земята и му дава крила. Така че загубата в едно означава придобиване в друго. И когато дойде време да се остави земното, притежателят на домове и вещи и нямащия ги и двамата ще заминат без да вземат със себе си дори и обол: единият свързан за ръцете и краката от това, което е считал за свое, а другият – свободен, тъй като не е имал нищо свое. Затова е най-добре да нямаш нищо или пък, имайки нещо, да не го считаш за свое, помнейки постоянно, че всичко, което е дадено, се дава само за временно ползване за един или друг срок. Не считайки нищо за свое утвърждаваме своята свобода от властта на материалния свят. Даже тялото не е наше, тъй като то е от прах и в праха ще си отиде, и само ще стане прах. Ние сме безпределни, но сме временни пътници във временния земен живот, представляващ малък отрязък от нашия път в Безпределността. Ние сме безпределни, ако духът се отъждествява с Висшата Триада, но временни – ако с тялото и трите обвивки. Така че можете да приобщите себе си или към тях, или към Безсмъртната Триада и да пребивавате или с тях, или с Триадата. Свободата на избора винаги остава отворена и достъпна за духа. Значение има не самото явление от външния свят, а отношението на човека към него. Стандарт няма, всеки го определя сам и избира това, към което го тегли сърцето. Пътищата са отворени и нагоре, и надолу и изборът е свободен.

1961 г. 106. (11 юли). Приятелю Мой, ако смяташ, че нищо не те заплашва – това няма да бъде вярно. Тъмните не дремят и винаги са готови да нанесат вреда. Сънят и ловът на тигри са твърде показателни. Можем да се порадваме на това, че нямаше страх и хищникът беше унищожен. Характерно е също и това, че имаше не защита от тях, а нападение и ръката твърдо държеше оръжието на Светлината. Така и насън, и наяве ще поразяваме тъмните злодеи, тъй като не дремят и са пълни с поредните зли хитрости. Когато си едно с Мен нищо не е страшно.

1961 г. 107. (12 юли). В Тънкия Свят всичко се движи от мисълта. Всеки придобива облика, съответстващ на неговата вътрешна същност. Но при известно познаване на условията на надземното съществуване обитателите на някои слоеве на астрала могат с много неща да злоупотребяват. В Тънкия Свят се обличат мислено, обличайки се във въображаеми дрехи, които придобиват там явна видимост за окото. По същия начин човек може да приеме всякакъв облик и по този начин да въведе в заблуда или да изплаши неопитния или малко знаещия обитател на Тънкия Свят. Особено се възползват от това персонификаторите, желаейки да привлекат към себе си доверчивите развъплътени. В този случай сърцето ще бъде единственият верен съдия. Тъй като там хората живеят в призрачен свят, създаден от тяхното въображение. Творчеството там е развито особено силно. Не всеки може да се оправи в купчините от тези грамади. Нужен е опит. В по-високите слоеве няма съзнателна измама и продуктите на мисленото творчество са от по-високо естество, но и там тази продукция е несигурна и само хората с развито въображение и разбиране на красотата и на законите за пропорциите творят хармонично. Както на небето, така и на земята има добри и лоши художници и тяхното творчество се намира в съзвучие с тяхната надареност. Но натрупванията на ниските слоеве са чудовищни и ужасни и маските на техните обитатели плашат даже твърдото сърце. Има много такива, които съзнателно внушават страх. Разбира се, разделянето на обитателите е по слоеве, охранявани йерархично. И този, който с нищо не е свързан с тези ужасни слоеве, е охраняван от съприкосновение с тях от закона. В Тънкия Свят можеш да наденеш всякаква маска, всякакъв облик, така че даже близкият приятел, стоящ до теб, няма да познае кой се намира до него. Възможно е, усилено мислейки за желания облик, да се облечеш в неговата форма. Можеш да се преобразиш във вид на рицар, номад, воин, грък, римлянин, с една дума да влезеш във всяка създадена от въображението форма. Можеш да подобриш и облагородиш своя външен вид и можеш да го влошиш. При престъпниците и порочниците преобразението се осъществява естествено, без всякакви специални усилия от тяхна страна, както впрочем и при всички останали възвръщенци в Надземното и само за тъмните преобразяването е невъзможно и даже персонификацията им е временна. Тъмният не може да се обкръжи със светлина и да създаде наистина светъл облик и опитите за персонификацията им в светли облици са лесно различими за опитното око. При прехода там процесът на ориентация в новите условия изисква налягане на всички сили и голяма зоркост и предпазливост. Трябва да се унищожи всякакъв страх пред явленията на астралния свят, трябва да се разруши неговото очарование, трябва да се помни, че хората напускат

земята и отхвърляйки тялото в огромното си болшинство не стават от това по-добри и затова трябва да се изостави всеки трепет, преклонение и плахост пред всичко, което ще се изправи пред човека в този свят. Мъжеството, спокойствието, осъзнаването на Близостта на Учителя там са особено необходими. Колкото повече се бои там човек, толкова повече ще бъде изплашен. Можеш да се усмихнеш пред най-страшните маски, но по-добре е да се преминават тези слоеве с пряк устрем към Владиката. По-късно с цел изучаване може да се посетят тези слоеве, но здраво защитени и по-добре с Ръководителя, тъй като те са ужасно заразителни и всяко петно върху собствената аура ще бъде фокус за притегляне от тъмнината и цел на нейните нападения. В Тънкия Свят е трудно да се издигнеш ако притеглянето към низшите слоеве е станало веднага след прехода там при смъртта. Затова се указва пряк и ярък устрем към Учителя на Светлината и предварително очистване на съзнанието. Още на земята човек се подлага на яростни тъмни въздействия: тъмните, забелязвайки върху аурата уязвими места, ги използват като магнити за притегляне и въздействат чрез тях. Затова процесът на изгонване на нечистите мисли ще бъде вече борба и противодействие на тъмнината, тъй като те се изпращат от тъмнината. За чистото сърце тъмнината не е страшна, не са страшни и всичките ѝ хитрости, но съзнанието, неочистило се напълно, трябва да бъде постоянно на стража и да използва всеки тъмен опит да се подхвърли негодна мисъл, за да разбере това, да види своето слабо и незащитено място и да я отхвърли, запущвайки по този начин тъмния процеп в аурата. Аурата е магнитна. Нейните излъчвания привличат към себе си вибрации с родствен порядък и в Тънкия Свят е почти невъзможно да се неутрализира обичайния и привичен магнетизъм на аурата, тъй като това притегляне незабавно вълчи неговия притежател в съответстващите на тези излъчвания сфери. Строящият върху красотата и чистотата може да не се опасява, но за тъмнеещите Нямаме утешение. Късно е да почнеш да се готвиш за надземното пребиваване преди смъртта. Аурата не може да се преправи за един час. Само мощните натрупвания от миналото могат да предизвикат мигновено озарение и очистване. В обикновения случай се изисква предварителна подготовка с достатъчна продължителност. Нито една мисъл, нито един опит за очистване на съзнанието не отминава безследно, без да даде своите благодетелни резултати и без да заложи семената на бъдещи достижения в съзнанието. Колко ярко и плодотворно може да използва човек всичките дни на своя живот на земята. Тъй като земният живот не може да се сравни по продължителност с пребиваването в Надземния Свят. Трябва да се помисли за това какво готви за себе си всеки въплътен там, където няма нищо

тайно и където всеки пожънва плодовете на своя земен посев, тъй като тук ме сеячи, а там – жетвари.

1961 г. 108. (13 юли). Нека Моят Свят да бъде твой Свят. Твоят свят е призрачен и измамен. Не можеш да се опреш на нищо и на нищо да разчиташ, всичко е нездраво, всичко е неопределено и с кратка и силно променлива продължителност. Как ще построиш своя дом върху пясък, където всеки вихър може да го разруши и помете. И на синовете човешки не се надявай. И как може да разчиташ на този, който сам на себе си не може да разчита, тъй като сам пребивава в свят на илюзии, променливи и преминаващи. Платон нарече този свят – свят на сенките. А нима това не е така, нима не отлетяха като сън изминалите години, оставяйки в съзнанието само призраците на възпоменанията. И хората си отидоха, и условията също, и няма нищо. Нищо не остана от това, което толкова ярко, настойчиво и здраво заемаше и властно обхващаше цялото поле на съзнанието, изключвайки от него и недопускайки в него елементите на вечното и непреходното. А ако това е така, ако само вечното и непреходното остава с нас навеки, то не е ли дължен човекът сам пред себе си да търси вечното в живота и задържайки в съзнанието си елементите на непреходното да ги натрупва и да построи своя дом, дома на духа, своята вечна обител върху Камъка на вечната основа на живота. Моят Свят се състои от елементи на непреходното и всяко съприкосновение с Мен умножава, укрепва и утвърждава Моя Свят в твой свят. Докосвате се до Мен с мисъл, устремена от сърцето и подхранвана от огъня на сърцето. А тъй като мисълта е винаги във ваше разпореждане и подвластна на волята, то значи и да се устремявате към Мен в Моя Свят може винаги и във всички условия на живота, тъй като на мисълта нищо не може да попречи в нейния полет към Светлината, стига сърцето да поиска, стига само сърцето да се стреми да се докосва с мисъл до нея. Отвореността и достъпността на Висшия Свят трябва да се приеме като неотменимо условие за възхода на духа. Търсят пътя някъде другаде, а той е само в сърцето и минава през сърцето. Не в книгите, не някъде, а в сърцето. И когато сърцето е изпълнено с Мен, пътят към Светлината е отворен. Трябва да се мисли за изпълване на сърцето с Владиката. Трябва само тази силно устремена и твърда мисъл да се държи в сърцето. Тя ще привлече магнитно от пространството вибрации на Светлината и Моя Лъч. И Общуването ще бъде явно, оплодотворявайки съзнанието с нови находки и разширявайки го.

1961 г. 109. Реалността на Общуването не трябва да се отнася към областта на случайното. Няма нищо случайно. Не, законът действа точно и неизменно и както опитният музикант извлича от своя инструмент нужните звуци, така също се извличат от пространството и елементи на мисъл, съзвучна с

магнита на устременият съзнателен човек. Човекът е магнит, постоянно и непрекъснато извличащ от пространството мисли и чувства, съзвучни на тоналността на неговия психически апарат. Чрез радостта от пространството може да се извлече радост, а тъга – чрез сълзите. Ако чувствата и мислите на човека са достатъчно силни, около него се събира тълпа от невидими сътрудници, съзвучни на неговата настройка. Чрез своята мисъл, поддържана от сърцето, привличаме сътрудници с определена тоналност. Осъществява се потъмняване и осветляване на аурата: и от взаимодействието с пространството, и от своите волеви или неволни усилия и движения в проводниците. Арфата на духа звучи, заставяйки цялото пространство около човека да звучи в унисон.

1961 г. 110. С физическите чувства не може да се види това, което е невидимо. Само със сърцето и мисълта може да забележите докосването на Моя Лъч. Сърцето ще почувства радост, а мислите, подобно на поток, ще започнат да се вливат в съзнанието, отворено за Светлината. Това и ще бъде свидетелството за Моята Близост, тъй като Аз Съм с вас винаги, но усещате това само тогава, когато вашето съзнание и сърце се обърнат изцяло към Мен.

1961 г. 111. Желаното от сърцето, но не утвърдено тук ще бъде утвърдено там.

1961 г. 112. По време на процес на извличане от пространството на желани чувства или мисли трябва да се помни, че на имащия се дава, тъй като ще има към какво да се приложи, а от нямащия ще бъде отнето и това, което има.

1961 г. 113. (14 юли). На трите низши обвивки съответстват и три свята, от които е всяка от тях. Тялото е от земята и си отива в земята, отиват си и астралното и ментално тела, отслужили своя срок. Земното тяло е временно, временни са също така и двете останали, а само огненото тяло е извън сроковете. То именно ще бъде и извънвременната и вечна обител на духа. Който смята за свой дом земното тяло, ограничава себе си в сроковете на земния живот, който смята за такъв астралното и менталното тяло, също си поставя предел на своя живот, тъй като макар и тези две обвивки да живеят по-дълго от земната, духът ги отхвърля и остава само с това, което е съсредоточено от него в безсмъртното огнено тяло. И трите низши са смъртни. Пребивайки в тях съзнанието може да се привърже към всяка от тях, считайки, че всичко свое е в едната или другата и да ограничи своето съществуване с определените им срокове. Макар пребиваването в тънкото и менталното тела съответно да е по-продължително, отколкото в земното, все пак и то свършва със смъртта на тези обвивки, които се отхвърлят подобно на физическото тяло. Три смърти очакват възплътения.

Съсредоточавайки всичко свое в земното тяло и отричайки възможността за съществуване в тънкото тяло, човек обрича себе си на смърт на съзнанието в тази обвивка и няма живот, няма съзнателен живот в Надземното. По същия начин той може да умре или да възкръсне и за живота на по-високите планове: тънкия и менталния. Но истинското безсмъртие е само в огненото тяло в Огнения Свят. Ако елементите на непреходното са събрани в огненото тяло, във Висшата Триада още на земята, то обиталището на духа, домът на духа е построен и съзнанието има в какво да пребивава и да проявява себе си жизнено. Когато е оформено огненото тяло, то осъзнато безсмъртие се достига още на земята и непрекъснатостта на съзнанието при смяната на всички обвивки представлява неотменимо достижение на духа. Това ще бъде и придобиването на вечен живот. Отричайки го, човек обрича себе си на смърт, тъй като в Надземния Свят животът е според съзнанието. Владиката дарява на хората вечен живот, но този дар трябва да се приеме. Човекът, приемащ концепцията за вечен живот и безсмъртие на духа, става наистина безсмъртен, тъй като утвърждава своето съзнателно битие в невидимите светове. Разбирането, че там животът е според съзнанието, е особено важно, тъй като дава в ръцете на човека ключа към безсмъртието. Казано е: според вашата вяра ще ви бъде дадено, тоест според съзнанието. И това, което утвърдите тук, ще бъде утвърдено там, а отхвърленото – отхвърлено. Състоянието на безсмъртие е справедливо състояние. Човек живее с това, което е занесъл със себе си и което е събрал. Колкото по-богато и по-голямо е приношението, толкова по-богат и по-разнообразен е животът. Може да се случи и така, че отхвърляйки трите обвивки човек се оказва без нищо и няма с какво да живее, тъй като не е донесъл със себе си нищо и нищо не е събрал. За да събереш, трябва да посееш. Всяко семе ще даде в Надземния Свят свой кълн и свой плод, даже и най-малкото зърно. Земната нива е негодна за чудесните кълнове, но те разцъфтяват там и дават реколта едно към две, едно към три, едно към десет и повече. Така малките зърна от елементите на безсмъртието, грижливо събрани на земята, в Невидимия Свят ще се окажат безценни съкровища. Трябва още по време на своя земен живот да се научите да различавате същността и продължителността на елементите, съставляващи вътрешния свят на човека. Болшинството съзнания са изпълнени с елементи на земята. Това психическо обкръжение на човека с една или друга продължителност поставя и пределите на живота на съзнанието. Границата на неговия живот се определя от мисълта. И мисълта може да води човека или в безизходицата, наричана смърт, или в сияйните простори на Безпределността. Тъй като със своята мисъл човек утвърждава сам за себе си живот или смърт.

1961 г. 114. Изречението „И на тези в гробовете Дари живот“ трябва да се разбира практически и жизнено. Дарът на Владиката придобива ценност само тогава, когато е приет, тъй като е Казано: Давам, но приемете. Зърното, паднало на неплодната почва на вкамененото съзнание, не дава кълнове.

1961 г. 115. (15 юли). Сине Мой, ето пред теб отново има взрив на накипа от жизнени обстоятелства. Те обременяват страшно съзнанието, затъмнявайки Светлината на висшето разбиране. Но трябва и през това да преминеш. Трябва да преминеш. И ще преминеш, каквито и да са те, и ще останеш себе си, този, който и по-рано премина вече през множество изпитания и все пак остана цял и невредим. Работата е само в това да не считаш нищо от плътното обкръжение за свое, принадлежащо ти завинаги, а да разглеждаш всички условия на живот като нещо временно, което трябва да премине и да се измени и да се замени с друго. Бидейки вечен, духът е склонен и се стреми да създаде стабилни условия на живот, съответстващи на неговата природа: здрави домове и паметници, и произведения на изкуството, стараяйки се те да надживеят вековете. И пирамидите, и сфинксът, и много други паметници на древността са се строили дори за хилядолетия. Но времето е разрушило и разрушава всичко. Така и в живота си всеки се стреми някак да зазdravi и да направи по-трайно това, което по своята природа е временно и преходно. Но животът, променяйки често външните условия, учи човека на нездравината на това, което създава, тъй като „каква е ползата за човека от всичките му трудове, с които той се труди под слънцето“. Строи за разрушение от вихъра. Така отново идваме до това, че може да се утвърждаваш само върху Камъка на вечната основа на живота, който или ще възкреси или ще изгори, или ще създаде или ще разруши. Всяко изпитание или укрепва съзнанието, или го разрушава. Хората се делят на победители и победени. Възможно е да се огънеш под тежестите на живота или дори да се пречупиш, но този, който е отсъден за победи, отсъденият победител ще извлече от всяко обременяване на духа с обстоятелства нужната за израстване на духа енергия и ще стане по-силен. Този процес е мисловен. Трябва просто здраво да се поразмисли на какво учи изпитанието, допуснато от Владиката. Ето, също и преминаването изпитание показва, че на нищо външно не можеш да се опираш и да поставяш състоянието на спокойствие на съзнанието в зависимост от него. Всичко е вътре. Не външното, а вътрешното обуславя едно или друго състояние на духа, ако има разбиране, че всичкото злато на света и земното благополучие няма да дадат на духа спокойствие, ако той е неспокоен. Така че загубата или придобиването на жизнени блага няма да бъдат основа на живота. Заедно с Мен ще разглеждаме твоите изпитания и твоите пропадания, извличайки от тях нужния

опит и знание. Именно, нищо не тревожи, когато си подложен на тревоги постоянно и нищо не безпокои, когато е преминат пределът на безпокойството. Приемай всички условия на живота, не зависещи от твоята воля, като необходимост, като нещо, през което трябва да се премине, утвърждавайки спокойствието на духа и с това умножавайки Съкровището на Камъка, който ще вземем със себе си по далечния път към звездите.

1961 г. 116. Заобиколени сте от Майя, вечно променяща своя лик. Заобиколени сте от призраците на призрачния живот, който тече пред съзнанието, постоянно потъвайки в миналото и съхранявайки в паметта своите отпечатащи. Освен тях от миналото в съзнанието не остава нищо. „И това също ще премине“, колкото и да е тежко, тъй като всичко преминава. Но мъдрият се радва на изпитанията, тъй като, бидейки приети правилно, те умножават неговите вътрешни богатства. Като пчела той събира сока на опита и знанията от всички явления, с които го сблъсква кармата; и се радва, че духът израства от тях. Един пред лицето на смъртта се гърчи в див пароксизъм на тъпия животински ужас, друг я посреща съвършено спокойно. И ако тя е неизбежна, кой от двамата е прав? И как по-добре да се посрещне великият преход? Същото е и с изпитанията. Ако те са неизбежни и през тях трябва да се премине, то не е ли по-добре да се върви през тях и през живота като победител на живота? Не животът трябва да се побеждава, а самият себе си, коренно променяйки своето отношение към живота.

1961 г. 117. Ако се страхуваме от някакво външно явление, носещо ни огорчение, неприятности, притеснение или сълзи, то ние не бихме го избягвали, ако реакцията на него беше противоположна на очакваната. А тъй като реакцията на външните въздействия е наша вътрешна работа, то значи врагът не е вън, а вътре, значи решаващият това какво впечатление или действие ще произведе външния фактор е вътре в нас. Изменяйки ъгъла на гледната точка може да се види същото това явление от противоположна страна и реакцията на него да има вече друг характер и тогава това, което е опечалявало, ще радва и тогава заедно с Владиката може да се каже: „Натоварвайте ме по-силно, когато отивам към прекрасната градина“. Казано е: „Вашата печал ще ви бъде в радост“. И всичко, което приближава към Владиката, ще радва. А тъй като страданията приближават, изтънчват и ви правят по-издръжлив и по-силен, то ще радват и страданията, и всички тежести на този свят, тъй като сближават с невидимия Учител на Светлината. И тогава ще бъдат разбираеми думите: „колкото по-зле, толкова по-добре“.

1961 г. 118. Всичко Обръщам в полза: и доброто, и лошото. Учете се на това и вие. Ползата е една: израстване на духа и разширяване на съзнанието. Така основата се пренася

отвън навътре. Всичко външно е течащ поток. Непреходното е само вътре.

1961 г. 119. (16 юли). Много неща в живота на хората се преминават условно. Защо да се нагнетяват събитията с цялата тяхна сложност и последствия, когато може да се достигнат същите резултати под техния знак? Така може да се поеме инициативата в свои ръце и мислено да се премине през едни или други явления и изпитания, преживявайки ги като че са действителност. Животът не се скъпи на изпитания, нагнетявайки ги щедро. Но е възможно ръководството да се поеме от самия себе си, виждайки къде са слабите и неукрепени места в бронята на духа. И преминавайки мислено през изпитанията и условията, които могат да ги укрепят, да се преминат те победно. Това и ще бъде преминаване на изпитанията под знак. В древността изпитваният бил приспиван и заставян да преживее целият ход на следствията, докато в действителност нищо не се е случвало. Резултатът бил такъв, сякаш явлението било преживяно в живота. Затова значение имат не самите събития, а реакцията на тях, дори те да стават във въображението на човека. Актьорът, репетирайки своята роля, се подготвя да я изиграе добре на сцената. Точно така също можете да подготвите себе си за предстоящото изпълнение на всяка роля и на жизнената сцена. И ако надвисва някакво изпитание, може логично да го завършите и да преминете през него в съзнанието си, даже усилвайки го и задълбочавайки го и по такъв начин да го преминете под знак и с това да го избегнете в действителност, ако то е преминато правилно под знака и е издържано с успех. Не самото въображаемо събитие, а реакцията на него трябва да бъде правилна и тогава тази чаша може да подмине изпитвания в живота. Опасността тук е само в това въображаемостта да не замени реалното. Затова е нужно явлението под знак да има форма много близка до живота и реакцията на него да може да замени действителното събитие. Много обикновени хора, преминавайки събитията под знак реагират на тях така силно, че даже губят равновесие. Болшинството преживявания се получават от въображаеми явления и страха пред тях. Ето защо, за да се унищожи страхът в каквато и да било форма, трябва да се премине през всичките тези страхове мислено, за да се види, че няма нищо, от което би следвало да се боите, тъй като е страшен страхът, а не явлението, което го е предизвикало. Страшна е реакцията на страха, протичаща в съзнанието, а не това, което я предизвиква. И тези призрази, каращи сърцето да трепти, се унищожават съзнателно от волята, тъй като не самия призрак е страшен, а отношението на човека към него. Така отново стигаме до извода, че пътят се намира в самия човек и минава през него, тъй като психическите процеси вътре в човека и представляват

това, което се нарича път, тъй като самият човек е и този път. Владиката Каза Още: Аз съм Пътят, Истината и Животът. Следвайки Него и оприличавайки се и подражавайки на Него, може да се намери пътят на Светлината, водещ духа към живота.

1961 г. 120. В мрака на невежеството можеш да се оплакваш от това, че изпитанията са тежки и животът не е весел. Но ако те освобождават съзнанието от привързаността към земния живот няма ли да бъдат тези тежести благо, давайки на човека крила и разкъсвайки връзките, които ги привързват? В Тънкия Свят човекът си заминава от земята или свободен, или свързан със земните връзки за ръцете и краката. А тъй като и робството на земята, и свободата от нея се съдържат в съзнанието на човека, а не в земята, то и освобождението от всяко робство ще бъде процес от мислен порядък. Смятат, че свободата от робството на вещите се достига тогава, когато човек не ги притежава. Но и нямайки нищо е възможно силно да ги желаеш. Всичко е в духа и освобождението също е в духа. Затова нищо ставащо извън човека няма никакво значение, а е важно това, което протича в самия него. Тъй като човекът е път, човекът е процес, стремящ се към тъмнина или към Светлина.

1961 г. 121. Ако радостта е основана на преходното, тя е нездрава. Ако това е радост за духовното и за това, което е непреходно, то такава радост е от Висшия Свят. Книгата за радостта трябва да се препрочете. В Космоса звучи радост от проявлението на живота.

1961 г. 122. (Вечерта преди сън). Вечното се проявява във временното и безкрайното в крайното. Преходното е аспект на Безпределността, взет в разреза на времето. Разрезът на материалния свят, разглеждан в настоящето, във всяка негова точка се губи в безкрайността на отминалото и несвършека на бъдещето и точката се превръща в нишка, протегната в Безпределността на времето и пространството от миналото, нямащо начало, към бъдещето, нямащо край. Живеем в Безпределността и до каквото и явление да се докосне нашата мисъл, веригата на причинността я отвежда към началото, което го няма и към края, който също няма да го има. Не можеш да си представиш края на времето или пространството, както също е невъзможно да си представиш и края на някакво явление, след което вече отсъства верига от причинностите, които са го породили. И ако дори и времето не е нищо друго, освен категория на разсъдъка, то Безпределността е великото лоно, в което съществува проявената Вселена. Нека „вече да няма време“, но ще бъде, ще остане животът и последователността на движенията и измененията, ставащи в света и Този, Който ги съзерцава, Този, Мълчаливо Гледащият, ще пребъде вечно.

1961 г. 123. (17 юли). Когато под краката има опора, може да се стои. За опора за духа в света, където всичко е променливо и всичко се движи постоянно, бидейки въввлечено в потока на живота, може да служи само Йерархията на Светлината. Над вечното пространство царуват Духовете – Служители на Светлината. Устремявайки съзнанието в сферата на безпределните възможности на духа и опирайки се на тези, които стоят на стража, на вечен дозор над света, може да се върви по тясната пътека, водеща в живота. Безпределността е широка, но е тясна пътеката, по която влизат в нея. Наричаме живи мъртъвци тези, които не я познават, тъй като, не знаейки за вечността и отричайки безсмъртието на духа, хората обричат себе си на крайната продължителност на тази сфера, с която ограничават своя живот. Всеки определя размерите на сферата на своето съществуване в пространството със своята мисъл. И това, с което той свързва възможността за проява на своето съзнание на земята, то и ще ограничи живота на неговия дух в пространството. Затова Указвам да сеете по-широко от широкото, не поставяйки пред своята мисъл нито прегради, нито ограничения в нищо. Мисълта води човека. Нейната същност все още се разбира малко, опростено и едностранчиво. Могъщият фактор на пространството се свежда до физиологичните функции на мозъка и се свързва с него. Съзнанието също се прикрепва към мозъка и за него не се мисли като за нещо отделно от него, притежаващо възможности за независимо съществуване. Разбира се, за проявата и функционирането си в определени слоеве от пространството съзнанието се нуждае от проводник, обвивка или тяло, но защо да се ограничава възможността на духа само до физическото тяло? Скоро науката ще постави човечеството пред фактите на извънплътната дейност на съзнанието и неговите прояви в тънкото тяло и ще направи областта на невидимия за физическото око свят достъпна и видима с помощта на апарати. Но Нашата цел е да въоръжим човека без всякакви апарати. За какво е апаратура, когато всички апарати се съдържат в него самия? Но тя няма да достигне скоро до възпроизвеждането и дублирането на функциите на някои центрове, както е стигнала, например, до фотоапарата или телефона, копирайки структурата на окото и ухото, но до много неща все пак ще достигне. Само помислете колко удивителни неща се съдържат в човека, например центрове и техните функции. И колко време на изтънчена и напрегната работа е нужно, за да се събуди за живот поне един. С просто отричане може да се погаси и убие огънят на центъра в самия момент на неговото зараждане, ако той бъде признат. Колко зараждащи се висши способности у децата са били убити от техните невежи родители. Детето доверчиво разказва на майката за това, което вижда и чува, но получава в отговор: „Така ти се

струва, това е фантазия, не вярвай на това". И даже водят детето при също такъв невеж лекар, който залива с бром прозренията на духа. Но скоро науката ще застави да се повярва на несъмненото. И отново ще запламят кладите на инквизицията, изменила своя лик и облякла се в нови дрехи и отново ще започне борбата на свободната мисъл с мракобесието на тъмното невежество. Но науката все пак ще победи, тъй като мракобесите ще отстъпят пред нейния натиск, бидейки затиснати от изобилието на факти. Те ще бъдат надвити с тяхното оръжие. Сферата на материята ще бъде разширена и невидимият за физическото око свят ще се окаже също толкова материален, колкото и плътният свят и подчинен на същите тези неизменни космически закони, както и всяко явление във Вселената. Засега трябва да се помни, че всичко се съдържа в човека, който по своя потенциал се явява алфата и омегата на мирозданието.

1961 г. 124. (18 юли). Сине Мой, готовността за изпитания и страхът от изпитания са явления от противоположен порядък. Сребърна сълза – така Наричаме тази готовност. Когато целта е ясна и знаеш накъде вървиш, изпитанията могат само да ускорят, само да придвижат към желаната цел. Земното благополучие и приспаност и привидната обезпеченост са илюзии. Живеем върху вулкан, опасността е отвсякъде и особено от страна на Тънкия Свят. Само в пълно единение с Мен, не прекъсвано нито нощем, нито денем е решението на живота и всичките му сложности. С мисъл, обединена с Мен, ще разсечем заплетеното кълбо на плътните явления. Единението трябва да се усили, предстоящото също и Моят Образ да се държи в третото око постоянно. По планинските пътеки и опасните преходи е по-добре да се хванете с ръка за ръката на Водача и да се държите здраво за нея и да разчитате във всичко на Него. Уповавайки се на Нас с цялото съзнание, строите нерушим мост и събирате съкровищата на мощта. Грешките, допуснати в миналото и неверните възприятия могат да отслабят съзнанието, но и против това имате добро лекарство: ако от десет възприятия едно е било правилно – това е вече добре. Само дългият опит ще покаже и научи на безпогрешност на тънките пратки. Но там, където нахлува личното и започва сферата на личните интереси, там е трудно да се очаква безпогрешност, тъй като личните мисли оцветяват възприятието и внасят в него свои елементи. Колкото по-далеч от личното е записът, толкова по-голяма е вероятността, че той е правилен. Личната заинтересованост често лишава дори мисълта от силата за осъществяването ѝ. Първото условие за успех е отделянето от себе си и своя личен свят. Свръхличното мислене не се достига лесно. Да се съчетае умело свръхличното с личното така, че личното да не изпълва съзнанието, е една от най-трудните задачи. Указвам като най-близко решение: да се усили

осъзнаването на Постоянното Присъствие. Ликът трябва да бъде в съзнанието постоянно. Ако гнетящите мисли пречат, те може да се прогонват повтаряйки свещеното възвание или указаната молитва. И веднага щом тревожни мисли започнат да нахлуват в съзнанието, те веднага се заменят с молитвата и нейното повтаряне. Много подвижници, за да се освободят от рояка лични мисли са ги заменяли с молитва. По-добре молитва, отколкото такива мисли, често подхвърляни от тъмнината. Ритъмът на свещените възвания ще даде също такъв резултат. И тогава хитроумните изобретения на тъмните и техните опити да помрачат съзнанието ще дадат противоположни резултати: те искат да отвлекат от Мен, но ще приближат към Мен, тъй като всеки пореден опит ще предизвика мисъл за Мен и Моя Образ. Много пъти вече се е Указвала необходимостта от постоянния Образ на Учителя на Светлината в третото око. Той е нужен за борба с тъмнината и противостоене на тъмнината. Колко съзнания, стремящи се към Светлина, вече е погасила тя! За примери не трябва да се ходи надалеч, гледайте наблизко. Нека тези примери да научат как трябва по-здравно да се държи Сребърната Нишка на Връзката. Или рояк терзаещи мисли, или Моят Лик в третото око. Така едното се заменя с другото: лошото – с добро, чуждото – с Моето, тъмнината – със Светлина.

1961 г. 125. Кога ще се прекрати борбата? Никога. Стълбата на Светлината няма край. Всяко ново стъпало се достига с преодоляване на предишното. Новото и старото си оспорват първото място в съзнанието. Но човекът е процес и борбата се предизвиква от възхода на духа. Когато е много тъмно, трябва да се мисли за Светлината. Светлината на Света е в Мен. Мисълта за Мен ще бъде мисъл за Светлината. Когато сърцето бъде изцяло изпълнено с Владиката, тогава невъзможното ще стане възможно, недостижимото – достижимо, трудното – лесно и тъмнината – Светлина. Победата е само Моя и с Мен. Защо забравят за Мен когато се стъстват облаците? Сам няма да преминеш. Без Мен няма да преминеш. Трябва да се премине в бъдещето отхвърляйки веригите на миналото. Така или иначе, но трябва да се върви, тогава не е ли по-добре заедно с Мен? През живота трябва да се върви при всички условия на живота, тогава не е ли по-добре да се държите за Мен неотделимо?

1961 г. 126. Сине Мой, ще достигнеш, ако си с Мен.

1961 г. 127. Целта на всяко изпитание се заключава в това по време на неговото преминаване не само да не се отслабва връзката с Владиката, но напротив, тя да се усилва според усиливането на обременяването от обстоятелствата. Мускулът расте и укрепва от упражнения, по същия начин укрепват магнитните нишки на връзката с Учителя, ако те се напрягат усилено в периодите на изпитания. Следователно всяко правилно

преминато изпитание сближава с Мен и представлява стъпало по стълбата на възхода на духа. Следователно изпитанията са благо. Да се порадваме съзнателно на възможността да се издигаме, изкачвайки се по стълбата на живота. Всичко и всички са на нея, от атома до системите от светове и тя няма край.

1961 г. 128. (18 юли). Тези записи притежават особена ценност, тъй като е намерена тясната пътека, водеща в живота. За тези, които ще дойдат по-късно, те ще послужат като източник на Светлина, указващ пътя. Всеки докоснал се ще почерпи от тях според вместимостта на съзнанието в съзвучие със своя устрем. Затова този труд е ценен и кой знае не е ли той цел и мисия на даденото възплъщение на възприемащия ги. На пръв поглед, за какво може да се пише всекидневно, но светът на Моите мисли е безграничен, и този, който знае как да почерпи от него, никога няма да остане без нови постъпления. Нашият Извор непрестанно блика в него. Казах, че Моят Глас няма да замлъкне и записите служат като свидетелство за Моето Поръчителство. Ако можеше още повече да се разширят и задълбочат, Бих ги задълбочил, но за техен предел служи пределът на разширяване и вместимост на възприемащото ги съзнание. Те растат и се задълбочават в хода на неговия растеж и в съответствие с него, и отразяват и дават картината на постепенния растеж и развитие на съзнанието на приетия ученик. Пътят на ученичеството не е лек. Ненапразно някои го наричат каторга. И е голяма заслугата на този, който по този нелек път намира време да записва това, което му дават животът и Водещият. Тъй като мисълта и записите на мислите, идващи от Учителя на Светлината, ще послужат много на този, който ще се приближи по-късно.

1961 г. 129. Цитаделата на духа, която е вътре, служи като убежище при особено тежки нагнетявания на външните условия. Те трябва да се преодоляват в съзнанието, ако има твърда опора. Тази опора е домът на духа вътре. Няма значение какви именно обстоятелства започват да се сгъстяват и да обременяват духа, но реакцията към тях е извънредно важна. От правилността на тази реакция зависи неотклонността на пътя. Рулевиът знае целта, към която се стреми неговият кораб. По същия начин и вървящият към Владиката знае накъде върви. И ако при всички, даже най-тежките съчетания на външните обстоятелства тази цел е постоянно пред погледа и Ликът на Водещия е на първо място в съзнанието, пътят е правилен. На пръв поглед изглежда, че не е толкова трудно постоянно да се запази осъзнаването на Моята Близост, но само силното и устойчиво сърце не допуска то да се замъглява и да се помрачава съзнанието. Задачата е да се държи съзнанието върху избраната цел, без да се позволява на нищо да отвлича от нея. Да забравиш за нея означава да предадеш духа си. Опасността е в това, че

колкото по-висок е подемот, толкова по-страшно е падането, ако то се случи. И няма накъде да се отстъпва, и няма накъде да се отбиеш. Отстъплението е само в тъмнината. А отстрани дебнат чудовищата на мрака. Тъмнината дебне, за да приеме отстъпника в своите обятия. Затова няма вече връщане назад. И тогава, когато вече това е станало, когато чертата е премината и пътят за отстъпление е отрязан, тогава и само тогава вървящият към Мен става приет ученик. Считащите себе си за такива са много, но приетите са малко. Но макар и цената да е голяма, голяма е и наградата, увенчаваща в края на пътя вървящия към Мен победител, когато светлината, блещукаща в него, се превръща в безкрайна Светлина. Моята Близост е неотнимаема, тъй като Аз Съм с вас винаги, деца Мои. Затова не позволявайте на никого и на нищо да затъмни мисълта за това, че Аз Съм близък. За усиляване на мисълта за това се дава Моят Образ в третото око. Не всяко съзнание дораста до необходимостта от това условие и до разбирането на неговото значение, но когато това време дойде, тогава Казвам: Моят Лик в третото око е водещият Светилник, даващ сили да се върви когато те пресъхват, това е Светлината, прогонваща тъмнината и Гарантът за бъдещата победа.

1961 г. 130. Така и запомни: всяко успешно преминато изпитание е стъпало, приближаващо към Мен.

1961 г. 131. (През деня, между житейските дела). Всяко изпитание носи в себе си възможност за достижение. Всяко успешно преминато изпитание дава това достижение. Борбата и завоеванието са неизбежно стъпало, но още по-трудно и по-важно е да се удържи достигнатото и да се укрепи. На този процес обикновено се отрежда по-малко внимание и труд, отколкото заслужава и изисква. Да не се удържи завоеванието значи да се сведе до нула всичко, през което се е наложило да се премине, изразходвайки толкова усилия и заплащайки за достижението с цената на страдания.

1961 г. 132. Не е добре, ако привидният успех или неуспех влияят на отношението към Владиката. Владиката е неизменен. Така също и отношението на ученика към Него е над случайните условия на плътния свят и не само на плътния, но в еднаква степен и на астралния и тънкия. Променливата любов не е любов, клатещата се преданост не е преданост и нарушеният ритъм не е ритъм. Отношението към Учителя на Светлината трябва да бъде неразколебавано от вихрите на външния свят.

1961 г. 133. И ето, най-после настъпва време, когато ученикът не само се радва на изпитанията, но даже започва да ги измолва от Владиката, тъй като разбира, че правилното преминаване на изпитанията е най-бързият път.

1961 г. 134. (19 юли). И тъй, отиде си от земния план още един близък на вас човек. Смъртта не е нищо повече от

остригване на косата. За Нашите хора тя е облекчена още повече. Там тях грижливо ги посрещат близки души, обграждайки ги с ласка и внимание. Оказват се сред свои в познато обкръжение, свързани още на земята с преданост и любов. И това, което тук не ги е отличавало от всички останали хора, там ги отделя в съвършено други условия. Всеки има Ръководител, ако го искат, но преходът на Нашите близки и на обикновените хора е несравним. С подобни грижи са обградени и в последните минути на прехода, за да се подготви съзнанието за приближаващата промяна. Да се тъгува за заминалите не е мъдро, тъй като никой не си отива по-рано от определения му срок, и кой знае къде е по-добре за преминаващия, на земята или там, в Надземния Свят. Всяка мъка е лична и егоистична и особено сълзите. Не за заминалия тъгуват и не за него е скръбта, а обикновено е за себе си. Време е да се привикне с мисълта за това, че много, много пъти вече всеки е преминавал този праг и нищо ново няма тук. При развито съзнание пелената на забравата бързо пада от очите и вече познатите отрано условия на Тънкия Свят бързо се асимилират от съзнанието. Близките там много помагат на този процес на асимилация. Но останалите близки често пречат със своята неуместна тъга. Унищожаваме всеки страх от смъртта. Сваляме от нея покривалата на загадъчността, безизходността и тайнствеността. Не Признаваме смъртта. Смъртта е раждане в Нов Живот, по-богат на възможности, красота и широта, отколкото земното съществуване. Добрият сеяч там няма от какво да се опасява. Този, който е подготвил съзнанието си за този преход, пожънва и според съзнанието. Нищо не свършва, но всичко продължава по линиите, установени от съзнанието на земята. Късно е да се готвиш преди самия преход. Целият живот на човека, от първите дни, трябва да бъде подготовка за живота в Надземното, тъй като тук сте сеячи, а там жътвари. На всяка мисъл, на всяко чувство, на всичко утвърдено на земята се получава отзвук в другия свят, тъй като това, което свържете на земята, ще бъде свързано там и което разрешите на земята ще бъде разрешено и там. Светлите нишки на връзките ще дадат светла карма в Надземното, тъмните – тежка карма. Законът не може да бъде поруган. Нямаме утешение само за отричащите живота в оня свят. Тъй като отричащият живота там обрича себе си на смърт и действително умира за яркия и пълен живот извън тялото. Всяко зрънце знание за условията на пребиваване от другата страна неизразимо облекчава това пребиваване. Затова се запасявайте със знания отрано, отхвърляйки невежото отричане. Материята е безпределна във видимите и невидими фази на своята проява. На всички планове човек има съответстващите на тези планове проводници и ако той се е погрижил за тяхното оформяне, животът на съзнанието се развива в зависимост от

направените натрупвания. На земята на хората е дадено всичко за подготовка на съзнанието за неизбежния преход, но ако то се отхвърля, то няма да има с какво да се премине. За отричащите живота в Надземното Нямаме утешение.

1961 г. 135. Човекът е господар на своята собствена мощ. По космическо Право на него му е дадена власт над тялото му и над целия му микрокосмос. Без осъзнаване няма овладяване. За да встъпи човекът в правата си и да се научи да се ползва от своята сила е необходимо да се разбере как и какво притежава вече той. Упрекват някого в слабост. За друг казват, че е в подчинение на собствените си мисли, че го управлява някаква привичка или страст, че пие или пуши или че е раздразнителен нещастник, който не е в състояние да се бори със себе си. Но всичко това е коренно невярно. Човек и пие, и пуши само затова, че някога е решил да започне това и го е започнал, тоест по своя воля и се подчинява на мислите затова, че някога е допуснал това подчинение и е казал на себе си съзнателно или несъзнателно: „Управлявай ме“, тоест съчетал се е в съзнанието с допуснатата в него мисъл. Робът се бои от своя господар, тялото се бои от своя стопанин. Но е възможно да се отдадеш в робство даже на роба. Един понася своята немощ и живее с нея, друг не се съобразява с тялото и го принуждава с вяра и истина да му служи. Но и в единия, и в другия случай това отношение на човека със своята плът се утвърждава от самия него. И във всяка слабост, когато нещо овладява човека и го прави роб, се проявява неговата сила, прилагана неправилно с неговата санкция. Тялото ходи, движи се, извършва много работа и е послушно даже и при най-обикновения човек. Тялото може да бъде послушно в много по-голяма степен. Йогите правят със своето тяло това, което обикновените хора считат за чудеса. Но чудеса няма, има само умело ползване на това, което е дадено на всекиго. Трябва само да се осъзнае: каквото и да върши човек, даже в своето безумие, всичко се твори по негова собствена воля и някога е било допуснато от самия него и с неговото одобрение. Дори в най-пагубната привичка е кристализирана волята на нейния притежател, който обикновено забравя, че ако е дал на нещо власт над себе си, то може само той и никой друг също и да я отнеме. Трябва да се събудите за осъзнаване на своята мощ, тъй като е дадена власт не само над своя микрокосмос, но и над всяка плът. Знаете случаи, когато физически слаби хора са извършвали чудеса и са проявявали феноменална сила и издръжливост, парализирани са ставали от постелята, майки са спасявали децата си. Всичко това е вършено с човешка сила, проявяваща се по заповед на цялото съзнание. Няма предел на силата на изправилия се дух, вървящ към осъзнаване на своята мощ.

1961 г. 136. Изпуснатото не се връща, затова и записът не може да се повтори в цялата му сила и своеобразие на стила и езика, ако той не се е състоял.

1961 г. 137. Самолетът ще падне, ако спре движението. Така също неизбежно е и падението на духа, ако устремът му отслабва. Затова и Говоря за устременост и полети. В това е цялата сила на движението и цялата възможност да се възхожда. Може да се забележи колко лесно се преодолява всичко пречещо по време на такъв полет. Колко малки стават привичките и слабостите на духа и как просто се преодоляват даже големи препятствия. Огънят на устрема може да се усилва съзнателно. Най-добрият помощник в това ще бъде утвърждаваният или вече утвърденият ритъм. Ценно е постоянното и непрекъснато движение на духа. Разбира се, колебанията на аритмичните вълни са неизбежни, всяка от които има своя връх, гребен и своя падина, но дори и падината на устремената вълна не е яма, тъй като падината на устремената вълна също се носи напред. Но ямите са много опасни и трябва ясно да се отличават от падините. Всеки вятър служи на опитния мореплавател за придвижване към целта, той умее да използва всеки и води своя кораб даже срещу вятъра. Но е необходимо умение. Точно така също за опитния деятел в живота всички условия и всички обстоятелства, каквито и да са те, му служат от полза за придвижването. Колкото по-голямо е противното обстоятелство и колкото е по-трудно, толкова повече противодействаща сила се съдържа в него, от която може да се възползваш, да я вземеш от него и да възхождаш със самата тази сила, която по всички правила на еснафската логика би трябвало не да помага, а да пречи и да препятства. Тази сила на противодействието може също така да се отнема и от своите противници и да се заставя да служи на самия теб. Казвам: не се смущавайте от нищо, ще Обърна всичко в полза, тоест ще Заставя всичко да ви служи. И вие се учете на това като знаете, че на мъдрият служат и приятелите, и враговете, и благоприятните, и противните ветрове и вихри, и всички обстоятелства на живота. Целият живот, както и да се стече, се превръща в килим на подвига или стъпала на подема. Тъй като тежкият чук раздробява стъклото, но изковава острието. Затова Утвърждавам, че няма противни, тоест пречещи на възхода обстоятелства. Заимстването на противната сила и прилагането ѝ за възхода на духа е по-лесно да се извършва при стълкновение с необузданите пламвания на астрала в обкръжаващите ни хора. При това не се изискват никакви външни действия и даже думи, а се изисква пълно владение на себе си и умела поляризация на собственото съзнание. Тогава вражеската вълна, срещнала гранитния монолит на духа, безсилно помръква и се разлита на хиляди пръски. Вече беше Казано, че никой няма да устои срещу равновесието, тъй

като огньовете на равновесието са явление от висш порядък, пред което низшият пламък мигновено угасва. Огънят на равновесието дава непомръкваща Светлина. За него именно беше казано, че имаше Светлина и тъмнината я не обзе. Скалата на огньовете на равновесието е широка и, издигайки се, върви все по-нагоре и по-нагоре. Но даже и началният стадий на нейното осъзнаване придава мощ. Затова достигането на това висше качество на духа заслужава да му се обърне най-голямо внимание.

1961 г. 138. (23 юли). Сине Мой, спасението е в ритъма. Той ще придаде устойчивост и постоянство и ще пренесе през трудностите. И Аз ще Зная, че се съблюдава всекидневно Общуването с Мен. Опасността от пълното потапяне в плътния свят се заключава в това, че той заставя да се забрави напълно за Висшите светове. Цели периоди в живота на народите са били белязани със забравянето на трите свята и отричането на всичко, което е недостъпно за петте земни чувства. Всичко най-добро сякаш се е обличало с кора, закостенявало е и е губело своя тънък и съкровен смисъл. Израждали се идеите, израждали се религиите и най-тъмното невежество е заемало мястото на някога високото разбиране. Сега планетата навлиза в период на нов разцвет на духовното съзнание и вратите на храма на науката се разтварят, Подчертавам, не на религиите, а на науката, на която е съдено да изведе човечеството от задънената улица на отричането в космическите простори на висшето знание. Светът е един. От каквато и страна да подхождаш към неговото опознаване, правилното опознаване ще доведе до постигането на единните космически закони, върху които се изгражда светът. Висшето знание ще бъде за човека, тъй като в него се съдържа всичко. Казах: „Аз съм алфата и омегата“, но Аз Съм човек и не само Аз, но въобще Човекът се явява алфа и омега на проявения Космос. В него и трябва да се търсят решенията на всички въпроси. Тайната, затворена в човека, е огромна. Висшата Мъдрост доближава човека до познаването на самия себе си. Трудно е да си представиш космичността на човешкия микрокосмос и неразривната му връзка с всички светове. Изучават растенията, животните, птиците и рибите, за да стигнат в крайна сметка до заключението, че не в тях, а в човека трябва да се търси решението на живота, тъй като всичко, което се намира в тях, е съсредоточено в него в скрит вид, в своя потенциал, но в по-висш и съвършен вид в сравнение с низшите форми на живот. Не трябва да се ходи далече. Търсете по-наблизо. Всичко е в човека.

1961 г. 139. (24 юли). За да се състои Общуването трябва предварително да се изпрати мисъл, утвърждаваща това Общуване. Преддверието, отворено от мисълта, ще обуслови желанния резултат. Може да възникне въпрос защо се осъществяват далеч не всички мисли, макар и да е създадено

такова преддверие. Но кой може да каже кога и къде узрява жътвата на добрите или зли мисли и няма ли да бъде кармата на човека кристализирано следствие на неговите мисли. Може с увереност да се твърди, че всяка мисъл като енергия от висш порядък рано или късно дава свой плод в пълно съответствие със своята сила и напрежение. Нищожната мисъл поражда и нищожни следствия, но огнената мисъл на съгласуваните в огнен устрем центрове ражда гиганти. Особено силни са следствията на съгласуваните мисли на колектива. Даже кръг от няколко съзвучни съзнания може да бъде много силен, даже две съгласувани аури могат да творят чудеса. Трябва да се помисли за това каква е силата на мисълта на Владиката, ако тя може да даде направление на еволюцията на планетата за цял цикъл. Така при началото на всяка Нова Епоха Планетният Дух, който я възглавява, създава на плана на първичните прообрази нейната форма и с мисъл твори и ѝ дава нужното направление. По същия начин всеки човек съзнателно или несъзнателно изпраща мисъл преди всяко свое движение, действие или постъпка. Причините за явното и бързо неосъществяване на мислите са много. На първо място на тях могат да противодействат такива същите мисли на обкръжаващите, които по своя потенциал се оказват по-силни, на второ място породената мисъл може да се окаже слаба, на трето самият създател на мисълта със своята неувереност и колебание може напълно да я отслаби и лиши от всякаква сила. Дори и добрият стрелец, ако бъде лишен от увереност, точност и отчетливост на движенията, неговите действия няма да дадат обичайните резултати, същото е и с мисълта. Оръжието на мисълта изисква опитна ръка, умение и непоколебима увереност в неговата сила. Малцина използват съзнателно силата на мисълта. Но затова пък я използват усилено магьосниците от всички степени. Тъмните сега широко прибягват към това невидимо и безшумно оръжие, подражавайки на служителите на Светлината. Много мислени въздействия идват от Тънкия Свят. При известна внимателност и бдителност не е трудно те да се забележат. Но особено силна в своите въздействия е пространствената мисъл. Възможно е да започнете да осъзнавате мисления свят, обкръжаващ планетата, ако помислите за мисления свят на всеки човек, който го обвива като пашкулът – пеперудата. Мисленият свят на планетата в значителна степен представлява резултат от колективното мислено творчество на цялото човечество. Най-после трябва да се разбере, че ако човек е помислил за нещо и е създал в своето въображение съответстващ образ, то тази форма вече съществува някъде. Милиарди създавани от хората образи насищат аурата на планетата и съответстващите им планове. Тези мисли живеят в пространството и въздействат силно на живите и умрелите, често неутрализирайки слабите опити на

индивидуалното мислене и подчинявайки на себе си даже колективната мисъл. В началото на новата епоха на Нас Ни се наложи да разрушим много, за да могат хората да създават вече не по утъпканите пътеки, а да творят новия живот в неговите нови форми. Старият свят дърпа човечеството назад, в миналото, в сферите на изживените мисли, но Ние Призоваваме в Новия Свят и Даваме нови форми и Строим наново по неутъпкани пътища със силата на мисли, раждани наново.

1961 г. 140. (26 юли). Сине Мой, отсъденото бъдеще се приближава неотвратимо. Много от ставащото на планетата свидетелства за стремителния ход на еволюцията. Даже яростната съпротива на стария свят служи само на това ускорение, тъй като извиква за живот мощното противодействие на новите еволюционни енергии. В този стремителен бяг на събитията може вече ясно да се различават проявите на Светлината на бъдещето от конвулсиите и напъните на заминаващия си свят. Разбира се, поле за стълкновението на силите се явява съзнанието на човека, от чиято Светлина или тъмнина се обуславя течението на еволюцията. Преобразяването на света се намира в пряка и тясна зависимост от прераждането на съзнанието. Толкова трябва да се вмести и толкова да се усвои, че напрежението понякога става непосилно за тези, които не могат да отхвърлят от себе си оковите на миналите дела. Тези натрупвания, замърсяващи съзнанието, подлежат на почистване и унищожаване. Новият Свят трябва да замени в съзнанията дрипите, отпадъците и развалините, в които се превръща стария, заминаващ си от историческата сцена свят. Сега на планетата се сражават идеите. Мислите не могат да се подтиснат с никакви методи на външно въздействие или насилие. Великата световна революция, вече извършваща се в съзнанията на множеството, ще завърши с нейната пълна победа. И независимо от цялото беснеее на тъмнината и привържениците на стария свят, Новият Свят ще го победи. Да се порадваме на вече многото знаци на бъдещата победа и да отдадем дължимото на великия народ на великата страна, носещ върху своите плещи тежкото бреме на отговорността за по-скорошното настъпване на това светло бъдеще за всички народи от земята. Да се порадваме за Родината, макар и да е тежък нейният жребий.

1961 г. 141. Вървим по върховете. Броим знаците на победата. Не трябва да се спираме пред знаците на заминаващата си земна мощ, за да не закриват те бъдещата Светлина. Светлината на бъдещето е огромна. Не в миналото, а към бъдещето е устремено съзнанието. В него е всичко. Недостигнатото и недостижимото днес е достижимо в него. Страната, утвърждаваща магнита на бъдещото щастие за цялото човечество, ще достигне до отсъдената победа. Да се порадваме на бъдещето, тъй като отсъденото ще се сбъдне.

1961 г. 142. (27 юли). Какво правите, за да преодолеете вехтия човек в себе си? Двама в един се борят за господство над съзнанието: единият иска да върви, иска Общуване с Владиката, иска да се изкачи на Върха, а другият, който е от миналото с всички сили му пречи да се изкачва. Колко добри стремежи и начинания е разрушил вехтият! Той, вехтият, също строи и също се стреми. Но всички негови стремежи и енергии са насочени към външното и са ограничени в пределите на малки кръгове. Той не излиза извън пределите на един живот и даже в него той не обича и не иска да поглежда надалече. Ограничеността е негова същност и себелюбието – кръга на неговите прояви. Но живеем в Безпределността, където нищо не свършва и затова всяко действие, каквото и да е то, се явява само звено от верига, нямаща край. Ние Говорим за съзнателно хвърляне на котвите за далечно плаване. Когато мисълта се хвърля в далечното бъдеще, тя образува в него фокус на магнитно притегляне, към който ще се привлича съзнанието като корабът – към хвърлената напред котва. Цялото време, което съществува, се намира в разпореждане на човека, трябва само да се осъзнае, че ако нещо желано е неосъществимо сега, то е осъществимо в бъдещето. И в това бъдеще, където всичко е достижимо, се хвърля и силната котва на магнитната мисъл, която ще даде възможност да се привлече съзнанието към желаното достижение. Затова не трябва никога да се отстъпва или да се сваля оръжието, или да се прекратява борбата с вехтия противодействащ в себе си знаейки, че бъдещето е и това поле на победата над себе си, което неизменно ще се достигне от победителя, усвоил психомеханиката на тази борба и преодоляването на вехтия човек в себе си. Не трябва отстъпвате или да се предавате при никакви обстоятелства, помнейки добре как може да се постигне желаната победа. Възможно е, за да не се предизвиква яростно противодействие, да не се предприемат временно никакви преки действия, но вече утвърдил здраво мисълта за желаното достижение и укрепил я с повторен ритъм, да се хвърли тя напред, в това бъдеще, в което на вехтия ще се наложи да се преклони пред волята на висшето Аз. Може, той може да бъде победен, тъй като е временен и преходен, но Безмълвно Гледащият Свидетел, пребиваващ във всеки от нас, е вечен и безсмъртен.

1961 г. 143. Къде да се намерят сили за неотклонен и бърз напредък? В Мен, в мислите за Мен, в стремежа да бъдеш в мислите с Мен. Когато си заедно с Мен във всичко и винаги, крачката става неизменна. Ако нещо не може да се извърши в Моето невидимо Присъствие, значи това нещо не е добро. Така невидимото Мое Присъствие в духа ще стане Камъкът, върху който може да се строи домът на духа. Нужно е да се строи и е нужно да успееш да го построиш преди прехода на великите

граници. Другите строят тук, на земята, влагайки всички свои мисли и сили в земното и даже продължават да живеят в своите постройки там, отхвърлили тялото. Но вие, строителите на Светлия Град, строите своя дом за духа сега върху плана от друг порядък, където земните вихри и време не могат вече да съкрушат това, което е построено в духа. Вие строите с мисъл, укрепвайки всяка тухла с цимента на енергията на сърцето. Тя се нарича любов. С любовта и с устрема към Висшия Свят човек си изгражда в него свой дом, обител за духа.

1961 г. 144. (28 юли). Предметите от физическия свят съществуват на физическия план. Предметите и образите от психически порядък – на невидимия план. Те са невидими, но имат същото ярко и действително съществуване, както и предметите от видимия свят. Термините “видим” и “невидим” не са съвсем точни, тъй като за тънкото зрение невидимите предмети са видими също така реално, както плътните за физическото око. Човекът постоянно твори тези невидими образи и насища с тях пространството. Всяка мисъл притежава форма с една или друга степен на отчетливост. Художниците и писателите обикновено мислят необичайно отчетливо, пораждайки редица устойчиви мислеобрази. Обгръщайки се със защитната стена на потока от светещи мисли, мислителят обкръжава себе си като с броня, през която не могат да проникнат мислеобразите, тълпящи се в околното пространство. За тяхното проникване те трябва по своите вибрации да бъдат от същия този порядък или даже от по-изтънчен. През бронята на светлината могат да преминават само светли мисли, затова защитното обгръщане с кръг от светеща материя е напълно реално явление на свръхфизическия план, поточно за тънката видимост. Необходимо е да се забележи, че няма нищо свръхфизическо: навсякъде и във всичко има материя с различни степени на разреждане и изтънченост. Тънките образувания са реални. Изпълвайки сферите наоколо с образите на своите мисли, творецът създава с тях своето невидимо тънко обкръжение, което придобива явно видими форми и ще го съпътства когато той отхвърли своето физическо тяло и когато неговото астрално зрение се отвори. Това, което е невидимо сега, ще бъде видимо в Надземното. Строящият върху красотата няма да съжали за нито една мисъл, но горко на замърсителя и злобаря, тъй като обгръщат себе си с тъмнина, която е магнитно-съзвучна на цялата тъмнина, родствена по тоналност на тяхната собствена психическа продукция. И това, което са създали те, един вид ще се влее в падините на тъмнината на Невидимия Свят, въвличайки във водовъртежите и вихрите породителя на безобразието. Състоянието след освобождаването от тялото е много справедливо, тъй като човек има около себе си това, което е съзвучно и близко на обичайното и привично за него мислене:

жъне каквото е посял. Каквото е създавал и творил с мисъл и чувство, това и ще притежава, това и ще види усилено в мегафона на пространството и нараснало по своето напрежение благодарение отсъствието на плътна видимост. Ще остане сам със себе си, със своята психическа продукция, усилена от магнитното съзвучие с родствените на нейната същност сфери. Така всеки може да определи своето бъдеще в Надземното, като проанализира характера на своята мислена активност още през живота на земята. Няма никакви наказания и възмездия, има просто преки и логични следствия на неизменните закони на Тънкия Свят. Тук сте сеячи, а там жътвари на своя посев. Всяка мисъл е семе за посев, даже и най-малката. С това малките мисли са особено опасни. Не трябва да се изпускат от конвейера на съзнанието, без да се наложи върху всяка знакът на своето окончателно решение или осъждане, тъй като неотхвърлена и одобрена тя ще даде своя кълн. И ако това е мисъл от тъмнината, то и кълнът ще бъде тъмен и ще расте, докато не стане остър и бодящ и не започне да раздира гърлото. Затова се указва постоянен дозор и суров контрол над мисълта. Пърхането на еднодневките от тъмнината е недопустимо – следствията няма да бъдат добри. По-добре е в такива минути да се повтаря свещеното възвание Аум, отколкото да се изпълват незримите сфери с мисли, недостойни за ученика. За лекомислието и слабостта ще се наложи да се плати, тъй като поселият жъне.

1961 г. 145. Можем да се порадваме на това, че мисълта, бидейки видима реалност в Тънкия Свят, съществува в него също така конкретно, както съществуват на земята предметите на плътния свят. Можем да се порадваме, Повтарям, на всяка мисъл, която е от Светлината. Ритъмът на всекидневното обръщане към Учителя на Светлината и образите, свързани с този процес творят в пространството съзвучно обкръжение за обръщащото се към Светлината съзнание. Трябва само всекидневно да се усилят те и да им се предава повече жизненост и реалност, за да може в суетата и суматоката на външния живот, в който съзнанието се потапя денем, силата на въздействие на тези образи да не отслабва. Конете на утрото могат да се пуснат в полудневния зной на деня, но задържайки здраво юздите. Трябва невидимото да надвишава по сила видимото и, бидейки невидимо, да стои на стража на съзнанието, защитавайки и охранявайки го от бурите на външния свят. В него има плач и скърцане със зъби и е нужна охрана. Вихрите на плътния свят увеличат силно съзнанието в своите водовъртежи, и ако то не бъде опазено, помрачаването и потъмняването няма да се избегнат, няма да се избегнат и паразитите на пространствените мисли, толкова щедро излъчвани от невежите хора. Да бъдеш в света, но не от този свят, е задача далеч не от леките. Плътните, груби вибрации заглушават

вибрациите на висшата скáла както ударите на барабаните или ревът на медните тръби – тънките звуци на цигулката. Но техният достъп до съзнанието може да се затвори, обвивайки себе си с вълни от светеща материя. Този процес може дотолкова да се задълбочи и усили, че звуците на плътния свят да не могат вече да достигнат до съзнанието. Може, може да се научите да не виждате и да не чувате нищо от това, което е наоколо, ако мислите са съсредоточени върху Висшето. Нужно е само да се помни за реалността на мисълта и тънките образувания, творими от нея в пространството.

1961 г. 146. (29 юли). Сине Мой, много гласове и много забрани ще прозвучат, пресичащи пътя. Но вървящият към Мен знае къде отива и светските гласове няма да смутят вървящия. Ето, те те срещат по пътя и крещейки звънко се опитват да спрат придвижването ти. Е, нека да затъват в своите творения и измислици на мозъка, но те изискват и ти да се кълчиш по техен образ и подобие. А какво ще ти дадат те, ярките отрицатели, когато удари последният час на пребиваването в тялото? Къде ще бъдат те и какво утеха ще ти дадат? Ограничавайки своето мислене с малък кръг, искат да вкарат в него и теб с твоя свят, вече докоснал се до Моя и Безпределността. Незнаещият лесно може да бъде отклонен от пътя, но този, който още приживе не един път е преминавал извън пределите на този свят в другия свят, как да бъде убеден той, че този свят не съществува. Всичко е в човека, в него е началото и край на всяко познание и когато изворът е отворен пред него, знаещият вече не може да стане невежа. Защо са толкова упорити те, отричащите живота? Кой е напращил очите им и запушил ушите? Не е ли тъмнината? Сега науката ще пробие и разруши бариерите на невежеството. Сега науката ще отвори пътя към познаване на Безпределността. Само невежеството може да поставя прегради пред науката. Затова наричаме невежеството тъмнина. Невежеството е незнание и тъмнина, а знанието – Светлина.

1961 г. 147. Мисълта води човека. И ако тя го води в плътния свят, то доколко пък се усилюва това водачество в Тънкия Свят, където всичко се движи от мисълта. Там мисълта вече не е абстракция, а реален двигател на живота. Мисълта се облича с тънка материя, магнитно привлечена от енергията на мисълта от пространството. Създаденият от мисълта образ застава пред своя породител и влиза в кръга на неговото съзнание. Силата на такова образувание зависи от силата на енергията на сърцето, вложена в него от човека. Образите на силните чувства и страсти могат да бъдат толкова напрегнати и устойчиви, че е невъзможно да се освободиш от тях, ако не им противопоставиш мисли с още по-силен потенциал. Но тъй като болшинството от хората не знаят това и не го умеят, то всеки творец на своите безконтролни мисли

става тяхна жертва. Много престъпления се извършват при голямо напрежение на сърцето и тогава мислеобразите, свързани с тях, са особено активни и особено прилепчиви. Да се отскубнеш от тяхното обкръжение е почти невъзможно. Те ще измъчват съзнанието повторно дотогава, докато енергията им не се изтощи. За мъченията на съвестта са чували всички. Това са мислеобразите, натрапчиви и прилепчиви, които мъчат своята жертва. Спокойствието се указва, за да не се насищат своите мисли с буйните енергии на астрала. Безстрастната мисъл не измъчва своя породител. Овластяването на мисълта и чувствата дава свобода на съзнанието. Как да се научите да владеете себе си? Само започвайки с овластяването на най-малките чувства и най-малките мисли. И едва след това вече може да се преместват грамади. Малките победи над себе си ще придадат твърдост на ръката и увереност във възможността за пълна победа. Трябва да се започне с малкото, за да се достигне голямото. Всичко е достижимо, ако се разбере значението на малките победи над себе си. Те ще донесат радост на сърцето и ще научат на радостта от преодоляването на себе си, тъй като указват победния път.

1961 г. 148. (1 август). Владиката е неизменен. Неговата любов не ръждавее и преживява векове. И връзката с Него е неразривна, стига само вървящият след Него да не я нарушава. Същите качества на духа Той иска да види и във вървящите. Предаността е ценна с постоянството, както и останалите качества на духа. Владиката Искане да разберете, че обединявайки се помежду си с преданост, любов и устременост, бихте могли съзнателно да пренесете тези чувства в много животи напред. Каква е ползата от краткотрайната дружба или временната привързаност? Нашите привързаности са завинаги. Бъдете такива и вие. Хората като коркови човечета се събират и сближават, за да се разделят скоро. Нека да са малко, но близки и нека тази близост да не бъде ограничена от времето. Ние Приближаваме учениците завинаги. Така постъпвайте и вие. Ценно е да имаш верен приятел от живот в живот. Той ще бъде приятел и тук, и там, след смъртта, и в бъдещите животи. Нито времето, нито разстоянието, нито разлъката имат някакво значение, ако се е утвърдила такава степен на близост. Пърхащите огънчета на временните и преходни чувства изобщо не се ценят от Нас. И колкото и дошлият изпитван да пламти с временна преданост, любов и устрем, този мираж от призрачни чувства е много нездрав. Така също и Нашите близки в своето отношение към тези, които се сближават с тях, проявяват същите качества на духа. И Ние разделяме всички на временни и постоянни. Разбира се, това постоянство се е изковавало и изработвало в миналото. Говорейки по същество, нови приятели няма – всички са стари. Помислете колко ценно е да имате поне

един постоянен приятел. Обединението е в духа. Плътните подробности са нетрайни и нямат значение. Те са един вид акомпанимент на вътрешните, непреходни чувства. Всички опити да се замени вътрешното и истинско с външно са обречени на неуспех. Постоянството е високо ценено от Нас, а също и непоколебимата преданост. Има много преминаващи, не се задържайте с тях. Но ценете верния приятел, тъй като верните приятели са толкова малко.

1961 г. 149. Само силното съзнание може да открие сред хаоса от противоречиви явления неотклонната, твърда и победна стъпка на Новия Свят. Слабото ще се заплете в тях и ще помръкне в безсилие. Понякога може да изглежда че влакът, влязъл в тунела, няма никога отново да се появи в светлината на деня. Но даже зърното трябва да бъде заровено, за да даде кълнове. Веригата от причини и следствия е непрекъсната, макар и отделните нейни звена да са невидими. Посевите, извършени в миналото, не са загинали, но скрити от вълните на външните събития зреят, за да успеят навреме. Нужно е озарено съзнание, за да се съди по същността на причините за величината на следствията. Кой от съвременниците е разбирал, че последният Учител на Светлината, приел позорната смърт, е породил такива причини, мощните и продължителни следствия на които са действали и нараствали в течение на хилядолетия. По същия начин и посевът, извършен от Нашите Посланици, няма да посърне през вековете, а ще даде могъщи огнени кълнове. Посевът, извършен на границата между епохите, има особено значение и ще бъде осъзнат и разбран само в светлината на бъдещия Ден. Нужно е мъжество и твърдост, за да съумееш да видиш във вълните от текущи явления вече оформените контури на величественото здание на Новия Свят, издигащо се над развалините на стария, заминаващ си свят.

1961 г. 150. (2 август). Обединението в духа с Владиката ще бъде основа на преуспяването. Трудността е в осъзнаването на постоянната Близост и постоянното Присъствие. Да се облечеш в постоянна молитва – значи да удържиш тази връзка. Дали ще е молитва или непрекъснат устрем, или усещане на Невидимото Присъствие – всичко това представлява само различни аспекти на осъзнаване Близостта на Владиката. Ако цялото поле на съзнанието е заето с делата на деня, то нека в подсъзнанието да остане представата и усещането за невидимата връзка. Главата си носите винаги върху раменете, макар и да не осъзнавате всеки миг това, но даже и подсъзнателно усещането за нейното наличие е неотменимо и във всяка минута можете да я усетите и осъзнаете. Така в цялото същество на човека се внедрява фактът на невидимото Присъствие на Владиката, внедрява се здраво и устойчиво и така, че никакви вихри от

външния свят да не могат да го затъмнят или намалят, или унищожат. Човекът е устроен така, че с времето всичко се забравя, заменяйки се с нови впечатления от текущия живот. Задачата е в това нищо да не може да застави да бъде забравено, даже временно, най-нужното, най-важното и най-главното условие за възхода на духа. И ако поради някаква причина това постоянство още не се е състояло, трябва да се напрегнат всички сили за постигане на това условие. Не думите, изречени, прочетени или записани ще придадат сила, а тяхното прилагане. Цялото време, което съществува, е във ваше разпореждане, следователно са дадени възможности да се достигне. Ядете и пиете всекидневно и обслужвате своите нужди, но необходимостта от обслужване на духа, нужността от служене на Светлината невинаги се осъзнава и осъществява. Значи насъщността от утвърждаване на това постоянство трябва да се задълбочи, осъзнаването на необходимостта трябва да се задълбочи дотолкова, че съпротивата на вехтия противодействащ в себе си да се преодолее и да се застави да замлъкне напрегнатото звучене на суетата. Суетата също звучи, само че това звучене е твърде дисхармонично и раздира съзнанието. Живеем във вечното и затова изкуството да виждаме вечното във временното навсякъде и винаги ще бъде умение на йога. Затова трябва здраво да се усвои положението, че временното е разрез или аспект на Безпределността, взет в отрязък от време с една или друга продължителност. От Безпределността, в която имаме своето битие, не може да се изключи нищо, но да се осъзнае нейната проява в голямото и малкото е възможно. Така също и самият човек е само звено от безкрайната верига, идваща от миналото, нямащо начало, към бъдещето, нямащо край. Всяко звено, взето във времето, се докосва до друго, другото – до трето и така нататък, и така нататък. Нищо няма нито край, нито начало, а всичко съществува и продължава вечно. Затова, считайки, че ние сме безпределни, както, впрочем, и цялата материя, утвърждаваме несъмненото. Да се възприеме и зафиксира мисълта е само половината работа, второто е тя да се утвърди с прилагане в живота. С това е и труден пътът, защото се изисква прилагане на практика на това, което е възприето в духа.

1961 г. 151. Сине Мой, ще те възвисят и унижат, ще те възхваляват и унижават, но ти все пак върви, без да променяш ритъма на крачката и като знаеш, че Владиката е твой единствен Съдия, който не ти е осъдител, а Застъпник и Приятел, и Баща. Той вижда и те познава и все пак води независимо от всички твои недостатъци, тъй като те смята за достоен за Водителство в духа. Но съжденията и осъжданията на преминаващите покрай теб хора нека да не смущават твоя ум. Такава е психиката на обикновения човек, че колкото по-малко е разбирането на Моите близки,

толкова повече е осъждането. И не осъждат ли чрез тъмнината, която е в тях? Но ти помни и знай, че Владиката е Близък и Неговият Лъч е с теб, и Любовта Му, и Грижата Му. И се радвай на яростните нападки, тъй като тъмнината свидетелства за твоята светлина. Който е против теб, той е против Мен, тъй като ти служиш като проявител за служителите на тъмнината. Биха искали да се скрият добре и да не бъдат забелязани, но не могат, тъй като се стремят упорито да вредят. А как ще вредят, ако не са активни. Но умеят да се прикриват и умеят да носят маски, и горко на неразпозналия. Без изпитания и проверка не Приближаваме към Себе Си никого, така също постъпвайте и вие, без да се умилявате от маските, колкото и те да са миловидни. За умиления се налага да се плаща тежко и горчиво, макар че срещу това заплащане човек придобива знание. Всичко Обръщам в полза: и доброто, и лошото, тъй като заедно с Мен пътят е прав.

1961 г. 152. Когато всичко: и доброто, и лошото започне да служи на човека, вървящ към Светлината, го Наричаме победител. Това достижение не е често и указва за висота на духа. Да заставиш тъмните да ти служат и да извличаш полза от техните хитрости е възможно само при най-близка връзка с Учителя на Светлината. Иначе те все пак ще измамат и ще въведат в заблуда. Тяхната сила е в това, че са невидими и действат чрез мисълта. Техните видими помощници обикновено са само параван, зад който те се крият, понякога много изкусно. Но главните действащи лица са на астралния план. Затова главната защита от тях е в умелото прилагане на психотехниката. Когато вътрешното усещане на бдителното съзнание подсказва за приближаване на тъмнината, трябва да се защитите с Владиката, пред Неговия Лик тъмнината отстъпва, тъй като е безсилна. И колкото по-силно настъпва тя, толкова по-ярко трябва да гори в съзнанието сияйният Облик на Владиката. По този начин напрежението на тъмната активност ще предизвиква усилено напрежение на Светлината и чудовищата на мрака ще послужат тогава за крака на престола. Ще бъде грешка, уплашил се от тъмнината, да забравиш за Учителя на Светлината и с това да ѝ дадеш възможност да тържествува. Тъмнината не е страшна и тя е безсилна пред Светлината, която трябва да се запали и поддържа особено ярко тогава, когато тъмнината настъпва.

1961 г. 153. (3 август). Безпределността е във всичко. Безпределни са също и качествата на духа. Следователно те могат да нарастват безпределно. Всяко може да се задълбочава и усилива. Качествата на духа са форми на утвърдени или утвърждавани в микрокосмоса на човека огньове. Всяко качество е кристализиран в една или друга степен и размери огън. Натрупвайки кристалите на утвърждаваните качества, човек умножава своето нетленно съкровище и си изгражда огнена

обител за духа. Духът е огън и съществува в огъня, и растежът на огньовете на духа разширява и утвърждава тази основа, върху която се изгражда неговото съзнателно битие на земята и в пространството. Тъй като огньовете са облеклото на духа. Качествата на духа се утвърждават и растат с прилагане в живота. Няма отвлечени качества. Качеството е форма на проява активността на духа. Можете да си набележите редица желани качества, които трябва да се укрепят, утвърдят и умножат. Огньовете на безстрашието позволяват да се преодоляват трудностите на живота. Те плашат тъмната шайка, те охраняват по пътя. Трябва, трябва да се помисли, за да се разбере по-добре и по-дълбоко силата на огньовете на равновесието на духа. Всяко качество е пламтяща огнена мощ. Ученикът, утвърдил своите качества на духа, върви горящ с всички огнове. Строящият жилище има покрив над себе си; събиращият пари – богатство; събиращият вещи – имане. Всичко това е без полза, тъй като е за времето, поглъщащо своята опашка, както и всичко, което човек събира в него за себе си. Но този, който увеличава и натрупва огнената мощ на сияйните качества на духа, създава за себе си това, което ще остане с него завинаги. Наричаме събирач на съкровища мъдрия деец в живота, знаещ защо и заради какво живее. Така живеят сред хората и тези, които разхищават това, което притежават, и тези, които натрупват за вечния живот. Можеш да израстваш, да напредваш и да възхождаш при всякакви условия на живота. Няма противни обстоятелства. Всичко служи от полза на този, който е преминал чертата и който знае, че вече няма връщане назад. И ако собствените сили и разбиране не достигат, за да се обърне в полза нещо, силно препятстващо, Аз ще Помогна и ще Обърна. Така в здраво единение ще достигнем до победата и ще преодолеем непреодолимото. Отваряме вратата само на зов и Отговаряме на обръщение. Огненият импулс идва от сърцето, обръщащо се и устремяващо се към Светлината. Не Можем да бутаме инертните пънове – законът забранява. Но Насищаме всеки устрем, насочен към Нас. Зовът и откликът са закон за съзвучието. Елате при Мен всички, обременени от теснотата на ръкотворните подземия и ще ви Укажа пътя към безкрайната Светлина. Всичко е открито, всичко е достъпно. Ти, който си разбрал, ела.

1961 г. 154. Давам, но приеете; ще Поведа, но се устремете; ще Помогна, но дайте към какво да се приложи. Сърцето, устремено към Нас няма никога да остане без отговор. Но мнозина ли умеят да се устремяват? Върху стрелата на огнения устрем окачват товара на суетните грижи и тревоги, и съмнения, и малки мисли и чувства, и... стрелата помръква и не може да се откъсне от този, който я изпраща. Помрачаването на съзнанието със суета е равносилно на прекратяване достъпа на

Светлината. Да върви по върховете е по силите само на силния дух. Така и вървете.

1961 г. 155. Когато поискате да отделите ясно елементите на непреходното в съзнанието от това, което е преходно и смъртно, си представете себе си на прага на великите граници, когато настъпва момента на раздяла със земята и тялото. И тогава бързо ще се отсее това, което можете да вземете със себе си по далечния път, от това, което оставяте на земята. И тогава истинската ценност на нещата ще застане в истинската си светлина и ще бъде лесно да се отдели истинският метал от фалшификата.

1961 г. 156. Добре е още отрано да се приучва съзнанието към логиката на Надземния Свят. Тя е малко по-друга, от тази на земята. Няма близки или далечни предмети – близки са тези, които са приближени с мисълта или към които ви е приближила мисълта. След мисълта се увлича и този, който я е породил. Където е мисълта, там е и творецът на тази мисъл. Мисълта движи предметите на Тънкия Свят също така свободно, както се преместват с ръка земните предмети, даже много по-свободно, тъй като големината на предметите няма значение. Не е задължително създаваната вещ, например дом, да се създава постепенно, но може да се създаде веднага изцяло. Устойчивостта, реалността и яркостта на създадената вещ зависят от силата и яснотата на мисленето. Затова се учете да мислите ясно още на земята. Неувереното, разливащо се, пърхащо мислене ще твори и също такива образи. Всичко построено в ключа на Красотата е безусловно добро. Служителите на Красотата на земята в Тънкия Свят представляват благословия за тази сфера, която те обитават. Красотата е антитеза или антипод на тъмнината. Красотата и Светлината са синоними. Представата за някакво усещане или чувство мигновено го поражда и се съпровожда със съзвучно зрително обкръжение. Низките мисли и чувства не само създават низки, безобразни образи, но и магнитно се привличат заедно със своя създател в такива същите сфери на пространството. Заветът за това да се мисли ясно сияйно е необикновено практичен. При мисъл за действие обичайната последователност не е нужна, нужен е крайният резултат. Проницаемостта на материята на Невидимия Свят няма нищо общо със земната, тъй като всичко е проницаемо. Светлината или тъмнината, носени в сърцето, там е невъзможно вече да се скрият. Може да се приеме всякакъв облик, но с който все пак не можеш да измамиш опитното съзнание. Бързината на придвижване в някои случаи е равносилна на бързината на мисълта. Но това далеч не се отнася за всички. Наситеното със земни флуиди съзнание тежко пристъпва в този свят. Понякога е и съвсем неподвижно. Двигател е мисълта. Ако тук на Земята човекът,

повярвал в неизбежността на смъртта, действително умира физически, то какво ще е там, където материята бързо се подчинява на мисълта!

1961 г. 157. Ако центровете са кладенци на планетните лъчи, то качествата на духа представляват акумулатори и контейнери на огнената енергия.

1961 г. 158. (4 август). Не е повторение, а задълбочаване на даденото по-рано. Разширяването на съзнанието протича на принципа на спиралата. Всяка завивка преминава над предходната, но по-високо от нея. Колкото по-високо се издига съзнанието, толкова по-широки са отново откриващите му се от височината далечини. Това усещане за безпределните възможности за познание носи радост. Дали е в древните формули на съкровено знание или е сега във формулите, съзвучни на текущия живот, но навсякъде в тях се съдържат зрънца от великото знание, единно и неизменно от началото на времето. Когато хората откриват един или друг закон на мирозданието погрешно мислят, че този закон е нов, но той е стар, както е стар самият свят, тъй като е съществувал винаги. Животът твори нови форми. Творчеството се явява съдба също и на човека. На основата на старите като света закони човек може да твори нови форми. Формите са временни, но законите са вечни. И възможностите за творчество на човека върху основата на тези закони са безпределни.

1961 г. 159. Материята на Тънкия Свят е пластична. Това значи, че тя лесно се поддава на оформяне. За да се създаде материален предмет тук, на земята, трябва да се употребят ръцете, нужни са инструменти, машини и всевъзможни приспособления и апарати. Но там всичко това не е нужно. Всичко това се заменя от мисълта, с която действа човек. Там всичко се създава с мисъл по пътя на прякото и непосредствено нейно въздействие върху пластичната и лесно подвижна материя на Тънкия Свят. Мисълта веднага се отлива във форма. Тези форми се създават от енергията на мисълта. Възможно е, затваряйки очи, да се видят с вътрешното око тези форми, които преминават през съзнанието под въздействието на мисълта. Тези същите форми съществуват и в невидимия свят. Разликата е само единствено в това, че човекът, отхвърлил тялото, вече не вижда плътния свят, но вместо неговите предмети вижда формите на астралния свят, сред които немалко място заемат мислеобразите, създавани от хората, както живите, така и умрелите, тоест извън плътното тяло. Всеки плътен предмет и всичко, което съществува на физическия план, има своето отражение или двойник на астралния план. Тези двойници на физическите предмети са достатъчно устойчиви и създават тънката видимост. Колкото по-близо до земята, толкова повече те приличат на земното

обкръжение на човека. Но всеки земен предмет е протегнат във времето, например дървото от момента на своето зараждане и до края. Там могат да се видят тези форми вече не в разреза на времето, както е на земята, а взети като цяло от началото и до края. Там е възможно да се спреш върху всеки момент от тази продължителност. Така е протегнат и животът на човека. Астралното клише представлява такава лента на всяко явление, от живота на отделния човек до живота на планетите и световите. Архивите на космическата памет не са достъпни за всички и не всичко от тях, а според съзнанието на изследователя. Там не са нужни книги, възможно е да се учиш нагледно и да виждаш това, към което е устремена мисълта. Възможностите на надземното съществуване са изумителни и необичайни. Но пътищата за приближаване към тях трябва да бъдат утвърдени тук, на земята, прокарайки канали на устрема в пространството. За устрема там всичко е възможно, за устрема, утвърден в съзнанието по време на земния живот. С това е важно, значително и необходимо земното въплъщение в тяло, тъй като служи като трамплин за вървящия към безпределно познание на духа. Мисълта, утвърдена в съзнанието на земята, там получава възможност за своето развитие и завършване.

1961 г. 160. (5 август). Всеки приет ученик възлага цялата тежест на своето несъвършенство върху Водещия го. Миналият опит е твърде поучителен. Както в голямото, така и в малкото. Така и сега: изглеждаше, че всичко е добре – и грижливост бе проявена, и предпазливост, и внимателно наблюдаване на себе си, и отворено сърце и даже почитане и признателност, но главното не беше казано. Не беше споменато за това, че съзнанието често е измъчвано от желанията на тялото. И тези вълни от желания се докоснаха и проникнаха в аурата и предизвикаха мисли и усещания според своя род. И по същия начин, както в своята Кула Учителят преотлива несъвършенствата на вървящия след Него, така също и всеки вървящ взема върху себе си и преодолява в съзнанието си недостатъците и слабостите на тези, които води. Не може да се поддадеш. Именно трябва да се посрещне вълната на активното несъвършенство съзнателно, да се неутрализира, да се обезвреди и да се върне на изпращащия претворена от тъмнина в светлина. Целият процес е невидим, но много реален, тъй като не може да не се победи вълната от странични въздействия, защото и двамата ще се озоват в ямата. Отговорността за чуждото съзнание, доверило се явно, е огромна. Неопитността се стреми да поучава и да учителства, но опитният пътник знае колко тежък е този товар и никога не кани никого в своя двор. Но на чукация трябва да се отвори. Призованият ще легне като воденичен камък на шията, ще обремени неимоверно и ще си отиде. Но ако са почукали, трябва да се приеме тежестта

върху себе си и да се протегне ръка на почукалия, тъй като както горе, така и долу и натоварването, даже свръхмерното, ще послужи само от полза за двамата. Полезно е да се помисли за това какво струва на Учителя всеки доближил се, ако е допуснат.

1961 г. 161. Енергията на възжеленията създава съответстваща на възжелението форма на мисълта и когато тя е създадена, тя започва вече самостоятелно да въздейства и да влияе на своя породител. Двустранното подхранване дотолкова усилва този мислеобраз, че действието става неизбежно. Мисълта винаги се стреми да се въплъти в действие. Мислите тласкат хората към всякакви безобразни действия и даже престъпления. Мислеобразите са или приятели, или врагове на човека. Трябва да се усвои, че нечистото мислене поражда и също такива постъпки. Трябва да се осъзнае, че усиляването на отрицателния мислеобраз, чрез подхранването му с мисъл и чувство, може да го доведе до такава степен на напрежение, че волята да бъде напълно подтисната от него и вече ще действа и ще се разпорежда с човека не самият човек, а създаденият от него мислеобраз. Затова трябва още в самото начало да се прекрати процесът на подхранване на тъмния мислеобраз и да не му се дава да се разрасне. В процеса на създаване на отрицателни мислени форми главното действащо начало е астралният проводник, тялото на желанията. Желанието запалва искрата на мисълта. Мисълта, облечена във форма, разпалва и усилва желанието. Получава се „дяволски кръг“, въвличащ съзнанието в сферите на пространствените възжеления. Пространството сътрудничи както с Носителя на Светлина, така и с носителя на тъмнина, но по диаметрално противоположни линии на напрежение и привличане. Законът за съзвучието неумолимо и точно действа и тук. С всяка своя мисъл човек предизвиква Светлина или тъмнина. Тъй като самият човек е магнит и мисълта на човека е наситена с магнитна сила. Постоянният дозор и контрол над мисълта са необходими, за да не се окажеш поради непредпазливост въввлечен в магнитното поле на притегляне на нечисти и низки мисли и да не установиш по този начин магнитно съзвучие с тъмнината. Ако са го завладели нечисти мисли това означава, че волята на човека не е била в състояние да преодолее силата на тяхното магнитно притегляне. На земния план целият ужас на този процес не е проявен, но когато е отхвърлено тялото тъмните мислеобрази могат непреодолимо да увлекат човека в бездната на низшите слоеве на астралния свят, откъдето може и да не се издигне. Затова всяка победа над себе си сега ще бъде гаранция за победата над притеглянето на низшите слоеве и астрални вихри и след смъртта. Тъмните в тези случаи обикновено са много активни, обгръщайки своите жертви с вълни от съблазни и илюзии. Мислеобразите на тъмнината са много съблазняващи и

привличащи. Но зад тях е тъмнината и нищо повече, отрова и бодли. Те не дават нищо, независимо от цялата яркост на своята измамна видимост. Но в крайна сметка те, лишавайки съзнанието от достъпа на Светлина, го помрачават и принуждават да върви назад. Целият ужас на безволното подчинение на тъмните изчадия на мисълта може да се осъзнае единствено в Надземния Свят, когато вече е твърде късно, за да се преодолеят. Затова Предупреждаваме сега.

1961 г. 162. Учителят понякога допуска вълните от тъмни въздействия, за да може да се извлече от този опит полезен урок и да се умножат знанията. Обръща се в полза положително всичко. Вчерашният опит от този род е много поучителен. Да се научим да се радваме и на това, че сме отбелязани от тъмнината. Нека тъмнината да гние за цветята на Светлината.

1961 г. 163. (6 август). Когато се разгаря устремът, далечното става близко, недостъпното – достъпно, недостижимото – достижимо и невъзможното – възможно. Тогава магнитът на привличане към бъдещите дела се усилва и израстват крила за далечни полети. Огънят на устрема може да се запази при здрава връзка с Владиката.

1961 г. 164. Повечето клетки на тялото спят. Ако те можеха да се пробудят, тялото би станало сияйно и летящо. Трябва да се помисли за събуждането на клетките. Съсредоточаването на мисълта и съзнанието върху заболялия орган го привежда в равновесие и способства за по-бързото оздравяване, а също и зарастване на раните. При това клетките се активизират, насищайки се с психическа енергия. Всяка клетка, представлявайки електрическа батерия, служи в същото време и като акумулатор на тази огнена енергия. Клетките може да се събуждат за живот чрез съсредоточаване върху всяка част от тялото. Но за да не се нарушава неговото равновесие, трябва да се съсредоточавате върху цялото тяло, започвайки от пръстите на краката и издигайки се все по-нагоре и по-нагоре чак до темето. Резултатите могат да се отбележат веднага по усещането на повишена пулсация на цялото тяло, по изчезване на сънливото състояние или физическата отпадналост, ако такива е имало и по общия подем на жизнеността. Това явление веднага се отразява и на тънкото тяло и стават възможни полетите в него. Получава се сякаш отделяне на физическото тяло от тънкото благодарение на усиляването и активизирането на психическата енергия. При постоянство и продължителност на това упражнение се намалява възможността за болести и се забавя настъпването на старостта. Може да се забележи как при напрежение на психическата енергия лицето се подмладява даже без всякакви упражнения, но при упражнения се подмладява цялото тяло и се забавя неговата старост и се пресичат проявите на болести. При йогичните

процеси и отварянето на центровете това става автоматично, но съзнателното и планомерно събуждане на клетките на тялото води до същите следствия. Този процес е тясно свързан с оформянето на тънкото, менталното и огненото тела и той способства за силно повишаване жизнеността на организма. Както и във всичко, тук също е нужна постепенност и планомерност, за да се избегнат нежеланите следствия. Това упражнение прогонва съня, но ако престанеш да спиш вредата е неминуема. При това упражнение се предизвиква проява на резервните запаси на всяка клетка и, изразходвайки ги, може да се лишиш от тези запаси, толкова нужни винаги при всички случаи на живота. От друга страна, енергията се усилва с магнитното въздействие на мисълта. По цялото тяло се усеща усилен пулсация, същата, както в мускулите при напрегната работа. Тази пулсация и топлина именно служат като показател за това, че клетките са започнали да се събуждат. Те ще заспят отново, ако не се поддържа тяхното бодърстващо състояние. Понятието хора в оставка е опасно с това, че, прекратявайки обичайната ритмична работа, привикналият към нея труженик пресича потока от психическа енергия и с това нарушава равновесието на организма. Затова умират толкова бързо излезлите в пенсия хора, прекратили своя труд. Наличието на активност на психическата енергия е необходимо за тялото. Съсредоточаването върху тялото я повишава и способства за дълголетие. Но работата не е в него, а в това, че ако се събудят клетките животът на телата, на всички тела би станал по-пълнен. Всички тела са тясно свързани едно с друго и повишаването на жизнената дейност в едно се отразява и на другите, тъй като психическата енергия е универсална и се проявява във всички тела и на всички планове. Става дума за усиляване на психическата енергия и нейното акумулиране. Но само събудените клетки на тялото могат да я удържат в необходимото количество. Съзнанието силно въздейства на тялото и на количеството психическа енергия в неговите органи. Достатъчно е човек да се събуди и той престава да трепери от студ, ако е треперил насън. Това показва как събудилото се съзнание веднага повишава жизнения тонус в цялото тяло, изпращайки енергия във всички негови части. Много може да се каже за значението на това упражнение, но само опитът ще даде нужното знание и ще разшири и задълбочи разбирането на процеса на акумулиране на огън.

1961 г. 165. (7 август). Водата дълбае камъка, така също и повтарянето на опитите да се утвърждава желаното качество на духа преодолява противодействието на вехтия човек вътре.

1961 г. 166. (8 август). Сине Мой, ще усилюваме нишката на връзка с Мен. Ако съзнанието е изпълнено с твоето и с теб, за Мен няма място в него. Ако пък е с Мен, пребиваваш в Моята Светлина. В химните се пее: „В Твоята Светлина ще видим Светлината“. Мисълта за Светлината я усилюва. Мисълта за Мен ще бъде и мисъл за Светлината. Ако тя е постоянна и Моят Лик е постоянен в третото око, тогава съзнанието се намира в Лъча на постоянната Светлина. Мислите за Нас очистват съзнанието от боклук. Мислите за Нас възвисяват. Мислите за Нас, устремени към Нас, увеличат. Ако възхождаш, мисли за Нас. Сребърният мост се строи с мисъл, циментира се със сърцето и се поддържа с енергията на мисълта и сърцето. Извиквайки в съзнанието Моя Лик и повтаряйки Моето Име и усилювайки неговото въздействие с ритъма на свещените възвания, може да се увеличава енергията на напрежение на Сребърната Нишка на Връзката. Нишката може да се усилюва в моментите на радост и подем, в моментите на трудности и обременявания с обстоятелства. Възможно е ритъмът на усилюване да се въведе всекидневно в ритъма на деня. Природата живее с ритъма, толкова повече нейният венец, човекът преуспява в ритъма и без нарочни мисли и измъчени усилия умножава своята светлина. Затова ритъмът на сутрешните и вечерните Обръщения не трябва да се нарушава от нищо, никога. Няма такива обстоятелства, които биха могли да попречат на мисленото Обръщане към Владиката. И в труда, и на работа, и по време на отпих, тук или там и където и да било, при всички обстоятелства и във всички условия този ритъм не се нарушава никога. Веригата на нерушимия ритъм ще пренесе дори тогава, когато бъдат преминати великите граници. Тъй като значението на ритъма и в Надземния Свят си остава същото, както и на земята. Ритъмът е основа на проявения свят. Върху него се изгражда всичко – от вибрациите на най-малките частици материя до системите от светове и галактики. Също и във времето Вселената се проявява в ритъм. Ритъмът е космическата основа на Безпределността. Хвърляйки котвата за далечно плаване и знаейки, че вълните на пространствената мисъл отново ще се върнат към изпратилия ги, е възможно да се построи с ритъм и върху ритъма стълбата на духа. И в колкото по-далечно бъдеще се хвърля котвата на бъдещото достижение, тоест котвата на магнитната мисъл, толкова достигането ще бъде по-сигурно, тъй като в този случай мисълта е лишена от астрални частички и елементи на личното мислене и егото, толкова силно пречещи на мисълта да се осъществи. Свърхличното мислене с това е и силно, че тежките частици на себелюбието не го обременяват, задържайки мисълта около своя породител. Мисълта е силна не с астралното начало, а със сърдечния огън, иначе светът или отдавна би се разрушил от злобните мисли на двукраките, или

изпълнението на астралните желания би пораждало неизброими бедствия. Колко разрушителни думи се изговарят под влияние на тъмни страсти и емоции и все пак светът се държи, тъй като мислите на Светлината са по-силни поради отсъствието в тях на елементи на астралното начало, явяващо се основа и крепост на егоцентризма. Мисълта, устремявана в далечно бъдеще, не може да бъде лична, тъй като личността е крайна и кръгът на проява на нейните енергии не излиза извън пределите на един живот. Това, което се устремява в далечното бъдеще, расте като прекрасна градина. Защо всички Велики Духове са призовавали и устремявали съзнанието на земните жители именно в бъдещето и то в най-отдалеченото бъдеще, където то се влива в океана на Безпределността. Вечният живот е живот на бъдещето, утвърждаван в настоящето. Бъдещето е мост към Безпределността: без него не може да се влезе във Вечността, която царства над миналото, настоящето и бъдещето на човека.

1961 г. 167. Мощната проекция на мисълта в бъдещето усилва неизмеримо нейното действие в настоящето.

1961 г. 168. Като знаете отделните възплъщения на Великите Духове, усилвате осъзнаването на Великата Индивидуалност на всеки от тях и вземате не отделно звено от веригата, а цялата верига.

1961 г. 169. (9 август). В паметта на природата е отпечатано всичко от началото на проявения свят. Всеки предмет носи върху себе си отпечатъците на това, което някога се е случвало около него. Цялата материя притежава свойствата на фотоелементите. С това са интересни старинните предмети. Всеки може да разкаже много на изтънченото съзнание. Аурата на вещите, на обстановката, на домовете, на градовете и селищата може да се почувства при известна внимателност. Малко се обръща внимание на усещането на сърцето при съприкосновение с тях, докато в същото време те често явно говорят сами за себе си. Неприятното чувство от посещението на някои места или помещения е именно усещането на аурата, която ги обкръжава. Трябва да бъдеш просто по-внимателен към това, което казва сърцето, за да се научиш да разпознаваш гласовете на това, което е около човека. Но сърцето е забравено. Неговите усещания се приписват на каквото и да е, само не на неговата способност да вижда явленията, скрити за физическото око. Съзнанието би се обогатило с много впечатления, ако се отделяше по-голямо внимание на гласа на сърцето. Вътрешният глас говори без звук и често шумът на суетата го заглушава. Също така и всеки час от деня има своя пространствена нота, но нейния тонус обикновено приписват на нарушено храносмилане или на настроение от личен характер, но нищо не е без причина. Трябва само да се отдалечиш от себе си и да наблюдаваш тези усещания сякаш отстрани. Тъй

като често едно или друго настроение възниква без всякакви причини. Ако няма лични причини, значи има пространствени причини. Не е толкова трудно да се улови пространствената нота на дадения момент, трябва само да се отдалечиш от себе си. Ако в съзнанието господства личното „аз“, за никакви възприятия от тънък порядък не се налага да се мисли – гласът на егото ще ги заглуши. Праг към тънкото познаване на света си остава неизменната формула: „Отвърни се от себе си и Ме следвай“. Така освобождаването от егоизма и следването на Учителя ще бъде основата на познанието на за заобикалящия ни видим и невидим свят.

1961 г. 170. (10 август). Преддверието, създадено от мисълта, има голямо значение при оформянето на големите и малки събития в живота на човека. Страхът не е добър с това, че предпраща в пространството мисълта за възможността за осъществяване на условията, предизвикващи страха. Мисълта за болест е от същия порядък. Този, който се бои, ще бъде уплашен. Този, който мисли за болестите или обича да говори за тях, ще боледува. Много нежелателни мисли изпращат хората в пространството, а после се учудват и се оплакват, че животът им се е стекъл неудачно. Мисълта се въплъщава в плътния свят в образите, създадени от нея. С това именно е важно мисленото преддверие. Мислите постоянно браздят повърхността на съзнанието. Но обикновено това са случайни, безконтролни мисли. Но мисълта – това е сила, това е енергия, притежаваща тенденцията да поражда следствия. Контролът и управлението на мисълта предполагат и съзнателно отношение към нея. Мисълта може да се допусне в съзнанието, мисълта може да се утвърди, но помнейки при това, че тя рано или късно ще се осъществи. Не трябва на никого предварително да се говори за своите планове, тъй като изказаната мисъл ще срещне едно или друго отношение към себе си от страна на другия човек, което ще наложи върху нея наслоенията на чуждата мисъл и воля, можещи в корен да изменят нейното първоначално направление или даже да неутрализират нейната сила, ако чуждата мисъл е по-силна. Ако аурата и волята на слушателя е по-силна, то това ще стане автоматично; ако е по-слаба, то въпреки това измененията не могат да се избегнат. Рядко хората мислят еднакво, затова нахлуванията на чужди съзнания рядко са хармонични. Дисонансът, внесен от страничното съзнание, обикновено винаги отслабва първоначалната мисъл. Затова никога и на никого не трябва да се говори за своите планове. Може също мълчаливо изслушвайки нещо, отнасящо се до бъдещето, нещо вървящо в разрез със собствените предположения и желания, да се пресече в корена това с мисъл, неутрализирайки го с противоположни, твърди, ясни, уверени и устойчиви мисловни образи. Така може

съзнателно да се разруши всичко, вървящо срещу Светлината. При това не са нужни думи, не са нужни спорове и пререкания – действия мълчаливата мисъл, облечена със съзнателната заповед на волята. Възможно е уверено и твърдо да се предпраща мисъл за желана среща, пускайки този образ в пространството. Може да се избегне и нежелана среща с мисъл от противоположен характер. В течение на деня има много време за мисли – защо да се губи то напразно, както това се върши от болшинството. Всичко заплашващо, всичко неприятно, всичко нежелано и обременяващо живота може в една или друга степен да се неутрализира, предпращайки мисли с противоположно свойство и неутрализирайки с тях надигащата се или можеща да приближи вълна. Човекът със силна аура твори своето бъдеще с мисъл. Успехът е върху острието на копието. Всичко се изгражда и разрушава с мисъл. Ако хората можеха да осъзнаят каква страшна сила е мисълта, те биха използвали тази сила съзнателно. Засега я използват несъзнателно. И това е добре, тъй като съзнателната злобна мисъл носи в себе си елементи на разрушението. Трябва да се мисли само за благо, тъй като мислителят и неговата мисъл са неотделими и връзката между тях не се прекъсва никога. Достатъчно сте се представяли като безпомощни овчици, преследвани от съдбата. Съдбата на човека се твори с мисъл. Ненапразно той е наречен цар на природата. Платон беше прав – идеите, тоест мислите управляват света. Всичко, което е създал човекът, е въплъщение на мисълта. Трябва най-после да се отдаде дължимото на тази твореща мощ. На всяко свое действие трябва да се предпраща мисъл за успех. Верни са думите „нека неудачникът да плаче, проклинайки съдбата си“, но вие сътворявайте успеха с мисъл, съзнателно използвайки нейната сила. Малко ли неща може да иска и за които да мисли някой, а вие предпратете на страничните, уязвяващи ви мисли своя мисъл. Нека тя да бъде ясна, твърда и отчетлива и очертана с кръга на определено въздействие. Мислите може да се предпращат за определен срок, ограничавайки ги в определен период от време. Така например, заспивайки може с охраняваща мисъл да се опази съня и впечатленията, идващи от Тънкия Свят. Мисълта като верен страж ще стои с часове на пост, опазвайки създалия я. Всяка тъмна дума и мисъл на събеседника покривайте с мисли на Светлината. Нека те да бъдат мълчаливи, но силно действени. Учете се да действате с мисъл, с това оръжие на Светлината. Но обикновено доверяват повече на езика, забравяйки, че често не за всичко и невинаги може да се говори гласно. Планирайки своето бъдеще го циментируйте с енергията на съзнателната мисъл. Мисълта се подчинява на заповедта на волята като изпратен с вест куриер. Мисълта може да се изпрати навсякъде с ясна определена заповед. Тази заповед може да засяга както отделни

хора, така и цял колектив, и даже народ, и даже планета. Тази заповед може да засяга събитията както в живота на хората, така и на цели държави. Тази заповед може да засяга явления от материален порядък и областта на стихииите. Мисълта управлява стихииите. Не са приказка думите „И Заповяда на бурята да утихне“. Няма предел за растежа на могъществото на човека. Смятат, че то е в силата на ума и машините, и всевъзможните изобретения и апарати, но то се съдържа и е съсредоточено в самия човек, в потенциала на неговия дух, мощта на който може да нараства безпределно. Не са нужни никакви машини и никакви апарати когато е осъзнато, че всички апарати се съдържат в човека и когато това се съпровожда с практически достижения и запалване на центровете. Мисълта представлява най-мощното оръжие на човека.

1961 г. 171. (11 август). Сине Мой, може ли да се счита някое явление от външен порядък за толкова здраво, че да се утвърдиш върху него? Непокосибима е само стълбата на Йерархията. Само държейки се за Нея можеш и да се задържиш върху бурната повърхност на външните явления. Всичко тече – това утвърждаваше още Хераклит. И самият човек е само процес от протичащи в него изменения. Този процес върви автоматично и стихийно дотогава, докато самият човек не поеме в свои ръце кормилото от ладията на своя дух. И тогава тя може да бъде управлявана. Проекцията на мисълта в бъдещето представлява тези котви за далечно плаване, ползвайки се от които корабът на духа може да се устремява към желаните достижения. Мислейки за бъдещите достижения, утвърждаваме техните корени в настоящето и ги усиляваме, ако те са вече налице. В бъдещето всичко е достижимо. Това трябва твърдо да се запомни, а също и това, че мислите творят. Има празни мечти, не водещи към нищо и има мечти творчески, осъществяващи проектираното бъдеще. В тях мисълта твори. Ако упорито, настойчиво и ритмично се мисли за нещо, знаейки творещата мощ на мисълта, замисленото ще се осъществи. Но за това се изисква съгласуваност на мислите и действията. Съгласуваността е хармонично обединение на всички центрове на човешкия микрокосмос, проявявано в действие. Тогава всички енергии на човека са устремени в едно русло, съсредоточавайки се сякаш в един фокус на приложение. Домът, разделен в себе си, няма да устои срещу вихрите. Обикновеното съзнание представлява сфера за проява на енергии, действащи в различни и често противоположни направления, при това неутрализирайки се една друга. Мислите, взаимно неутрализиращи се една друга, са безсилни, безцелни и безплодни. Това особено ярко се проявява при самовнушение. Възможно е да се лекуваш със самовнушение, възможно е да се усиля процеса с дишане. Но всички опити ще бъдат безплодни,

ако мислите си пречат една на друга. Монолитността на мисленето е достижима. Мисълта може да се породи и мисълта може да се убие. Трябва само твърдо да се усвои, че мисълта се управлява от волята, че човекът е господар на своите мисли и че мислите нахлуват в съзнанието само тогава, когато човек волно или неволно ги допуска, и ако градината на съзнанието обраства с плевели или отровни растения кой е виновен за това? Не допускат крадеца, разбойника или скитника в дома си, но допускат най-недопустимите мисли и чувства, учудвайки се откъде е в съзнанието отровата, тровеща тялото и душата. Жилището се мете и подът се мие. Почистването на съзнанието също е необходимо и при това всекидневно. Домът се охранява от скитници, също и съзнанието – от скитащи мисли. За това е нужен контрол над мисълта. Нужно е да се постигне толкова много, че е невъзможно да се вмести всичко. Невъзможно е да се вмести в настоящето, но в бъдещето може. Всичко невъзможно за постигане днес се пренася в бъдещето и се утвърждава здраво в него – ярко, отчетливо, цветисто, твърдо, уверено, с пълно разбиране и вяра в творческата мощ на мисълта. Какво и кой може да попречи да си представиш себе си ясно като достигнал и утвърдил в това бъдеще желаното качество на духа? И ако мислите за това се подхранват и укрепват ритмично, желаното ще бъде достигнато: рано или късно, тук или там, където всяка мисъл дава свои кънове. Въвеждайки факта в бъдещето, определяме неговата ценност. По същия начин постъпваме и с качества на духа или с неговите недостатъци. Много неща могат да се създадат с мисли и много могат да се разрушат. Тъй като всяко действие на човека се предшества от мисъл. Съблюдавайте мисълта, ако искате да достигнете.

1961 г. 172. (12 август). Съзнанието не прониква в мъртвата тъкан или в отмрелия орган, но в същото време усеща ампутираната ръка или крак или отстранения орган. Усещането на тънкото тяло не изчезва, тъй като неговите членове не могат да се ампутират. Възможно е мислено да се движи астралната ръка или крак, тъй като животът е в него. Когато настъпва смъртта, тънкото тяло оставя физическата обвивка, отнасяйки със себе си цялата пълнота на усещания на тялото, тъй като те са съсредоточени в него, а не във физическото тяло. Волята може да ги движи чрез нервите и мускулите, но само с посредничеството на тънкото тяло. Животът на физическото тяло и животът на тънкото са различни. Чрез повдигане тонуса на астралния проводник се повдига тонуса и на физическата обвивка и клетките ѝ се активират. Психическата енергия се отдръпва от заболялия орган и съзнанието не прониква там. Усиленото проникване на съзнанието в заболялата тъкан предизвиква възстановяване на нарушеното равновесие в нея. Съсредоточаването на мисълта

върху частите и органите на физическото тяло поддържа енергийното равновесие на клетките и тяхната жизнеспособност. Клетката, заредена с достатъчно количество психическа енергия, започва да свети. Тялото, заредено с енергия по този начин, губи от теглото си. Седенето и ходенето по вода и ходенето по огън или умението да се държи дланта над разпалени въглища е възможно само тогава, когато клетките са напълно наситени с огън. Тялото на седящия върху водата или издигащия се във въздуха йога или на вървящия по разпалени въглени свети. Затова светенето на тялото е необходим и неотменим стадий от йогичния процес. Приливът на енергия предизвиква повишена пулсация в работещата ръка. Тази пулсация може да се предизвика мислено, съсредоточавайки се върху една или друга част от тялото или върху цялото тяло последователно, започвайки от пръстите на краката и свършвайки с темето. Ако се съсредоточаваш само върху някой от органите на тялото без нужда и причина, предизвикани, например, от тяхното заболяване, то с това може да се наруши общото равновесие на физическата обвивка. Затова отделното съсредоточаване се води само в случай на заболяване, но върху цялото тяло то е допустимо без вреда. Разбира се, при това се извършва не само осветяване, но и изтъняване на тялото. Много от клетките спят и тяхното събуждане способства за усещането за пълнота на живота и дълголетие на тялото. С това се утвърждава също и властта на волята над тялото. Един от най-добрите способности за поддържане жизнеспособността на физическото тяло е събуждането на клетките и усиляването на тяхната светимост. Всяка клетка представлява електрическа батерия или галваничен елемент. Връзката между светлината и електричеството е общоизвестна и усилявайки енергетичния заряд на клетката с това се повишава нейната светимост. Болестта е нарушаване на електроравновесието на заболелия орган. Самолечението се заключава в това то да се възстанови. Чрез съсредоточаване в заболелите тъкани се изпраща усилен поток от психическа енергия и след известно време равновесието се възстановява. Хроничните болести лошо се поддават или пък съвсем не се поддават на лечение по две причини: ако клетките вече са мъртви, да се възстановят или оживят е невъзможно, както е невъзможно да се направи здрав умъртвеният зъб; втората причина се заключава в това, че продължителното разновесие изисква или продължително лечение, или кратковременен, но мощен поток от огън, на което не всяко съзнание е способно. В следващата раса хората ще могат да оживяват мъртвите тъкани и даже да предизвикват израстване на нови зъби. Но това засега е далеч. Пътят към достигане на могъщество и власт над тялото е дълъг, но трябва да се помни винаги, че всичко е достижимо и елементът време няма решаващо значение, тъй като духът е

вечен, но обвивките, над които космически му е дадена пълна власт, са временни. Това трябва да се разбере, това трябва да се приеме и усвои, и тогава може да се върви към него като се знае, че целта е достижима. Не можеш да достигнеш целта, ако не преминеш пътя, водещ към нея. Не можеш да преминеш моста, ако не стигнеш до него. Някой ще се спре в смущение и нерешителност пред далечината на огнения път. Но нали целта е всемогъщество, всезнание, всеведение, всевиждане, всечуване, вездесъщност и така нататък – все свойства, качества и атрибути на Този, Когото човек нарича Бог и може ли да се учудваш, че пътят към този сияен връх на достиженията е дълъг. Но той е достижим и стъпалата, водещи към него вече снабдяват човека в една или друга степен и напрежение с прообразите на тези най-висши атрибути на човешкия дух. И зрението, и слухът, и способността да се движиш в тялото – всичко това са само прообрази на това, което ще притежава човек, когато тези способности достигнат своето пълно и съвършено изразяване и няма да бъдат ограничени от времето и пространството или единствено само от плътната обвивка.

1961 г. 173. (13 август). Ако се разгледат заветите на Великите Учители на човечеството в светлината на Учението на Живата Етика и достиженията на науката от Новата Епоха, то те могат да бъдат разбрани по съвсем друг начин. Беше казано: “Бъдете съвършени, както е съвършен вашият Небесен Отец”, или още: “Вие сте богове”. В притчата за блудния син беше обяснено, че човекът, върнал се към своя Отец след дълги странствания в земния живот, получава от Оцеца най-доброто, което Той притежава. Също е Указано, че наследник на всичко, което притежава Отец, е синът. “Ще се наречете синове Божии” – се казва по-нататък. И всичко това не беше разбрано, и всичко това беше изкривено от невежите тълкувания на църковниците. Отхвърляйки ги ще видим, че атрибутите на Божеството са отражение на висшето, което съществува в човека. Образът на Божеството е зависел от тази висота, до която е достигнал човекът. Бидейки в потенциала на своя дух сам бог, той е проектирал бога вътре, вън и качества, които е притежавал в скрит вид е пренесъл върху Висшето, което са могли да създадат неговият ум и въображение. Бог е всемогъщ, вездесъщ, всевиждащ. Да бъдеш съвършен, както “вашият Небесен Отец е съвършен” значи да притежаваш всички тези и другите качества на Бога. Носител на тези качества в техния потенциал е самият човек. Той може да ги постигне в една или друга степен в процеса на еволюция на живота. Той вече ги е постигнал в малка степен, още много отдалечена от съвършенството. Бидейки син на Космоса и наследник на Космическите Съкровища, предназначени му от началото на времето, той неотклонно върви

към тази цел. Френската революция в противовес на невежественото наследство на средновековното църковно мракобесие и фанатизъм е противопоставила идеята за разума като водещо начало и носител на Светлина за човечеството. И сега науката свидетелства за забележителните достижения на човешкия ум и води човека към разрешаване на най-сложните жизнени проблеми и въпроси. Не е ли все едно от коя страна се подхожда към решаване на живота, стига само това направление да бъде правилно и да води човечеството към целта. Сега всичко е достижимо и сега всичко е възможно. И ако науката преуспее в това, в което не е преуспяла религията, то целта – достигане на могъщество и власт над природата – ще бъде достигната. Тъй като беше Казано, че е дадена власт на човека над всяка плът. И сега тази власт се утвърждава над плътта, тоест над материята и над природата, от науката. Тази власт се утвърждава в усвояването на Космоса и в победното шествие на науката се проявява встъпването на човека в своите наследствени права като син на земята и син на небето, като Божи син, какъвто да се нарече му принадлежи по правото на неговото първородство. Няма никакво противоречие между първоначалните, неизкривени от религията, завети на Великите Първоучители и положенията и достиженията на истинската наука, не отричаща безграничните възможности за нови находки и открития. Няма граници за могъществото на човешкия разум, няма граници и в сферите на научните достижения и открития. Няма чудеса, тъй като това, което сега се върши от науката, са вече чудеса. Чувствата зрение, обоняние, осезание и така нататък по своята природа са безпределни, тоест природата не е поставила граници за тяхното развитие и изтънчване, както и за развитието, изтънчването и усъвършенстването на човешкия ум. Трябва да се премахнат всички връзки, всички предразсъдъци, всички ограничения от съзнанието на човека. И епохата на бъдещата свобода и светлина ще освободи човечеството на цялата планета от всички окови, които са му надяinati от невежеството, тъпоумието и фанатизма, в каквито и форми те да се проявяват. Нямаме забрани. Даваме крила на мисълта. Освобождаваме ума, съзнанието и духа от вековните заблуди. И ако в средните векове църковниците в името на своя бог са изгаряли живи хора на кладите – възрастни, старци, жени и деца, то е позволено да се попита, какъв е бил този техен бог, ако той е изисквал кръв и не е ли действал дяволът чрез своите служители, прикрили се с името на църквата. Бъдещата епоха на Огъня ще бъде ознаменувана с тържеството на разума и истината, и идеята за богочовека, утвърждаващ в себе си сияйните атрибути на Бога, ще се отлива в конкретните форми на най-изумителни достижения и победи над природата и над себе си. Човекът на Земята встъпва в правата на своето космическо

наследство. И не е ли все едно при какви условия и под какви названия се осъществява това велико право. Отхвърляйки външната форма може да се види същността на това, което се извършва сега.

1961 г. 174. Църквата възнасяше молитви за “мира в целия свят”, но не успя в това. Сега грижата е за Мира и Знамето на Мира, издигнато от нови, силни ръце. Те ще преуспеят...

1961 г. 175. (14 август). Сине Мой, ще Дойда в твоя дом и ще Сътворя Своята обител в него. Постоянството и ритмичността на устрема не може да останат без следствия. В областта на духа всяко малко явление има голямо значение. Величината на техните следствия не може да се измерва с обичайните мерки, тъй като малкото зърно може да роди огромно дърво. Ето защо се Дава Съвет да се започне, макар и с най-малкото. Градината на съзнанието се нуждае и от посев, и от грижа за него. Ако е заложено семето и градината е опазена, и е проявена грижа за него, семето ще даде кълнове. Всяка мисъл може да се превърне в семе на бъдещи действия. Светът на действията е съдба на човека. Всеки идва на Земята с известен запас от психическа енергия. Това съкровище може да се пратоса или умножи, или да остане все същото, връщайки се на същата точка на пътя, от която е започнало поредното земно странстване. Ако съкровището е преумножено, човек се издига по стълбата на живота, ако е изразходвано се спуска, ако е останало все същото, остава на същото стъпало, от което е трябвало да започне възхода. Огнената енергия е еднаква у всички, но нейните изражения са индивидуални и не приличат едно на друго, както са различни и лицата на хората. Животът се проявява във великото многообразие и неповторяемост. Даже на дървото няма две еднакви листа, макар и те да притежават общи признаци. В природата нищо не се повтаря отново, макар и явленията да са сходни и аналогични. Разбирането на това ражда уважение към чуждата психическа енергия и изключва възможността за осъждане на другия човек. Да осъжда може само невежеството. Колко хилядолетия са били необходими на дадения човек, за да приеме неговата психическа енергия една или друга форма на своето изразяване. И как може да се осъди някой за това, че в течение на стотици векове той е достигнал своя таван, а не до тавана на осъдителя. Всяко свойство и качество на духа се е нуждаело от дълъг период от време за своето развитие. Затова е неразумно да се осъжда. Но да се вижда, познава и разбира човекът и човешките подбуди е необходимо. Тъй като всеки дух, вървящ към Светлината, е длъжен да може да отличава бялото от черното и Светлината от тъмнината. Разпознаването и осъждането са явления от различен порядък и се отличават едно от друго както истината от лъжата. Да знае и да не осъжда са

качества на високия дух. Тълкуват това като всеопрощение. Но може ли да се прощават причините, не можещи да дадат своите следствия? Веригата от кармични следствия не може да се наруши, но ръждивите и стари халки да се заменят с нови и от друг метал е възможно, и е възможно да се създаде верига от нови причини, водещи към далечната цел. Тази цел е една – възход на духа по стълбата на живота. И щастието на човечеството е в това, че този възход е възможен винаги, във всеки момент от човешкото съществуване. Всеки миг, предизвиквайки с магнита на своя дух Светлина или тъмнина, човек се издига или се спуска по стълбата на живота. Светлината или тъмнината се творят от мисълта, защото го води мисълта. Човек мисли постоянно, тоест постоянно се намира в процес на възходящо или низходящо движение. Човекът е процес, не прекратяващ се никога.

1961 г. 176. (15 август). Намирайки се на Земята в плътно тяло, човек привиква да се ползва от мускулната сила и всички достъпни му физически енергии. И му е трудно, отхвърлил тялото, да започне да прилага вместо тях изключително само енергията на мисълта. В Тънкия Свят всичко се движи от мисълта. Това е достатъчно лесно да се приеме теоретично, но когато работата стигне до практиката, земните привички дават да се знае за тях, пречейки и вклинявайки се във всяко движение. Развъплътеният, даже познаващият законите на Невидимия Свят, продължава да действа и постъпва както на земята. Терминът „Невидим Свят“ не е съвсем правилен, тъй като Тънкия Свят е ясно видим, с цялата яркост на реално съществуващия свят и с отчетливостта на намиращите се в него форми. Само че той е видим не физически, а с тънкото зрение и се усеща с тънките чувства. Чувствата са все същите: обоняние, осезание, слух, зрение, вкус. Към това се прибавя още и шесто чувство – чувствознание или пряко, непосредствено познаване на явленията на Тънкия Свят, проявяващо се у развъплътените в различна степен на изостреност, зависеща от предишните натрупвания. Чувствознанието действа при хората и на земята, само че на него обикновено не му се обръща внимание и наличието му не се осъзнава даже тогава, когато то се проявява явно. Но там често човек просто знае, без да си дава сметка как и защо. Осъзнаването усилва всяка проява на чувствознание, а също усилва и значението на мисълта в новите условия и умението да се ползваш от нея. Там, където всичко се движи от мисълта, тя дава всичко. За да се придвижи физическото тяло пеш на няколко километра трябва да се приложи много мускулна енергия. По същия начин, както на земята, може да се придвижваш и там, но е достатъчно мислено да се пренесеш до желанния обект или място и мисълта веднага ще пренесе там и тънкото тяло. Трябва практически, в прилагане към новите условия, да се разбере, че

тънкото тяло се движи от мисълта и не е нужно да крачиш. Под действието на мисълта то лети, но това трябва да се знае. Тези, които не знаят, продължават да действат така, както са постъпвали на земята, мислено създавайки си съответно земно обкръжение. Същото става и във всички останали отношения и функции на тялото. Продължават да пият, да ядат и да правят всичко това, което са привикнали да правят на земята. Освобождаването на съзнанието от земните преживявания е най-важното условие за развъплътения. Без това освобождение той ще пребивава още дълго в призрачните условия на земята, привличайки се към по-ниските и плътни слоеве на астралния свят, които са най-близки до земята. Освобождението на съзнанието трябва да се извърши още на земята и тогава умрелият влиза в Тънкия Свят свободен от условията на плътния свят. Незнаещите и там ядат и пият, и пушат – с една дума правят всичко това, което са правели на земята, докато в същото време биха могли да отхвърлят от себе си цялата тежест на плътта. Нужно е само да се разбере колко тежък за духа е плътният свят: трябва да се обличаш и обуваш, трябва да имаш жилище, трябва да печелиш или да имаш пари за препитание, трябва много, твърде много да се върши, за да се грижиш за тялото и да му създаваш приемливи условия за съществуване. Нищо от това не е нужно в Надземния Свят. Там веднага се отхвърля всичко земно, свързано с нуждите и потребностите на тялото и не е нужно нищо от това, което човек върши на земята в течение на всеки ден, бидейки в тяло. Но светът на неговите мисли, чувства и желания остава с него и той живее в него още по-ярък и силен живот, отколкото е живял на земята, тъй като там се изостря всичко и центъра на тежестта или на активността на съзнанието се пренася отвън навътре. И ако човекът е живял само с външното и с физическите функции на тялото, то създаденото положение не е от приятните, тъй като няма с какво да живее без тяло. Затова ударението се поставя на мисълта сега, когато сте още на земята. Този, който е живял с мисъл и е отделял на мисълта достатъчно време и грижи, той ще живее с мисъл и там. Подготовката на съзнанието за преминаването на Великите граници трябва да се започва от най-ранна възраст, внедрявайки в него идеята за двата свята и участието му в тях и по време на земния живот. Наистина живеем в два свята, които са неотделими един от друг. Тъй като без участието на мисълта е невъзможно да се помръдне нито ръката, нито кракът. А мисълта е явление от Тънкия Свят. Следователно ние влизаме в допир с него ежесекундно. Но това изисква ясно осъзнаване. Също и чувствата и емоциите на астрала са явление от тънкия план. И те също са свързани с мисълта. Тъй като животът на човека е съсредоточен в неговото съзнание, но психическите продукти от дейността на съзнанието също са

невидими. Следователно и те се отнасят към областта на Тънкия Свят. Трябва да се отдели в съзнанието сферата на Тънкия Свят от плътния, за да се уловят техните граници, толкова здраво и сложно преплетени помежду си. Ръката пише, извършвайки чисто физическо движение, но ако се отнеме стоящата зад нея мисъл, привещаща в движение пръстите, процесът ще стане невъзможен. Маймуната също може да движи пръстите си, но не може да пише, тъй като отсъства мисълта, тъй като мислител е единствено само човекът. Но невидимо или астрално тяло има и при животните, невидими двойници има и при растенията, но от малко по-друго естество. При животните астралният проводник се намира все още в процес на оформяне. При растенията то е още само в зародиш. Въпросът с цветята е много по-сложен. Може да се каже само едно: подобно на айсберг, по-голямата част на който е потопена в океана и само незначителен връх се издига над повърхността на водата, невидимата скрита страна на всяка проявена вещ и на всяка жива форма съществува в Невидимия, Тънкия Свят в своята по-голяма част, а в плътния свят е видима само тяхната плътна външна обвивка. Това не е трудно да се разбере, ако си представиш, че в малкия жълъд се съдържа живот на огромен дълб и че родословието на жълъда отвежда съзнанието в безкрайното минало на еволюционното развитие на растителния живот. С окото виждаме само жълъда, само неговата плътна форма. И така е във всичко – голямото невидимо влиза в съприкосновение и се съчетава с малкото видимо, с външната форма на явленията.

1961 г. 177. Да се види под външната, видима форма на явлениято неговото скрито, невидимо съдържание ще бъде достижение на йога.

1961 г. 178. (16 август). Най-трудна от всичко е самоотвержеността. Личността, егоизмът, егото са явления, ограничаващи съзнанието в малкия кръг на нереалния малък свят на недействителния живот. Доколко са нереални личните малки светове може да се съди по това, че всички те се потапят в пълна забрава със смъртта на техния притежател. И само това, което извежда човека в сферата на свръхличната активност и интереси, може да продължава векове и даже хилядолетия. Всеки велик човек е велик дотолкова, доколкото живее с интересите на колектива. Благото на цялото човечество или Общото Благо и привързаността към него и само то единствено може да служи като мярка за величието на духа. Колко малки съзнания са живели само заради себе си – и всички те са забравени и всички те са си отишли от живота, не оставяйки и следа след себе си. Да живееш с интересите на Общото Благо може във всякакви условия на живот. Външните обстоятелства нямат значение, тъй като на човека е дадена мисълта и човечеството може да бъде

облагодетелствано чрез мисълта. Йогът, живеещ в далечна пещера в планините, служи на Общото Благо с мисли. Мисълта, която не е свързана с личността, напуска своя породител и отлита в пространството, стремяйки се да се прояви там. Възможно е всекидневно да се изпращат добри мисли на света. Възможно е с мисъл да се поддържа всяко благо начинание в което и да е ъгълче на земното кълбо. Сега, когато настъпва Новата Епоха, мисълта се разкрепостява. И интересите на цялото човечество засягат буквално всички. Вече не може да седиш, затворил се в кръга на малките интереси на своята личност, тъй като ставащите на планетата събития засягат буквално всички. Животът на огромния човешки колектив на планетата става общ и в него взимат участие всички, волно или неволно въвличайки се в кръговрата на интересите на всички обитатели на планетата. Можем да се порадваме на това как се разрушават заедно със стария свят бариерите на личните, ограничени малки светове на личността, егоизма и отделеността. Хората: хубави и лоши, добри и зли, знаещи и невежи, млади и стари, приятели и врагове – всички се въвличат в кръговрата на световните събития. И пред всички върви Новата Страна, планомерно и съзнателно въвличаща своите синове и всички народи на земята в сферата на интересите на цялото човечество и Общото Благо, което е неразривно свързано с него. Дълг на всеки човек е доброволно и съзнателно да излезе от оградата на своята личност, да се приобщи към живота на големия колектив и да внесе в него своя светъл дял, своя дар на своята планета, на своя космически дом, който може да се подобри, украси и направи прекрасна земна градина, даваща радост и щастие на цялото си домочадие. Всеки може да помогне със своята мисъл на новото строителство, където и да се намира и каквото и да прави. Не можеш да останеш настрана от великото планетно преустройство, тъй като може да се озовеш зад борда на живота на космическия кораб, какъвто е нашата планета в световното пространство.

1961 г. 179. Сине Мой, ти си приемник на Лъчите на Владиката и твоята отговорност пред света за мислите, които изпращаш в света, пречупвайки Моята Светлина през своя микрокосмос, е огромна. Не превръщай изпращания дар в купчина натрошени камъни, тъй като отговаряш пред Мен.

1961 г. 180. (17 август). Ние Живеем с грижата за света. Така живеете и вие. Ние непрекъснато го Устремяваме в бъдещето. Устремявайте се в бъдещето и вие. Настоящото за Нас е само стъпало или трамплин към бъдещето. Само по себе си настоящето е лишено от смисъл, тъй като не можеш да продължиш нито един миг, тъй като животът е поток, постоянно течащ в бъдещето. Бъдещето не може да се избегне, бъдещето не може да се отнеме, но ако настоящето е неизменимо като

следствие на минали причини, то бъдещето е пластично в ръцете на човешката воля и бъдещето може да се оформя и изгражда по план. Мнозина вървят към бъдещето автоматично, влачени от веригата на предходните причини, но познаващите законите на еволюцията и предназначенията на Космическата Воля, засягащи човека и човечеството като цяло, могат да планират и изграждат своето бъдеще и бъдещето на планетата в съгласие с тях. Тези, които вървят срещу еволюцията и нейните закони, ще загинат в крайна сметка, превръщайки се в това, което Ние Наричаме космически отпадък. Тези, които вървят с еволюцията, ще преуспеят във всичко и за тях е Нашата помощ и с тях са Нашите Лъчи. Да изпълняваш Волята на Небесния Отец значи да вървиш в съгласие с Космическата Воля, със законите на еволюцията. Не е ли все едно как ще се нарекат тези закони – дали закони за общественото развитие, а бъдещото общество или човечеството като цяло – световна община, братство или комуна, но ако тази световна община се изгражда съгласно законите на еволюцията, то планът на това строителство изпълнява предназначенията на Космическата Воля, тоест на най-висшите закони на живота. Дойде време да се разбере много и много да се преоцени коренно. Считаме, че думите нямат никакво значение, ако не се подкрепят с дела. Считаме човека, произнасящ думата “Бог” и вярващ в Бога, но вървящ срещу законите на Общественото развитие, против еволюцията, Считаме такъв вярващ за служител на тъмнината. А проявяващият неверие, но вървящ в крак с еволюцията и в съгласие със законите за развитието на обществото, такъв човек Считаме за изпълнител на Волята на Небесния Отец, на Космическата Воля и Нашите предназначения. Отдавна е Казано: не всеки повтарящ “Господи, Господи” ще влезе в Царството Божие, в Царството на Светлината, в това велико бъдеще, което сега се изразжда на планетата от тези, които са уловили и разбрали повелята на Космическите Закони и изискването на еволюцията. Ние Познаваме това бъдеще, което е отредено на човека. Ние Познаваме величието на съдбата на човечеството и безкрайната стълба на живота, по която то възхожда към далечната сияйна цел и Ние Казваме, че всичко, което приближава към нея и я утвърждава, е одобрено от Нас. В борбата на двата свята, Новия и стария, под външните форми и думи трябва да се забележи озъбената тъмна усмивка на стария свят, неговите зли хитрости и уловки, и неговата разрушителна същност и победната стъпка на Новия Свят, вървящ към Новото бъдеще и имащ предвид Общото Благо. Новият Свят върви с еволюцията и гледа към бъдещето, и го планира и строи в настоящето. Старият свят няма бъдеще. Старият свят не може да планира бъдещето, тъй като живее с миналото и настоящето. А настоящето без планиране на бъдещето няма да даде градивни

следствия. Техните напъни за изграждане на най-близкото бъдеще са обречени на провал, тъй като вървят срещу и в разрез с течението на еволюцията. И колкото и гръмко да произнасят те Името на Бога и Името на Христос, Аз, Владиката на Шамбала, ще им Кажа: “Махнете се от Мен, които вършите беззаконие, не ви Познавам”. Така вървящото сега разделение на света на стар и нов се задълбочава все повече и повече. Но старият свят върви към своята гибел, а Новият – към разцвет. В двата свята са разпръснати привърженици и на единия, и на другия. Разделението е според съзнанието и сърцето. Но признаците са едни и същи: съзидание или разрушение, живот или смърт, мир или война. По тези признаци и съдете къде е Светлината и къде тъмнината.

1961 г. 181. Как под външната форма да се види същността? Със сърцето. Как да се узнае какво крият в себе си думите? С чувствознанието. Ние Съдим не по думите, а по делата. Разпознаването е велико качество на духа. И ако то още не се е утвърдило, трябва да се учите. Най-лесно от всичко човек се познава по очите, след това вече по походката, по гласа и жестовите. Хората така здраво са привикнали да носят маска, че е трудно под външния да се види вътрешния човек. Само неопитният пътник вярва на думи. Очите рядко лъжат. Който умее да лъже с очи, е силен в злото. Но за защита трябва да можете да правите и очите непроницаеми, не говорещи нищо: сякаш спускате забралото, сякаш затваряте прозореца на душата. Това се извършва просто. Мисълта се изразява в очите. Достатъчно е да се замени мисълта, която трябва да се опази, с друга, нямаща никакво отношение към нея и ще стане вече невъзможно да се прочете първата мисъл по очите. Умението да се отгатват чуждите мисли и да се опазват своите се развива паралелно. Ударите най-често от всичко се нанасят по отвореното сърце и в това отношение най-опасни от всичко са близките хора. Затова и говорихме за „затвореното ковчеже”. Всяко отваряне на себе си излага вътрешната същност на случайни удари от страна на тези, за които се отваря сърцето. Затова е по-добре колкото може по-малко да говорите за себе си. С всяка несдържана емоция човек отдава себе си във властта на този, пред когото тази емоция е показана. Затова сдържаността е необходима като самозащита. Тя е особено необходима още и затова, че в проривите, образувани в аурата от несдържаните емоции, се устремява тъмната глутница. Оттук е неизбежното чувство на помрачаване или потъмняване след всяка проява на емоционална несдържаност. Налага се при всяко движение, ставащо в съзнанието, да се отчита наличието на двата свята, за да имате правилна оценка на ставащото. Явленията от живота се измерват с мярката на двата свята. Сдържаността представлява показател за степента на овладяване

на своите енергии и енергиите на своите проводници. Само съдържаната сила може да даде нужната работа. Съдържаност на мисълта, съдържаност на думите, съдържаност на движенията, съдържаност на емоциите – така се натрупва огнената сила вътре. Натрупана, тя ще послужи и за безпогрешното разпознаване, тъй като е универсална.

1961 г. 182. (18 август). Правилно – можеш да обвиеш себе си със Светлината на Моя Лик.

1961 г. 183. Не трябва да се смущавате от това, че някои записи са много дълбоки и съкровени по съдържание, а някои са лесни и достъпни за разбиране, тъй като различните състояния на съзнанието изискват различни подходи и съзнанията са на различни стъпала.

1961 г. 184. Днес ще засегнем въпроса за аурите и за възможността да се управляват техните излъчвания и да се регулират. Аурата е резултат от многовековни натрупвания. Това стъпало, което е достигнал човекът върху стълбата на живота, е отпечатано върху неговата аура, тъй като излъчванията на аурата се обуславят от достигнатото стъпало. С аура са обкръжени всички тела и предмети на проявения свят, с аура е обкръжено всичко – от електрона и атома до слънцата и планетите и всички световни тела. Всички представители на растителния и животинския свят също имат аура. Всяко от съответните тела или проводници на човека се характеризира със свои излъчвания, степента и напрежението на които зависи от присъщата им активност, склонности, привички и прочие. Качествата на духа представляват форми на утвърдените в микрокосмоса на човека огньовете и са основата на ауричните излъчвания. Състоянията на съзнанието във всеки даден момент също се съпровожда със съответстващи на всяко от тях излъчвания. От аурата се обуславя и характера и напрежението на заградителната мрежа. Обвивайки себе си с поток от частици светеща материя, човек може мигновено да измени светлината на своите еманации. Човекът е обкръжен от тези еманации постоянно. Чувствата, емоциите и мислите съставляват тяхната същност и цвят. Всяка мисъл, носеща Светлина или тъмнина, внася своята светимост в ореола на аурата. Аурата на утвърденото равновесие е мощна магнитно и полето на нейните излъчвания е с необикновена сила. Това магнитно поле непреодолимо отблъсква от себе си всички враждебни опити на тъмните злодеи. Равновесието, представлявайки особено състояние на утвърдилият овладяването на себе си дух, се явява и мощна защита, и могъщо оръжие. Никой и нищо няма да устои срещу равновесието. Колкото и бурен да е океанът на външните въздействия, равновесието е в състояние да укроти всяка буря в него, всеки ураган. Затова утвърждаването на това велико качество в себе си е задължение на йога. Вместо да се

бориш с външните препятствия и бури и да прахосваш за тях безполезно своите сили и да заприличваш на борещия се с вятърни мелници, трябва да се стремиш да владееш изцяло и съвършено магнита на собствената аура и особено състоянието на равновесие. „Спокойствието е венец на духа“, а равновесието са камъните на короната. Равновесието и спокойствието са различни аспекти на явление от един и същи характер, но равновесието е по-високо по своята вътрешна структура. То включва в себе си всички висши качества на човека, сведени в пълна хармония и съгласувани в един могъщ и непреодолим за външните въздействия пламък на изправилия се дух, осъзнал своята мощ, нерушимост и неунищожимост, пламък, силата на който нищо не е в състояние да разколебае. Обикновеното съзнание не издържа излъчванията на утвърдилият равновесието дух и отстъпва, ако е било активно и войнстващо срещу него. Ще бъде грешка да се мисли, че тази енергия на духа трябва да се насочи за преодоляване на нещо вън. Не, не вън, тя се насочва към преодоляване на самия себе си, за привеждане на всички обвивки в пълно равновесие и за утвърждаване на особеното, предизвиквано само от равновесието, състояние на заградителната мрежа и всички останали излъчвания. Ако за целия си живот в даденото възплъщение на земята ти си успял поне в някаква степен да утвърдиш това велико качество на духа, животът не е преживян напразно. Трябва да се мисли за него, трябва да се стремите към него, трябва да не се изпуска времето, за да се направи поне нещо в това направление. Силата на утвърждаването на равновесие ще расте в съответствие с полаганите усилия и във времето ще даде своя плод. Разбира се, равновесието се утвърждава преди всичко с мисъл. Мисълта господства над всички проводници и мисълта води. Трябва да съумееш да разгледаш качеството равновесие от всички гледни точки и под всички ъгли, от неговите първични прояви и до завършването в човешката обвивка. Върху равновесието се изгражда живота на всяка форма. Но това е само първичното стъпало. Равновесието на духа е синтетично качество, то е събиране в един фокус на всички енергии на човешкия микрокосмос, съзнателно, волево, обединяващо ги всичките в едно – като меч на духа, върху острието на който е съсредоточена цялата негова сила. Дори и само насочено, острието ще смути и ще спре и най-злобната същност, най-яроостното нападение. На осъзнаването на това велико качество, утвърждавано в себе си, трябва по-често да се спирате. Защото осъзнаването е почти вече овладяване и преддверието, създадено от мисълта, ще послужи като вход за встъпване във владението му. Изпрати ми овладяване на себе си, Владико, за да бъде постигнато равновесието.

1961 г. 185. (19 август). Когато ученикът започва да се доближава до осъзнаване същността на волята, тя се ражда в него подобно на млад лъв и тогава сребърната юзда на духа се проявява върху неговите чувства. Волята е огън. Потенциалът на волята по възможностите на своето развитие е безпределен. И тогава трудното става лесно и невъзможното дотогава – възможно. Безграничната мощ на волята изисква именно осъзнаване. Вървящият към Владиката изведнъж разбира, че може да направи всичко. Да! Да! Да! Може да победи света, може да победи материята и да подчини на волята стихииите. Да! Да! – възможно е много от това, което е било невъзможно до този ден. Но побеждава всичко този, който самия себе си съумее да победи. Няма значение никакви победи вън, докато не е достигната пълна победа над себе си и не се подчинят на волята, раждаща се мощно, всички проводници на човека, всички негови чувства и мисли. Да управлява своя собствен микрокосмос и всички негови енергии ще бъде най-великото достижение на духа. Тъй като както горе, така и долу, и всичко, което е в големия свят вън, е съсредоточено в човека. Научил се да управлява всички енергии в своя микросвят, по този начин човек утвърждава своята власт и над енергиите на макросвета, енергиите на макрокосмоса. Това е единственият път към могъществото на духа и пътеката на достиженията, водеща към него, е тясна. Безполезна е всяка власт над света вън, докато тя не се е утвърдила над себе си, тъй като външната власт е ограничена в кръга на външните явления и с тях завършва, а вътрешната не свършва никога, ако е утвърдена, тъй като нейната сила се съсредоточава във Висшата, Безсмъртна Триада на човека. Осъзнаването на съкровенията мощ на волята придава лекота да се преодолява в себе се непреодолимото и непреодоляно по-рано. Не може да се предаде с думи това усещане на волята, родена изведнъж, но може да се почувства и може вече явно да се започне тя да се утвърждава и в действията. И това, за което по-рано не е имало сили да се достигне, става изведнъж достижимо. Огненият прорастък на духа дава своя цвят. Не трябва да се пропуска този момент, не трябва да не се отбележи той с постигането на нови победи. Отсъденият победител, избран и отбелязан от Нас, встъпва в своята сфера на утвърждаване властта над тялото и всички обвивки на духа. Трябва само да се започне, трябва да се заложат тези зърна на първите съзнателни действия на волята, родена в огъня, за да има след това кънове и голяма жетва. Да! Да! Да! Трябва да се започне. Важно е да започнете, тъй като огнените семена на духа не могат да не дадат кънове. Огненият път към властта над света се утвърждава твърдо, упорито и непоколебимо от родената воля на този, който е победил себе си. Цялата психотехника, цялата психомеханика се заключава в това. Жалък е човекът, опияняващ

се от земната власт, която в най-добрия случай свършва за него заедно с тялото; но е безсрочна и няма край огнената власт на духа, утвърдил здраво победата над самия себе си. Психотехническият огнен ключ към тази власт е поляризацията на своето собствено съзнание на нужната психо-магнитна вълна. Да умееш да поляризираш своето съзнание във всеки нужен момент в необходимата тоналност и напрежение ще бъде вече достижение на психотехниката. Тъй като всички енергии на космоса в своя потенциал са съсредоточени в човека, както и всички изобретени и още не изобретени апарати. Умението да се открият, да се управляват и да се утвърдят апаратите в себе си ще означава и въоръжаване на човека без нито един апарат. И това е Нашата цел – да въоръжим човека без апарати. За пример ще Напомня: човекът е изобретил лоста, по-късно галваничната батерия, открил е електричеството, направил е фотоапарата, телефона, изобретил е телевизора и така нататък – но всичко това вече е било отдавна в човека. Нима ръката не е свършеният лост, а клетката от неговото тяло не е галванична батерия, а окото не е фотоапарат и предаването и четенето на мисли не е телевизор? Много чудни неща се съдържат в човека, трябва само по-широко да се отворят очите и да се откажеш от предубежденията. Тъй като ако потенциалът на волята е безпределен, то е безпределно и количеството на енергията, която огнената воля може да управлява. Стълбата на могъществото на духа няма край и цялото време, което е и което ще бъде, се намира в разпореждане на човека, вечността е в неговата власт, за да може той да достигне върха на могъществото на духа.

1961 г. 186. Сравнете обикновения лост с лоста на ръката на човека. Доколко последният е по-свършен от първия, тъй като може да се движи във всички посоки. Сравнете фотоапарата с фотоапарата на човешкото око, за което не са нужни нито ленти, нито проявители. Сравнете процеса на работата на художника, рисуващ картина, с творческото въображение на човека, можещ да създаде пред своето вътрешно око върху екрана на своето съзнание всякаква картина без обичайните четки, платна и бои. Тази картина или мислен образ може да бъде видима и осезаема и за друг човек, което лесно се демонстрира на сеансите дори на панаирния хипнотизатор, когато хипнотизирания от него субект преживява и вижда тези картини, които му се предават от оператора. Но думите на хипнотизатора са само символи, а не самите предавани от него картини; не думите, а именно ярките образи на мисълта вижда потопения в хипнотичен сън човек.

1961 г. 187. Приятелю Мой, ти можеш да фиксираш безпределно Моите мисли в пределите на своето съзнание. Ако поискаш да разшириш тези предели, трябва да се разшири

съзнанието. Запомни: разширяване. За да се разшири съзнанието трябва да се отдалечиш от себе си. Отново идваме до формулата, дадена отдавна – отвърни се от себе си и върви след Мен.

1961 г. 188. Летателните апарати са добри и ознаменуват века на Водолея, но да се лети в тънкото, менталното и огненото тяло все пак е по-бързо, по-евтино и по-добре – трябва единствено само... да умееш. Летателните апарати на човешкия микрокосмос са по-съвършени от механичните, много по-здрави и служат по-продължително. А срокът на службата на огнения апарат е безкраен, и ако той е оформен, не се износва никога.

1961 г. 189. Всеки миг магнитът на човека привлича, Светлина или тъмнина. Всяка мисъл е или от тъмнината или от Светлината, всяка съзвучи с тези слоеве в пространството, на които съответства по своята природа. Тази връзка, установявана още през живота на земята, продължава и в Надземния Свят, магнитно привличайки го към сферите, съответстващи на господстващите мисли. И неуспешният жител на земята, ако неговите мисли не са били от Светлината, става обитател на съответните сфери или слоеве от пространството. А успешния деятел в живота се привлича към високите слоеве и обитава в тях. Може да има различни мисли у един и същи техен породител и когато настъпи периодът на живот в Надземното, то духът се издига по стълбата на живота постепенно, последователно изкупвайки върху себе си или неутрализирайки в себе си всяка породена мислена форма, докато не се изчерпи цялата им енергия върху самия него, техния породител. Оттук и борбата на висшето с низшето и полето на тази борба е душата на човека, за да достигне той този таван, който е бил най-висок в неговия живот, преодолявайки при това енергиите на низшите притегляния. С всяка своя мисъл на земята човек кове своето бъдеще в Надземния Свят.

1961 г. 190. (20 август). Да се прокарават с мисъл канали в пространството съзнателно може само тогава, когато е разбрано значението на преддверието, създавано от мисълта. Мисълта води човека. Полето на бъдещите достижения се определя от мисълта. Устремяването в бъдещето е значително с това, че в него от нея се оформя всяко достижение, което желае духът. Това не са безпочвени мечти, а изграждане на водещия съзнанието мислен прообраз, прообразът на това, което с времето трябва да стане човекът. И когато е много тъмно и изглежда, че силите пресъхват, екскурзията в бъдещето може да даде на духа крила и прилив на нови сили. Сътворява се именно съзнателното утвърждаване на набелязаните степени на достижения. Прообразите на бъдещите достижения трябва да се утвърждават в настоящето не като въображаеми и несъществуващи качества, а като водещи психическата енергия магнити. И тогава настоящето

се превръща в стъпало към бъдещето, сътворявано сега. Без това разбиране на психотехниката на създаване с мисълта тя няма да бъде действена. Мери Еуди Бекер беше права в положенията, които утвърждаваше, но несъстоятелността на нейните твърдения се заключаваше в това, че недостигнатото на практика тя приемаше за вече достигнато и когато дойде моментът да прояви утвърждаваните достижения в живота, се получи пълен провал. Водещото значение на бъдещето, в което всичко е достижимо, не беше разбрано от нея. Само тънкото разбиране на психотехниката на създаване с мисълта може да доведе до реализация на желаните достижения. Голословното, макар и правилно утвърждаване няма да даде очакваните резултати. Придвижва познаването на законите на психическата енергия и умелото им прилагане на практика. С мисъл може да се преодолее всяко препятствие, но в живота то се преодолява от творещата мисъл само тогава, когато създадената от нея мислена форма е достигнала достатъчна степен на сила и напрежение, тоест на огненост. Твори огнената мисъл, огнеността на мисълта. Но има много инертни, бездейни мисли, подобни на слуг, замърсяващи пространството наоколо и отравящи аурата на планетата. Не са много хората, които могат да мислят твърдо и отчетливо, да мислят ясносиейно. Оттук и толкова пространствен боклук и толкова тъмнина, тъй като много хора, творещи зло, макар да създават отчетливи мисли, тези мисли са от тъмнината и са наситени с черен огън. Борбата на Светлината с тъмнината в пространството представлява яростно стълкновение на мислеобразите на Светлината с мислите на тъмнината. Стълкновението на противоположните по полярност мисли в пространството обхваща цялата планета и тази битка е огромна. Воините на Светлината с огъня на творещата мисъл поразяват мислеобразите на злото: не само циментиране на пространството, но и активно участие в пространствената битка.

1961 г. 191. (21 август). Човекът е огнено същество. Всеки атом от неговото тяло е огън. Всяка клетка е електрическа батерия. Всяко движение и всяка емоция са пламване на огънове. Мисълта на човека е огнена и неговият дух също е огън. Така различни степени и градации на огъня съставляват структурата на неговия микрокосмос. Затова и овладяването на себе си и на своите енергии ще бъде овладяване на огъня. Равновесието, спокойствието, самообладанието, самоконтрола, бдителния постоянен надзор – всичко това представлява разновидности на способността да се управляват своите огънове. Ако всяко движение в човешкия микрокосмос е проява на огъня, то всяка продължителна привичка, като дълъг ред последователни действия, представлява форма на кристализирани огънове, форма на устойчив пламък, утвърден със силата на привичката в аурата

на човека. Притежателят на привычката може да бъде или неин роб, или господар в зависимост от това, той ли владее привычката или тя него. Властта над привычката и контролът над нея показва овладяване на дадената форма на огъня; подчиняването ти на привычката – неумение да се справиш със своите огънове. Следователно ако всички качества на духа представляват форми на утвърдените в човешкия микрокосмос огънове, то и привычките, склонностите и тенденциите на човека също са форми на огньовете, проявени с изкристализираните отлагания в неговата аура. Рефлексните действия се извършват под влияние на привычните действия. Неконтролираният от дозорното съзнание пламък особено ясно се проявява в рефлексността на действията. Условните рефлексии са свойство на животинския организъм, но волята на човека може да контролира всеки условен рефлекс, предизвиквайки противоположен рефлекс или такъв, какъвто иска тя. С това се отличава отношението към условните рефлексии от страна на животното и от страна на човека. Човекът притежава власт над своите рефлексии и над своите рефлексни действия. Всяко проконтролирано рефлексно движение е показател за овладяването на тези огънове, които го съпровождат. Рефлексността е лунно наследство на далечното минало, тъй като на човека е дадена власт над всяка плът и преди всичко над неговия микрокосмос и особено над животинските страни на неговата същност. Постоянният контрол над себе си довежда до овладяване на себе си. Контролът е вече и овладяване на своите огънове. Също и мълчанието ще бъде голям събирач на огнена енергия, тъй като всяка дума е пламване на огън. Бъбривите хора нямат запас от психическа енергия, тъй като постоянно я разхищават. Но и да се мълчи трябва с умение, тъй като и гнилият пън е мълчалив. По такъв начин властта над себе си се обуславя от самообладанието и самоконтрола и напрежението на постоянния дозор. Това довежда до овладяване на мисълта, до овладяване на емоциите, до овладяване на движенията и жестовете. Видовете активност на човека са многообразни. Всички те са огнени и контролът над всички тях означава овладяване на пламъка. Когато човек изведнъж е осъзнал, че може да се справи със всяка своя привычка и всяка склонност, че неговата воля се разпорежда в неговия микрокосмос, който представлява лаборатория за всички усещания, тогава победата е близко. Победителят осъзнава себе си като владика на огнената мощ. Към тази власт води огнената стълба на духа и всяка, дори най-малка победа по нея издига човека и го приближава към великата цел. Да събере и умножи огньовете и да умее да ги управлява е целта на човека. В тясна връзка с това се намира оформянето на огненото тяло, което не може да се оформи докато не е достигнато овладяване на всички

други тела, стоящи по-ниско от него. При това трябва да се помни, че всички проводници или тела на човека се управляват и привеждат в движение от огъня, тъй като огненото начало лежи в основата на всичко, което съществува в проявения свят.

1961 г. 192. Сине Мой, движиш мисълта в най-тясна връзка с Мен. Можеш да отбележиш как всяка сутрин внасяш в съзнанието при Общуването с Мен нови елементи, даващи импулс да се движиш по-нататък. Това е и прекият резултат от връзката. Слънцето изгрива всеки ден, обновявайки земята със своите лъчи. Така също и Моят Лъч след нощната пралайя на съзнанието го оформя за новите победи и достижения на новия ден.

1961 г. 193. (22 август). Образът на това какъв трябва да стане човек в бъдеще е проявен вече от неговия Владика. Но и тази висота не е предел. Предел е Безпределността. Възможно е да си представиш бъдещия човек в аспекта на безпределността на бъдещето. Възможно е още в настоящето да създадеш в съзнанието си този образ като водещ магнит. Контурът на по-нататъшната еволюция е набелязан в Учението на Живота и са дадени основите. Имаме пример на човек от шестия кръг. Но може да се върви и по-нататък. Дори Буда е отричал своето всемогъщество, всеведение и всезнание. Но нали и висотата на Буда е само стъпало, а не предел. Мислителят, завършвайки своя цикъл на Земята, премина на друга, по-висока планета, за да продължи еволюцията на своя дух на нея. Духът приключва завършващия кръг на своето развитие на Земята, за да продължи своя път в далечните светове. На известно достатъчно високо стъпало огненото тяло е оформено и проводниците са разчленени и във всеки от тях поотделно може да се действа на съответстващите им планове, да се действа съзнателно и по волята така свободно, както действат хората във физическо тяло на вашата Земя. Видимият и невидимите светове са достъпни за наблюдение и изучаване. Възможно е в тънко, ментално и огнено тяло да се лети и да се посещават далечни планетни. И всички планове на Невидимия Свят до височината на тавана, достигната от духа. Таванът на духа – за това трябва също да се помисли. Той се твори от мисълта, създавайки в настоящето далечния образ на това, което ще достигне в бъдещето духът на човека. Мислителят създава със своята мисъл твърдо своя таван. Пределът на висотата на духа в Надземния Свят се определя от мисълта. Над този предел духът не може да се издигне. Паралелно с оформянето на огненото тяло и разделянето на всички тела нараства и огнената мощ на човека. Стихиите започват да му се подчиняват и се установява власт над материята, предел на растежа на могъществото на която също не съществува. Ако с мисъл може да се преместват отначало малки предмети, то по-късно размерът им ще расте и някога ще бъде възможно с волята да се преместват

планини. Потенциалът на човешката воля по своята природа е безпределен. Можеш да си представиш мощта на Волята на Създателя на Планетата или системите от светове, ако те са приведени в движение от неговата воля. Може даже и по-нагоре да се отиде, тъй като Безпределността няма край. Човекът е най-висшето, което съществува в природата. В неговото тяло в зародиш вече се съдържат зърната на тези възможности, които той ще достигне някога. Физическото тяло също не е край, а стъпало към неговото по-нататъшно развитие и усъвършенстване. Намирайки се в своето бъдещо физическо тяло в един от следващите кръгове или цикли на еволюцията, човек ще вижда, чува, мирише и усеща на разстояние. Пространствени ограничения няма да има. Той ще бъде в състояние, като на екрана в киното, да вижда миналата история на планетата или на своите въплъщения, той ще знае как да пренесе своето съзнание в един или друг проводник в желаното място или условия във видим и невидим свят, той ще може да твори с мисъл, без да ползва ръцете не само в Надземния Свят, както прави това сега, но и в земния свят. Трудно е да си представиш, но и камъните могат да бъдат движени от мисълта и с мисъл да се предизвикват едни или други химически или жизнени процеси. Сферата на мисълта е безгранична. Човек трябва да осъзнае своето космическо наследство преди да встъпи в неговото владение. Син на Космоса – така трябва да мисли за себе си човекът от следващата раса. Синът има баща. Всеки дух има своя Космически Баща и извършва своята еволюция по линия на космическото привличане към Него. Образът на Космическия Баща може да послужи и като прообраз на неговите собствени бъдещи достижения и като водещ магнит в тяхната сфера. Трябва само ясно, отчетливо и ярко да си представи тези качества на духа и размера на тази огнена мощ, които ще станат негово достояние в бъдещите векове. Духът е вечен, а във вечността на времето всичко е достижимо. Утвърдил се в разбирането на вседостижимостта и познавайки космическия план на еволюцията на човечеството, можеш да вървиш и да придвижваш напред с мисълта си не само себе си, но и всички свои братя – хората.

1961 г. 194. (23 август). Животът е най-добрата школа. Вчерашното съприкосновение с човека, аурата на когото се намираше в състояние на силни, но безпорядъчни вибрации, не съдържани от волята, е много поучително. Опитът показва, че при контакт човешките аури силно си въздействат и влияят една на друга. Ако дозорът отсъства и собствената аура е незащитена, резултатите от въздействието са неизбежни и, както се видя в дадения случай, много болезнени, тъй като внасят в незащитената аура свой хаотичен вибрационен тонус. Изводът е един – трябва винаги да бъдеш бдителен и трябва винаги заградителната мрежа

при съприкосновение с всички хора да се държи в състояние на защитно равновесие. Именно с непоколебимо спокойствие трябва да се защитиш от нахлуване. Особено опасна е неочакваността, а тъй като да се предвидят всички неочакваности е невъзможно, то дозорът на волята и охраната на своя микрокосмос със силата на заградителната мрежа трябва да бъдат постоянни. Нима може да се отдаваш във властта на странични въздействия? Необходимо е да се установи постоянна бдителност. Хората винаги си въздействат един на друг. По-добре е да бъдеш въздействащ, отколкото жертва на чужди въздействия, и особено на хаотични. Близостта до Учителя на Светлината повишава тона на аурните излъчвания и извисява съзнанието над нивото на масите, и тогава всяко съприкосновение означава слизване на съзнанието и отдаване на своята енергия. И ако при това не се защитиш, вредата е неминуема. Да се заразиш с хаоса на чуждите излъчвания е много болезнено за аурата на Носителя на Светлина. Затова полученият опит е извънредно ценен с това, че силно подчерта насъщността и неотложната необходимост от установяване на постоянен дозор. Винаги и навсякъде трябва да бъдеш бдителен и да охраняваш своята заградителна мрежа. Не трябва да се забравя, че тъмните са винаги на стража, за да нанесат вреда и те се възползват от всеки приближаващ се, особено приближаващ се повторно, за да навредят където е възможно. Тъй като болшинството, огромното болшинство от хората се намира под въздействието на тъмни внушители. Носителите на Светлина са толкова малко и толкова малко са уравновесените съзнания, владеещи своите излъчвания. Контролът над себе си е нужен винаги. Това е единственият способ на защита. Не е нужно на никого да въздействаш, не са нужни никакви опити да се подтиска чуждата воля, трябва единствено само да се поляризира собственото съзнание на вълната на спокойствието и равновесието. Трябва само собствената аура да се приведе в надлежния вид и да се усили напрежението на заградителната мрежа на аурата. Защото ако вратата на крепостта се отвори пред врага, тогава как ще се защитаващ? Но именно това и става когато при отсъствие на дозор чрез хаотичните вибрации на страничните въздействия се отваря достъпа към вътрешните излъчвания, което нарушава техния ритъм и внася своята хаотичност и неуравновесеност в незащитилата се от тях аура. Човек се намира под непрекъснатите и постоянни въздействия на различни влияния от всякакъв характер, идващи отстрани както от плътния свят, така и от невидимите сфери. Трябва, трябва те да се вземат под контрол, тъй като обикновено те са от невисок порядък. Само по линия на Йерархията нагоре сърцето е отворено винаги и не се нуждае от защитеност. От добрите, спокойни, уравновесени хора опасността

е малка, но от хаоса във всички видове и форми е нужна защита. И изобщо трябва да се приеме за правило, че всяко влияние върху волята и нейното потискане е твърде вредно. Човекът, носещ Светлина на света, не може да посрещне неговия хаос и тъмнина, без да се защити. За необходимостта от постоянен дозор над съзнанието се Указваше нееднократно. Вчерашният опит за пореден път потвърди, че това е действително необходимо. Необходима е също и бдителна зоркост и умението да се наблюдава. Наблюдението над хората ще отвори нова страница в познанието за човека. Не можеш да наблюдаваш и при това да бъдеш зает със себе си. Наблюдаването и изучаването на човека изисква при този процес известна степен на отричане от себе си. Егоизмът и зоркостта не живеят в едно гнездо. Ако единият наблюдава, а другият е зает със себе си, то това дава на наблюдаващия един вид власт или превъзходство над заразеното с егоизъм съзнание. Затова неегоистичният човек винаги е по-силен от егоиста, дори само с това, че сферите на познание са недостъпни за егоизма. Изучаването и разбирането на тънките енергии е затворено за себелюбивото сърце, изпълнено с лични мисли и лични преживявания. Този, който се занимава само със себе си и излага навсякъде себе си, е далеч от познанието на човека. Отричането от себе си се съчетава с умението до такава степен да се владее своята аура, че нейните вибрации да не пречат да се гледа през нейното яйце и да се забелязва това, което става в другия човек. Наблюдателността ще разкрие цял свят от нови възприятия и впечатления, напълно недостъпни за този, който не умее да потисне себе си и да се отрече от себе си поне тогава, когато трябва да гледа. Също и овладяването на себе си е невъзможно без отричане от себе си. Тъй като отричането е от движенията, протичащи в обвивките, особено в астралната. Също и личните мисли пречат и да се вижда и да се чува, и особено да се отбелязва това, което говори вътрешният глас, говорещият без звук. Да! Да! Да! Нужен е постоянен дозор и охрана на съзнанието от страничните въздействия и е нужна определена степен на утвърдено равновесие.

1961 г. 195. (24 август). Учителят ще бъде навсякъде, където се утвърждава Неговото невидимо Присъствие в духа. Няма такъв случай, да не е Отговорил на зов. Неговите енергии, изпращани на ученика, пречупвайки се и асимилирайки се в микрокосмоса на последния, се изразяват във всекиго по различен начин и в съответствие с характера на възприемащото го съзнание. Лъчът на Учителя на Светлината се пропуска сякаш през стъкло, оцветено от индивидуалността на ученика. В това многообразие е красотата и свободата на изразяване на всеки дух, вървящ след Владиката. Това е основата на самопроизводните Лъчи. Таланти се дават всекому според вместимостта, но как да ги

изразходва, как да ги приложи и как да ги умножи – това е грижа на ученика. Но ако получилият два таланта връща десет, полученото богатство е преумножено с полза. Значи Светлината, изпращана от Учителя изисква особено отношение към себе си. В пробито решето не Наливаме енергия. Колко често се случва с неудачния ученик: получил е енергии, но ги е прахосал всичките напразно. Нима прахосникът смята, че най-ценната енергия на духа, събрана с такъв труд и страдание, ще се изразходва напразно заради неговото разточителство? И колко грижливо трябва да бъде отношението към изпратеното Съкровище! Разточителството върви за дреболии и при това напълно незабелязано. Но съкровището изисква охрана. В мислите, в думите, в движенията и жестовете се проявява или пестеливост, или разточителство. Именно като носещ препълнен съд със скъпоценна влага си представя себе си ученикът: само да не разплиска, само да не се спъне. Колко скъпоценна енергия се пролива понякога напразно! Като знаем нейната ценност, да я опазим. На съхранилия и опазилия ще бъде доверено повече. Затова и Наричаме Нашите близки доверени. Възможно ли е да се довери Съкровището на прахосника? Да се изразходва енергията целесъобразно и съизмеримо, дори в големи количества, няма да бъде разточителство. Помъдрялото от опита сърце ще разбере къде има разпиляване и къде мъдро даване. Всяко даване е благо, всяко разточителство – зло. Затова и Делим хората на събирачи и разточителни. Сдържаността вече е добра с това, че означава грижа за огнената енергия. Ако вместо десет думи се кажат само две – това е вече добре. Ако вместо размахване на ръцете те се държат в покой, това също ще е признак на грижливост. Ако суетливостта и безпокойството бъдат потиснати, това вече е постижение. Така в течение на деня може да се помисли и да се направи много за съхраняване на висшата енергия. Някои астрални емоции са поглъщачи на психическа енергия: особено страхът във всички форми и видове; особено раздражението; особено съмнението и злобата; особено суетливостта и безпокойството. Така всички отрицателни качества на духа ще бъдат разхитители на огнената енергия, а положителните – ще я събират и натрупват. Съзнателната, напрегната, постоянно бодърстваща сдържаност в думите и емоциите ще я натрупва. Мелничарят също задържа течението на водата, за да я събере за полезна работа. Той ще я изразходва когато дойде време, но за работа под негов контрол. Достатъчно е само да не я сдържи и никаква работа няма да има. Същото става и с психическата енергия на човека. Принесли ли са вреда някога на някого сдържаността и самообладанието? Или равновесието на духа? Не... Никога. Тъй като това са качества абсолютно положителни

по своята природа. Пътят е дълъг. Ненужният багаж по пътя е тежък. Да се запасим само с най-необходимото.

1961 г. 196. (25 август). Наблюдават с телескоп далечните планети и звезди. Звездата може да е престанала да съществува още отдавна, но нейните лъчи все още достигат до Земята и лещата на телескопа регистрира небесното тяло, което вече го няма. Ако си представим толкова силен телескоп, че в него да се вижда всичко ставащо на далечна планета, животът на нейното животинско и растително царство и хората, ако тя е населена, то в случай на унищожаване на тази планета телескопът все пак ще регистрира течащия на нея живот, ако лъчите от тази планета достигат Земята само в съответния момент. Планетата вече я няма, но това, което е ставало на нея, лети стремително в пространството със скоростта на лъчите светлина от раждането на планетата и до нейния край. Лъчите, изхождащи от нея, се устремяват в пространството и съществуват в него, носейки в себе си цялата история на даденото небесно тяло от неговото начало и до края му: като филм, фиксиращ ставащите на планетата явления. Това и ще бъдат така наречените свитъци на Акаша, съществуващи в безкрайното пространство. В плътния свят разстоянията се измерват в километри, а в космическото пространство – със светлинни години на идващите от небесните тела лъчи. И такива лъчи на родилата се и умряла планета могат да достигнат Земята, ако планетата е достатъчно отдалечена от нея, след хиляди и милиони години. В Надземния Свят пространствените взаимоотношения между телата се определят не от разстоянията, а от слоевете, при което един слой може да съществува в другия, прониквайки в него. Плътността и разредеността на материята и нейните комбинации определят пространствените взаимоотношения на телата. Обичайните разстояния там ги няма. Има горе и долу, но това явление е толкова относително, както е относително то и в световното пространство. За горе може да се счита разредеността и светлоносността на явленията, за долу – тяхната плътност. Светлината – това е горе, тъмнината – долу. Но това се разбира не в обичайния земен смисъл. Затова чудовищните разстояния, преминавани в Космоса от лъчите на някога съществувалите и умрели планети, може би недостъпни за регистрация от земните телескопи, в Надземния Свят губят своята пространствена протяжност, тъй като там всичко съществува сега и тук, тоест там, където се намира фиксиращото ги съзнание. Затова свитъците на Акаша са достъпни за този, чието съзнание се устремява към тях. Тъй като там всичко се движи от мисълта, даже съзнанието, и където е мисълта, там е и то. Възможно е да бъдеш прикован към филма на своя собствен живот или към отделни, най-интензивни моменти от него, но може и да се

устремиш в изследване на филма, запечатал миналата история на своя народ или своята планета, или своята слънчева система. Историята на всички тях е отпечатана в пространствените лъчи точно така, както е отпечатана в същите лъчи историята на някоя отдавна умряла далечна звезда, лъчите на която все още продължават да достигат нашата Земя и да създават илюзията за живот, който вече го няма в плътния свят. Всичко, което съществува на нашата планета, не умира никога, но отпечатано във вибрации от един или друг порядък се понася на вълни в пространството във вид на лъчи и съществува в него винаги, според плътните измерения далече или близо, но според тънките – извън разстоянията, по слоеве. Оттук и свитъците или филмите на Акаша не са отвличеност, а реалност на това, което съществува. Да се отричат те значи да се отрича реалността на лъчите на далечна звезда, долетели до нас и фиксирани от нашите телескопи, може би много време след като тази звезда е престанала да съществува. Утвърждаваме действителността пред лицето на привидната очевидност и в съответствие със законите на двата свята.

1961 г. 197. Човекът, който никога не говори за себе си, е недосегаем за докосванията на чуждите мисли, тъй като всяко негово отваряне на себе си оставя отворени входовете към орбитата на неговия микрокосмос. Затова неговоренето за своите преживявания, емоции и всичко това, с което е пълно и с което живее съзнанието, също ще бъде известно условие за самозащита. С всяка несдържана проява на чувства техният проявител отдава себе си във властта на този, пред когото се проявяват чувствата. Затова сдържаността е самозащита. Хората рядко съдят благожелателно за своите близки и далечни. И е добре, когато няма за какво даже да се съди. Може да има чувства, но е недопустимо този, който иска да опази себе си, да ги проявява външно. Равновесието е толкова рядка проява сред човеците, че при съприкосновение с него обикновеното съзнание чувства страх или трепет. То не издържа вибрациите на уравновесената аура и обикновено ѝ се подчинява. Равновесието е възможно тогава, когато астралът е обуздан и подчинен. Ако той е подчинен и обуздан в себе си, то той се подчинява лесно и в другите, тъй като неговите вибрации са от същия порядък. Така обуздаването на своя астрал или сдържането на неговите емоции, тоест сдържаността, довежда до победа над себе си и власт над себе си, давайки по този начин на човека власт над тези емоции и чувства, които той е обуздал и победил в себе си, и в другите хора. Пътят към тази власт преминава през себе си. Победителят ще се изправи, победил себе си и усмирил себе си.

1961 г. 198. (26 август). Прообразите на човешките мисли представляват прообрази на техните действия. Даже

автоматичните и рефлексни действия са обусловени от редица мисли, които ги предшестват. Също така и течението на еволюцията в своето основно направление върви по канали, водещи към утвърждаване в живота на образите, издълбани от Нас в сияйното вещество на стихийната материя в пространството. Този принцип на въплъщаване на тънкото в плътни форми преминава от горе до долу по стълбата на живота. Той е приложим и в живота на хората. Възможно е със своята мисъл да се прокарат канали в пространството за бъдещи действия или едни или други съчетания на външните условия. Или те ще текат автоматично под въздействието на нецелестремени мисли, или ще се отливат във форми, създадени съзнателно с цел получаване на точно определени резултати, набелязани от волята на човека. Хората не мислят за могъществото на своята мисъл, макар и да се ползват от нея ежесекундно. Ученикът извежда своята мисъл от областта на автоматизма, рефлексността и несъзнателността в областта на нейното съзнателно и волево прилагане в живота. Той може с мисъл да насочи течението на своя живот и не само на своя, но и на своите близки, на своя колектив или общество, в което живее, страната и народа. Творческата мисъл на вожд движи народа в еволюцията. Истинският народен вожд усеща течението на еволюцията и, познавайки нейните закони, насочва развитието на страната в правилната посока. Идеите имат водеща роля. Поддържани от колектива на целия народ, те са особено мощни: в тях потъват противодействията на отделните хора и даже тяхното множество, ако мисълта на водещия колектив или народ е особено силна. Ще дойде време, когато с мощта на колективната мисъл на целия народ, споен от единния устрем, ще се ползват съзнателно и за благо. Тъй като тази сила може да управлява и стихии. Възлагат много надежди на механичните средства и прийоми в делата по преобразуване на природата, но когато това влезе в съчетание с прилагане силата на общонародната мисъл, резултатите ще бъдат поразителни. Ако две обединени аури могат да творят чудеса, то какво ли могат да творят обединените аури на милиони! Ето защо единението е толкова необходимо. Колкото по-висока е степенята на обединение и колкото по-висок е неговият таван, толкова то е по-силно и толкова е по-силно и въздействието. В древните писания имате примери за това, как отклоняването на народа от следването и изпълняването на Божията воля, тоест на законите на природата и законите на еволюцията е навличало върху него стихийни бедствия, злото на епидемиите и всякакви болести. При това като причина е действала мисълта на тези хора, устремена към нарушаване на космическите закони за развитието на човешкото общество. И резултатите от движението против еволюцията са били

разрушителни. Но ако колективната мисъл се насочва съзнателно към благо, в пълна хармония с изискванията на еволюцията, а следователно и с Космическите Закони и Космическата Воля, то съзидателната или строителната мощ на това направление неизменно ще даде своите плодоносни следствия. Еволюцията на човечеството се движи от мисълта. Психотехниката на това движение не се осъзнава още от масите. Но някога ще я осъзнаят и тогава придвижването към бъдещето, в което се съдържа всичко, ще бъде стремително. Човекът е част от цялото, част от Космоса, част от света, в който живее, част от колектива, в който се намира. Сам по себе си той е нищо. Без човешкия колектив еволюцията на човека е невъзможна. Затова както в голямото, така и в малкото. Човек може да прилага силата на водещата мисъл и в своя микрокосмос и в своя живот. И когато това бъде постигнато първо от един, после от двама, после от множество, тогава ще познаят мощта на водещите мисли, тогава ще може да започне да действа вече мисълта на целия колектив. Това се осъществява в някаква степен и сега, но няма пълно осъзнаване на огнената сила на творещата мисъл. Но това време ще дойде. Законите на тънките енергии ще бъдат изучавани с прилагането им в живота.

1961 г. 199. И тъй, лъчите, идващи от звездите и планетите, отпечатват в пространството историята на всяка от тях. Но в Космоса няма неподвижни тела. Всичко се движи. Планетите се движат по своите орбити, движат се около своята ос, в пространството стремително летят системи от светове и даже цели галактики изменят своето местоположение. По такъв начин в движение се намират и лъчите, образуващи свитъците на Акаша, тъй като те се отразяват или изпускат от тела, намиращи се в непрекъснато и много сложно движение. Затова всеки лъч образува в Космоса плетеница, състояща се от спирални движения. Затова Говорим за свитъците на Акаша. Даже лъчът светлина не е прав, а се отклонява от правата линия, тъй като и светлината е материална. При настройване на радиоприемника често в ухото нахлува какофония от пространствени звуци. Можете да си представите как е наситено пространството, как е пронизано от множество известни и неизвестни енергии, как е препълнено с явления още не изследвани от съвременната наука. Празнота няма. Пространството е великото лоно, вместило всичко, което е било, което е и което ще бъде. Пространството съществува, но времето и разстоянието са твърде относителни явления. За краката разстоянието е едно, за реактивния самолет – друго, за космическия кораб – трето, за радиовълните – четвърто, за магнитните токове – пето, за лъча светлина – шесто и накрая за мисълта – седмо. Бързината на движение на мисълта в пространството е вече извън измеренията. Духът е извън

измеренията. И колкото и да са отдалечени в пространството свитъците на Акаша, поне от вашата планета, за мисълта те са преодолими, тъй като мисълта не познава пространствените разстояния. Не ги познава и огненото тяло. Менталното все още някак ги усеща. Но тънкото тяло вече явно ги усеща и особено астралното, преодолявайки в далечни полети големи земни пространства. Колкото по-висок е проводника, толкова по-достъпни са различните сфери в пространството, ако човек се е научил съзнателно да действа в него. Но ако още не се е научил, то трябва да помни, че всичко е достижимо и Ние Набелязваме пътя към тези достижения.

1961 г. 200. Когато говорим за елементите на непреходното, то преди всичко Имаме предвид мисълта.

1961 г. 201. (27 август). Сине Мой, постъпките на ученика се разделят на целесъобразни и несъзвучни с целта. Целта е една – да се достигне до Мен. Всяка задръжка е несъизмерима с избрания път. Защо тогава те все пак от време на време стават и отдалечават желаната цел? Не затова ли, че двама в един продължават да се борят за власт над съзнанието – Висшата Триада и низшата четворка. Тъй като тази борба е и предтеча на тази страшна решаваща борба между низшите и висшите принципи в човека, която неизбежно ще започне когато бъдат преминати великите граници. Там борбата ще се изостри и засили до предела и всяко поражение, слабост или отстъпка, допуснати на земята, ще израснат там многократно по своята сила и съпротивляемост, но затова пък и всяка победа над себе си ще бъде залог за бъдещата победа и там. Ето защо победата или поражението тук са толкова значителни по своите следствия. Всички слабости и отстъпки са недопустими. Защо да се усилят веригите, приковаващи към земята и низшите слоеве на астрала? Свобода по този начин няма да се придобие. Необходимо е врагът на този свят да няма нищо в микрокосмоса на този, който е решил своя път завинаги. Непреклонността на това решение трябва да се усили, ако още не са изживени явленията, препятстващи пътя. Както корабът, устремен с всички свои части пътува към далечното пристанище; както стрелата, всяка частица на която лети заедно с нея към целта, така също и микрокосмосът на човека, цялата негова същност, всички негови обвивки се насищат и пронизват с единния устрем към целта. Споменатият еднорог е символ на правилния монолитен устрем. Примерът с движението на което и да е тяло показва тази синхронност и участие в движението на всички негови частици и също служи като символ на правилния устрем. Съизмеримостта и целесъобразността са показатели за непреклонността на решението да се върви по пътя без задръжки, без да се оглеждаш назад. Тези оглеждания са много опасни. Ненапразно беше Споменат символът на солния

стълб и жената на Лот. Пълната преданост се цени от Нас, също и пълната устременост. За пълната преданост вече говорихме, сега настъпи времето да се каже и за насъщността на пълноустремеността. В ключа на пълноустремеността се настройва цялото същество на човека, всички негови мисли и чувства, всички постъпки и действия. В този ключ звучи и цялата симфония на неговия живот. Именно симфонията на консонанса, а не на дискордите. Да се настройят всички свои мисли и чувства на вълната на висшата съгласуваност с целта ще бъде единственото правилно решение на живота. Само на високия дух е дадено да прояви висша съгласуваност. Но да утвърди някаква нейна степен може всеки, който е разбрал, че без нея няма да достигне. Целият живот се настройва на вълната на пълнозвучния, монолитен устрем. Няма противодействащи явления. Тъй като Говоря за подредеността на вътрешните енергии на микрокосмоса на ученика, без която правилното ритмично придвижване е невъзможно. Цялата сила на мисълта и желанието трябва да се насочат за достигането на тази вътрешна съгласуваност. Ако главата, тялото и ръцете са обърнати и устремени напред, а краката се връщат назад, то няма ли вървящият назад да заприлича на рак? Но дори и всяка крачка назад, ако тя има място, нека да даде сили за стремителното движение към Учителя. Ако си паднал, то веднага стани и се движи по-нататък – това е Указът. За паденията няма време да мислим, нито да се спираме на тях в терзания, ако те и да са се случили.

1961 г. 202. (28 август). Сине Мой, когато Владиката Предупреждава, трябва да се отнесеш с цялото внимание. Не за теб е видимо, а за Нас. От Нашата Планина Виждаме безкрайните далечини. Колкото по-високо се издигаш, толкова по-далеч ще виждаш. Гледаме в Бъдещето. То лежи пред Нас като изминалия ден, тъй като в съзнанието вече е било вплътено в конкретни форми и е станало минало, тоест преминало е в областта на причините, раждащи следствия. Тези причини Ние Създаваме съзнателно и планомерно с Нашата воля, направлявайки по този начин течението на еволюцията на вашата планета. С това Даваме примери и на вас за това как трябва да се строи и Указваме в какво е тайната на претворяване на бъдещето в минало в полето на енергиите на причинностите, съзидаващи бъдещето. И ти също така в сферата на твой индивидуален живот следвай същия този закон. Нека в сферата на твой микрокосмос да бъдат заложени кристалите на огнените зърна, съставляващи твоята бъдеща карма, причини съзнателно залагани от теб за възплъщаването им в живота. Тези причини, отлети в определени мислени форми ще бъдат двигателите, формиращи твоето бъдеще. Сам, със своята воля ще управляваш своята съдба, ползвайки се от закона за

причинността. За Нас всичко е само следствия. Целият твой живот ще бъде и за теб само следствие на съзнателно породените и заложи от теб причини. Причините, утвърждавани за получаване на определени следствия в бъдещето, стават твое минало, твоя карма, творима от теб. Същността на процеса е в това, че бъдещето става минало, за да стане настояще, възплъщавайки се в конкретни форми. Мисълта с цялата ѝ мощ е на твоите услуги и цялото време, което съществува, е твое. Затова твоите мисли, твоите стремежи и ритъмът на всекидневната твоя работа не са напразни. Всичко ще даде своя плод или реколта едно към две, едно към три или едно към десет в зависимост от силата на породените причини. Разбира се, всички мисли в една или друга степен представляват причини за действия, но при съзнателна работа над бъдещето може върху едни мисли да се полага печата на утвърждаването, а други, несъзвучни с избрания път към Безпределността могат да се неутрализират в лъча на съзнанието, лишавайки ги от печата на утвърждаване от духа. Негодната мисъл сякаш изгаря в лъча на съзнанието и губи способност да расте и вреди. В този процес на създаване на творещи причини и унищожаване на нежеланите участва задълбочения контрол над мисълта и съзнателното прилагане в живота на нейната твореща мощ. Бъдещето стои пред Нас като изминал ден. Така Творим Ние, така творете и вие, следвайки Ни неотлъчно. Сине Мой, твоята сила е в съзвучието с Мен. Ти, твоето съзнание трябва да бъдете съзвучни на Мен. В това ти помага ритъмът на устрема. Устремът също се подчинява на ритъма, установяван от волята. Ритъмът на всекидневните записки носи съзнанието по прокарания в пространството канал. Това течение не може да спре даже смъртта и когато тя настъпи за смъртното тяло, ритъмът на утвърдения устрем ще пренесе съзнанието отвъд, в Надземния Свят и ще продължи неговата дейност по приетото направление. Със земния ритъм се формира и утвърждава надземната карма. Тук сте сеячи, а там жътвари. Тук е светът на причините, а там светът на следствията, на свой ред ставащ свят на причините в следващите възплъщания във физическо тяло. Това е колелото на живота. Ако една мисъл съзнателно се предаде в хранилището на микрокосмоса с печата на утвърждаване или осъждане, то с това се обуславя характера на нейните прояви в бъдещи действия. Утвърдената мисъл притежава сила, осъдената мисъл е лишена от нея. Така разделянето на мислите на мисли от Светлината и тъмнината и печатът на съзнанието на всяка ще предадат сила на контрола над мисълта и ще помогнат да се управлява мисълта.

1961 г. 203. (29 август). Говорейки по същество, всички Учения, дадени някога на хората от Владиците, са имали предвид само бъдещето. Човекът, приел Учението, е внедрявал в своето

съзнание бъдещите постройки и, превръщайки ги в явления на миналото, по този начин е утвърждавал тяхната магнитно водеща сила. Всичко прието по такъв начин и утвърдено от него се е превръщало в съзнанието му във верига от причини, водещи съзнанието му в бъдещето. Утвърдена, мисълта, макар и да се отнася до бъдещето, ще бъде вече проява на миналото. Този преход на бъдещето в миналото за проявяването му в настоящето се отнася вече към областта на психотехниката, когато се прилага съзнателно. Цялата работа е в осъзнаването на давания ключ, който по чуден начин отваря вратата към бъдещето. Да се превърща бъдещето в минало, за утвърждаването му в живота в настоящето, е Нашият метод. Той е прост, но неговата сила е огромна и тайната му е незабележима, тъй като е прикрита от простотата. Контролът над мислите е необходим затова, защото мислите, ставайки водещи човека в бъдещето причини, изискват строг подбор, за да не могат да се загнездят там плевели. Нечистото мислене ще породи редица причини, съзвучни на него. Всяко планиране на бъдещето е полезно, ако то е съзнателно. Планираното бъдеще насочва течението на еволюцията по волята на човека. Бъдещето, лишено от план, превръща човека, хората и народите в жертва на случайни течения и ги отдава във властта на стихииите. Затова йогът определя своето бъдеще с ясни мислени форми, планирайки го детайлно и отлагайки в своето съзнание мислените образи на бъдещето в миналото, в областта на творещите бъдещето причини. Учението, познаващо направлението на еволюцията на човечеството и далечната цел, дава в ръцете на приелия го могъщ лост, можещ да движи големи дела и да достига в това бъдеще набеязаните цели. Тези, които живеят по плана, преуспяват, тези, които са без план, ще тъпчат на място. Само когато е известна далечната цел, направлението може да бъде правилно. Този, който води, знае далечните цели. Провъзгласявайки даровете на еволюцията: психическата енергия, движението на жените и кооперацията – Прилагаме Нашия метод за утвърждаване в бъдещето на водещите причини чрез внедряването им в съзнанието, правейки ги по такъв начин магнити-двигатели, установени в паметта на съзнанието. Трябва да се разбере и усвои психотехниката на този процес, за да се постигне неговата водеща сила за прилагане в живота. Когато Казваме: всичко е достижимо и Даваме в ръцете ключовете – значи, дошло е време неотложно да се напредва в еволюцията. Трябва, трябва да се бърза, за да се изпреварят черните ездачи. При построяване на бъдещето не трябва да се забравят тъмните ръце, опитващи се да разрушат всяко светло начинание. Където има Светлина, там има и тъмнина – нейният антипод, затова е така сложно строителството в земния свят. Само областта на абсолютната Светлина, на Светлината без сянка, изключва

напълно тъмнината. Светлината побеждава тъмнината. Трябва да се запомни тази формула като водещ към Светлината магнит. Върху Нашия щит е изписана думата "победа".

1961 г. 204. Ще кажат: "Вие говорите за победа на Светлината, а на Земята се проявява войнстващата тъмнина, противодействайки активно на еволюцията". Ще Отговорим: тъмнината е крайна и в това е залогът на нейното поражение. И небето, и Земята ще преминат, но не и сферите на безкрайната Светлина над тях. Тези сфери ще приемат в себе си всички и всичко, които и каквото в процеса на еволюцията на живота ще бъдат в състояние да се издигнат до тях. Космическият боклук подлежи на унищожаване и преработка. Тъмнината и нейните служители са временно и местно явление – на висшите планети няма тъмнина. Има висши и низши стъпала на еволюцията, но няма тъмни сили като на Земята. В това е второто ограничение на тъмнината. И третото: тъмнината сама разрушава и поглъща себе си, а проявите на Светлината са отсъдени за безкраен растеж. Тъмнината е крайна, Светлината е безкрайна.

1961 г. 205. (30 август). По същия този път, както бъдещето се пренася в миналото, се утвърждава и понятието вседостижимост. Всичко е достижимо. Осъзнаването на това се внедрява здраво в съществото на ученика. Коренът на това разбиране здраво враства в съзнанието и дава огромното дърво на достиженията. Но как да се съчетае понятието вседостижимост с невъзможността да се прояви тя в настоящето? Когато явлението е осъзнато в цялата му дълбочина, то става неотменима част от психическия апарат на човека. То става негово минало, утвърждаващо се в хода на своя растеж и прилагане в живота, в настоящето, за да се проявява все по-пълно и ярко в бъдещето. Осъзнаването е вече почти овладяване. Цялото време, което съществува, е в разпореждане на човека. Започвайки от най-малкото, се утвърждава великото понятие вседостижимост. Степените на това разбиране в процеса на прилагане на практика дават радост. Внедрената в човешкия микрокосмос мисъл служи като двигател и еволюцията на духа върви по отчетливо оформения в съзнанието план. Бъдещето, колкото и недостижимо да е в настоящия момент, бидейки осъзнато става минало, преминавайки в света на причините-двигатели и като такова се превръща в пътя, по който върви човек. Но човекът е и път, тъй като човекът – това е процес, вървящ от безкрайното минало към бъдещето, също нямащо край. И Ние утвърждаваме, че по този безкраен път всичко е достижимо. Пътят на правилното развитие на човечеството е определен от Космическите закони. Степените на тази еволюция са изкристализирани от Нашата мисъл в сияйното вещество на стихииите. Кооперирайки се с Нас и познавайки великото предназначение на еволюцията, може

уверено да се върви към постигане на крайната цел: всезнание, всевиждане, всечувване, всездесъщност и всемогъщество. Това е крайната цел, нямаща край, тъй като пътят на възход на духа е безпределен. И ако сега нещо е недостижимо, то това е само сега, а във времето и най-невъзможното ще стане възможно и близко, ако пътят е правилен и ако той е с Нас. Ние Прокарваме със своя крак и ръка пътя на вседостижимостта, изграждаме стъпалата. Принципът с ръката и крака човешки е нерушим завинаги. И така, знаейки всичко това отсега ще започнем да утвърждаваме в съзнанието си великите двигатели-причини, изковаващи еволюцията на духа. Радостта от възхода ще бъде неотменимо ваша, ако започнете да прилагате даваните от Нас указания. Не е достатъчно тайната за претворяване на бъдещето в миналото за утвърждаването му в законната последователност в настоящето да се разбере – тя трябва да се приложи на практика в живота. И тогава, и само тогава недостижимото става изведнъж достижимо. Тази тайна не е проста. Тя е неразривно свързана с понятието време, каквото няма. Ако всичко е “тук и сега”, то и великото космическо бъдеще на човека е също тук и сега. Огненото съзнание унищожава бариерите на времето и пространството и понятието вседостижимост се превръща в огнена реалност. Вие сте богове – каза Спасителят и трябва само да се осъзнае цялата дълбочина на това велико твърдение, за да се встъпи във владение на своето космическо наследство, приготвено за човека от Космическата Воля от началото на времето.

1961 г. 206. Приятелю Мой, тия дни ти можа с очите си да се убедиш как мисълта, приета в съзнанието и заложена в него във вид на зърно, даде изведнъж ярко следствие след няколко години и как, следвайки я по канала, заложен от нея, ти можа леко и свободно да направиш това, което никога съзнателно по-рано не беше правил. И извършвайки това ти разбра, че отричайки се от себе си е възможно да наблюдаваш човека, вземайки го във фокуса на съзнанието и издигайки се над него. Това, което по-рано напълно се е изплъзвало от вниманието, се осветява сякаш от лъч на прожектор и става видимо, и сякаш се отваря нов свят от възможности за опознаване на човека. Наблюдаващият и изучаващ природата на човека, отвърнат от себе си, винаги е по-силен от този, който е изпълнен със себе си и който освен своите преживявания, чувства и мисли не може повече нищо да вмести над тях. Следователно отвърщането от себе си е и вместимост, тоест разширяване на съзнанието и неговата способност за вместиране. Нека да отбележим още една нова възможност за познание по пътя на пълното отвърщане от себе си. Тъй като това също е път към властта – отначало над себе си, а после над света.

1961 г. 207. Ако видиш в книгите, вестниците и живота въплъщаване на твоите невидими мисли, не се възгордявай, а знай, че мълчаливата мисъл твори мощно и се въплъщава в плътни форми, че съзнанията на множеството са отворени и достъпни за мислите и че мисълта може да твори свободно, по-широко, отколкото е възможно с ръце.

1961 г. 208. (31 август). Слънцето изгрява при всякакво време. Така също и корабът пътува към набеязаната цел при всякакви настроения на капитана. Така също неотклонно върви по пътя и ученикът, каквото и да се случва извън него или в неговите обвивки. Ритъмът, налаган в ежедневието с това е и полезен, че без да се съобразява със състоянията на съзнанието пренася духа през всичко. Малко ли неща могат да се случат и много неща стават на Земята, но Слънцето все пак изгрява и залязва, представлявайки символ на неотклонността и ритъма на космическите движения. Човекът е част от Космоса, микросвят и утвърждавайки космическото начало и неговите принципи в себе си, се приобщава към макросвета. Хаосът е аритмичен. Хаосът е антипод на закона и порядъка, тоест на живота. Тъй като всяка форма на живот е организирана в стройно цяло материя. Ударите на сърцето са ритмични, дишането е ритмично. Ритъмът лежи в основата на структурата на атома. Пулсацията е явление от световен порядък. Пулсира даже слънцето. Ритъмът е космически принцип. Наблюдаваме го в движението на звездите и планетите. Утвърдил ритъма, ритъма на възхода на духа, можеш да вървиш без да се колебаеш и стъпвайки твърдо.

1961 г. 209. Мъдростта се определя от прокарването на по-дълга линия. Вечната и временната мисъл принадлежат на различни сфери. Мислите могат да бъдат с различна продължителност. Мислите на суетата са много краткотрайни. По продължителността на мисълта се отличава преходното от непреходното. Елементите на безсмъртието се определят с продължителността на мисълта. Има книги, срокът на живот на които е твърде кратък, а има и такива, които надживяват векове и даже хилядолетия. Срокът на живот на книгата зависи от продължителността на срока на живот на мислите, съдържащи се в нея. Мислите, съдържащи се в Учението на Живота, единно за всички векове и народи, се състоят от елементи на непреходното, и затова тези бисери не потъмняват във вековете: не наслояванията на тълкувателите, а основите на Първоучителите. Бисерната нишка на Учението на Живота е протегната от миналото към бъдещето във формите на неумиращата мисъл. Вечната мисъл господства в пространството над всичко, което вечно се изменя. И човешкият микрокосмос може да бъде вместилище или на мисли от вечността, или на мисли от текущия ден, отминаващи с деня и неговата суета. Но ако временното е

само разрез на Безпределността, то и във временното може да се намери вечното, утвърждавайки го и виждайки го във всичко. И в суетата на деня на крайния и преходен живот могат да се внесат елементи на вечното и непреходното, стига да не се ограничава мисълта с малък кръг, както хората ограничават своя живот в малък предел и срок. Осъзнаването на безпределния път, по който се движи към бъдещето човечеството като цяло и всеки отделен човек, дава ключа за утвърждаване на елементите на непреходното, на елементите на безсмъртието в съзнанието на човека, въвличайки го в потока на вечния живот. Утвърждавайки своето безсмъртие човек наистина става безсмъртен, тъй като човекът е това, което представляват неговите мисли. Изборът на крайни мисли или на мисли от Безпределността зависи от човека, също така и безсмъртието зависи от него, тъй като човекът е такъв, каквито са неговите мисли. Мисълта води и мисълта утвърждава. Затова и ударението се поставя върху мисълта. Атмосферата на вечната мисъл отмива накипа и боклука на суетата в микрокосмоса на човека и тогава вечното тържествува над временното и безсмъртието над смъртта.

1961 г. 210. (1 септември). Думите, основани на познаването на действителността или на Космическата Правда, а също и мислите, облечени с тези думи, рязко се отличават от мислите и думите на бърбовеца. Основата на първите е дълбока и нейните корени докосват Светлината и сами са светли, докато в същото време вторите са празни и сиви и тъмни. Затова думите и мислите на Служителя на Общото Благо се отличават от мислите на обикновените хора. Сякаш светли нишки съединяват Служителя на Светлината с основите на живота. Затова няма безразлично отношение към това, което излиза от Нашите хора. Ако всяка тяхна дума въздейства силно, то колко внимателни трябва да бъдат думите. Тъй като зад думата стои мисълта, усилена с огъня на центровете и впечатляваща особено дълбоко. Затова не са нужни излишни думи, не са нужни празни думи, не са нужни думи лишени от целесъобразност. Културата на речта и думите е наука на бъдещето. Осъзнаването на двата свята ще даде двустранно разбиране: разбиране на видимия и невидим процес на речта и думите. Сиви сенки и отсъствие на светлина около бърбовеца, пламване на черни огънове и димни зигзаги в аурата на служителя на тъмнината, но светли токове, сияние и звезди и лъчи на мисли – от аурата на светлия дух. Тъй като всяка дума е пламване на огън, преминаващ по нервите подобно на електрически ток. Тъй като огънят е проявен още в плътното тяло. Но невидимата страна на произнасяната дума е по-дълбока, по-широка и засяга всички обвивки. Целият организъм на човека резонира на произнесената дума. И не само неговият организъм, но и организъмът на слушателя. Някои думи, самият тембър на

гласа, неговият магнетизъм успокояват, дават радост, бодрост, здраве; други, обратно, дразнят, потискат и внасят дисхармония. Така или иначе, но въздейства всяка дума. И затова за всяка дума се отговаря. Отговорността за изказаните думи е огромна. Говорещият получава осъждане или оправдаване за тях незабавно, тъй като следствието на всяка дума се отпечатва върху аурата на този, който я произнася, и това е преди всичко. Културата на речта изисква контрол над нея, контрол над всяка дума. Няма празни и безцелни думи, няма бърбене. Мълчанието е злато, макар и само заради това, че не се разхищава ценната енергия напразно. Много хора боледуват от това, че с бърливостта разхищават своите сили. Самият звук на произнасяната дума кара нервната система на говорещия да вибрира, и ако този звук е дисхармоничен, което се случва често, то във вибрациите на аурата нахлува дисонанс, нарушаващ нейното трептене. Като парченца стъкло по камък стържат думите по нервната система на човека, ако те са хаотични или объркани, или изпълнени със злоба. В думата се крие повече от това, което е прието да се мисли. Знаещият няма да бъде многословен. Той ще се опази също и от въздействието на чуждата дума, тъй като често думите са наситени с отрова. В думата се изразява същността на заложената в нея мисъл. Ако пък думата е празна, без мисъл, то и тогава тя е безусловно вредна. Да! Да! Говоря все за същото, тъй като наоколо е все същият свят, само че все повече и повече Задълбочавам аспекта на всичките тези явления и Давам по-широкото им и по-съвършено разбиране. Обединяването на световите се състои в това, че ще се постига невидимата, вътрешна страна на външните явления. Явленията са все същите, но тяхното разбиране ще бъде вече двустранно: невидимия и видимия светове ще застанат като едно неделимо цяло, свързани неразривно помежду си. Обединението на двата свята ще бъде признак на бъдещата Епоха.

1961 г. 211. И тъй, да запомним: не е повторение, а задълбочаване. С разширяването на съзнанието се задълбочава и разбирането. Все същото, но разширено и задълбочено. И все същия човек, но вече започнал да осъзнава безпределността и сложността на своя микрокосмос. Познай себе си – е заветът на древната мъдрост. И друг, не по-малко дълбок, но досега разбран външно – *Omnia mea mecum porto* (Всичко мое нося със себе си (лат.)). Произнасяйки това изречение са мислели обикновено за носими вещи, можещи да бъдат взети със себе си. Но този, който пръв е казал това, е имал предвид вътрешното, неотнимаемо достояние на човека, неговите натрупвания, събрани от него в продължение на дълги векове и цялата сложност на психофизическия апарат на човека. Всичкото мое е само това, което е с мен винаги и навсякъде, в този свят и в другия,

неотнимаемо и вечно, облечено във временните обвивки. В това разбиране древното изречение става съвършено друго.

1961 г. 212. (2 септември). Крайната цел на еволюцията на човешкия дух ясно и отчетливо е определена с думите на Спасителя: „Бъдете съвършени, както е съвършен вашият Небесен Отец“. Това е и върхът на достиженията. Хората приписват на Висшето най-височайшите качества и атрибути, които могат да се обхванат с една дума – всемогъщество. Съкровената философия на Индия дори забранява да се говори за Неизразимото смятайки, че в човешките езици няма думи, можещи да изразят величието и великолепието на Абсолюта. Тези, които смятат, че тези качества са недостижими и смятат заветите на Христос за неприложими в живота са напълно прави, ако съмняващите се в това смятат, че човек живее на Земята само един път, само един живот. Напълно вярно е, че в течение на един живот не може да се постигне Всемогъщество. Но... духът, възплъщаващ се в тяло, е вечен и той се възплъщава на Земята отново и отново до тогава, докато не постигне степената на положеното му съвършенство или на възможното на Земята, за да продължи после своята еволюция на по-висока планета. И затова по безкрайната стълба на живота всичко е достижимо, а твърде много е достижимо още на Земята. Този, който знае направлението на еволюцията на духа, изразено в горепосочената формула на Спасителя и знае, че всичко е достижимо в еоните на времето, взема еволюцията си в ръце и устремът се насочва по набелязания от Владичите на Светлината път. Непостижимото и невъзможното се постига така: формата или яркия и отчетлив образ на недостижимото качество се отпечатва във въображението като рисунък в мозъка. Този образ се внедрява в съзнанието и вращава в него като камъка, вклинен от планинската вода в скалната цепнатина. Човекът рисува себе си вече като притежаващ това качество, вече утвърдил го в някое отдалечено бъдеще, колкото и далечно да е то. Той знае, че най-високото стъпало на постижение ще бъде достигнато в потока на безкрайното време, че във вечността на времето всичко е достижимо. Той все по-често и по-често, все по-упорито и настойчиво се връща към желаните качества на духа и ги утвърждава все по-здравно и твърдо в съзнанието, рисувайки се вече като техен притежател. Не можеш да достигнеш до целта, ако не я знаеш, не можеш да преминеш през реката, ако не я достигнеш. Този ярък и отчетлив образ на далечното бъдеще, здраво внедрен в микрокосмоса на устремения дух, бидейки създаден в съзнанието и утвърден в паметта преминава от бъдещето в миналото и става двигател, даващ направление на еволюцията на духа вече в настоящето, в текущия му живот. По този начин недостижимото и невъзможното се превръщат в

реални двигатели на живота, устремявайки човека към върховете на най-високите достижения. Фактът, че нещо е недостижимо в дадения момент няма никакво значение, тъй като за човека и човечеството всичко е съсредоточено не в настоящето, а в бъдещето и бъдещето, само бъдещето е полето за всички достижения. И когато Ние Казваме, че сега всичко е възможно, с това Указваме пътя за привеждане в движение действието на Великия Закон. Знаещият знае, че всичко е достижимо и познава огнения път за достигане сега на това, което изглежда недостижимо. Указваме пътя и Даваме лоста на действието в ръцете. И Разкриваме за всички тайната на утвърждаване на бъдещето в настоящето. Вярнознанието премества планини. Трябва само да се вярва и да се знае, че сега всичко е възможно.

1961 г. 213. (3 септември). Ако съблюдаваш себе си, ще достигнеш до целта. Разпуснатостта, слабоволието, снизхождението, разюздаността, несдържаността са врагове на напредъка. Формата за изразяване на себе си, създадена от въображението и утвърдена от волята, ще бъде рамката за духа, в която се проявява неговата активност в живота на текущия ден. Един ден може да се прояви в съзвучие с волята на Владиката. Защо да си даваш трудни задачи? Именно в мрачината на обикновения ден се съблюдава установената от въображението форма. Не си ли говорил много? Не си ли губил равновесие за дреболии? Не си ли се дразнил, подчинявайки се на своеволието на астрала? Не си ли извършвал действия, движения и постъпки извън контрола на волята? И беше ли контролът постоянен и постоянен дозорът? В мрачините на духа огньовете гаснат от малките действия. Сутрин записът се води в огньовете на духа и ако вечерта при препрочитане той бледнее и губи сутрешните краски, то не е ли затова, че денят е преминал без съблюдаване на формата, без удържане на себе си на необходимото ниво. Не трябва нито за миг да се отпуска юздата на духа. Своеволният астрал тутакси ще я вземе в ръце и вече той, неуправляем и буен ще подкарва и ще управлява чувствата. И не трябва да се извършват никакви героични постъпки, нужно е единствено да държиш на юзда своите чувства и мисли под постоянен контрол. Сутратма, актьорът, действия – Безмълвно Гледащият контролира неговите действия. Играта на сцената на живота върви по отрано набелязаната програма и в зададения тон. Рефлексността и автоматизмът като врагове на еволюцията на духа се изключват напълно. Астралът е вместилище на рефлексната дейност на съзнанието. Новата бъдеща форма за себеизява в живота, бъдещото стъпало на съзнанието включва в себе си това, което не го е имало по-рано, новото, утвърждавано съзнателно от волята. Астралът е привикнал да живее и да действа по старому, както по-рано. Оттук стълкновението и борбата между рефлексността на

привичните постъпки и действия и съзнателната заповед на волята, приела новата форма за изразяване на духа. Да се движиш напред в бъдещето по старите коловози – това означава да оставаш предишния. Лунната рефлексност на астрала е наследство от миналото. Животното живее с рефлeksi. Животинското начало в себе си се подчинява на волята на изправилия се дух. Но тъй като за оформяне на астрала са били необходими милиони годни бавна еволюция, то и борбата с него изисква много време и сили. Астралната обвивка е била нужна в процеса на еволюцията на човека чрез нея да бъде оформено тънкото тяло. Астралът е изпълнил своето предназначение. Астралът повече не е нужен. Но той толкова дълго е господствал над съзнанието на човека, че никога няма да се откаже от властта без жестока борба. Той може да бъде превзет с изтощаване, тоест с постоянство на контрола над него, когато сребърната юзда на духа се надява върху всички чувства на ученика. Всички мисли и чувства, постъпки и жестове са под незаспиващия контрол на духа. Това и ще бъде задачата на текущия час.

1961 г. 214. Сине Мой, яснотата на Лика на Владиката и процесът на постоянното предстоене трябва да се доведе до такава степен на напрегнатост и яркост, че Невидимото Присъствие да се превърне в реален фактор на живота. Все едно че пред всевиждащото око на Учителя на Светлината се разгръща филмът на живота на ученика и всяка постъпка, всяко чувство и мисъл са видими за Учителя на Светлината. Така и живее ученикът в осъзнаване на постоянното Присъствие. Всичко Виждаме и Чуваме, и Сам Проверявам филма на твоя живот всеки ден. Нека това да ти даде сили да утвърдиш постоянен контрол над себе си. Вървим заедно и съзвучието на нашите съзнания е основно условие за напредъка. Ти съзвучиш на Мен и Моята Воля се Проявява в твоите воля и мисли, и в целия твой живот. И гледай и съди къде е твоята воля и къде – Моята Воля и коя от тях ще предпочиташ.

1961 г. 215. (4 септември). (Насън). Заплахата отмина. Рефлексната дейност на съзнанието, бидейки лунно наследство от миналото, е тясно свързана с автоматичната активност на астрала. Астралът, който не е подчинен на волята и не е обуздан, е враг на еволюцията на духа. Това от една страна. Но от друга, рефлексността и автоматизмът могат да служат успешно на напредъка, ако се използват целесъобразно, тоест ако внедряваните в съзнанието привички са съизмерими с крайната цел. Така например привичката за всекидневно Общуване превърнало се в ритъм, ще понесе човека към бъдещето като върху крила; или привичката първо да се помисли и претегли всяка дума, а после вече да се произнесе. По такъв начин импулсите, рефлексите и автоматичните действия могат да се

вземат под контрол и съзнателно да се насаждат такива, които ще бъдат в съзвучие с избрания път в Безпределността. Всички привични действия могат да станат светлоносни действия, а техният автоматизъм – сияен. Светлият дух вече по навик ще изнася от съкровищата на сърцето светлина и добро, както змията по внедрена привичка изнася само злото. В автоматизма на действията, постъпките и мислите се проявява скритата същност на човека, добра или зла, в зависимост от предишните посеви. Овладеяването на лунното наследство е стъпало, което трябва неизбежно да се премине победно. Дори и контролът над себе си може да се направи привичен, както и постоянният дозор. С неотстъпчивост на мислите и стремежите се създава постоянство на привичните и враснали здраво в съзнанието качества.

1961 г. 216. Добре е също да изработиш в себе си привичка да не се спираш и да не отстъпваш пред никакви неуспехи в процеса на утвърждаване на желаните качества. Трябва само да се помни винаги, че духът е вечен, а обвивките са временни; и че ако устремът, изкристализирал в отчетлива форма, се е запечатал в Чашата, той остава там завинаги и ще прояви себе си в новите обвивки вече във формата на вродено качество на духа. Ритмичните полети на съзнанието с това са плодотворни, че с мисълта се определят пределите на бъдещите достижения. Пределите на бъдещите възможности са ограничени от мисълта. От нея също се поставят и границите, до които се издига духът в Надземния Свят. Затова и Указваме Безпределността, за да не бъде ограничен от нищо и никак полетът на духа в пространството към Върховете. Да! Да! Там всичко е достижимо. Така също и всичко, което се постига тук на земята трябва предварително да бъде достигнато в мислите и в духа. Но на земята духът е свързан със земята и тялото, а там – с нищо. Затова Казвам: не ограничавайте с нищо своите огнени стремежи, не поставяйте предели на мисълта. И знайте, че недостигнатото сега тук, в плътния свят, ще бъде достигнато там, където всичко се движи от мисълта. Затова нека да не се спира и да не помръква вашият устрем пред никакви временни и привидни неуспехи, тъй като докато гори огънят на устрема целта е достижима и ще бъде достигната тук или там, ако този огън не угасне и не помръкне пред привидните временни препятствия. Няма такова препятствие, което не би могла да преодолее волята на човека. Нашият девиз е да вървим до края, без да се спираме пред нищо. Повторните неуспехи се огъват пред непреклонността на духа и се разсипват на прах. Помнете основанието за победата: този побеждава всичко, който самия себе си е съумял да победи.

1961 г. 217. И още: смятат, че подвигът трябва да се проявява във велики дела. Но не искат да поразмислят кое е по-трудно: да проявиш един път в живота подвиг или в мрачината на

обикновения живот, утвърждавайки в себе си най-добрите качества на духа, да проявяваш постоянен подвиг. Разбира се, второто е по-трудно. Затова Наричаме такива хора подвижници. Затова Призоваваме към подвиг в живота. Веднъж, само веднъж можеш да се издърпаш на стъпалото на подвига, но да бъдеш всекидневно на това стъпало е по силите само на силния дух, единствено само на Служителя на Светлината, единствено само на Този, Който е застанал на Велико Служене. В това и ще се състои Великото Дело. То се извършва не за себе си, а за света, тъй като Светлината, пораждана от него, озарява света и помага на планетата да се издигне на следващото стъпало на еволюцията. Няма нищо тайно, което да не стане явно. Светлината свети в тъмнината и тъмнината не я обзе.

1961 г. 218. Приятелю Мой, още по-рано Казах, че Океанът на Моите мисли ще бъде достъпен за теб и че пребивавайки с Мен няма да ожаднееш веќе. Да! Да! Ще пишеш когато поискаш, тъй като ще достигнеш до стъпалото, когато ще бъдеш в постоянно съприкосновение с океана на пространствената мисъл. Този океан е неизчерпаем. Чрез Мен имаш достъп до Съкровищницата на Космическата Мисъл.

1961 г. 219. И още ще Кажa: всичко се преодолява в духа, в себе си. Който смята нещо в себе си за невъзможно и непреодолимо, той никога няма да може да преодолее това препятствие извън себе си. Именно вътре в себе си, в духа трябва да си представиш, че преодоляването е възможно, преди то да бъде осъществено вън.

1961 г. 220. Не трябва да се занимаваш със себе си и да не се отделяш от себе си навсякъде. При контакт с хората трябва да мислиш за тях и да наблюдаваш и да се учиш. Учи всеки човек, с който се срещаме в живота, тъй като след всекиго има дълъг живот, нямащ начало и всеки има своите натрупвания. Само така постепенно, отричайки се винаги от себе си, можеш да пристъпиш към познаване на човека.

1961 г. 221. (През нощта). Постъпвайки насаме показвате познаване на основите. Филмът на всяко действие се отпечатва в свитъците на Акаша. Цялото минало на човека е зафиксирaно в пространството. Пространството вижда и чува. Няма нищо тайно. Няма нищо скрито. Всичко е ясно и пълно, записано с всички детайли в пространствените записи. Обикновено хората се стараят да се държат добре пред чуждите очи, а не се ограничават когато смятат, че никой не ги вижда. Но пространството вижда. В Тънкия Свят е открито всичко. Всевиждащото око – това е пространството. Свитъците на Акаша са достъпни за Владиците. Те четат в тях като в книга. И когато човек е насаме, но знае, че е видим, то, бидейки даже сам, той постъпва така сякаш е пред хората. Осъзнаването на постоянното

Присъствие го облекчава в тази задача. Човек никога не е сам. Множество очи следят за постъпките и действията на въплътените. Самота и изолираност няма. Постъпвайки насаме показваме разбиране на двата свята и участието на невидимия във видимия.

1961 г. 222. (5 септември). Събуждането на клетките на тялото дава усещане за пулсация на тънкото тяло и присъствието му във физическата обвивка. И едното, и другото ще се усещат реално. Това ще оздрави и плътното тяло, тъй като тънкото тяло не познава старост и болести. Усещането наличието на ампутирания ръка или крак показва, че повреждането на физическото тяло не се отразява на тънкото. Усещането за болка е съсредоточено в астрала. След освобождаването от плътната обвивка нейните усещания още дълго задръстват съзнанието и е нужно време, за да се избавиш окончателно от тях. Така чувството на глад и жажда и потребността от обикновена храна задълго остават в съзнанието като преживявания от миналото. И ако човекът не се е научил да управлява тези чувства на земята и да ги подчинява на волята, то там те изживяват себе си постепенно. Призрачното пушене и призрачните пирове са прояви на земните преживелици. Развъплътеният отнася със себе си в Тънкия Свят много земни остатъци. Затова овладяването на усещанията на тялото трябва да се постигне докато си още в него. С каквото човек отиде там, с това и остава за известно време. Ядат, пият и прекарват времето си по същия начин, както на земята, ако мисълта-освободителка не помага да се изгорят по-бързо земните наслоения и израстъци. Някои духове отиват там вече освободени от земната черупка, но някой се пъчи с медалите и отличията, с които се е сраснал, бидейки в тялото. Някой не може да напусне двореца, в който е живял, някой – богатствата, някой – заеманото високо и почетно положение. Но там няма нито дворци, нито положения, нито отличия, макар и те да остават в съзнанието, ярки и картинни във вид на призраци на Майя или отзвуци от земните миражи. Освобождаването от цялата тази смет трябва да се извърши на земята, твърдо и упорито отделяйки в съзнанието преходното от непреходното, вечното от временното, тънкото от плътното и действително съществуващото от миражите на Майя. Утвърждавайки елементите на безсмъртие в съзнанието ще се научим да отличаваме и тънките явления от плътните. Човекът е лаборатория за всички усещания. Владеейки ги, съзнанието подчинява на себе си света на илюзиите, тъй като всяко усещане можеш да създадеш сам и от всяко да се освободиш. Крайната цел е освобождаването на духа от всички илюзии и миражи на всичките три свята. Тъй като даже в Девачан човекът живее и се наслаждава в света на илюзиите. Владичите не живеят в Девачан.

Техният Надземен подвиг е суров и също – в непрестанен труд, както в прочем и на земята.

1961 г. 223. Целесъобразността или съответствието на всички мисли и постъпки на човека с далечната цел придава устойчивост на волята и твърдост на ръката. Трудно е да убедиш себе си в това, че качествата на духа са нужни и трябва да се възпитават за един кратък живот в земното тяло, само за едно въплъщение. Защо да се утвърждава безстрашие пред лицето даже на смъртта или да се отива на сигурна смърт когато човек смята, че със смъртта на тялото за него свършва всичко. По-добре да си седиш някъде на спокойно местенце и да преживееш остатъка от живота в тишина и благополучие като страхливец, отколкото да отиваш на подвиг и даже на смърт. Но осъзнаването на далечната цел и нерушимостта на духа, и знанието за свойството на превъплъщенията от всяко усилие да се израсне и да се възпита в себе си едно или друго качество им придава особен смисъл и особена ценност, тъй като нищо не пропада и всяко, даже и най-малкото усилие в това направление някога ще донесе своето явно следствие. Голямото винаги израства от малкото, трябва единствено само да се започне, дори и с най-малкото. И започвайки може вече да не се спираш за повторни опити и усилия, колкото и недостижими да изглеждат в дадения момент утвърждаването и желани качества. Всичко неизменно ще даде своя плод, тъй като край на растежа на качествата не съществува. За безпределността на чувствата вече се е Говорило, сега Говорим за възможността за растеж на всички положителни качества на духа. Повтарям, положителни, тъй като на отрицателните е поставен предел от крайността на проявите на тъмнината. Тъмнината е крайна, но Светлината е безпределна и няма предел за растежа на духа в Светлината, за огнения растеж на духа. По този път целесъобразността на живота на човека, тоест неговото съзвучие със звездния път на духа в Безпределността се утвърждава в живота всеки ден от съизмеримостта на всяко негово движение с поставената цел. Всички негови мисли, дела и постъпки се измерват с аршина на Безпределността и за всяка, за всяко и за всеки от тях се съди от самия него с тази мярка. Ние Подхождаме към делата с мярката на Безпределността и Измерваме временното с вечното и преходното с непреходното. Така постъпвайте и вие, разглеждайки целия свой живот като проява на временното във вечното и на вечното във временното. Това е мярката на Висшите Светове, това е критерият за Космичното разбиране на живота или това именно е пътят към Безпределността.

1961 г. 224. След като даже рефлексността на действията и автоматизмът на съзнанието може да се обърнат в полза и да се справиш с тях, то да се извлече полза и да се обърне

в полза може всяко противно явление. Всичко Обръщам в полза. Учете се и вие да постъпвате така. Подражавайки на Мен вървите по Моята пътека. Това, което е достигнато от Мен, ще бъде достигнато и от вас. Времето зависи от вас. Но Гарантирам, че ще достигнете, ако сте с Мен.

1961 г. 225. (6 септември). За разчленяването на обвивките. Преди разчленяването на проводниците да се осъществи в организма на човека, то се извършва в съзнанието. Ако се сравнят живото и мъртвото тяло, то физическата обвивка е лесно да се отдели от всички останали. Физическото тяло е калъф, в който пребивава човек и от който той се ползва през живота на физическия план. Проводникът и неговата материя точно съответстват на този план, в който живее съзнанието. По-трудно е вече да се отделят емоциите, чувствата и мислите. Органите на чувствата, по-точно, същността на техните функции остават в човека във всички светове и във всички обвивки: и в астралното, и в тънкото, и в менталното тяло, и по-нагоре той вижда и чува, осезава и мирише и усеща вкуса на вещите, тъй като природата на органите на чувствата е от огнен порядък, но техните оръдия са апарати, съответстващи на проводниците на съответните за всеки планове. Може само да се каже, че гамата от впечатления с всеки по-тънък проводник се разширява, при което процесът на възприемане претърпява известна трансформация. Анализът на емоциите показва, че животното преживява много чувства, с които живее също и човекът, например: завист, ревност, злоба, страх, любов, ненавист и така нататък. Всички тези чувства, които сродяват човека с животното, са съсредоточени в астрала. И отделяйки ги от останалия психически живот на човека, може да се определи сферата на активност на астрала. Излизането в астрала показва, че тази обвивка е много близка по своята структура до физическото тяло. Изглежда, че има и ръце и крака и всички части на тялото, само механиката на движенията е малко по-друга, тъй като в астрала може вече да се лети. Човекът вижда, чува и разговаря в тази обвивка почти по обичайния начин, а също и усеща почти обичайно. Но мисълта е вече обострена и движи не само тялото на астрала, но и предметите наоколо. Също и материята на астралния план се подчинява лесно на мисълта. Когато се отхвърля астралът, вместилището на страстите, възжеленията и животинските емоции, човекът остава в тънкото тяло, където се съсредоточава всичко това, което го няма у животните – емоциите и чувствата от по-висок порядък. Редица от тези емоции могат много остро да се изпитат в добра картинна галерия, взимайки там със себе си куче. Кучето, познаващо чувството на страх, ревност, завист, лакомия и привързаност, намирайки се в галерията и гледайки платната на великите майстори не изпитва никакви усещания. Астралът не е

способен на тях. Нужно е по-съвършено тяло или проводник, какъвто и представлява тънкото тяло. Степента на оформяне на тънкото тяло, което у болшинството от хората е вече оформено, позволява една или друга широта на висшите преживявания. И любовта, и привързаността, и безстрашието остават, но изтънчени и пречупени през материята на тънкото тяло. В това тяло човек живее ярко и пълно както на земята, така и в Надземното, но извън земята – без тялото и без астралния проводник, ако двата са отхвърлени. Каквото и да преживява човек и на каквото и да се наслаждава, но без ментала той не може да реши математическо уравнение. При това той може да постигне това решение, възможно много дълго и сложно, без всякакви емоции, тоест не изпитвайки нито страх, нито злоба, нито радост, нито печал. Оръдие на ментала е мисълта. Менталното тяло е тяло на мисълта. Менталното тяло е оформено у малцина и да се разчленят обвивките, отделяйки от тях това тяло, е много трудно. Твърде са преплетени в съзнанието движенията, протичащи във всички обвивки и твърде много са свързани те едно с друго. Освобождаването от страстите, от животинските страсти и овладяването на усещанията на тялото (чувството на глад, жажда, студ и така нататък) позволява да се отделят физическото и астралното начало. Обуздаването на емоциите и чувствата на астрала помага да се овладее и тънкото тяло. Контролът над мисълта дава в ръцете властта над менталното тяло и помага то да се отдели от низшите обвивки. Именно овладяването на себе си довежда до разчленяването на проводниците в съзнанието и приближава възможността да се действа във всеки от тях отделно и съзнателно на съответстващите им планове. Без това овладяване всякакви разсъждения на тази тема ще бъдат абстракция, която няма да даде никакво разбиране на това, за което става дума и знание за същността на тези явления. Способността за съсредоточаване на мисълта върху някакъв научен въпрос или проблем, или просто предмет показва процеса на потапяне на съзнанието в областта на ментала и пребиваване в менталното тяло. Но това е само стъпало, водещо в крайна сметка към овладяване на мисълта, тоест оръдието на менталното тяло, а след това вече и на самото тяло. Устремяването нагоре издига съзнанието и го подбужда към проява във висшите обвивки. Колкото по-устремено и по-високо, толкова по-висок е планът на проява на духа. Можеш да се устримиш в сферата на низшите телесни възжеления, а може и в сферата на най-високите мисли. Във всеки случай съзнанието ще действа в съответстващия проводник. Астралът е средоточието на егото и личността. Висшата мисъл е безлична, безстрастна и се докосва до Светлината, тъй като сама е светлоносна. Така разчленявайки сферите и планове на активност на съзнанието, може в

съзнанието си да разделите своите обвивки, усилвайки висшите проводници и съсредоточавайки в тях своята активност. Преобладаване ще получи тази обвивка, на която се указва внимание и предпочитание. В каквото живее човек, с това и ще пребъде, но анализът на себе си и на своите усещания, възприятия и мисли ще доведе до разбиране на това, което се извършва в неговия собствен микрокосмос. Овлабяването на себе си ще приближи и овлабяването на своите обвивки, тъй като това е именно подчиняването им на волята. Неподчинени те няма да действат и няма да дадат възможност да се отделиш в тях по своя воля на различните планове.

1961 г. 226. Свръхличната радост и свръхличната тъга, и всички свръхлични мисли и чувства извеждат съзнанието от затворения кръг на аурните излъчвания на астрала. Да се овладее астралът може само излизайки извън неговите предели и подхождайки към него отстрани. Така също може да се постъпи и с обвивката на тънкото тяло, да не говорим вече за физическото. Мисълта обикновено е свързана преимуществено с една от обвивките. Мисълта, която не е обагрена от движенията, протичащи в трите низши и не свързана с тях, ще бъде чиста мисъл.

1961 г. 227. Ако си представиш ясно, че приятелят Х и врагът У изведнъж са сменили своите тела, то тогава е лесно да се разбере същността на вътрешния човек, обитаващ във физическото тяло и това, с което се отличава плътната обвивка от този, когото тя облича.

1961 г. 228. (7 септември). Приятелю Мой, добра е пословицата „с какъвто се събереш, такъв и ще станеш“. Даже процесът на писане на писмо на човек, свързан с тъмната шайка, предизвиква съприкосновение с нея, създавайки свързващ канал. Това означава, че полученото писмо и неговият автор са се намирали под определено въздействие. От този канал се възползва обсебеният и неговата вдъхновителка, а видяният сън регистрира свързващата нишка. Трябва да се усили стражата. Правилно е, че ответния удар е нанесен не по обсебения, а по обсебителката, за да се научи за в бъдеще да не се намесва където не трябва. Ако все пак е необходимо да се отговори на писмото, по-добре е да се пише кратко и така, че да не се дават в ръцете захватки и да не се ровиш нито в миналото, нито в настоящето. Колкото по-слаб е контактът, толкова по-малко са възможностите да се подхвърля вреда. И не трябва да се затварят очите за причиненото зло. Трудно е да се изправи чуждата карма и няма смисъл в дадения случай да я поемеш върху себе си. Трябва мъдро да се отмерва всяка дума и при това така, че да няма за какво да се заловят и да разпъват душата. Тъй като това е също своего рода вампиризм, но този път вече от разстояние. Скъсаните струни не

могат отново да се съединят. Разбитата ваза, даже слепена, губи ценността си. Но все пак не е нужно да отблъскваш, за да не задълбочиш вредата, но трябва добре да се предпазиш.

1961 г. 229. Всяка мисъл на човека е или от тъмнината, или от Светлината и всяка е свързана преимуществено с някоя от обвивките. Има мисли телесни, отнасящи се до тялото, има мисли ярко наситени с емоционално начало от невисок порядък, има мисли, докосващи се до възвишените чувства, има мисли изцяло лишени от емоции. С всяка мисъл човек се обединява с движението в един или друг проводник, предизвиквайки го с мисъл. Чистата мисъл от всякакъв вид прави това движение чисто и обратно. Тонът се задава от мисълта. И проводниците може да се управляват само с помощта на мисълта. Движението, протичащо в обвивките, по асоциация предизвиква редица съответстващи мисли, течението на които върви автоматично, ако отсъства контрол. Ако навиците за мислене са чисти, опасност няма даже при автоматизъм на мисленето, но ако те са нечисти, то най-строгийт контрол става необходим, иначе няма да се постигне очистване. Така очистването на нежелателните наслоения се извършва и може да се извършва само при условие на постоянен контрол или дозорно състояние на съзнанието. В материята, от която се състоят проводниците, се намират елементи с една или друга степен на разреденост или очистване. Процесът на разреждане или изтъняване на материалния състав на своите проводници може да се води съзнателно и планомерно. Тежките частици на низшите възделения правят тежко не само плътното тяло, но и другите обвивки. Натезало от грубите частици на астралната материя, тънкото тяло няма сили да се издигне в по-високите слоеве на Надземния Свят и е принудено да пребивава в низините. Исква да се издигне, но не може. Както се казва, бих се радвал да съм в рая, но греховете не ме пускат. Ето защо процесът на очистване не само на съзнанието, но и на обвивките е извънредно важен. При висок, даже временен подем, лицето на човека започва сякаш да свети, а при постоянен – светенето остава завинаги. Всяка мисъл или затъмнява, или осветява плътната обвивка, както и всички останали, тъй като внася в микрокосмоса на човека Светлина или тъмнина. И може по-често да се запитваш: „на какво съм носител: на тъмнина или на Светлина“. Отчетливата, силна мисъл унищожава всяка двойственост и колебания и ученикът знае точно Светлината или тъмнината надделява в него във всеки даден момент. От това и изводът – контролът над мислите е безусловно необходим, ако духът иска да се издига по стъпалата на стълбата на живота. И ако човекът е процес и обикновено безконтролен процес, то за ученика той става строго управляем и регулируем от волята. И тогава всичко, което протича в неговото съзнание, се взема под

най-строг контрол. Това и ще бъде дисциплина на духа. За отсъдения ученик това са крила; за минувача – вериги и робство.

1961 г. 230. Мисълта, изпращана от Учителя в утринните лъчи Светлина всекидневно дава нов импулс за придвижване нагоре – един вид обновяване на съзнанието всяко утро. Това явление се обуславя от неотклонността на утвърдения ритъм. Ритъмът носи съзнанието като върху крила. Отвореността на съзнанието към Лъча облекчава процеса. Така при взаимност постоянното придвижване става възможно, а Ръководството се превръща в порядък на всеки ден. Невидимото Ръководство на Учителя в духа е немалка степен на достижение.

1961 г. 231. Някой счита, че пътят на ученичеството е труден. Той е прав. Но трудността ще стане лекота, ако се разбере значението на малките начинания. Големите дела са по силите само на силния дух. Но голямото израства от малкото, почти невидимо и незабележимо. Който е постигнал значението на съвсем малкото зрънце на бъдеща мощ, той може да започне големия посев на нивата на своето съзнание с малки зърна. Само да се започне, само да се посее – в това е грижата и в това е успехът и в това е залогът за напредък. И цялото време, което съществува, може да бъде срок на посева. Зърното на мисълта! Колко жизнено е то и колко е неотделимо от човека, тъй като коренът на мисълта, даже изпратена в пространството, остава при изпратилия я. И каква внимателност и предпазливост изисква всяка мисъл!

1961 г. 232. (8 септември). Сине Мой, ако няма причини без следствия и следствия без причини, то няма ли овладяването на Кармата да се заключава в това овладявайки сферата на причините и създавайки ги чрез волята да се утвърждава светът на следствията по своя воля. Човекът не е способен да измени течението на следствията на по-рано породените причини, както и на причините, заложили в миналото, но може напълно свободно да твори верига от нови причинности, оформяйки по този начин най-желани следствия. За Нас всичко е само следствия. За властта на духа над Кармата може не само да се мечтае, но и да се поеме тя в свои ръце. Лостът на волята е в ръцете на човека. Прилагайки го, той може да създаде редица причини, донасящи нужните следствия. Тези причини чрез действията, мислите и чувствата се внедряват в съзнанието и стават негова част, предизвиквайки впоследствие цяла редица от съзвучни на тях следствия. Човекът твори постоянно със слово и дело, а главното, с мисъл своята Карма, но той я твори автоматично и несъзнателно, нецелестремено и несъизмеримо със законите за възход на духа. Той твори своята Карма в тъмнина, създавайки филма на несветъл живот. Не може да се преобърне старата Карма, както не могат да се унищожат

следствията на думите и мислите, но новата може да се твори ежечасно, съизмервайки постъпките и мислите с поставената цел. Безцелно съществуване не може да има – това не е живот, а жалко вегетиране. Духът нямащ цел става жертва на случайни течения и тъмни въздействия. Съизмеримостта, целеустремеността и целесъобразността могат да проявят своя лик и своята сила само при наличие на цел. Целта поставя предела и границите на всички достижения на човека. Кратката цел означава крайност и затвореност в кръга на един живот. Но този, който е избрал пътя в Безпределността и си е поставил далечна цел, той поражда свят на причини, увеличащи към тази далечна цел. Нека тя да изглежда непостижима, ако целта е всемогъщество на духа, но зърната на причините, водещи към тази цел, могат да се посеят сега, в този живот – зърната от причини, неизменно, съгласно закона, раждащи редица следствия. Колкото и далечна и недостижима да изглежда целта, тя е достижима ако лостът на Кармата е взет в свои ръце. Психотехниката на този процес е много проста, независимо от цялата ѝ привидна сложност. Формулата на строителството на своето бъдеще си остава все същата и ще бъде все същата във вековете. Тя е позната на всички и тя строи живота, макар и да не се прилага съзнателно от човека. Тази формула е „Каквото посееш, това и ще пожънеш“. Човекът е свободен винаги да твори в духа, с мощта на творческата мисъл, верига от причини за създаване на следствия, той е свободен да сее в духа всичко това, което желае да достигне. Целият процес се осъществява вътре. Семената на Кармата се залагат в съзнанието, в паметта, в аурата, в микрокосмоса на носителя на Кармата, залагат се толкова здраво и устойчиво, че по-нататъшните негови чувства, мисли и постъпки вървят в пълно съзвучие с тях. Ако кълновете не са здрави и загиват, трябва посева да се повтори и да се повтаря дотогава, докато жизнеустойчивите кълнове не се укрепят твърдо в съзнанието. Всичко е преодолимо, ако се прояви упорство. За овладяване на огъня се изисква нечувано упорство и настойчивост и неотклонен устрем към целта. С лоста на причинността може да се вдигне всяко кармично следствие, ако той е достатъчно дълъг. И колкото по-дълго е рамото, толкова по-голяма тежест може да се вдигне и толкова по-леко. Когато далечната цел на бъдещите достижения сияе в далечното бъдеще с всички свои огънове, най-дългият лост на духа ще вдигне Бремето на Света. Човекът, достигнал върха на могъщество на духа – ето това е целта. Тя се внедрява в съзнанието като зърно на причинността, движещо еволюцията на духа. От далечното бъдеще чрез съзнанието и паметта то се пренася в миналото, което отсега става двигател на неговия живот, водещ в Безпределността. Така бъдещето и миналото влизат в

съприкосновение в настоящето, бидейки свързани със сияйната верига на съзнателно изтъкаваната Карма.

1961 г. 233. Сине Мой, записваш Моите мисли не за себе си, а за хората. Мнозина после ще преминат по пътеката, утъпкана от теб. Да прокарваш в пространството канали за мислите е почетна задача. По утъпкания път е по-лесно да се върви и е дадена посоката. Посоката на планетната еволюция на човечеството трябва да се знае. Ако не я знаеш, как можеш да вървиш или да водиш след себе си? Владиците Водят, тъй като я Знаят. И тези, които вървят след Тях, също я знаят. Вървящите към бъдещето съгласно еволюцията изпълняват Нашите повели. Да се разбере повелята на Космическата Воля означава да бъдеш в съгласие с Нас. Творящ Волята на Отца, Волята на Изпратилия ще бъде този, който е предвидил течението на еволюцията и е разбрал законите за развитие на човешкото общество. Някога бе Казано: едно стадо и един Пастир. Днес Ние Казваме: един колектив на цялото човечество на вашата планета и Владиката Майтрейя е неговият Водач.

1961 г. 234. В главата на тъгла се поставя животът в духа, а не в тялото, вътрешния живот, а не този вън, тъй като от него се обуславят всички реакции и чувства на човека. Външното кара да се реагира на неговите въздействия, но характерът на реакцията се определя от вътрешната същност на човека.

1961 г. 235. (9 септември). Впечатленията, възникващи в съзнанието под въздействие на вибрациите, идващи от всичко, което обкръжава Регистратора, Безмълвно Гледащ през него, обикновено предизвикват движение или емоции и в астрала. Днес ще опитаме да прекараме деня без всякакви емоции от астрален порядък. Ще се движим, ще ядем, ще говорим, ще изслушваме обкръжаващите, ще правим всичко както обикновено, само че няма да реагираме емоционално по никакъв начин. Човекът е постоянен сеяч, полето на посева е пространството, а семената – това, което излиза от човека в обкръжаващите го сфери. Нека това излизащо от него да бъде лишено от всякакви емоции. Всичко си остава както и преди, само се погасяват пламванията на астрала и яркото ненаситно негово желание през цялото време да преживява нещо. Тези преживявания не са нужни нито на пространството, нито на самия им породител, тъй като астралът е средоточие на личността и егото, които на известно стъпало на духа вече ще бъдат само ненужен товар. Личните малки светове, да предположим, на вашите прапрадеди, умрели някога, не са нужни на еволюцията, не са нужни на пространството, не са нужни на Космоса, тъй като само го замърсяват. Като износената и хвърлена дреха те представляват само вехтории и боклук. Само светлите духове, живеещи свръхличен живот не оставят боклук след себе си. Емоциите на астрала са боклук. Астралът е вече

преминат етап от еволюцията на човека. Той е изиграл своята роля при оформяне на висшите проводници и повече не е нужен. Да се обуздае той и да се накара да замлъкне е най-близката неотложна и неизбежна задача при правилно решение на по-нататъшния напредък. Няма да достигнеш нито равновесие, нито спокойствие, ако юздата не е надяната върху чувствата. Отначало тези чувства може да не се проявяват само външно, а после вече и вътрешно. Наистина тази работа си струва да се заемеш с нея, тъй като мощта на равновесието е несравнима с другите достижения. Това достижение е основно, тъй като без него другите качества на духа няма да бъдат пълноценни. Даже безстрашието ще бъде само безразсъдство, даже предаността и любовта – спазматични, даже устремът – откъслечен и непостоянен. Нека отсега нататък всеки ден да започва с мисъл за новия посев. Какво мога днес да принеса на пространството и с какво да го наситя, какво да посея в невидимото му лоно, с какво да украся аурата на планетата, моят земен и надземен дом – така пита себе си ученикът. Само обузданият и дисциплиниран астрален проводник може да служи на еволюцията – както на индивидуалната еволюция на духа, така и на планетната. Да украси аурата на планетата със своята мисъл и да обогати съкровищницата на пространствената мисъл е задача на Служителя на Светлината. Едни украсяват дома си, други – града, градинките и парковете, обществените сгради, театри и клубовете, а трети – пространството и аурата на тази планета – на своя космически дом. Служенето на пространството е дълг на Носителя на Светлина. Замърсителите не мислят за пространственото служене, предпочитайки личния свинарник и купчините пространствен боклук, пречещ не само на тях самите, но и на другите хора. Забравят, че тази вреда вече не е тяхна лична, а общочовешка и общопланетна. Човек е отговорен за своите чувства и мисли не само пред себе си, но и пред света. Можете да си представите с какво са замърсени сферите около Земята на огромни пространства. Всичко излизащо от човека остава в аурата на планетата по същия начин, както и в неговото същество, нанасяйки отпечатъци върху неговата аура. Контролът над всичко това, което излиза от човека, контролът над себе си е настоятелно и неотложно необходим. И първото негово стъпало ще бъде контролът над астрала. Сеячът трябва да сее само добри семена, тъй като той е и жътвар. Кой ще поиска да се храни с плевели, когато дойде време за жътва. И какво ще му каже колективът, ако той се опитва да го храни с тези плевели, тъй като иска ли това човек или не, но всички хора колективно носят отговорност и пожънват плодовете на това, което е посял всеки от тях поотделно. Да! Да! Човекът е отговорен, иска ли той това или не, за себе си, за цялото човечество, за неговите мисли и чувства, за думите и постъпките. Владичите знаят тази отговорност, знаят

тази отговорност и Носителите на Светлина. И сега е дошло време тя да се осъзнае от всеки дух. Хората трябва да осъзнаят отговорността за Земята, за своя космически дом, тъй като по друг начин по-нататък вече не може да се пребивава на планетата безнаказано, заплашвайки самото ѝ съществуване, тъй като злото, творимо от безотговорността, не може да расте безпределно.

1961 г. 236. (10 септември). Владико, научи ме да събирам Твоята Светлина в своите съдини. Помогни ми да разширявам съзнанието. Научи ме да усещам постоянно Твоята Водеща Ръка. Нито мъката, нито радостта няма да ме накарат да забравя за Теб. Искам да направя Твоето Невидимо Присъствие осезаемо и да утвърдя Твоя Мир в моите дни.

1961 г. 237. И тъй, твоят път е само през Мен, тъй като Аз Съм Пътят, водещ към вечния живот. Животът е в духа; не в тялото, а в духа. А духът е вечен. Съсредоточавайки живота в тялото, което е крайно и смъртно, обричаме себе си на смърт. Съзнанието се намира между брега на плътта и областта на духа и може да се привлича към всяко от тях и да се стреми към всяко, за да пристане. Приставането към брега на плътта е само временно, към брега на духа – завинаги. Бидейки в духа, можеш да пристанеш към брега на плътта, но само временно и като знаеш, че духът на човека не е от този свят. Ние сме гости на тази планета. На нея няма нищо наше. Всичко, което е на нея е наше само временно. Нашето – това е пътят в Безпределността, тъй като ние сме безпределни и нашият дух е от вечността. Да се разбере, че пътя в Безпределността се утвърждава чрез временното и минава през нея, превръщайки земята в трамплин за духа в сферата на далечните светове, означава да осъзнаеш себе си като пътник по Великия Път. В бъдещето е съсредоточено всичко, което е приготвено за човека от Космическото Право, по правото на неговото първородство. Това бъдеще стои пред него като поле за бъдещи дела. На него ще бъде постигнато всичко, което е набелязано от еволюцията на живота. Двигателна сила на тази еволюция ще бъде силата на идеята, вложена от Нас в сияйните стихийни образи на Космическата Еволюция, издълбани от Нас в пространството в светлоносното вещество на стихийната материя. Всичко, което не се влее в потока на еволюцията и не се включи в него, ще бъде изхвърлено като отпадък по бреговете на Реката на Живота и ще стане космически боклук, отиващ за преработка. И изборът е такъв: или да се върви, или да се загине. Злото е крайно, както и тъмнината. И в това е нейната обреченост. Но Светлината е безкрайна. И е вечна – който живее в духа и духом, живее в Светлината на духа. Нека да замлъкнат мирските гласове, за да се чуе гласа на духа. Брегът на плътта притежава магнитна сила и привлича съзнанието към себе си. Но родината на духа го

привлича във висшите сфери. А съзнанието е арбитърът, решаващ избора. Свободата на избора винаги остава за човека, на който и бряг да се намира. Следователно винаги можеш да се устремиш в света на духа. Вратата към тези сфери са отворени, но изборът на пътищата зависи от човека, от неговата свободна воля. Формулата „дошлия при Мен няма да Изгоня въвн“ показва тази отвореност, даваща възможност на човека във всеки момент да скочи от колесницата на злото, търкаляща се по брега на плътта, да скочи и да се премести в ладията на Светлината, плаваща в еволюционния поток на живота. Изборът винаги е свободен.

1961 г. 238. Леопардите-върколаци не са приказка, а самата действителност. Магьосникът пренася своето съзнание в леопарда и действа с неговото тяло. Той сякаш облича себе си с тялото на леопарда и влиза в него, отначало представяйки си във въображението си този процес на овладяване тялото на животното. Обсебващите действат по същия начин, само че техните жертви, чиито тела те използват, са хора. Волята, бидейки проява на огъня, може да бъде предавана на разстояние или при близък контакт не само на друг човек, но и на животно, птица, насекомо, растение и даже неодушевени предмети. Областта на приложение на волята е толкова широка, че няма граници. По същия начин волята няма прегради, когато действа с мисълта. Но волята, както и мускулите, изисква постоянна тренировка, иначе тя атрофира и става вяла и слаба. Принципът за развиване на волята е необичайно прост. Волята трябва да се тренира започвайки от малките и лесни неща, за да расте тя постепенно, без да се пресилва. Пресилването на волята е много опасно, тъй като лишава човека от увереност в себе си и парализира нейната ефективност. Волята се обезсилва от трудните неща, надвишаващи нейните настоящи възможности. Затова се указва да се започва с малките неща. Необходима е планомерност, спазматичните опити няма да дадат плодове. И тук се въвежда ритъм. Неуспехът може да се поправи с повторни опити, усилен с ритъма на повторенията. Ритъмът разрушава противодействието на чуждата воля. Съпротивата на всички царства на природата се подчинява на ритъма. Ритъмът е космическата основа на мирозданието и, утвърждавайки го в приложение могат да се достигнат желаните резултати даже тогава, когато по друг път това не може да се направи. Никакви неуспехи не трябва да ви спират по този път, тъй като всичко е достижимо. При волевите действия елементът на съгласуваност на целия микрокосмос на човека играе решаваща роля. Нека този момент да бъде кратък, но пълнозвучен. Не трябва да се забравя и моментът на мълчание преди всяко действие. Това ще бъде и моментът на освобождаване на затворника, освобождаване на психическата енергия за нейното свободно, независимо,

несвързано и самостоятелно действие в пространството. Трябва твърдо да се запомни, че обсебващите от всички степени действат чрез потискане на чуждата воля. Но Ние Действаме чрез сливане на съзнанията, което оставя волята напълно свободна, а също и избора на пътища.

1961 г. 239. Нека волята да се тренира всекидневно и да расте в утвърждаване на качествата.

1961 г. 240. Когато се говори за съгласуваност на действията се има предвид, че всички проводници на човека действат в пълно съгласие, в единно, хармонично сливане на всичките им енергии, устремявани от волята към единната цел.

1961 г. 241. (11 септември). Сине Мой, Водя неотклонно и Осветявам пътя с Лъча. Мярката на устрема служи като мерило за притегляне и възприемане на Светлината, изпращана от Мен в лъчите на утрото. Устремяването и получаването, получаването и отдаването, приближаването към Мен и служенето на света са свързани помежду си като двата полюса на единната вещ. Усилвайки единия полюс, предизвикваме напрежение и усилване на другия. Това е верен, надежден и здрав лост – да се управлява противоположния полюс на достижението, нагнетявайки и усилвайки единия. Ритъмът при това е необходим като основа на мощта на утвърждаването явление и на неговото постоянство. Колко пламващи огънчета, гаснещи веднага, колко устременост, по-кратка от текущия ден и колко напразни усилия, неподкрепени от ритъма и постоянството. Ритъмът означава растеж на неотклонимите енергии, утвърждавани в орбитата на съзнанието. Тази орбита е спирална и е устремена нагоре. Целта, оформена в бъдещето, расте и приема все по-отчетливи и определени форми и става все по-сияйна и светлоносна според нарастването на съзнанието. Всеки растеж се нуждае от съответно хранене. Храненето с насъщната Светлина е хранене на духа. С тази Светлина е наситено цялото пространство наоколо, но във високите сфери. Колкото по-висока е сферата, към която се устремява духът, толкова повече е и Светлината. Мрачините на низшите слоеве не допускат светлината, но устремяването към Светлината е възможно навсякъде, на какъвто и ниво да се намира съзнанието. Магнитната сила на този устрем ще привлече Светлината и ще издигне съзнанието към Светлината. Могъщата сила на устрема ще пренесе духа над бездните на мрака. Огънят на устрема, запален в сърцето, също се нуждае от постоянно хранене. Той се храни с мисъл и чувство. Мисълта е винаги в разпореждане на човека. Чувствата се раждат от мисълта. Мисълта се поставя начело на придвижването. А тъй като никой не може с нищо да ограничи мисълта, освен самия човек, то и възможностите за възход на духа са винаги в неговите собствени ръце, в неговата собствена воля. Никой и нищо не може

да му прегради пътя, докато неговата воля управлява мисълта и я насочва в нужното русло. В областта на тънките енергии Кармата действа особено мощно, давайки ярки следствия на всяка огнено устремена мисъл. И ето че накрая настъпва момент, когато всички енергии на микрокосмоса се устремяват от волята в една посока към набелязаната далечна цел. Цялото същество на човека, като летящия към Слънцето орел, е устремено към фокуса на единната Светлина. И тогава всичко започва да служи на човека и в неговия могъщ стремеж няма абсолютно нищо, от което той да не може да извлече нужните и полезни за неговото придвижване уроци. Служат всичко и всички: и приятелите и враговете, и мъката и радостта, болестта и здравето, успехът и неуспехът, лекотата и трудността, даже тъмнината и нейните опити – всички служат на възхода на духа. Пътят е станал неизменен и крачката е станала неотстъпна и отстъплението назад – невъзможно. Тогава и водачеството на Учителя става явно и осезаемо. То е осезаемо във всекидневния ритъм: сякаш сърцето се подгръзва от невидим огън и пламъкът, пламтящ в него, дава сила да се движиш неотклонно нагоре. Сине Мой, Владиката е неизменен, Неговите чувства са непоклатими от колебанията и движенията, протичащи в обвивките на ученика. Сребърната Нишка на духа, съединяваща Владиката – Отец със сина – ученик е над всичките тези движения. Давам Гаранция за Ръководството. Ще Поведа невредимо. Ще Обърна всичко в полза и ще Посрещна, ще Посрещна водените, когато удари часът на срещата. Приятели мои, Виждам ви, толкова малко, разхвърляни нарядко по лика на Земята, но устремени с цялата си енергия към Мен. Към вас са опънати Нишки, към вас се леят Лъчите, вие сте отбелязани чрез Мен от Съдбата. Този, който е съден за Мен, Аз Наричам избран. Лъчът и Ръката са над избраните. Всеки кълн, устремен към Мен, попада в Моя Лъч, дава устойчив прорастък и донася плод. Устремявайте към Мен вашите най-добри мисли и чувства и Аз ще ги Върна и ще ги Умножа, и ще ви ги Върна с богат урожай – едно към две, едно към три, едно към седем и едно към десет – според силата и качеството на вашите мисли и чувства. Вече Казах, че възможностите ще се удесеторят, сега Утвърждавам: ще се умножат стократно. Ще достигнем до определеното, тъй като нашият път е съвместен. Аз вървя след Своя Владика, вие вървите след Мен, тогава как няма да достигнем до Моя Ден, когато сме заедно.

1961 г. 242. Съзнателното извличане на полза от всички благоприятни и противни обстоятелства и условия на живот ще бъде и знак за разбиране на това, че животът е най-добрата школа. Тогава опитът, даван от живота, ще бъде плодотворен и всеки урок жизнен. Животът без цел е безплоден, но целеустременото съзнание се обогатява пълноструйно. Процесът

се задълбочава от Невидимата Ръка над стремящия се дух. Животът става съдържателен, пълен със завладяващ интерес, тъй като разширяването на растящото съзнание дава радост.

1961 г. 243. Може да възникне въпросът: за какво са тези записи на мисли? Ще Отговорим: мисълта, родила се в съзнанието и облечена в невидима форма, е малко достъпна за болшинството от хората, тъй като не всеки умее да чете Пространствените Мисли. Но мисълта, облечена в плътната форма на записите, ще бъде достъпна за всеки желаещ да влезе в контакт с нея. Какво би било, ако нямаше книги и ако мислите не бяха зафиксирани на хартия? Тъй като малцина могат да четат Пространствените Записи на човешката мисъл. Затова тези записи са нужни, нужни са за бъдещето, когато гладът на душата стане много насъщен. Кристализацията на мислите в плътни форми е много сложен процес, когато те се отнасят до областта на духа.

1961 г. 244. Да управляваш мисълта значи да овладееш и да подчиниш на себе си обвивките, тъй като мисълта е над всичко. Това е и разбираемо, тъй като материята на мисълта е по-изтънчена от по-грубата астрална и физическа материя, а следователно и по-силна. Обикновено физическото тяло и астралът управляват съзнанието, както например в случай на остър глад или незаслужени силни обиди, но ако мисълта не вземе участие нито в единия, нито в другия случай, то макар и гладът да не изчезне и обидите да не загубят своята отрова, все пак съзнанието няма да се окаже в тяхна власт и няма да бъде потиснато от тях. Тогава именно се установява и свободата на мисълта от движенията, протичащи в низшите обвивки, при което съзнанието също остава свободно. Тук не става дума за унищожаване чувството на глад чрез мисълта, а за контрол над него. С времето ще може да се унищожи даже и това чувство, но по-напред трябва то да се овладее. И тъй, ще започнем отначало с овладяване на малките мисли, а после вече на малките чувства, за да преминем по-късно и към големите. Тъй като целият ден е възможно да се изпълни с мисли, съизмерими с целта, стига само целта да бъде ясно осъзната и отчетливо оформена. Периодите на подем могат да се използват за да се хвърлят колкото може повече зърна в поредната вълна. Манвантарите и пралаите на съзнанието ще дадат увереност на духа, че всеки следващ подем ще бъде още по-висок и вълната на подема ще донесе нови съкровища на мисълта и нови находки. И ще има увереност, че спадът е временен. Тъй като едното и другото ще бъдат само вълни от ритъма на растящото съзнание. Познаването на законите на еволюцията на духа освобождава от неувереност, страх и съмнение в своите сили и дава твърда увереност в неизменността на избрания път.

1961 г. 245. Когато желанието или възжелението не се оплодотворява повече от мисълта, то умира. Но хранено от мисълта – расте. Съдбата на възжеленията се решава от мисълта.

1961 г. 246. (12 септември). Чувствознанието или способността за пряко, непосредствено знание, расте отвътре. Композиторът черпи материал за своето творчество вътре в себе си. Така също и мислите на познанието възникват в мозъка по вътрешния проводник. Процесът се облекчава когато е известен източника. За да се почерпи от източника, трябва да се доближиш до него. Ако не се приближиш, как ще почерпиш от източника на живота? Източникът на познание ще бъде Фокусът на Единната Светлина, Фокусът на Йерархията. Дори и пространственото познание преминава през него. Изкачвайки се по стълбата на живота може да се изостря и способността за чувствознание. Чувствознанието е прообраз на всезнанието, към който връх се изкачва духът. Всяка способност расте при упражняване. Човек знае много вече непосредствено, само че не обръща внимание на тази възможност. И искрите от прякото познание потъват в откъслеците от мисленето на деня и обичайните земни впечатления. Но да се познава тази своя способност и да се мисли за нея, и да се упражнява е необходимо. Чувствознанието идва не чрез мозъка, а чрез сърцето. Мозъкът регистрира възприятието последен. И често човек не си дава отчет как и кога, и откъде се е появило в него усещането за радост или скръб, или знание за това, за което даже и не е мислил. Много впечатления се плъзгат по съзнанието, почти не оставяйки следа. Но ако вниманието не се насочи, то човек няма да чуе и думите, насочени пряко към него. Огненото съзнание вижда всичко, отбелязва всичко и регистрира всичко. Трябва да се учите на широта на възприятията. Трябва да умеете да наблюдавате и да забелязвате всичко. Но това е почти невъзможно, тъй като човекът е твърде зает със себе си, със своята личност и нейните преживявания. Егото закрива със себе си потока от впечатления, идващи от Тънкия Свят и препятства възприемането на мисли. За да се чуе беззвучния глас светските гласове трябва да замлъкнат. Егото по този начин се превръща в препъни-камък по пътя на постижението. Егото е враг на чувствознанието. И борбата за тази чудесна способност започва с погасяване активността на егото. И как да се възприеме висшата мисъл, когато личните мисли пречат! Как да се полети, когато крилата са запечатани от егото!

1961 г. 247. Трябва да се отбележи, че упражнението преди сън за оживяване на клетките на тялото даде резултат. Той се изрази в това, че се активизира също и тънкото тяло и това позволи да се запазят впечатленията от тънките срещи в Тънкия Свят. Упражнението да се повтори, внимателно отбелязвайки всички резултати.

1961 г. 248. (М. А. Й.). Любими, сърцето усети правилно; настъпи времето ни отново да встъпим в Общуване. Всяко нещо си има своето време и за всичко своите срокове. Да се избързва не е добре, не е добре и да се забавя, но да се избърза все пак е по-добре, сякаш предусещайки това, което идва. Способността за непосредствено познание в значителна степен зависи от пространствените връзки, които се установяват от съзнанието. Връзката между нас никога не се е прекъсвала, но само се е усилвала или е отслабвала временно. Да се усилва тя може съзнателно и волево, при което устремът се насочва от долу нагоре. Отгоре Отговарят само на обръщение или на зов. Това трябва да се помни. Възможността да се изразят своите мисли чрез близък приемник се предоставя рядко, тъй като болшинството приемници дотолкова изкривяват изпращаните мисли, че работата не си струва труда. А трудът е двустранен. Превеждането на моите писма не беше напразно. Това позволи да се хармонизират нашите съзнания до нужната степен на съзвучие. Затова и контактът е лек и възприемането на мисли протича без ущърб. Юрий си отиде, защото дойде неговото време и той изпълни мисията. Ти изпълняваш своята и Светик – своята. Лъчът остава с този, на когото е изпратен във всички светове. А възможността да се види Учителя на Светлината зависи от слоевете, където пребивава духът на развъплътения. В много високите слоеве Учителят може да се види често, в низшите – само тогава, когато Учителят се слиза в тях. А Сребърната Нишка, свързваща Учителя с ученика, не се прекъсва никога, стига да не е скъсана от съзнателно отстъпничество. Учителят може да се види и на Земята. Следователно видимата Близост на Владиката зависи не от това, в какво тяло пребивава неговият ученик, а от много други допълнителни условия. Който Му е бил близък на Земята, ще бъде близък в Световете. Видимостта невинаги се обуславя от Близостта. Мнозина са видели и Соломон, и Акбар, и Сергей, мнозина са видели и Христос, но само единици от виделите Ги са били Техни близки. Невиделите, но повярвали Ценим повече от тези, които са видели и повярвали.

1961 г. 249. (13 септември). Всеки опит да се направи дори една крачка напред ще предизвиква в съответните обвивки противодействие, равно по сила на приетото решение. Това трябва да се знае, за да бъдеш готов още отрано за борбата. Придвижването напред не се съгласува с инертността на обвивките и състава на тяхната материя – оттук и противодействието. Освен това и обкръжаващата среда също противодейства усилено и също – благодарение на разликата в естеството на вибрациите. Също и дисхармоничните пространствени токове често пречат. С една дума и вътрешното, и външното обкръжение на човека обикновено са врагове на

неговия напредък. Казват „средата го засмука“. Това се получава при невъзможност да се преодолее силата на нейното въздействие. Но първото, на което трябва да се обърне внимание и с което преди всичко ще се сблъскаш – това е противодействието на „вехтия човек“ в себе си. Като се знае кой е врагът и къде е той може отрано да се отчете това и да се подготвиш за отпор. Всичко се преодолява в духа и победата се постига в духа. Но тази победа след приемането на едно или друго решение трябва, прилагайки силата на творческото въображение, да се прокара през съзнанието, мислено задържайки я в бъдещето и, задържайки я, да се направи минало, запазвайки я в своята памет. И тогава бъдещето сякаш става вече минало достижение и като такова не предизвиква вече твърде яростна съпротива на обвивките. Човекът е процес, в течение на който старото постоянно се заменя с ново. В ученика този процес се ускорява значително и това именно ускорение, както и всяко ускорение изобщо, предизвиква и неизбежното съпротивление на тази среда, в която то се извършва. Обвивките живеят за себе си. Те нямат никакво отношение към еволюцията на духа, те искат да живеят с тези привички, склонности и желания, чиято сила е вложил в тях техният притежател. И затова се налага да се преодолява в себе си само своето, своите собствени посеви, извършени по-рано. Ако те са добри, кълновете могат да се оставят, но обикновено те вече не съответстват на степента на растящото съзнание и тогава премахването им е необходимо. Доброто е добро вече с това, че всяка негова степен е добра, например самоконтролът или самообладанието, или безстрашието, или любовта към хората, или предаността към Учителя на Светлината. Така ако миналите посеви на нивата на собственото съзнание не са били добри, то новите могат да се направят добри безусловно. Качествата на духа могат да станат тези зърна за бъдещия посев, колкото и да са големи или малки. Всяко ще бъде полезно и всяко ще даде своя прорастък и всяко ще срещне съпротива, която ще се наложи да се преодолява.

1961 г. 250. Да преодоляваш себе си в себе си самия е по-лесно, много по-лесно, отколкото в другите хора. Преодоляването на себе си в обкръжаващите е трудно с това, че при това се налага да се бориш не само със себе си и да побеждаваш себе си, но и тези въздействия, които идват от другите хора. Ако раздразненият или недоволен човек излива върху вас своето раздразнение или недоволство, то пълната победа над тези астрални явления се постига само тогава, когато вълните на тези емоции се погасяват не само в себе си, но и в чуждата, заразена с тях аура. Това се постига преди всичко с преодоляване на тези емоции в себе си, тъй като те са много паразителни, а после вече и в техния породител. Неутрализацията

на собственото съзнание на вълната на спокойствието е едната половина от работата, поляризацията на чуждото съзнание на същата тази вълна – другата. Следователно трябва да се преодолее не само в себе си, но и да се изпрати лъч светлина в помрачената от тежки емоции аура. Наистина, собственото спокойствие е много заразително и действа автоматично на хората. Но чуждото безпокойство може да го надвиши – това на първо място, а на второ – съзнателността на волевото усилие във всеки процес го усилва необичайно. Тази съзнателност е особено необходима, тъй като хората често биват раздирани от много силни вихри в своя астрал. Победилият себе си, попаднал под натиска на астралното избухване в друг човек, лесно и свободно го погасява и в другия. Тази победа на волята винаги предизвиква тежко чувство в този, който не може да управлява себе си, затова вълната от мислена помощ е необходима. След потиснатото от чуждата воля избухване човекът е особено безпомощен и жалък. Само за яростните поддръжници на тъмните не трябва да се изразходват сили.

1961 г. 251. (М. А. Й.). Устойчивостта на съзнанието се проявява в това, че колкото и да са тежки условията на момента, лични или пространствени, посоката и движението в тази посока остават неизменни. Ако всеки път се отклоняваме настрани под въздействието на пространствените токове или на настроенията, своите или на обкръжаващите хора, то може би ще се наложи да се откажем от напредъка, но нас ни води Сияйният Облик на Владиката. Извиквайки Го ярко в съзнанието и утвърждавайки Го в третото око, може да се преодолее поредната вълна на противодействията.

1961 г. 252. (14 септември). Моите дни преминават в грижа за света. Удържаме течението на еволюцията от пагубни отклонения и Помагаме навсякъде, където има искрици от пламъка на духа. После идва грижата за приетите ученици. Всеки трябва да се насочи и опази и да му се дадат указания. Аурата на Земята и сферите на Невидимите Светове са под Нашата опека. Те изискват особен надзор и внимание; благодарение подвижността на своята материя възлите на набъбващите събития се нуждаят от постоянно разреждане, за да не предизвикват разрушителни следствия. Опасността от световна космическа катастрофа далеч още не е отминала. Колективните хаотични мисли на цялото човечество са много силни. Тяхната неутрализация изисква много енергия и много огън. Нужни са много сили за удържането на барса. Подкрепяме много учени и работници за Общото Благо. Също така Опазваме твърде опасните открития до настъпването на техния срок. Разбира се, Ние Имаме помощници на всички планове: съзнателни и несъзнателни. И едните, и другите изпълняват Нашата воля. Сега Нашата грижа е за това да

удържим народите от стълкновение, което може да сложи край на цивилизацията и да превърне Земята в пустиня. Това в по-добрия случай. В по-лошия – да унищожи планетата. Времето сега е много особено, небивало в историята на тази раса. Искаме за избягването на световната катастрофа около Фокуса на Светлината да се обединят всички, които вървят срещу силите на мрака и разрушението. Ценно е всяко съзнание, борещо се за мир в целия свят. И ролята на Родината, на тази Велика Страна, е огромна в тази гигантска борба за утвърждаване на мира. Голямо е и значението на всеки маяк на Светлината, предаващ Нашите Лъчи. Нужно е обединение на всички вървящи срещу силите на разрушението.

1961 г. 253. (М. А. Й.). Сега, когато силите на Светлината и тъмнината са се разположили по полюсите, помощта на всеки човек, стоящ на страната на Светлината, се заключава в това да удържи Светлината в себе си и да свети където е възможно. А дългът на ученика се състои в това да свети напрегнато. Лъчите на Владиката, обгръщащи земята, се приемат от всички способни да ги възприемат. А съзнателното им възприемане изисква и съзнателното им използване. Но Лъчът не се изпраща за собствено удоволствие. Възприетото трябва да се отдаде на света и на хората. Претворяването на надземните пратки в земни мисли и действия ще бъде задачата на ученика в това смутно време. Отдаването е особено силно, когато са утвърдени самопроизводните лъчи. Преосъществяването на даровете на духа се извършва в съзнанието на ученика за раздаването им на света. Който няма какво да раздава, от него не се и иска, но всеки получаващ отговаря за целесъобразното раздаване на това, което е получил. От конвейера на съзнанието в течение на деня излизат хиляди мисли. Тези мисли насищат обкръжаващите съзнанието сфери и често – на голямо пространство. Когато получаването идва от Владиката, то конвейерът на съзнанието трябва да работи в съзвучие с Него. Да се получи Светлина и да се разпространява тъмнина е несъизмеримо. Следователно всичко лично, всичко помрачаващо, всичко несъзвучно на Светлината се изхвърля решително и необратимо от съзнанието. Установява се състояние на осъзнаване постоянното Присъствие на Учителя в духа и течението на мислите върви в съзвучие с Него. Можете образно да си представяте себе си като предавател на Светлина и неин разпространител през лещата на своето съзнание. Говорейки по същество, в това се и заключава мисията на живота на приетия ученик – да носи Светлина на Света. Нейното разпространение с мисълта ще бъде най-ефективно. Словото докосва малко уши, но мисълта е достъпна за всекиго, чието сърце не е мъртво. Но тъй като обединяването на човечеството ще премине по линията на

сърцето, затова и тази работа ще бъде особено ценна. Тя може да бъде доверена само на най-близките, тъй като трябва да се влезе в съзвучие със Светлината на Лъчите на Владиката преди да се асимилира Лъча, след което той да се претвори и да се отдаде по-нататък във вид на самопроизводни лъчи. При това, разбира се, ще се наложи да се забрави за себе си и да се мисли не за себе си, а за света, носейки на света своята светлина.

1961 г. 254. (15 септември). Другото условие, което също се налага да се отчита – това е неизбежната реакция след всеки полет. Съзнанието трябва да издържи това спускане на земята, не допускайки приземяването да е по-ниско от спада на предишната вълна. Ритъмът на вълните на спиралния напредък на съзнанието е закономерен, ако падината от последващата вълна не е по-ниска от предшестващата я. Съзнанието не може да бъде през цялото време в подем. Редуването на вълните е неизбежно. Пралаите на съзнанието са законно явление. Но отстъплението е нещо свършено друго, тъй като то нарушава ритма на постъпателното движение, нахлувайки в съзнанието с разрушителен дисонанс. Предвиждайки неизбежната реакция след подема, трябва тя да се въведе в законните рамки, не нарушавайки с нищо ритма на обичайната работа и не допускайки нежелани скокове на мисълта. Ако процесът на очистване протича нормално, а в моментите на реакция след полета мислите се стремят да се върнат отново на старото пепелище, то това не трябва да се допуска в никакъв случай. Потапянето в миналото и възстановяването в паметта на образите и картините на миналите действия, теглещи съзнанието назад, може да го привърже към възлите на вече преминатия път и с това да задържи, и то за дълго, възхода на духа. Миналото е изгорено за Огнената Йога. Считаме мислените простъпки за лоши от обичайните, тъй като с мисълта се утвърждават причините на бъдещите действия и с мислите се кове съдбата на човека, докато в същото време самата простъпка е само следствие на по-рано допуснати мисли, които веднага се изчерпват с тази постъпка. Затова контролът над мисълта е още по-нужен от контрола над действията, изчерпващи веригата на предизвикалите ги мисли. С извършването на тяхната постъпка може да се изчерпи и приключи причината, която я е предизвикала, ако повече не се допускат в съзнанието нови мисли от същия този порядък. На простъпките Гледаме като на нещо, което е преминало, като на минало на човека, но на неговите мисли – като на това, което той неизбежно ще стане в бъдеще. В това е разликата между постъпките и мислите. Затова при извършването на действия, не подобаващи на достигнатото от духа стъпало, трябва да се научите да можете да ги потушавате утвърждавайки със своята мисъл, че дадената постъпка е

заклучителен акорд от породилите я мисли и че в бъдеще тя повече няма да се повтори, тъй като ще отсъства мисълта, която я предизвиква. Затова очистиането на съзнанието от мисли, не отговарящи на даденото стъпало, достигнато от него, представлява насъщна необходимост за придвижването нагоре и освобождаването на духа от веригите на Кармата. Кармата се създава от мисълта и с мисълта също се и унищожава. Затова и ударението се поставя на мисълта.

1961 г. 255. Всички импулси, идващи от низшите обвивки, могат да бъдат погасявани с мисъл. Тя може да каже „да“ или „не“ и да наложи veto на всеки. Върховната власт в човека принадлежи на неговата мисъл, управлявана и насочвана от волята.

1961 г. 256. (16 септември). „Ако си се подхлъзнал – веднага стани!“ Тъй като всяка простъпка е следствие на минали мисли, то с всяка простъпка завършва тяхната верига, веригата от мисли, предизвикали даденото действие. И ако с волята се спре тази верига от мисли, то и възможността от нейното повтаряне в бъдеще се изключва. Затова човек след извършване на такава постъпка е по-силен нравствено, отколкото преди нея, при условие, че решението да не я повтаря в бъдеще е твърдо. Затова простъпката, извършена въпреки достигнатото стъпало на съзнанието, може да бъде обърната в полза. На първо място е утвърдено за пореден път положението, че нищо няма силата да спре напредъка по Пътя, нищо от ставащото нито вън, нито вътре и на второ място реакцията на съзнанието, когато духът се отвръща от това, което се е случило благодарение на пренебрежение и слабост, може добре да се използва за пресичане на мислената верига на предизвикалите дадената простъпка причини. Всичко Обръщам в полза е Нашият принцип. Следвайки го и ученикът също се стреми да използва всичко ставащо с него, за да продължи своя път, не обръщайки внимание на никакви задръжки. Най-безполезното и вредното са ненужните терзания и разкаяния. За какво да се измъчваш когато пътят е неотложен и времето не чака. Растящото съзнание и воля позволяват своевременно да се преодолее всичко, което изглежда, че не е по силите в дадения момент. Тъпченето на място в безплодни разкаяния и терзания е пространствено вредно. По-добре е спокойно и трезво да се претегли това, което се е случило, за да не се даде в бъдеще власт на рецидива над съзнанието. Безмълвно Гледаният не може да бъде засегнат от нищо. И израстъците на духа са върху обвивките. Издигайки съзнанието над обвивките, получаваме възможност да ги обуздаем, тъй като отделяме Владиката в себе си от това, върху което му е дадена власт. На известно стъпало макар и низшето „аз“ да надига

понякога своя глас, то вече никога не може да преодолее висшето Аз. И вече нищо не може да спре вървящия към Светлината.

1961 г. 257. (М. А. Й.). Пилетата се броят наесен. И ако намесата на тъмна ръка е нанесла някаква вреда, трябва да се направи всичко възможно да се разруши механиката на тъмните. И когато успехът в крайна сметка все пак бъде достигнат, тогава и само тогава може вече и да се обсъжда Помогнал ли е или не е Помогнал в това дело Учителят. Учителят Помага само в действие. Значи трябва да се извършат редица действия, призовавайки в тях Владиката на помощ и държейки се здраво за Него във всички крачки и всяка минута. Без Него няма нищо. Заедно да се обмисля, заедно да се решава и заедно да се действа.

1961 г. 258. (17 септември). Арфата на духа е много тънък инструмент. Разстроен той губи своята възприемчивост. Земното звучи в дисонанс. В светилищата на храмовете достъпът на обикновени хора е бил забранен. В светилището на неръкотворния храм – сърцето нахлуването на груби вибрации прекъсва висшите токове, привличайки съзнанието и мисълта към условията на плътния свят, но там е външната тъмнина. В нея има плач и скърцане със зъби. В нея има много мъка и сълзи и безпорядък. Може да се живее или само със земното, или само с висшето, откъсвайки се от земята. Но това не е решение на въпроса. Решението е в това да се съчетае хармонично земното съзнание с надземното. Да се остави безпризорна Земята не може, но и да се потопиш в земното презглава не може. Земното – на земното, а висшето – на висшето, помнейки при това, че всичко обкръжаващо човека на Земята е кратко. Ако му се отдаде цялото съзнание, крайното крушение е неизбежно. Но поставяйки цялото съзнание върху Нас, може да се устои и да се издържи тежкия период на затваряне в плътно тяло. Именно затваряне, тъй като духът, облечен в плът е затворник на тази земя. Не може да се сравни свободата на Надземното пребиваване с оковите на плътното тяло. То трябва да се облече и обуе, да се напои, нахрани и да му се даде покрив, и да му се създадат множество условия, удовлетворяващи растящите потребности на духа. А тялото боледува и старостта не носи радост със себе си. И духът е свързан с тялото и прикован към тялото, и не може да го остави. Ако се съсредоточите в ограниченията на тялото и условията на плътния свят, то може ли да се учудваме, че е толкова трудно да се приеме плътната еволюция. Затова именно човек се лишава от спомена за сияйните пространства на Невидимия Свят, за свободните полети и другия живот извън тежките и плътни условия. Но стремежът към Висшите Светове остава като пътеводна нишка към бъдещето. То е неотменимо, тъй като човек неизменно трябва да се върне там, откъдето е дошъл. И в това е голямата утеха. Нека горчивината на земния живот, нека сълзите,

ударите и тежестта да напомнят остро за това, че са преходни, крайни и временни за кратко и че всяко от тях само приближава към края, към смъртта, към освобождаването от веригите на материалния свят. Всеки миг приближава освобождаването. И може цялото оставащо до него време да се изразходва за това да се завърши и освобождаването в духа, без което освобождаването от тялото няма да бъде пълно и завършено. Тъй като в духа могат да се отнесат със себе си и земните вериги и да се пребивава в тях в Надземното. Бидейки в тяло, не може да се отхвърли тялото порано от определения срок, а също и неговите окови и ограничения, но бидейки в тялото може да се освободи духът от властта на плътното обкръжение над него, тъй като освободението е в духа. По този начин още в земното тяло утвърждаваме свободата на духа от властта на земното над него. Трябва само да се осъзнае не с мозъка, а със сърцето краткостта, временността и крайността на всичко случващо се на земята с човека. Явленията на плътния свят се носят покрай него като поток, потапяйки се в миналото и постоянно заменяйки се с нови. Всичко тече, всичко се променя, всичко е неустойчиво и непостоянно, нерушима е само Стълбата на Светлината, Стълбата на Йерархията. Опирайки се на нея и знаейки, че Владиката е неизменен, може твърдо да се върви към целта за освобождаване на духа от призраците на Майя.

1961 г. 259. (М. А. Й.). Човек се устремява в бъдещето затова, че настоящето не го удовлетворява. И е добре, че в настоящето има още толкова несъвършенства, тъй като благополучието би предизвикало удовлетвореност, а удовлетворението и доволството – застой, тоест смърт на духа. Затова човекът, притежаващ огъня на духа, никога няма да бъде удовлетворен от настоящето. Колкото и то да е хубаво, в бъдещето то може да се подобри и да се направи още по-съвършено. Но ако то е лошо, толкова повече причини има да се утвърждава бъдещето. Ако пък то е непоносимо, то ще кажем колкото по-зле, толкова по-добре, тъй като в лекота и доволство нищо добро не се е сътворявало и е толкова по-леко да се освободи съзнанието от това „по-зле“.

1961 г. 260. (18 септември). Колкото и да е висок полетът на съзнанието, него неудържимо го тегли надолу, към земята. И е почти невъзможно да се удържиш на висота. Носеха власеници, вериги, изтезаваха себе си само и само да се удържат. Подвигът беше по-лесен, тъй като един взрив на съзнанието понякога беше достатъчен, за да го извърши, тъй като мисълта беше около човека. Уединението спасяваше и създаваше условия на изолираност. Но сега условията станаха съвършено други, мисълта излезе в широкото пространство, отшелничеството вече не дава уединение. Полетите на съзнанието, колкото и мощни да

са, бързо биват потушавани от уплътнените се вибрации, от тежките ниски слоеве и от хаоса на безпорядъчните токове на пространството. Подвигът изисква постоянно свръхчовешко напрежение и упорство. Всяка искрица Светлина се превръща в мишена за тъмни нападки. И да се устои и да се задържи в себе си Светлината е толкова трудно. Изисква се всекидневно ритмично упорство за поддържане на пламъка в сърцето и на всекидневните полети на съзнанието. Може да се отбележи колко бързо в течение на деня намалява огъня, запален в Общуването сутринта. Огънят на Общуването се усеща почти явно, но да се задържи той на същата степен на напрежение е невъзможно. Нужно е отново и отново да се усилва той, за да не угасне съвсем. Всяко съприкосновение с обкръжаващото понижава неговата интензивност, стремейки се да го угаси. Законът за скачените съдове действа постоянно и отдаването на светимост е голямо. Не може да не споделяш своята светлина, но и не може да се допусне тя да бъде угасена. И това усложнява подвига. И ти се иска да оставиш полето, и ти се иска да напуснеш полето. Но как да напуснеш! И кой ще остане вместо теб? Наоколо е празно. И няма откъде да се очаква помощ. Сега подвижникът ще остане един срещу друг в борбата със заобикалящото несъвършенство. И ти се струва, че Владиката е Изоставил. Но и през това също трябва да се премине. Трябва да се премине през всичко и да се устои. Подкрепа ще бъде яркото осъзнаване на преходността на текущия час. Всичко преминава и това също ще премине, ще премине така, както и всичко, което е било по-рано. Събирайки сили, трябва да се върви през живота по линията на Лъча, без да се спираш и без да променяш ритъма на крачката при никакви обстоятелства. Трябва да се върви с Мен през всичко. Вземи своя кръст и върви след Мен. Кръстът – това е Кармата. А тази формула беше дадена на хората отдавна. Но да се върви стана много по-трудно, тъй като при Смяната на Епохите всички условия на живот се усложняват и задълбочават.

1961 г. 261. (М. А. Й.). Не трябва да се мисли, че Там ще бъде по-леко, отколкото тук и че очистиането на съзнанието от боклук може да бъде завършено Там. Всичко трябва да бъде приключено тук, тъй като Там ще се наложи да се озовеш на стъпалото на тук утвърдената светлина. Наистина, ще пламнат с всички огънове предишните натрупвания на духа, но не преди да бъде отхвърлена земната вехтория. Не бидейки отхвърлена, тя няма да позволи на духа да се издигне. Съзнанието се привлича към тези слоеве, с живота на които то се е хранело в плът и с които е установена магнитна връзка. Само че там тялото вече няма да пречи да се сливаш с тях при всяко устремяване на мисълта. Мисълта ще даде посоката на привличане на сферите. Увеличащата сила на магнита ще бъде тази материя, от която са

изтъкани останалите обвивки и която ще вибрира със съзвучните на тази материя слоеве на пространството. Каквото сме събрали в себе си, с това и ще отговаряме магнитно и взаимно на устремилите се към нас вибрации от Надземния Свят. Овладелият своите обвивки тук, ще ги владее и Там и ще контролира по такъв начин линиите на магнитното притегляне към съответните слоеве на пространството. Ние, разбира се, ще Помогнем, но трябва да има към какво да се приложи. Затова е и Казано, че „на имащия ще бъде дадено, а от нямащия ще се отнеме и това, което има“. В това е смисълът и значението на този изглеждащ жесток закон.

1961 г. 262. (19 септември). Живеем осъществявайки етапите на Великия План. За Нас всичко е само следствие. Ние Нямаме личен живот, тъй като личността е явление, обхващащо в себе си само един единствен живот. А Ние Живеем извън пределите на един живот и причините, породени от Нас, се губят в далечното минало и техните следствия, макар и частично проявявани в настоящето, в своята основа са пренесени в безпределността на бъдещето. Дори и Нашата връзка с Нашите Близки е свръхлична, тъй като нейните сияйни нишки са прехвърлени далеч зад пределите на един живот на отделната личност, прехвърлени са от хилядолетията на миналото във веригата на бъдещите животи вече не на личността, а на безсмъртната превъплъщаваща се индивидуалност на близкия Ни човек. Затова Ние Нямаме лични мисли. Затова Нашите близки, следвайки Ни, също се стремят, подражавайки на Нас, да живеят свръхличен живот. Нашите мисли са за света, за планетата, за всички, които я обитават и за всичко, което е на нея. Планетата е космически кораб, управляван от Нас, устремен напред, в бъдещето, определено от Нас в пълно съзвучие с великите закони на Космическата Еволюция на човечеството. Наричаме тази Еволюция Космическа защото възходът на човечеството по глобусите на планетната верига е космически по своя размах, тъй като той не завършва с дадената верига, а се пренася на планетите от други звездни вериги, когато дадената верига завърши своето съществуване. Това велико шествие на духовете, извършвано от човечеството в пространството и устремено в безпределността на бъдещето няма край, но има етапи, начертани от Космическата Воля. С тази орбита се измерва и животът на Нашето Съзнание и природата и същността на тези мисли, с които Ние Живеем. Нищо лично не е съвместимо с тях. Това е Нашият свят и Дните на Нашия Живот. И Ние искаме Дните на Нашия Живот да се отпечатат в дните на животите на тези, които, последвали Ни, вървят след Нас. Ето защо и за тях, вървящите след Нас, личното се заменя от свръхличното и индивидуалното. Всеки от Нас представлява Индивидуалност, живееща извън рамките на личността, дори и ако Ние се въплъщаваме в смъртно

тяло. Но Ние Управляваме и законите на неговия живот и проявите на неговите живот и смърт. За да се осъзнаят Дните на Нашия Живот и да се навлезе в този Живот трябва да се излезе извън пределите на своята личност и да се издигнеш над нея по формулата „отвърни се от себе си и Ме следвай“. И тогава и само тогава Нашите Дни ще се утвърдят в дните на живота на този, който върви след Нас и който иска да бъде с Нас. Не своето трябва да се донесе при Нас, а трябва да се приеме Нашето. Всеки земен жител живее със своето, но с Нашето – само Нашите и този, който е отреден за Нас. Нужни са много сили, а също и нечувано упорство, за да можете, намирайки Ни, да достигнете до Нас. Мнозина намират, но достигат само единици. Само загубилият своята душа може да я придобие при Нас. Но затова и Ние Сме винаги с тези, чиято мисъл е с Нас и чиято любов е с Нас. Наричаме ги синове на Светлината, тъй като Нашата Светлина е с тях и в тях.

1961 г. 263. (М. А. Й.). Служенето на Йерархията на Светлината, служенето на Владиката се проявява в малките подробности на живота. В големите дела за духа е по-лесно да се издигне над блатото на всекидневието, отколкото над суетния живот на текущия ден. Но ако съзнателното служене на Владиката е станало потребност на устремения към Него дух, то целодневието може да се превърне във всекидневие, тоест в постоянство на всекидневното Общуване и непрекъснато Предстоене. Последното е особено трудно, даже и ако е установен ритъм на всекидневно Общуване в духа с Владиката. Но Общуването е стъпало към Предстоенето. Ако е достигнато първото, то второто ще бъде достигнато. Ритъмът на свещените възвания често може да спре и да погаси триумфа на тържествуващата суета. Хората живеят с нея и с нея запълват своя мозък. Но вървящият към Владиката не е суетлив, а изпълва своето сърце с Владиката. Съзнанието може винаги да се освободи от суетните мисли на момента, повтаряйки свещеното „Аум“ и извиквайки Образа на Учителя на Светлината в третото око. Неговото Име усилва въздействието на „Аум“. Настъпи ли тъмнина или към съзнанието се устремяват вълните на преходните земни явления, можеш да утвърдиш трикратно себе си в Светлината, извиквайки в третото око Лика на Владиката и повтаряйки Неговото Име и ритъма на свещените възвания, освобождавайки при това своя мозък от всички ненужни мисли, несвързани с утвърждаването на Светлината.

1961 г. 264. Приемете всеки опит на тъмните като знак за вашето служене на Светлината и служенето на Владиката.

1961 г. 265. (20 септември). Говорим все за едно и също задълбочавайки и разширявайки го. Задълбочаването и разширяването на основите се осъществява според растежа и

разширяването на съзнанието. И вървящият с Нас всеки момент е нов, тъй като разширяването на съзнанието и задълбочаването на разбирането е подобно на възходяща спирала. Качествата на духа си остават все същите, но техният растеж е безпределен, както е безпределен и растежът на чувствата. И пътят се осветява от пламъка на сърцето. Пламъкът на любовта, пламъкът на предаността, пламъкът на устрема и огньовете на всички останали качества, растящи неотклонно, осветяват пътя към Мен. Вървящият не се уморява в действието, тъй като с него е Лъчът. Издигайки се, той постига крачка след крачка, стъпало след стъпало в Моите Лъчи вечната истина на битието. Когато се разтвори миража на личната Майя, целият път ще стане сияен. Смятат: отричане, отказ, лишение – не! Не, не лишение и не отказ, а разширяване, задълбочаване и разбиране, тоест вместиране. Затова Казваме: можещият да вмести много, да вмести. Чашата на вместирането се увеличава с израстването на мисленето. Мисленето е изкуство. Изкуството на мисленето е известно на малцина. Това е резултат от натрупванията на много животи. За един час няма да го създадеш. Но ако то е развито, задълбочаването става лесно. Разбира се, тази лекота е твърде относителна и е свързана с ритъма. За ритъма на мисленето малко някой е мислил. Но неговото утвърждаване в ежедневието като на крила носи духа към върховете. Невъзможно е да се заставиш насила да мислиш. Обратният удар ще помете резултатите от насилиято, но утвърденият ритъм преодолява съпротивлението на средата, без да предизвиква разрушителна реакция. Когато установеният ритъм е здрав и нерушим и неразколебаван от случайностите на текущия живот, този процес на разширяване на съзнанието и развитие на мисленето върви много бързо и при това много естествено, без всякакви измъчени усилия и пренапрягане. Ритъмът и неговата сила още малко се разбират. Когато ритъмът е навлязъл в Общуването и е станал негова основа, Учителят е спокоен за това, че няма да има отклонения, няма да има подскоци и няма да има люшкания. Може даже да се каже, че спасението е в ритъма. Тъй като ритъмът е също основа, върху която се изгражда светът. На тази основа може да се гради здраво. Ритъмът може да се внесе във всички области на живота. Наблюденията над живота на природата учат на това, че всички нейни явления също са подчинени на ритъма. Ритмично пулсира атомът и сърцето, и Слънцето; и зимата се сменя от пролетта, и дърветата разцъфват. И изгревът на Слънцето е ритмичен в спиралата на движението във вечността. И в ритъма на труда неговата плодородност извънредно се увеличава. Ритъмът на записите служи като свидетелство за техния растеж, умножавайки страниците с отпечатани Пространствени Мисли. За

един час не можеш да ги създадеш. Където виждате плодоносен труд, там ще видите ритъма, лежащ в неговата основа.

1961 г. 266. Как може устремявайки се към Мен да получиш Моето и да се приобщиш към Моята мисъл, ако умът е зает със своето! Освобождаването на съзнанието от всичко свое, което го изпълва, ще бъде най-необходимо условие за успешността на контакта с Мен. Тежестта на егото служи като преграда за Общуването. Пламванията на егото трябва да се гасят и не само в преддверието на Общуването, но и винаги и навсякъде, където то надига, подобно на змия своята глава, за да ужили. И то жили преди всичко светлоносната същност на устремения към Учителя дух. И когато отровата е въведена, помрачаването, последвало след това, става неизбежно. Вредата, нанасяна на самия себе си, е огромна, без да говорим за обкръжаващите и за пространството. Егото и тъмнината са неразлъчни. Егото е и питомникът, гнездото, седалището и разсадникът на всички зли начинания и гасител на светлината. Когато това чудовище надига своите змийски глави, то може да бъде укротено, обуздано и активността му да се пресече в корена с пълна устременост към Мен. Двамата заедно ще се справим с неудържимия астрал и ще го подчиним на волята. Възможно е да се издигнеш със съзнанието над обграждащата тъмнина, но как да се задържиш на тази височина? Призовете Мен и Аз ще Помогна.

1961 г. 267. (М. А. Й.). Когато нещо пречи на контакта с мен или с Владиката не трябва да се огорчаваш, но трябва да помислиш за характера на пространствените токове, които могат да нахлуят и да пречат много, ако са хаотични. Неопитното съзнание често отнася неуспеха на контакта за своя сметка – това е грешка. Разбира се, собственото неравновесие също пречи, но да се установи неговото наличие е по-лесно и тогава може и да се огорчиш от своето недомислие. И какво свое може да замени радостта от Общуването и с какво свое може то да се замени? За това трябва също да се помисли. Колко пъти е говорено за това, че преди лягане за сън трябва да се утвърди положението на мисълта и колко пъти това указание не е било съблюдувано. А защо? Нима е толкова трудно да се отвърнеш от себе си даже в този момент, който може да служи като символ на прехода на Великите Граници. Ако не успеем да се отвърнем от себе си сега, то как ще се отвърнем тогава, когато за последното откъсване от Земята ще е необходимо напрегането на всички сили на духа? Ако тази привычка се утвърди през живота и се усилва с ритъм, то и пред вратите на смъртта, каквато няма, духът ще бъде готов за пълно отвърщане от себе си и от всичко земно, и за откъсване от Земята. Късно е да се готвиш едва в навечерието. Целият живот трябва да бъде подготовка. И утвърждаването на положението на мисълта преди лягане за сън много ще помогне да се подготви

съзнанието за прехода на Великите Граници, тъй като този преход е аналогичен.

1961 г. 268. (М. А. Й.). Ярка особеност на пламванията на астрала е тяхната аритмичност.

1961 г. 269. Всеки ден е стъпало на подема,
Ако духът върви нагоре, и стъпало на слизането,
Ако духът върви надолу.

Всеки ден е като стъпало, утвърдено от водещата воля, от волята на духа.

Може да се върви нагоре, може надолу –

Всичко зависи от избора на волята,

Тъй като пътят е път на духа и преминава в духа;

Тъй като всичко е само в духа и всичко е в човека;

Тъй като самият човек е и пътят, и животът,

Ако той следва Владиката, разкриващ Истината на духа.

1961 г. 270. (20 септември). Учителят ще приеме всички знаци на грижливост, внимание и признателност от страна на ученика. Не на Него са нужни тези знаци, а на този, който ги проявява. Тъй като всичко това са свързващи нишки, устремени от сърцето на предания ученик към Сърцето на Учителя на Светлината. Сърцето се храни с тези чувства по същия начин, както и мозъкът се храни с мисъл. Сърцето също се нуждае от храна. Огъня на сърцето, както и всеки огън, изисква гориво. Такова гориво ще бъдат най-добрите чувства, проявявани като приношение на невидими дарове върху Олтара на Великото Сърце. Тази връзка, прокарвана в пространството от най-добрите чувства на сърцето, остава в него и тогава, когато е отхвърлено тялото и служи като магнитна нишка, съединяваща Учителя с ученика над плътните условия. Много важно е да се разбере над какво се протяга Сребърната Нишка на Връзката. Съзнанието се издига над всички огради на всекидневността и обичайността, над всички условия на преходното, за да може, издигнало се, да види и усети как тази сияйна Нишка, освен която няма нищо, съединява Владиката с вървящия след Него. Трябва да се мисли за укрепване и усиляване на Сребърната Нишка. Тя може да се усили, тя може да се направи по-здрава от стоманено въже, по-здрава от желязна верига, тъй като тя не гори в огън, не потъва във вода и не ръждясва. Тя може да бъде скъсана и да увисне в пространството, но причина за това никога не е Учителят. И колко внимателно трябва да се пази тя. Двата края на разкъсаната нишка няма да сраснат, както и струните не могат да сраснат. Затова ще опазим грижливо най-ценното, което притежаваме. Цветята се нуждаят от поливане всекидневно, за да не изсъхнат. Също и Сребърната Нишка се нуждае от всекидневна грижа за нея. Тя не може да се скъса, когато сърцето пламти с любов и преданост към Владиката. Любовта, подхранвана от съзнанието

всекидневно, не може да угасне. Чувствата, устремявани към Учителя на Светлината, растат. А чувствата по своята природа са безпределни. И предел за усиляване на Сребърната Нишка няма, тъй като това усиляване на Нишката води към пълно сливане на съзнанието на ученика със съзнанието на Учителя на Светлината. Палория (пълно обединяване на съзнанията) е състояние, показващо достижение от много висока степен.

1961 г. 271. (М. А. Й.). Човек може да се устремява към Нас при всякакви условия на живот. Нека това устремяване да не бъде временно и спазматично, а постоянно. Няма нищо толкова важно и значително в живота, което би могло да Ни заслони и постави временните, случайни и преходни условия на живота по-високо от това, което е най-нужно за човека. „Нито делата, нито обстоятелства, нито характера, нито всякакви причини не могат да служат“ като препятствие на устрема към Нас. Ние Сме готови да поддържаме всяка искрица на духа, всеки устрем, насочен към Нас и да отговорим на всеки зов на сърцето. Ако се забрави за Нас, то сърдечният огън ще угасне и най-доброто, което го има в човека, ще заглъхне в суматохата на материалния свят. Всекидневният ритъм ще даде на духа сили да върви по пътя и неговата крачка ще бъде твърда и неотклонна. Всеки може да достигне до Нас, ако поиска. Ще Помогнем, но духът трябва да приложи усилия сам. Ще Поведем, но протегнете ръка към Нас. И ще Посрещнем, когато вашият час удари.

1961 г. 272. (22 септември). Да се утвърди постоянното помнене за Владиката все пак е възможно, макар и за това да са нужни немалко труд и усилия. Най-лесно това се постига чрез любовта. Предаността, устрема и всички други качества на духа също сближават. Но любовта е най-близкият път. Когато тя е налице, тогава не трябва да се заставяш да мислиш за Любимия. Където е Любовта, там е и сърцето, тъй като сърцето обича. Казано е ясно – където е вашето съкровище, там е и сърцето и тогава не са нужни никакви измъчени усилия, тъй като любовта не познава преградите нито на времето, нито на пространството. Разстоянието за нея е нищо. И когато тя съществува, няма значение за духа в какво тяло и къде се намира, дали живее на земята или в Надземния Свят. Любовта може да се усили, ако се мисли за нея постоянно. Любовта е плодно чувство. В името на любовта към Родината героят гледа без да трепне смъртта в лицето, готов да умре за нея. Жертвата, отказът и отричането са за непознаващите любовта. Но за Любовта това е приношение и радостно отдаване. Любовта отдава и поднася на Любимия най-доброто, което притежава и то без специални умувания и измъчени усилия. Там, където са нужни години дълги и упорити усилия в съсредоточаване и упражнения, Любовта постига естествено, просто и почти незабелязано за себе си, тъй като

огънят на Любовта, огънят на сърцето надвишава всички други чувства, надвишава пламъка на другите приношения. И предаността, и равновесието, и устрема, и тържествеността без Любовта са като форма без съдържание: на пръв поглед всичко е налице, а главното не достига. Размишляването за чувството на Любов в непосредствена връзка с Владиката ще бъде един вид нагнетяване на това чувство. Тъй като чувството може да се нагнетява съзнателно. И тогава мисълта просто и естествено ще се намира постоянно около Този, Когото обича сърцето. Мисълта и грижата е за тези, които обичаме и то без всякакви насилствени умувания. Само Любовта може да каже: какво още мога да Ти принеса днес, Владико? И принася без сметка. Така най-трудното се постига просто чрез Любовта. Може да се помисли за това как се изпълнява любимия и нелюбимия труд. Доколко радостен, лек и светлоносен труд е първият и тъмен – вторият, помраченият. Трудът на радостния подвиг може да бъде творим само в любов и чрез любов. Иначе не е подвиг, а принудително, тежко и унило задължение. Подвигът трябва да бъде радостен, но той е невъзможен, ако в сърцето няма любов към Този, Който е Призовал за подвиг. Нека да преуспеем с любовта и да победим с нея и с нея да преминем безпрепятствено там, където се трупат грамади от препятствия.

1961 г. 273. Нека отначало направенето зло на хората, а после правенето добро на хората да стане вродена привичка, тоест втора природа и тогава вече няма да трябва да се утвърждава с редица повторни усилия това, което е станало плът и кръв в природата на човека, творещ благо. При това е добре да не се забравя, че и само с мисъл може да се твори благо. С едни хора на света идва благословия, с други – проклятие. Едни носят светлина със себе си, други – тъмнина. Светлоносната мисъл обкръжава своя носител с невидима, неръкотворна Светлина, а мисълта на злото – с тъмнина. По светлосиянката на мислите хората се делят на такива, които служат на тъмнината и такива, които – на Светлината. Постоянният контрол над мисълта ще бъде регулатор на огньовете, сътворявани в микрокосмоса на човека. Когато в сърцето пламти любов към човека и света, не е нужен контрол, тъй като мислите на любовта са мисли на благо.

1961 г. 274. (М. А. Й.). В този свят, където всичко е двойствено и където всичко се различава по светлосиянката, няма съвършено нищо, което да няма в себе си наред с хармоничните частици и хаотични частици, нарушаващи съвършената и пълна хармония на цялото. С мисъл могат да се призовават, усилват и утвърждават във всяко явление от живота едните или другите частици, тоест страните на доброто или злото. Ако, вземайки човек, се открият в него частици на добро, то извиквайки ги за живот и усилвайки ги при това светлината в човека ще бъде

усилена, ако пък обратно – се открие и усили в него само лошото, това ще бъде усиляване на тъмнината, която е в него. Така че с нашата мисъл за хората ние можем да извикваме за живот и да усиляваме елементите на доброто или злото, на тъмнината или Светлината. Всеки може да формира с мисъл човека. Затова осъждането е безусловно зло, тъй като сътворява тъмнина в човека и усилява всичко лошо, което вече го има в него. Осъждането може даже от нелюбия човек да направи лош. Осъждането е зло, обсъждането – благо. Да знаеш не значи още да осъждаш. Да знаеш, без да осъждаш, ще бъде постижение от много висока степен. Да свалиш маската, да видиш оголената същност под нея и все пак да се въздържиш от осъждане служи като признак на високия дух. По този начин вдигналият камъка на осъждането и хвърлил го по другия човек се оказва съслужител на тъмнината.

1961 г. 275. (М. А. Й.). Доброто око – това е окото, отворено за доброто, това е творческото око, творящо светлина в хората и явленията от живота, към които то е насочено. Когато потенциалът на мисълта расте е нужна особена предпазливост, за да могат да се усилят и утвърждават хармоничните частици във всяко явление от живота и да се намаляват техните противоположни. Това въздействие на енергиите на човешкия микрокосмос се разпростира върху предметите, вещите, дрехите, растенията, насекомите, животните, човека и върху всички явления на живота, акцентирайки и усиливайки или хармоничните елементи на обектите на въздействие, или дисхармоничните и разрушителните.

1961 г. 276. (23 септември). Ако е намерен най-близкият подход към Владиката, то задълбочаването на сближаването става възможно. При това има значение снопът от енергии, изходящи от устремения към Владиката съзнание. Самопроизводни лъчи – така ги Наричаме. Даже Моят Лъч притежава сила тогава, когато е посрещнат със свои лъчи. Въздействието отстрани може временно да издърпа съзнанието на известна височина, но няма да може да го удържи дълго. Даже при лечението се изисква поне искрица доверие или вяра, за да се получи затваряне на насрещните токове. Оттук и формулата „вярваш ли?“. Сърцето трябва да реагира. Затова сега Чукаме в сърцето. Способността да се отговори на вибрациите, идващи отгоре, е едно от условията за успешния контакт с Владиката. Устременият към Светлината съзнание на ученика, готово да възприеме всяка пратка отгоре и да ѝ отговори, наподобява еолова арфа. И това на свой ред ражда състоянието на постоянна готовност. Именно постоянна, тъй като постоянството също е едно от условията. Мнозина горят ярко, но непостоянството не дава устойчивост на пламъка, без която вече се нарушава ритъмът и

постоянството на Общуването. Тези колебания предизвикват неувереност, неустойчивост, а после вече и съмнение, което разрушава Сребърната Нишка на Връзката. Всичко това е възможно и всичко това се случва ако любовта не циментира чувствата. Смятат, че могат да минат без любов, че могат да я заменят с другите качества на духа, но тя е невъзможно да се подмени с нищо, тъй като любовта е мощен двигател. Без нея няма да достигнеш до края и няма да издържиш трудностите, и няма да преодолееш всички изпитания.

1961 г. 277. Много духове леко и свободно възхождат, ако ги поставиш в благоприятни условия. Но приетият ученик трябва да се научи да се придвижва напред при всякакви условия на живота. Здрав или болен, сит или гладен, на топло или в студ, богат или беден, любим или ненавиждан, с приятели или сам, млад или стар, с Учителя на Светлината или някак предоставен на самия себе си, в плътно тяло или отхвърлил тялото, на този свят и на другия и в каквато и обвивка той да се намира, на който и план на съществуването – възходът на духа върви неотстъпно и нищо не може вече да го спре. Това изисква нечувано упорство и ясно осъзнаване на целта и космическото предназначение на човека. Това става възможно тогава, когато е осъзнато, че връщане назад вече няма. Накъде може да се върне духът, изкачващ се по стълбата на живота? Надолу? Там, откъдето се е изкачил? Но нали предишните условия, както и предишната дреха вече няма да му бъдат по мярка. В тях ще му бъде тясно. Не можеш да настаниш лъва в птича клетка – той ще я строши, дори и тя да е достатъчно голяма. Да се спуснеш надолу значи да оставиш Владиката. Но тогава наоколо ще остане празно и всичко, което дотогава е било изпълнено със смисъл, изведнъж ще загуби всякакъв смисъл, цветовете ще избледнеят и няма да има с какво да се живее. Затова пътят е само напред. Назад всичко е изгорено. Връщане към миналото и в миналото няма.

1961 г. 278. (М. А. Й.). Може би затова се и дават трудните, а понякога и невъзможни условия на живот, за да се върви въпреки всичко. Нека да бъде лошо едно или друго, нека всичко да пречи, нека да нарушават Контактa, но ако всичко е в духа, всичко само в духа, то кой и какво вън тогава може да прегради пътя, лежащ вътре. Пътят е редица последователни състояния на съзнанието, тоест състояние на духа, въздействащи на всички обвивки в смисъл на тяхното изтънчване и осветяване. Кой и какво може да му попречи да утвърждава тази неугасима светлина в своя микрокосмос? Тази светлина може да свети за света навсякъде: зад работната машина, на работната маса, в полята, в планините и в горите, в самотата на килията, на тъмницата, в загубената в планинските грамади пещера, в двореца и колибата – с една дума там, където се намира духът в

плътно тяло, духът на Носителя на Светлината. Ако тази Светлина е пренесена през живота в плътно тяло, то тя ще остане и после, когато тялото няма да го има, а ще има други тела – по-тънки облекла на духа. Да се удържи Съкровището ще бъде и най-първата задача, опазвайки го неуморно и ежечасно с напрежението на всички сили на духа.

1961 г. 279. (24 септември). Преди лягане за сън, преди да се установи положението на мисълта е добре да се помисли за това как е бил прекаран деня, бил ли е той стъпало на възход, на слизание или застой. Спокойно и нелицеприятно в тишината преди съня може да се разгледа всичко, което се е случило през деня. Не самозакопаване, не самочовъркане и самоизяждане е нужно, а оценка на собствените мисли, постъпки и дела. И не е нужно да се изразходва много време за това. Печатът на окончателното съждение се налага върху всичко, което е направено и помислено през деня: на доброто – за да се утвърди, на лошото – за да не се повтори. Това е необходимо, иначе движението на духа ще тръгне по утъпкания привичен коловоз и рефлексността ще надделее над проявите на постоянно бодърстване. Ритъмът ще утвърди самоконтрола над това, което е преживяно през деня. Вечерният контрол ще стане преддверие на утрото и на деня, който ще настъпи на смяна на този, който си е отишъл. Всичко това, разбира се, не е ново, но бидейки известно и старо то все пак още не е утвърдено и не е приложено в живота. А трябва да се приложи, иначе се изразходват твърде много сили напразно и усилията да се утвърди едно или друго качество няма да дадат желаните и очаквани резултати.

1961 г. 280. Ако се разбере, че пътят за преодоляване на самия себе си ще продължава дотогава, докато човек не стане така съвършен, „както е съвършен вашият Небесен Отец“, то безкрайността на пътя в Безпределността ще стане напълно очевидна. Тъй като човекът преодолява това, което е постигнал, с това, което той трябва още да постигне: старото – с новото, по-малко съвършеното – със по-съвършеното, миналото – с бъдещето, предишният човек в себе си – с постоянно обновявания и постоянно израстващ, по-точно – разкриващия своя потенциал за безпределен растеж и развитие. Трябва да бъдеш постоянно готов за безкрайността на тази борба и вече да не се учудваш и да не се поразяваш, че подобряването няма край. По-добро е всичко, което е по-високо, което се намира на стъпалата, през които предстои да се премине, а по-лошо е това, което е минало и подлежи на преодоляване. За някого то може да бъде по-добро, тъй като за някого даденото стъпало е още далеч напред, но за преминалия през него по-доброто е само в бъдещето и бъдещето води, бъдещето утвърждава, бъдещето твори човека. Особеността и преимуществото на бъдещето е в това, че то е пластично в ръцете

на волята. Затова Наричаме бъдещето водещ магнит. В него е всичко. Вървящият след Мен не гледа назад. Назад е несъвършенството и грешките на миналото, напред – възможността за безкрайно усъвършенстване и растеж. И затова – само напред. При вечерната проверка на изминалия ден се утвърждава всичко, което способства за възхода на духа и се отхвърля пречещото му. Заключение за духа е сурово и безпристрастно.

1961 г. 281. (М. А. Й.). Външният облик на човека не е тайна, а врата, през която може да се влезе в неговия вътрешен свят, ако е налице умение и навик в тези моменти напълно да се отвърнеш от себе си, от своите собствени мисли и чувства. Когато съзнанието стане подобно на повърхността на водата на застиналото в покой езеро, то отразява отчетливо и неизкривено обкръжаващия го свят. Спокойното, отвърнало се от себе си съзнание може да се оприличи на гладката повърхност на огледало. Вълнението и мисленето за себе си разбива огледалото на съзнанието на хиляди парчета и отражението става откъслечно, раздробено и изкривено. Тайната за постигане на чуждата душа лежи в способността за отвъръщане от себе си. Без това отвъръщане или самоотричане е невъзможно познаването на човека. Трябва да се отвърнете не от Безсмъртната своя Триада, но поне временно от всичко, което става в нейните обвивки – физическата, астралната, менталната. Даже обикновеното съсредоточаване вече е известна степен на самоотричане или отвъръщане от себе си. Ако си зает само със самия себе си няма да разбереш даже думите на събеседника. Така качеството себеотрицание или самоотверженост в своите прояви е многообразно и неговите степени са постепенни. То ще бъде основа на всяко познаване и особено на познаването на Висшето. „Отвърни се от себе си и Ме следвай” – така Каза Учителят.

1961 г. 282. (25 септември). Двуполюсността на всяко явление от живота позволява да се види не само единия негов полюс, но и противоположния му, тоест явлението в цялост. Обратният удар се предизвиква от противоположния полюс. И яростното противодействие срещу утвърждаваните качества на духа се обуславя от същата противостояща полярност. Въпросът е в това как да се неутрализира активността на противоположния полюс, предизвикана от утвърждаването на неговия антипод. Когато решението да се утвърди едно или друго качество на духа е узряло и Колелото на Закона е приведено в движение, незабавно възникват препятствия, силата на които е право пропорционална на силата на решението на волята, и колкото по-високо иска да се издигне духът, толкова по-голямо е противодействието, толкова по-трудни са препятствията и толкова повече са трудностите. Действат силите на обратния удар или силите на

противоположния полюс. Героят предизвиква дракона на бой и драконът се появява пред него наситен с енергия, породена от волята и силата на решението на самия герой. Вълнението на водите се предизвиква от обратната реакция на стихии и този, който е предизвикал тяхната енергия за живот, трябва да издържи техния натиск. Законът е неизменен – действието е равно на противодействието. Човекът, утвърждаващ в себе си Светлината, предизвиква срещу себе си вълните на тъмнината, чиято сила е равна на силата на неговото решение да утвърди в себе си Светлината. Това и ще бъдат стражите на прага. Когато бесовете досаждат на подвижника, а на Архата – йерофантите на злото, то в това се проявява същия този Закон. Противодействието на преминаваните сфери или слоеве на пространството ще продължава дотогава, докато не е достигната областта, където Светлината вече не дава сянка. Ако енергията на противоположния полюс се оказва по-силна от решението, извикало я за живот, вследствие на това, че решението е отслабнало, разколебало се е или страда от неустойчивост, то изпитанието се оказва неиздържано и препятствията – непреодолими. Но всичко може да се преодолее ако се разбере, че преодоляването протича вътре, в съзнанието на самия човек, а не вън. Трябва да преодоляваш само себе си, тъй като всички изпитания и всички препятствия са в духа. Когато това е разбрано и когато противодействието на противоположния полюс е преодоляно в духа, тогава се постига и победата. Когато тъмнината се стовари върху Спасителя на Света и външно изглеждаше, че тъмнината Го е победила, когато Той, посрещайки я, Каза: „Ето идва Князът на този Свят, но няма нищо в Мен“, тогава, да! да! именно тогава беше проявено великото утвърждаване на Неговите думи: „Аз Победих Света“. И Той действително Победи света, утвърждавайки в Самия Себе Си пред лицето на тъмнината всепланетната Непомръкваща Светлина, която тъмнината не обзе. Да! Да! Да! Непомръкваща Светлина, тъй като Свети на света и сега и ще свети докато не се изпълни всичко. Символът на великото преодоляване е запечатан с тази победа. И тя се е извършила не над нещо външно, а само в духа на Този, Който е Победил великата тъмнина и нейния Княз. Свързвайки себе си в духа с тази Непомръкваща Светлина може да постигнеш победа и да не се умориш в делата. И тогава ще се окаже преодолимо всяко противодействие на обратния полюс на явленията, предизвикано от волята, стремяща се към победа над тъмнината в себе си и вън. Той знаеше, че неизбежните сурови и трудни изпитания очакват волята на въстаналия дух и затова Каза: „Това ви Казвам, за да имате в Мене мир; в света ще имате скръб, но дерзайте, Аз Победих света“.

1961 г. 283. (М. А. Й.). Доверие докрай и тогава може да се върви. Наричайте това вяра, въпросът не е в думите, а в това чувство, в енергията на това чувство, която дава сили да се движиш по-нататък, независимо от всичко. Лесно е да се каже – независимо от всичко, но колко трудно се проявява то в живота. Тъй като понякога се налага да вървиш сам и няма никой, който би могъл да подкрепи, а силите вече свършват и Майя шепне измамно, че Владиката те е оставил сам. Но и това също трябва да се преодолее. Всичко това е Майя, всичко това са само призраци или стражите на прага, тяхната цел и задача е да спрат и да пресекат пътя. Но изнемогвайки в неравната борба и губейки сили героят повтаря: „А аз все пак ще достигна. И ако силите изменят и не мога да вървя, ще запълзя, но ще се движа и само напред“. Тъй като Помощта идва в последния момент, когато силите са изчерпани и е направено всичко, което е било по човешките сили да се направи. Този трънлив и труден път, преминаван в обикновения живот, ще бъде и невидимият подвиг в духа, скрит от погледите на хората.

1961 г. 284. Този, който види в привидните повторения на тези записи нарастващия ритъм и задълбочаването и разширяването на спиралата на разкриваното от тях знание, той е на верния път.

1961 г. 285. (26 септември). Съзнанието, влизащо в съприкосновение със сияйните Облици на Носителите на Светлина, става светещо. Действа магнетизмът на връзката. Устремът влече към Магнитите. Затова Казвам, само се устремете и ще ви залее сиянието на Светлината. Лотосът се устремява от тъмното тинесто дъно към светлината (на деня), към слънцето и разцъфтява под неговите лъчи. Така се разтваря и цветето на духа, устремено към великото Слънце на средоточието на Светлината. Казано е: в Твоята Светлина ще видим светлината. Своята светлина се слива със Светлината на Владиката и двамата стават един. Влизайки в сферата на Светлината влизащият става лъчист. Но само постоянството на устрема и съзвучието на съзнанията ражда немигащата Светлина. Иначе вълните на обичайните явления на светската суета прекъсват течението на Светлината и достъпът ѝ се прекратява. И тогава хората ходят в тъмнина. Тъмнината е отсъствие на светлина. Всеки искащ да я има, съзнанието, отворено за Светлината, я получава. Затвореното пребивава в тъмнина. Пребиваващият в тъмнина обикновено не осъзнава и не чувства тъмнината и в това е особената трудност за спящото съзнание. Желанието за Светлина, стремежът към Светлината предизвиква пробуждане и въставане на духа, след което следва получаване на Светлина, тъй като искащият Светлина я получава. Светлината е антитеза на тъмнината, но вече в космическото разбиране на това явление: проявлението и

хаосът, желанието за Светлина и нейното получаване особено напрегнато се проявяват в Надземния Свят, където мисълта за Светлината вече я утвърждава за съзнанието. И ако тук мислите на тъмнината и мислите на Светлината не привличат явно към себе си техните елементи, то там притеглянето става мигновено и съзнанието, устремено към Светлината, не изпитва недостиг от нея. Затова е толкова значителен и важен изборът на пътищата. Човек не може да разруши своята Карма, но той може винаги да избира. Свободата на избора не може да бъде отнета от човека. Това е негово неотменимо право. Но когато изборът е направен и утвърден, неговите следствия са неизбежни. Изборът на пътищата се извършва тук, на Земята, там е почти невъзможно да се измени утвърденото на Земята направление, тъй като причината поражда свое съзвучно на нея следствие. Куршумът лети по направлението, дадено му от стрелеца. Излитайки от дулото, той вече не променя първоначалното направление, устремявайки се към набелязаната цел. Така лети към целта и съзнанието, отхвърлило физическото тяло, ако му е дадено направление в минутите, предшествващи Заминаването от Земята. Но трябва да се знае накъде да се устремиш и как. Като мощни магнити на притегляне стоят по пътя към Безпределността сияйните Облици на Великите Носители на Светлината. Устремилото се към Тях съзнание при Тях и отива. Тъй като е Казано на всеки вървящ към своя Владика: "Дошлия при Мен няма да Изгоня вЪн".

1961 г. 286. (М. А. Й.). Ако чувствате, че желаното достижение не се удава, приложете още по-голям устрем. Да се съсредоточи цялата воля, цялото съзнание, цялото желание в един фокус ще бъде залог за успех. Хората не умеят да искат. Половинчатото желание се парализира от своята половинчатост. Еднорогът е символ на монолитното, устремено желание. Обикновено в човека желае астралът. А тъй като неговите желания са егоистични и своеволни, то съзнанието им поставя преграда – получава се конфликт и борба. Монолитното желание обединява в един неразделен устрем всички обвивки. Огненото желание се циментира с огъня на сърцето. Целият микрокосмос на човека, всички негови енергии сякаш се вливат в един канал. Стрелата на такова желание, пусната в пространството, винаги достига целта. Тази стрела лесно може да се лиши от сила с неувереност, съмнения и колебания. Те задържат нейния полет в пространството и даже го спират. На пуснатата мисъл в пространството трябва да се предостави пълна свобода, предоставяйки ѝ да действа съгласно заповедта. По-добре е даже съвсем да не се връщате към нея и да не ѝ пречите. И тогава поръчението ще бъде изпълнено без всякакви задръжки. Възможно е да се изпрати повторна мисъл, възможно е да се даде редица ритмични мисли, но лишени от всички гореуказани

обезсилващи свойства. Умелото използване силата на мисълта изисква навик и познаване на законите, на които се подчинява мисълта.

1961 г. 287. (27 септември). Откъде да се вземат сили, когато те свършват? И когато тъмнината се сгъстява, откъде да се вземе Светлина? И когато цялото обкръжение крещи “не”, как да се утвърди непреклонното “да”? Само в Мен, при Мен и с Мен. Да бъдем в духа заедно значи да осъзнаят, приемайки отначало на вяра, със сърцето Моите думи, че Аз Съм с вас винаги. Човекът е сляп, завесата на плътния свят надява плътна превръзка върху всички тънки чувства и невидимият свят, обхващащ в себе си огромна, в сравнение с видимия, част от мирозданието, изобщо не съществува за съзнанието. Но неговото признание е негово утвърждаване, а утвърждаването на невидимо съществуващото е признаване на истината, което в края на краищата ще доведе до реално постигане на тази утвърждавана истина на живота. И този, който казва на Истината: “Да, утвърждавам”, ще влезе в Невидимия Свят като желан гост. За съзнанието Безпределността на Космоса е ограничена с това, което той признава, в което вярва и което познава. В процеса на това познаване устремът е подобен на лъча на мощен прожектор: той осветява това, към което е насочен неговият лъч. И тогава от сферите на неосъзнатото изпъкват ярките контури и форми на явленията, които човек се стреми да постигне. Само се устремете, само осъзнайте целта и знанието за желаното ще дойде. Магнитът на мисълта действа безотказно. Но магнитът на мисълта, като котва за далечно плаване, може да бъде хвърлен далеч, далеч в бъдещето, в това бъдеще, където всичко е възможно и където обилно може да се пожънат плодовете на най-дръзновените стремежи. Да! Да! Да! Силата на утвърждаването е огромна, тъй като тя привежда в движение Колелото на Закона, действащо точно и неизменно. Зърното на мисълта, хвърлено в пространственото лоно, расте, дава кълнове и плодове и принася обилна жетва. Мислите в пространството растат магнитно, привличайки към себе си по съзвучие родствени на тяхната същност елементи. В пространственото лоно расте и се умножава всичко. Древният завет “плодете се и се множете” се отнася към всичко, което живее във Вселената. Първичната искра-монада, пулсирайки с живот, постепенно, но неотклонно обраства с наслоенията на безкрайния опит, издигайки се крачка след крачка по стъпалата на стълбата на живота. Предел за този растеж няма. И човекът не е предел, а стъпало към богочовека и Бога. Тъй като всеки Бог някога също е бил човек. Други богове не познаваме. И това е до Създателите на планети и цели звездни светове и галактики. Стълбата на живота е единна и няма край. И Тези, Които стоят на най-високите стъпала на Стълбата на Светлината, Тези, Които

наистина са Богове за нас, в сравнение с нас, Те също са били хора в еоните на миналите времена, пред продължителността на които съзнанието на човека онемява. Но Великият Непознаваем е бил и вечно ще бъде скрит от погледите на тези, които са живели, живеят и ще живеят в проявения свят. Първичната Причина, Абсолютът е бил Непознаваем и винаги ще Бъде.

1961 г. 288. (М. А. Й.). Нека да не мислят, че Ние сме далеч, – Ние сме близко. Нека да не считат, че Нас Ни няма. Има Ни. И Ние знаем далеч повече за вас, отколкото вие за Нас, тъй като Ние Виждаме, а вие не. Но и вие, даже не виждайки, не считате завесата на незнанието непроницаема за мисълта. Мисълта прониква през всичко и мисълта достига мигновено и се докосва до обекта или субекта на своя устрем. Да се мисли за Нас, значи да бъдеш мислено с Нас и да утвърждаваш своето право на Общуване. Който е с Нас в мислите сега, той ще бъде с Нас и после, и ще бъде винаги, докато неговата мисъл се стреми неотклонно към Нас. Тези, които искат да бъдат с Нас, те трябва да знаят, че в техните ръце е могъщото оръжие на мисълта, което подобно на лъч, пробождащ тъмнината, пробожда пространството и пронизва завесите на плътния свят. Ние сме с вас, ако вашата мисъл е устремена към Нас. Ние сме също живи и даже още по-пълно и ярко, отколкото в тялото; знайте това, а също и това, че ние усещаме ярко вашите, насочени към Нас мисли и отговаряме на тях винаги, когато този отговор е нужен. Със смъртта не свършва нищо, но всичко продължава в Надземните Сфери и в земните сфери, свързани с тях с непрекъснатите нишки на връзка. Предаността и любовта са явления от нематериален порядък и на земята те служат като магнитни нишки на връзката с Невидимото и с тези, към които са устремени тези чувства. И ако в сърцето горят ярко огньовете на предаността, любовта и устрема, то връзката между нас е непрекъсната и не може да бъде нарушена от нищо. Ако в сърцето и мислите вие сте с Нас, то с вас сме също и Ние.

1961 г. 289. (28 септември). Няма следствия без причини и причини без следствия. Много невидими причини обуславят едно или друго състояние на съзнанието. Пространствените токове действат на центровете, предизвиквайки съзвучна реакция. И колективната пространствена мисъл, оцветена и обременена от чувствата на милионите помрачени съзнания, прави това въздействие особено мрачно. Безпричинните радост и мъка, тежест и лекота имат за своя основа невидимото влияние на мислите. Да се защитиш от мислите е почти невъзможно. Ако знаеше откъде долитат те. Но това влияние може да се намали до някаква степен, ако се изпълни съзнанието с мисли от определен порядък. Много подвижници, разбрали безполезността на обичайните мисли са се

стремили да се облекат в постоянна молитва, защитавайки се с нея като с броня от случайните мисли и от обичайните мисли. Тялото по-лесно се управлява, отколкото мисълта и то именно благодарение на нейната подвижност и неуловимост. И само постоянният и привичен контрол и бдителното състояние на съзнанието ще помогнат да се управлява течението на мисълта.

1961 г. 290. (29 септември). Мисълта винаги достига обекта, за когото тя се отнася, ако е достатъчно отчетлива и устремена. Но защо тогава мислените заповеди невинаги са действени? Причините за това са много. Силната проява на емоционалност, създавайки силна заинтересованост от достигането на резултата, по този начин задържа мисълта около изпращащото мисълта съзнание, вместо подобно на стрела да я освободите от себе си. Откъсването на мисълта от съзнанието е необходимо условие за успеха. Мисълта може да се усили с ритмично повтаряне на заповедта през някакви определени интервали от време. Може дори по часове, но в тези прекъсвания мисълта трябва да се отпуска от себе си, съвършено освобождавайки се от нея и заемайки съзнанието с други мисли. При астрална заинтересованост е извънредно трудно и често почти невъзможно да се спази това условие. Затова движението в астралната обвивка е най-добре напълно да се потуши. Безстрастието, тоест пълното равновесие и даже безразличие към очаквания резултат заема мястото на страстното нетърпение и другите чувства на астрала. Мислената заповед, както впрочем и всяка заповед, трябва да бъде наситена с пълна увереност в това, че ще бъде изпълнена. Да се съпровожда мислената пратка с неувереност, съмнение и колебание значи да се лиши заповедта от сила. Познавайки законите за действие на мисълта е възможно да имате непоколебима увереност, тъй като мисълта е енергия, сила, въздействието на която върху другото съзнание не може да не даде резултат и то в пълно съответствие със силата на мисълта. Най-добре от всичко е изпращайки мисълта да се забрави изцяло за нея поне за някакъв период, държейки в това време в подсъзнанието усещането за твърдата увереност в това, че не може да няма успешно следствие на заповедта. Необходимо е също да се има предвид, че именно тъмните зложелатели и злодеи свързват най-често тези обстоятелства или явления, срещу които е насочена заповедта. Затова често е необходимо те да се обезвредят предварително, изпращайки очистиращ лъч, с който сякаш се обгаря сферата на обкръжението на субекта, получаващ заповедта. Мълнията на мисълта изгаря тъмнината. Мечът на воина на духа действа особено мощно. Съзнанието, получаващо заповедта, се обкръжава с очистителен огнен кръг. С кръг се очертава също и сферата на изпълнение на заповедта и се определя времето, в течение на което той действа. Разбира се,

мисълта трябва да бъде отчетлива, ярка, определена и свободна от всякакви съмнения. Макар мисълта да е невидима, въпреки това тя е съвършено реална, както и мисления образ, който я изразява. Само упражнението и опитът ще дадат непоколебима увереност в успешното и неизменно изпълнение на мислената заповед. Необходима е твърда, каменна, непоколебима увереност в това, че заповедта ще бъде изпълнена. Дори и словесната заповед няма да бъде изпълнена, ако тя е нерешителна и неуверена и лишена от сила. Съзнанието трябва да се научи на умението да отдава категорична заповед, неотслабвана от никакви допълнителни условия, съображения или подробности. Заповедта носи в себе си заключителната картина или мисления образ на този резултат, който тя има предвид. Всички междинни стадии на нейното изпълнение се изключват напълно – нужно е крайното следствие, без да се съобразявате с никакви препятствия и противодействия. Мислената заповед може да се отдава, гледайки човека право в очите и говорейки при това за съвършено странични неща, не отнасящи се към същността на заповедта. При предаването на заповедта на разстояние може да си представите очите и лицето на нейния изпълнител. Може също да си представите как съзнанието на заповядващия сякаш влиза в изпълнителя и извършва нужния ред действия. Може до безкрайност да се задълбочава и варира с проявата на мислената заповед, но нейната същност си остава неизменна – мисълта действа по линия на направлението на заложената в нея воля. Без огъня на волята, вложена в мисълта, тя няма да действа. Мисълта при съсредоточаване върху нея се събира във фокус. Така също във фокус се събира и волята, и всичко се съсредоточава върху създавания мислен образ, в който се и влага енергията на мисълта и волята. Целият микрокосмос на човека е събран във фокуса на единния монолитен устрем в този момент на създаване на крайната картина или образ на желания резултат, за да може след като е изпратена стрелата на мислената заповед, съзнанието да се освободи напълно от нея. Това между другото е и най-трудното от целия процес. Лекотата на пренасянето на мисълта или съзнанието от един предмет на друг по волята на човека трябва да бъде постигната и утвърдена. Иначе мисълта на заповедта ще се намира около този, който я изпраща и няма да достигне целта. Нетърпеливото и неспокойно очакване на следствието се изключва напълно. Следствия не може да няма, заповедта не може да не бъде изпълнена, ако законът е спазен. Но пратката трябва да бъде блага, тъй като даже и благата пратка не освобождава от обратния удар, също благ. Реакцията на съзнанието, изпълнило заповедта, ще се прояви в една или друга форма и това трябва също да се отчете. Потискането на чуждата воля е недопустимо, но съзвучието с нея не нарушава закона за

свободната воля. Логичността на нравствената обосновка на мислената заповед трябва да бъде непоколебима и явна. Получаващият трябва да разбере защо не е прав и защо трябва да постъпи така, както диктува заповедта.

1961 г. 291. По-добре е ако мислената заповед засяга не самия човек, а тези условия, които е желателно да се извикат за проява. Тогава не се извършва пряко въздействие върху чуждата воля. Трябва да се помни, че волята може да въздейства както на неодушевени предмети, така и на растения, животни и насекоми. Всичко се подчинява на волята, умееща и знаеща как да се разпорежда. Тренировката на волята е необходимо условие по пътя. Волята може да расте. Волята е гръбнакът на същността на човека. Безволието е смъртен грях и най-тежък грях от всички смъртни грехове. Волята може да се упражнява винаги при всички условия на живот. Волята и психическата енергия са тясно свързани. Без психическа енергия не може да има воля, а без воля психическата енергия няма да действа. Волята е огнената мощ на човека.

1961 г. 292. (М. А. Й.). Волята се изразява в очите на човека, както и безволието. Волята може да се съсредоточи в погледа. Силният, волеви човек не може да има бягащ, отклоняващ се поглед. Очите са прозорците на душата, позволяващи да се види какво става в нея. Но прозорците може плътно да се затворят и да не се позволява на минувачите да гледат през тях. Прозорецът на душата се затваря за странични погледи с мисъл. И страничните ще виждат мисълта, закрила прозореца, а не това, което е зад нея. Емоциите и чувствата също открито и явно се изразяват в погледа. С всяка неприкрита емоция човек свързва себе си с този, който я вижда, сякаш отдавайки себе си във властта на наблюдаващия. Затова и емоциите, и чувствата също трябва да се държат зад завеса. Всичко трябва да се намира под контрола на волята. Дозорът се разпространява върху всички чувства и мисли на човека. Отворената книга и затворената книга, затвореното ковчеже и отвореното ковчеже са символ на защитеността и беззащитността на съзнанието. Крепостта е защитена когато всички врати са затворени и на всички подстъпи има стража. Толкова враждебни въздействия дебнат човека отвсякъде, че е необходим незаспиващ дозор. Само за Йерархията на Светлината и за Владиката на Светлината разкрива себе си вървящия към Него.

1961 г. 293. Защо да се подчиняваш на стихийното течение на обстоятелствата, когато те могат да се регулират и контролират от волята? Малко ли неща се вършат наоколо и волята е сигурният решаващ. Водата дълбае камъните, а ритъмът пробива пространствените съпротивления.

1961 г. 294. (30 септември). Кой и кога ще донесе желаната вест? Но вест ще има и вестителят ще дойде. И трябва да бъдеш готов да приемеш тази вест, дошла неочаквано, но очаквана отдавна. Кой ще я донесе? Случаен минувач или Наш Посланик, или Близък Доверен? Или може би той, Посланикът, ще се появи в одежди, сияещи със Светлината на Безсмъртната Триада. Но времето ще дойде и Вестителят ще дойде. Ние винаги Изпращаме Нашите Вестители, когато сроковете настъпят за тези, които са предопределени за сроковете. Сроковете могат да бъдат общопланетни, общонародни, групови и индивидуални. Има още и Космични Срокове. Индивидуалните срокове, свързани с индивидуалната карма, не зависят от сроковете на другите, но са свързани тясно с водещата воля на Учителя на Светлината. Така течението на световния поток може да върви по своя ред и върви, но когато настъпи времето на индивидуалния срок, той действа вече напълно независимо от това, което се върши навън. С това не се разтрогват кармичните връзки нито с планетата, нито със своя народ, нито с груповата карма, а тяхното действие се преустановява временно, за да не бъде нарушена неизменността на индивидуалния път. Пътищата на Кармата са неведоми. Само Владиците могат да отчетат всички нишки на връзките и всички нишки на въздействията и скритите причини. И когато вървящият след Владиката казва: „Да бъде Твоята Воля, Владико“, тогава неговата воля се слива с Волята на Владиката и Владиката може свободно да Води, не нарушавайки Закона, да Води след Себе Си този, който е предал себе си безразделно на Него, Водещият Мъдро. Това водачество е невъзможно без сливането на волите и съзнанията. И волята и съзнанието се издигат от сферата на обичайното обкръжение в Сферата на Владиката и се сливат с нея. Ако се утвърждава своята воля и своето съзнание, а не Волята на Владиката и съзнанието на висшето стъпало, то вървящият остава със себе си, а не с Владиката. Така отново идваме до проявата на самоотричането от всичко, което го има в човека, в името на това, което го няма, но което ще бъде и което трябва да се утвърди в него при условие на отричане от самия себе си. И тогава загубилият своята душа я придобива в своята Безсмъртна Триада. Дори пеперудата няма да разпери крилата си и няма да полети, ако не отхвърли пашкула – много поучителен пример. Той служи като ярък символ на пътищата на еволюцията на духа. Пашкулът не е нужен. Така също ненужни стават физическото, астралното и менталното тела, когато дойде време те да се отхвърлят. Но по-лесно е да се отхвърли плътното тяло, отколкото вехтия човек в себе си, тъй като плътното тяло живее само десетки години, а вехтият човек е средоточие на цялата минала история на духа, при което много от това, което е в него, подлежи на преодоляване от това, което подлежи да се утвърди.

Всичко, което човек счита за своя душа, с всички нейни привички, вярвания, вековни наслоения и израстъци на духа, всичко това, несъвместимо със сиянието на светлината на идващото стъпало и съставляващо неговата душа, всичко това се оставя назад, както пеперудата оставя своя пашкул, в който е раснало и се е оформило нейното ново тяло, оставя се от човека, за да се изправи в новото тяло на духа, сияещо с нетленните натрупвания на хилядолетията, за да се изправи в своята Безсмъртна Триада. Това и ще бъде преображението, символ на което беше даден на човечеството от Разпънатия Учител на Светлината.

1961 г. 295. (М. А. Й.). Мой любим сине, нима мислиш, че има причини, не донасящи следствия? Нима смяташ, че всекидневните мисли, всекидневния мислен труд няма да даде своите сияйни кълнове и обилна жетва? Нека осъзнаването на плодоносността на труда на духа да служи като гаранция за това, че ще настъпи време когато ще пожънеш богато от това, което си посял. Духът се закалява във всекидневния труд и тъче облеклото на светлината. Натрупванията на духа вървят всекидневно, кристалите на които се събират в Чашата. В това е животът и в тях, в натрупванията е целта. И когато пътят е осъзнат и е известна целта, то може да се премине през теснините на живота, без да се изменя ритъмът на постъпателното движение. А ние наблюдаваме с любов тези, чиято крачка е неизменна. Да се върви не е леко. Самата същност на обикновения живот яростно се изправя срещу духа, вървящ към Светлината. И толкова трябва да се преодолее. Но с него е Лъчът на Владиката, с него е Нашата любов и грижа, и с него е радостта от бъдещата победа.

1961 г. 296. (1 октомври). Сине Мой, ще се учим от самия живот да посрещаме вълните на живота безстрастно, спокойно и в пълно равновесие. Ако явлението не предизвиква никаква реакция в астрала със своята положителна страна, то няма да предизвика нито огорчение, нито помрачаване, нито страдания и когато се обърне със своя сенчест, тъмен, отрицателен полюс. А тъй като с първия вид реакции на астрала е по-лесно да се справиш, отколкото с втория, то затова и трябва да се потушават в себе си астралните прояви на всички тези чувства. На този техен полюс, който се подчинява на волята без особени усилия. Ако не позволяваш на себе си да изпадаш във възторжено състояние от успешно стеклите се обстоятелства на външните житейски условия, то и силата на огорчението от тях, когато те се сменят със своята противоположност, ще бъде подрязана под корен и няма да може да се прояви. Тази реакция се осъществява вътре и нейната двуполюсност се обяснява със закона за двойствената проява на всички движения, които се извършват в астралната обвивка. Рано или късно, но астралът трябва да бъде обуздан. Интересът към неговите преживявания се заменя от

пълна незаинтересованост, страстността – с безстрастие, безпокойството – със спокойствие, движението – с тишина. И само тогава, когато движението в него замлъкне, ще започне да звучи Гласът, Който Говори Без Звук. Вибрациите на астрала го заглушават. Не могат едновременно да се проявяват пламванията на астрала и Гласът, Говорещ Без Звук. Само от тишината на мълчанието, която е мир, може да бъде чул този Глас. Затова и той се нарича Глас на Мълчанието. Всички движения на астрала всъщност не са нужни, тъй като без тях може да се живее същия този живот и даже още по-пълнен и ярък и непомрачаван от подскоците и пламванията на безкрайните и безпокойни преживявания. Качеството спокойствие в хората се цени много от всички познаващи и непознаващи същността на това качество и ролята на астрала. Когато то се нарушава, хората инстинктивно усещат, че ценността на това качество е огромна, макар и да не си отдават пълен отчет защо. Спокойствието е възможно само при контрол над тази обвивка. И хората отдават дължимата дан на този, който е постигнал тази победа. Предаването на своята воля на волята на Владиката може да помогне много в достигането на тази победа, тъй като за какво да се тревожиш и какво да преживяваш, ако Учителят допуска едно или друго явление или изпитание в живота на ученика. Може да се върши всичко, което изисква животът, но за преживяванията, безпокойствата и помрачаванията вече няма да има място, ако се вярва на Владиката. Нека да отхвърлим големия и малък враг, тъй като астралът е враг и всичко, което води към овладяването му, е безусловно полезно и освобождава съзнанието от властта на астрала над него.

1961 г. 297. (М. А. Й.). Трябва да се обърне особено внимание на това как всяко притесняване и обременяване с обстоятелства дава усещане за сила, сякаш растяща и вземаща енергията си от тези противодействащи условия. Това трябва да се отбележи и при това да се разбере, че само правилната реакция на съзнанието на външните вълни дава усещането за прилив на нови сили. От какво могат да растат силите, ако не от това, което върви срещу нас, стремейки се да ни обезсили. Да се поддадеш на това усещане за обезсилване и да сложиш оръжие значи да признаеш своето поражение и да отстъпиш. Нашата борба е до края. И даже отстъпвайки пред това, което е по-силно, Нашите воини не оставят оръжието и се оттеглят с лице към врага. Враждебно е всичко, което се стреми да угаси огньовете на духа и да ни нанесе ущърб. Открийте във всяко противодействие тъмната ръка, криеща се зад най-близкия гръб и нанасяйте ответния удар не на този, чрез когото пропълзява поредната зла хитрост, а по криещите се зад него. Техният метод е все един и същ – да нанесат вреда скрито и именно чрез тези хора, които по

никакъв начин не могат да бъдат заподозрени в сътрудничество с тъмнината. Затова и те избират сивичките и даже почти белички, за да се скрият изкусно зад тях и да не навлекат удар върху себе си. Тъмните не обичат, когато разкриват тяхното присъствие и тяхното участие в поредния опит да се нанесе вреда, тъй като когато лъчът на съзнанието е насочен към самите тях, а не към техните посредници, зад гърба на които те се крият, то този лъч ги пари и те не понасят неговата светлина. Тогава те си отиват, отстъпват и търсят нови гърбове, зад които могат да се крият, за да вредят отново, не предизвиквайки върху себе си подозрение. Всъщност тази тактика не е нова, но новите гърбове я правят нова, тъй като на кого може да дойде наум, че зад гърба на другия човек се крие тъмнината. Именно пълното невежество на така наречените добри хора и способности за машинациите на тъмните и ги облекчава. Ето защо е нужен постоянен напрегнат дозор и незаспиващо бодърстване на съзнанието. Те през цялото време се стремят да поставят в безизходно положение. Но безизходни положения няма. Психическата енергия не познава такива положения, тъй като може напълно безпрепятствено да действа при всякакви условия, насочвайки фокуса на енергиите към истинските вдъхновители на тъмните противодействия, криещи се зад гърбовете на често нелоши хора.

1961 г. 298. (2 октомври). Приеми вест за спътниците, дадени от живота. Всички тези стари срещи в нови условия са само продължение на предишни, установени в миналото връзки. Ако е бил приятел, срещаш приятел, ако е бил враг – враг. И отново продължаващите взаимоотношения се установяват за далечното бъдеще. Трябва много предпазливо да се вплитат нови нишки, тъй като всяка отива в бъдещето и с всяка ще се наложи да се сблъскате, продължавайки от точката на прекъсване. Нишките не се прекъсват, но прекъсва докосването до тях. Със своето отношение към хората си подготвяме или приятели, или врагове. Събираме жетва от собствения посев. Без приятели и без врагове няма да мине – ще посрещнат и едните, и другите. Няма особено значение за утвърждаване на кармичните връзки как се отнасят приятелите и враговете, но особено важно е собственото отношение към тях, тъй като това отношение и съставлява основата на кармичните вериги, свързващи духовете и привличащи ги магнитно един към друг. Ако благодарение на разширилото се ваше съзнание приближилият се отново враг няма вече нищо във вас, кармичната връзка се прекратява и веригата се скъсва. Често може да се наблюдава явлението, когато срещналите се след известно време сякаш се изчерпват един друг. Това също е признак на това, че пътищата им са се разделили. Сред срещнатите има немалко минувачи. Тези срещи кармично са маловажни. За минувачите не трябва да се губи нито

време, нито сили. Но ако приближилият се е почукал и се е обърнал към вас, то на него трябва да се даде това, което иска. Особено ще пазим близките по дух и свързаните с Нас с Нишките на Светлината. Такива са много малко. Толкова повече грижи и внимание заслужават те. Висшата форма на човешките взаимоотношения е безличното отдаване на Светлина. Когато Светлината свободно се излъчва от аурата на даващия я извън зависимостта от това кой е този, приятел или враг, или минавач, тогава се достига стъпалото на пространственото служене. Това служене Наричаме Велико. Приятелите благославят, но враговете въстават и ненавиждат и тъмната глутница беснее. И колкото по-силна е Светлината, толкова по-силна е и тъмнината, която ѝ противодейства яростно. През тъмните противодействия и стълкновенията с тъмнината също трябва да се премине. Задачата е да се пренесе Светлината неугасена. И ако тя се изпълнява, то вече няма никакво значение къде и как се извършва Великото Служене на Светлината. И царският дворец, и колибата на труженика, и всяка народност, и всички условия на живот няма да бъдат пречка за проявата на носене на Светлина. Затова най-главната цел на еволюцията на духа ще бъде утвърждаването на светлоносната аура, когато Светлината започне да се излъчва от самата същност на човека, носещ я на хората: да утвърдиш в себе си своята Светлина и да я носиш така, че равно горящият пламък да не се колебае, да не мига, да не трепти от насрещните вихри и вълни. Устойчивостта на пламъка на духа е необходимо условие за носене на Светлина. Колко прекрасни светилници са угасвали в смрадливите и димни изпарения на земната клоака. Нужни са свръхчовешка устойчивост и свръхчовешко упорство в процеса на Служене на Светлината. Но Моят Лъч е над тези, които вървят с Мен. И тогава тъмнината не е страшна. И Моят Огнен Знак е гаранция за победата.

1961 г. 299. (М. А. Й.). Смятам, че вече не са нужни потвърждения за това, че между нас е установен контакт. Вчерашното усещане на прилив на сили сутринта и осъзнаването на поредната победа над тъмните злодеи беше безпогрешно и животът ярко потвърди това предчувствие. Ще го наречем чувствознание. Оттук правим извода: никога, при никакви условия, колкото и безизходни да изглеждат, не трябва да се предаваш духом, не трябва да помръкваш духом, не трябва да слагаш оръжието. Във вашите ръце е мощното оръжие на психическата енергия, мощната сила на огъня на духа. Как е възможно, притежавайки я и владеейки я, да се отстъпи пред тъмнината? Вие сте поставени от живота, по-точно от Учителя нарочно в такива условия, когато сте принудени да се ползвате от тази чудесна сила. Другите, обичайните пътища са затворени за вас, за да можете да се утвърдите в пълноценно прилагане на

всеначалната енергия, която може да се утвърждава и да се развива само в приложение. Усещайте в себе си тази мощ, развивайте тази мощ и постоянно я прилагайте при всички случаи на живота. Вие служите на Светлината и няма да я употребите за зло. Мислете за нея, нагнетявайте я, осъзнайте безпределността на растежа ѝ. Сега възможностите за нейното развитие са необичайни, тъй като огненото напрежение на пространството и особените космически условия утвърждават усилено и законно този дар на Еволюцията на човечеството. И който по-рано протегне съзнателно ръце към него, той ще пожъне по-обилно.

1961 г. 300. (М. А. Й.). Не трябва да бъдете твърде строги с хората. Тъй като те не знаят това, което знаете вие и без да знаят все пак се опитват да проявят човешки облик в размера на своето разбиране и сили. А да се посветите на тях, непознаващите Светлината, е нужно, но без всякакви критики и осъждане, а просто споделяйки своята Светлина без думи. Дарът на сърцето се приема много охотно. Взаимообменът на аурните излъчвания се осъществява невидимо и без знанието и съгласието на неговите участници. Но той може съзнателно да се задълбочи и разшири, съзнателно внасяйки Светлина в тъмнината на обикновеното съзнание. Можете да светите навсякъде и винаги – невидимо, нечуто и мълчаливо. Мълчаливото служене е по-трудно от словесното, тъй като не изисква човешката признателност. Приношението не изисква възнаграждение.

1961 г. 301. Ще Кажа още само едно: достойнство на духа.

1961 г. 302. (3 октомври). Удивително е колко е неустойчив астралът, как се колебае в постоянните промени на своето настроение. Може да се наблюдава как тече през него потокът на астралната материя. Наблюдавайки трябва да се помни това да не се отъждествява Гледащият с това, което Той гледа. Вечно Съзерцаващият и съзерцаваното трябва да се разделят преди Тайната на Гледащия да започне да се разкрива. Съзнанието се колебае между тези два полюса на вечното и временното, устремявайки се магнитно ту към единия, ту към другия. Можете да си представите какво би се случило, ако съзнанието изцяло се потопи, да речем, в потока от материя, течаща през физическото тяло. Тъй като даже чисто телесните усещания са свързани не с тялото, а с астрала. Всяка обвивка е добра, но когато служи на духа, без да се явява сама по себе си самоцел. Именно изисква се да се намери съответното място на всеки от проводниците. Апаратът на човешкия микрокосмос е сложен, но работи добре, съгласувано и безотказно, когато е подчинен на волята на единствения свой господар, който, бидейки облечен с тях, ги управлява. Висшето Аз е живеещо временно в своите обвивки и е облечено с тях, за да може с тяхна помощ да

вземе от съответстващия на всяка от тях свят всичко, което позволява стъпалото на Еволюция, достигната от духа на дадения етап от неговото развитие. Ако на всяка обвивка се предостави да проявява себе си, както тя иска, тоест да бъдат лишени от обединеното осъзнаване на единната цел, заради която те само и съществуват и са преминали безкрайния път на своето еволюционно развитие, то животът на човека ще стане безсмислен, тъй като те са смъртни и крайни. Безсмъртието на тънкото тяло на физическия план съвсем още не означава неговото безсмъртие в Надземния Свят. Трябва добре да се отпечата в съзнанието, че всички обвивки са смъртни, даже менталното тяло. И всички те са в разпореждане на човека само за известно време, продължителността на което нараства в зависимост от степента на тънкост на материята на всяка. Животът в тънкото тяло е по-продължителен, отколкото в плътното и в менталното е по-дълъг, отколкото в тънкото, но все пак той е краен, по-точно, краен е не самият живот, а животът в дадената обвивка и животът на обвивката. Всяка от тях се износва в определения ѝ срок, всяка старее и започва да се дезинтегрира и се отхвърля от този, когото тя облича. И всяка от тях се изгражда отново при всяко ново възвръщане на човека в плътния свят. И само тялото на Светлината, Безсмъртната, Превъплъщаваща се Триада остава като вечна обител на духа, неумиращо и несменяемо негово тяло, в което той пребивава вечно, даже обличайки се в низшите обвивки. Човекът пребивава винаги в своето тяло на Светлината, само че обвивките затъмняват това знание на духа, създавайки илюзията за съществуване в тях, преходните, а не в това, което е безсмъртно и вечно. Макар и Тριάдата да не умира, но не може да я наречем неизменна, тъй като тя се развива и расте и с всяко ново въплъщение събира и натрупва нови елементи от наслоения на знанията и опита, които се събират в Чашата във вид на кристални отлагания. Но в човека има нещо неизменно, което съставлява неговата Тайна. И еволюцията на Безсмъртната Триада в аспекта на тази тайна може да се разглежда не като събиране на знания и опит отвън, а като разкриване на нейната вътрешна природа, безпределна, неизчерпаема, снабдена с всички атрибути на Този, Когото хората наричат Бог и върху Когото пренасят и в Когото въплъщават всичко това, което принадлежи на тях самите като висше изражение на живота. Това саморазкриване се осъществява в себе си и излиза отвътре под въздействието на външните влияния, когато плодовете от познаването на съкровената и скрита същност на човека се събират на всички планове на съществуването с помощта на тези обвивки, които той обитава.

1961 г. 303. (М. А. Й.). Нашите всекидневни докосвания донасят обновление на съзнанието и дават поток от нови мисли. Без това щеше да има застой. Йерархията на Светлината движи еволюцията. Периодите на застой на съзнанието се обуславят от откъсването от тази Стълба на Светлината. Тези докосвания не се разпростират върху никакви особени избрани, а върху всички, които са способни да възприемат искрите на Светлината. И поетите, и музикантите, и художниците, и писателите, и всички, в които огньовете на сърцето осветяват техните земни дела, всички получават от Йерархията на Светлината това, което те могат да възприемат. От Кулата са протегнати Ръце и се изливат Лъчи, устремени към всяко сърце, способно да възприеме поне искрица Светлина. Висшата Светлина е за всички, които Я искат.

1961 г. 304. (4 октомври). Разчленяването на обвивките трябва да се осъществи преди всичко в съзнанието. Само при условие, че не се отъждествявате с тях е възможно да действате свободно и по своя воля във всяка от тях. Тъй като това са само оръдия на Аз-а, инструменти, с които той действа и не повече. Нима инструментът може да притежава своя воля и да действа така, както иска? Осъзнаването на това дава на духа власт над това, което му е подчинено по своята природа. Робът се бои от стопанина, тялото се бои от духа. Докато тази власт не е установена над всички обвивки, не се налага да говорим за самостоятелна дейност в тях на съответстващите им планове – това е изключено. Много упорство и много устойчивост трябва да се прояви и много усилия да се приложат, за да се достигнат тези възможности. Когато ръцете се отпускат пред трудността на това достижение, тогава можете да си спомните, че всяка крачка и всяко усилие в това направление приближава към желаната цел. Целта е овладяване на себе си. Овладяването на себе си е именно овладяване на своите обвивки и цялото време, което съществува може да бъде използвано за това. Всеки ден може да се свърши нещо и да се придвижиш по-нататък. Облаците на мрака, съгъстявайки се, няма да прекъснат пътя, тъй като целта е известна и духът знае как да следва чертата на Лъча. Тъмнината няма да смути духа, тъй като неведнъж вече сте преминавали през нея. Тъмнината няма да ви остави, докато не е постигната пълна победа над нея и тъмните злонамерени опити няма да престанат. Трябва да се радвате, че сте отбелязани от тъмните, тъй като това е свидетелство за растежа на огньовете и светлоносността на излъчванията. Тях и се стремят да нарушат тъмните и да погасят Светлината. Единствената защита е заградителната мрежа. Тя трябва да се държи в пълен порядък. Тя придобива непреодолима мощ при утвърдило се равновесие на духа. Трябва да се мисли за равновесието. Известна степен от него може да се прояви винаги. Трябва да се постигне в своя

микрокосмос волята се разпорежда извън зависимостта от външните въздействия.

1961 г. 305. (М. А. Й.). Утвърждаването на себе си в Светлината изисква невероятни, повторни и всекидневни усилия. Иначе няма да устоиш. Достатъчно е да си дадеш сметка за това с какво е изпълнено съзнанието на мнозинството, за да разбереш в каква голяма самота се намира този, който върви след Владиката. И няма откъде да се очаква помощ. Обкръжаващите не могат да я оказат, тъй като няма какво да дадат. Воинът е сам в полето, затова е и така трудно.

1961 г. 306. (5 октомври). Какво да се прави, когато тъмнината се сгъстява и огньовете в сърцето помръкват? Да се върви, не променяйки нито ритъма на крачката, нито посоката. Какво да се прави, когато условията на живот стават тесни и непоносими? Да се върви, не променяйки ритъма на крачката и посоката, да се върви напред, само напред. Малко ли различни настроения и състояния на духа може да има човекът, седящ на кормилото. Колкото по-силен е вятърът и са по-големи вълните, толкова е по-твърда ръката на кормилото и толкова по-зорко е окото, и толкова по-голямо е напрежението на духа. И както и да се стече обстановката вън, трябва все пак да се върви и само към Владиката. Притесненията са тежки и горчиви, но изключително полезни, тъй като всяко учи на нещо. "В света ще имате скръб, но дерзайте, тъй като Аз Победих света".

1961 г. 307. (М. А. Й.). В сравнение с другите твоята карма е много по-лека. Ако мой ученик, наричащ ме свой Гуру, е бил принуден да приеме тежкия кръст на кармата и е издържал нейната тежест, без да се пречупи, то и ти можеш да издържиш. Впрочем, друг изход няма. Трябва да издържиш. Не можеш да отидеш в обятията на тъмнината само заради това, че животът става тежък. И тъй, равновесие на духа, независимо от всичко. Ако поставиш своя напредък в зависимост от външните условия, то тогава е по-добре въобще да се откажеш от всякакъв напредък, тъй като външното обкръжение винаги ще противодейства на възхода на духа. И благополучието, и нуждата, и спокойния, безметежен живот и безпокойствата действат еднакво пагубно на съзнанието. Затова изходът е един и решението е едно: да се върви, да се върви и само да се върви, и само напред, каквото и да става наоколо. В това се проявява непреклонността на волята, устойчивостта на духа и правилното разбиране смисъла на поредните изпитания. Всъщност тези изпитания са пряко и неизбежно следствие на твърдостта на решението да се върви след Владиката. Както беше Казано, те идват вследствие на Словото. Светлината, разгоряла се в сърцето, предизвиква яростното противодействие срещу себе си на тази среда, която го заобикаля и това противодействие трябва или да се издържи до

края, или, поддал се, да допуснеш Светлината да бъде угасена. Затова е нужно само равновесие и пълна решимост да се премине през всичко, не угасявайки духа.

1961 г. 308. (6 октомври). Приятелю Мой, нека преодоляването да бъде водеща мисъл всеки ден. От нея не можеш да избягаш, тъй като пътят на Светлината е и път на постоянно и напрегнато преодоляване на това, което е, заради това, което ще бъде и което трябва да се утвърди вместо него. Това ще даде радост вместо униние, раздразнение или скръб, радост, която съпровожда всяка проява на подем, тоест преодоляване и победа над нещо в себе си или над нещо вън. Добре е също да се разбере, че всичко, което е вън, се преодолява вътре в себе си и само вътре, и само там може и да бъде преодоляно. Значи и възходът се извършва в съзнанието на вървящия нагоре, а не някъде и не в нещо, намиращо се извън орбитата на неговия микрокосмос. И реакцията на всички външни впечатления протича също вътре. И когато човек казва, че нещо отстрани въздейства силно върху него, то можеш да си представиш, че същото това явление не прави абсолютно никакво впечатление на други съзнания и преминава покрай съзнанието, без да го засяга. Следователно причината за една или друга реакция или даже за нейното пълно отсъствие се намира не някъде вън, а в съзнанието на реагиращия или нереагиращия на нея човек. Това не е толкова трудно да се приеме теоретически, отколкото практически, унищожавайки тези причини за нежелателни реакции в самия себе си. Човекът е лаборатория за всички усещания и всички реакции на външните въздействия. Като пример за това може да послужи йогът, държащ нажежен до бяло въглен в ръката си или вървящ по горящи въглини, или седящ почти гол върху снега на студа. Възможността да се реагира на външните условия така, както иска това закалената огнена воля, се разпростира върху много широк кръг различни явления. Но трябва да се помни едно: трябва да се започне с малкото и да се върви последователно и постепенно. Разбира се, от време на време са възможни силни полети и дела, граничещи с геройство или чудеса, но постепенността не страда от това, а по-скоро се укрепва и се потвърждава от тях. Да се задържиш дълго в полет е трудно и тогава постепенността идва на помощ и движи неотклонно напред. Всеки ден може да си поставяш задачи нещо да преодоляваш, помнейки при това, че този, който вземе своята съдба и своя напредък в свои ръце, без да чака еволюционните, направляващи и способстващи придвижването удари на Кармата, той става сам владика на своето бъдеще, пресичайки с това неизбежното нахлуване на утежнената карма в неговия живот. Има хора, изцяло и напълно ръководени от Кармата и не не полагащи никакви усилия за придвижване на своя дух. Но има и

такива, които поемат това задължение върху себе си. Изборът зависи от човека, ако той знае, че или той, или Кармата решава тази задача. В хода на съзнателното приемане върху себе си на всички задачи и въпроси, свързани с възхода на духа, кармичните тласкачи – удари отслабват и духът сам става свой тласкач. Правилната реакция на веригата от външни въздействия или вълни довежда до победа над Кармата. От Кармата не можеш да се освободиш, но е възможно да поемеш действието на Закона в свои ръце, познавайки Закона и познавайки условието, че Даровете на Еволюцията се превземат със сила и полагащият усилие ги получава. Даровете се дават, но те трябва да се вземат със своята ръка. Смятат, че нещо и някак трябва да дойде само, без всякакви усилия от страна на получаващия. Но това не е вярно. Човек жъне плодовете на труда на своя дух с пот на лицето. Даром нищо не се дава. За всичко трябва да се плати. Плодовете на всекидневните усилия и всекидневния труд в сферата на възхода на духа и преодоляването на своите несъвършенства ще дадат във времето обилна жътва. Именно трябва да се разбере, че нито едно усилие не преминава без полза, нито едно няма да бъде безплодно, но в своето време ще донесе своите ярки и неизменни следствия. Следствие на тези усилия, труд и стремежи ще бъде победата. Заради нея си струва да се потрудиш, макар и понякога да изглежда, че борбата е безцелна и тъмнината е безпросветна. Но това е илюзия на Майя, тъй като Светлината побежда винаги.

1961 г. 309. (М. А. Й.). Общуването с мисъл е най-трудното. То е трудно с това, че често е напълно невъзможно да различиш своята мисъл от мисълта, изпратена от Нас. При пълно сливане на съзнанията няма необходимост от това, тъй като нашите мисли се сливат в едно русло. Но при разминаване на съзнанията е лесно да се приемат своите мисли за Наши. Затова и толкова много се говори за единение в духа и отричане от себе си. Вместо да носиш при Нас своето е по-добре, оставяйки своето в подножието, да вървиш след Нашето без багаж. И тогава вече може лесно и свободно да се взема само Нашето. При обикновените хора цялото съзнание е изпълнено само със своето, а при Нашите – с Нашето, но в пряка зависимост от степента на самоотричане и способността за него. Не е възможно да служиш на двама господари без ущърб за единия от тях. Да служиш на себе си и на Владиката също не може: или на себе си, или на Владиката – както реши духът. Всяко преодоляване на себе си или на външните препятствия в себе си ще бъде знак за служене на Владиката. Така и можете да запомните – победа в Името на Владиката и заради Него. Заради себе си може да победиш един или два пъти, а после импулсът ще отслабне, но заради Този, Който невидимо винаги Присъства с нас, заради Него, принасяйки

Му тези знаци на любов, може да се трудиш без сметки и без да отпускаш ръце. В тази любов, принасяща плодовете на всекидневния труд, ще се състои и служенето на Светлината. Тя ще даде сили да се върви до края, до победата. Затова и тя се нарича Любов – Победителка.

1961 г. 310. (М. А. Й.). С моето заминаване нищо не се промени. Който общуваше с мен и ми беше близък в духа, той ми остана близък. А моите писма се замениха от моите мисли. А тъй като в моите писма бяха също моите мисли, то по същество никакви промени не настъпиха. Имаше само надежда да се срещнем в тяло. Но ще се срещнем в тънки тела, така че и тази надежда е възможно да запазим в себе си. Близостта на земния план не се осъществява винаги, но в Надземния Свят тя зависи от чисто духовни условия. Който иска да пребъде с отците, той с тях и ще пребъде, а който иска да е с Нас, той ще бъде при Нас. Основата на тази близост се залага още на земята, а там само продължава и се осъществява утвърденото по-рано. Останалите сами не са самотни и не са изоставени. Ние сме с тях в нашите стремежи и мисли. И нощем Ние учим, а денем те жънат плодовете на нощното учение. И тогава мислите, внушени от Нас, се изливат свободно и широко в техните съзнания, устремени с всички сили към Нас. Получава се животворен обмен. Наричаме го огнен. И тогава техният дух усеща пулсацията на живота и тогава той е устремен и огънят пламти в сърцето му.

1961 г. 311. (7 октомври). Сине Мой, днес ще засегнем въпроса за превъплъщенията и ще го задълбочим. Страните на елмаза се шлифват, иначе той няма да стане брилянт и няма да даде огънове. Всяко превъплъщение има за цел шлифването на определена страна. Ако то не приключи в даденото въплъщение, урокът се повтаря отново. Тялото трябва да бъде съвършено, за да прояви всички особености на духа. Но тялото носи в себе си наследственост и много особености на земните родители, и няма такива тела, които да съответстват идеално на въплъщаващия се дух. На духа, особено на високия и развит дух, е тясно в своята обвивка, тъй като той не може да изрази в нея всички свои натрупвания. Гениалният музикант в следващия си живот в ново тяло вече няма да бъде такъв, и за целите на всестранното развитие на неговата същност това не е и нужно, тъй като в него трябва да се проявят и да се усъвършенстват нови свойства на неговата природа. Става дума за обикновените хора. Великите духове държат нишките на Закона в свои ръце и сами избират за себе си своите физически обвивки. Волята на въплътения се дух в значителна степен влияе и може да влияе на състава и особеностите на плътното тяло, но в известни граници. Правилно е отбелязано, че гърбавия само гробът ще изправи, тоест че волево гърбицата не може да се изправи, както и да се прибави

към ръста или да се измени цветът на косите или очите. В много отношения може да се влияе и въздейства на своето тяло, но само в пределите, поставени на човека от природата. Възможно е да се седи върху водата, възможно е издигане във въздуха, възможно е да се ходи по огъня, възможно е да се четат мисли и да се излиза в тънкото тяло, но е невъзможно отново да израснат зъби. Затова всички възможности пред човека се съдържат в пределите на Закона. А във всяко дадено тяло те, освен това, са ограничени от възможностите именно на даденото тяло. Само отхвърляйки го човек е в състояние да осъзнае своите натрупвания, направени в предишните животи. Когато духът взема своята еволюция в свои ръце, то задачата на всяко въплъщение става за него повече или по-малко ясна и той може да направи изключително много и да постигне много усъвършенствайки се и развивайки се по направленията, които са били предвиден при даденото негово въплъщение и в съответствие с които му е било дадено именно такова тяло и именно такива условия. Волята може да направи много, но също в известни предели. Безпределна и неограничена от нищо е само сферата на мисълта. Затова в областта на мисълта са възможни неограничени достижения. Те са възможни и в областта на развиването на много качества. Сферата на духа е извън обичайните рамки. И когато енергиите на човека се устремяват в областта на духа, тялото не може да служи като препятствие. Ограниченията засягат физическата сфера. Когато на хората е било Казвано да станат свършени подобно на висшия идеал, който те са могли да си представят, това Указание се е отнасяло за обикновените хора и се е утвърждавала възможността за подобно усъвършенстване. И когато се Казва, че сега всичко е възможно, се има предвид възможността за възход на духа и утвърждаване на необходимите за това качества. И когато е било Казано, че човек не може да прибави към ръста си нито един лакът, с тези думи са се Подчертавали ограниченията на физическото тяло и невъзможността те да се преодолеят. Някога и някъде всичко ще бъде достижимо, но не сега, не в тази раса и даже не в този Кръг. Веригата от Кръгове неотклонно води човека към всепостижимост, при което всеки Кръг поставя пред човека свои определени задачи, когато трябва да бъдат развити едни или други обвивки на човека или тяло, или други особености на неговия микрокосмос. По същия начин и всяко въплъщение поставя пред всеки човек определена цел. Тази цел може да се нарече предназначение на човека в дадената обвивка. Да се разбере тя и да се следва ще бъде и правилното решение на живота.

1961 г. 312. (М. А. Й.). Редуването на вълните на съзнанието е неизбежно. "Развитото съзнание не остава без ритъм". Гледащият може да ги отбелязва, без да се отъждествява

с тези вълни. Съзерцаващият не може да бъде в същото време и съзерцаем, Гледащият – такъв като това, което наблюдава. Това разделяне на живота, протичащо вътре, на два полюса, на Съзерцаващ и съзерцавано, е необходимо за да отделим в себе си преходното от непреходното. При това всичко, което не е “Аз” се отнася към потока на преходното. Настроенията, мислите и чувствата – всички се колебаят и се променят постоянно, но някой непроменящ се и постоянен постоянно ги съзерцава, отбелязва и регистрира. Безмълвният Регистратор е именно това “Аз”, висшето “Аз” в човека, съществуващата в него душа на неговата душа, духът на неговия дух. Гледащият и това, което той гледа не могат да бъдат едно, иначе как би могла да се съхрани паметта за това, което е минало, което е прелетяло наблизко и даже се е забравило? Когато стане твърде тежко от външните земни условия и свързаните с тях мисли и чувства, сливайки се в духа с Гледащия може да се отделиш от тях, да се отдалечиш и да застанеш настрани, и да гледаш на себе си и на всичко ставащо с теб както зрителят в киното гледа на филма, даващ му илюзия на момента. Така висшето “Аз” може да се отделя от низшите му обвивки.

1961 г. 313. (8 октомври). Сине Мой, картината на земния живот, отпечатана от човека в пространството, представлява само част от лентата, протегната от безкрайното минало към бъдещето. Към тази лента се присъединяват и картините от Надземния Свят. Тъканта е изключително сложна. Много нишки са вплетени в нея и се вплитат ежесекундно. Човекът може да се нарече тъкач на картината на живота. При всяко възплъщение на него му се дават твърди рамки, а между тях е канавата, върху която се бродира картината вече по волята на човека. Рамките са тялото и неговите особености, канавата – другите кармични условия, които се поставят от Владиците на Кармата, а по-нататък е вече сферата на дейност на свободната воля на човека. Тази сфера е толкова по-широка, колкото по-висок е духът и колкото по-съзнателно той ръководи себе си и своя живот. Но кармичните рамки, макар и да се разширяват, все пак си остават в един или друг вид. Ако е трудно да се разширят пределите на плътната Карма, то Надземната Карма е по-пластична. И тя се твори на земята по волята на възплътения дух. Външно физическото тяло е невъзможно да се измени, но вътрешно неговата материя може или да загрубее, или да се изтънчи. Освен това вътрешният живот, както и външният, налагат върху физическото тяло своя отпечатък в хода на годините, обезобразявайки даже лицето или правейки го по-благообразно. Не може да се прибави ръст, но е възможно и физическият облик да се измени в известни предели. Другите проводници са по-пластични и се обезобразяват или стават по-

прекрасни под въздействието на съответни мисли и чувства. Дори лицето на човека може да свети под влияние на мисли, съзвучни на Светлината. Безпокойството и боязънта обикновено се отразяват на лицето и в очите, а също и всички други чувства. Лицата на хората тъмнеят и светлеят в зависимост от качествата на мислите. Сферата на проява на свободната воля на човека е много широка, макар и да изглежда, че кармичните рамки ограничават неговата свобода. Но Кармата не е тъмничар, а освободител. Кармата се превръща в тъмничар само за духа, вървящ срещу еволюцията, а за тези, които вървят в крак с нея, Кармата служи като крила за подема или стъпала от стълбата на преодоляването, водеща нагоре. Кармата е универсална. Дори Всеки от Планетните Духове има своя Карма. Съпътствани от нея, Те са се издигнали по Стълбата на Светлината и Живота. Когато човек взема своята еволюция в свои ръце, Кармата става негова помощничка и изпълнителка на неговата воля. Когато волята на възходящия дух се слива с Космическата Воля, Енергиите на Кармата се съчетават в пълна хармония с волята на Водещия и с волята на човека. И тогава с пълно съзнание той казва: Да бъде Твоята воля, Владико!

1961 г. 314. (М. А. Й.). Ще отбележим паметния ден с ново задълбочаване разбирането на ролята на Владиката и Неговото влияние върху течението на планетната съдба. Общочовешките мисли, както и мислите на отделни хора са или от тъмнината, или от Светлината. Мислите на Светлината са от Владичите на Светлината. Те водят света и направляват течението на Еволюцията на човечеството. Тези, които ги приемат и вървят след тях – те са строители на живота и борци за Еволюцията. Те са изпълнители на Космическата Воля или Волята на Отца, Волята Божия, както беше прието да се говори по-рано. Работата не е в думите, а в следването на Законите на Еволюцията. Всичко това, което по своята същност е еволюционно и движи света и човечеството напред, издигайки го на нови стъпала от стълбата на живота – всичко това е благо, независимо от това вярват ли хората в Небесния Отец, Чиято Воля, тоест Космическата Воля те изпълняват. Но тези, които повтарят ежечасно Името Божие, а вървят срещу Еволюцията и нейните изисквания, те са служители на тъмнината, под каквито и наименования да се прикриват и към каквито и вярвания и църкви да принадлежат. Човешките думи и названия нямат никакво значение за Еволюцията, ако те вървят против нея. За Владичите са важни не думите, а делата и мнозина, считащи себе си за вярващи се оказват в лагера на противниците на Еволюцията, в лагера на враговете на Светлината, в лагера на служителите на тъмнината. Сега разделението на човечеството върви по светлосянката, привичните представи се рушат и много неща променят своя лик. Строителите на Новия Свят, строителите

на Новите Стъпала на Еволюцията са със Светлината, както и да наричат себе си. Помощта на Йерархията на Светлината и победата над тъмнината е за тях. Старият свят, обгърнат от тъмнината, ще си отиде поразен, Новият Свят идва на смяна и с него и строителите на новия живот и Новия Свят. Новият Свят ще победи, тъй като той върви в съгласие с нерушимите Закони на Еволюцията на Живота.

1961 г. 315. (9 октомври). Камъкът на вечната основа на живота – от него не може да се избяга. За него може да се забрави, но тогава си отива и вечният живот, тоест животът във Вечността и в Безпределността. Този, който е изградил своето мислене върху Камъка на вечната основа, се осъзнава като вечно живеещ в Безпределността. Всичко преминава, но не това, върху което се гради битието на човека. Сред мяркащите се дни и нощи на обикновеното съществуване Камъкът е като скала сред бурния поток. Вълните идват и вълните си отиват, но той остава навеки. Съзнанието може да се съчетае с всяка вълна, потапяйки се в нея, но може и да излезе от вълните и да застане върху нерушимата твърд на основата. Изборът зависи от духа и от това накъде е устремен лъчът на съзнанието. Съзнанието е подобно на лъч светлина, тъй като осветява това, към което е насочено. В каквото се потапя съзнанието, с него и обкръжава себе си. Океанът на мисълта е безграничен, неговите дълбочини и слоеве са различни, и е широк безпределният простор. Океанът на Космическата Мисъл няма предели. Потапяйки се в него с устремената мисъл и пронизвайки вълнистата му повърхност съзнанието прониква до тези дълбини, където не помръдва нищо и тогава диханието на вечността се докосва до него със своя огнен ритъм. Водата е само символ на средата, в която се отразява всичко, това са Великите Води, където е бил заченат животът.

1961 г. 316. (М. А. Й.). Понякога може да изглежда, че всички усилия са напразни, че няма нищо и няма никого, даже Тези, Които са Призовали. Но това е илюзия на Майя и това усещане е неизбежно, явявайки се един вид реакция на моментите на подем. В тези периоди трябва да се мисли за това, че пралаите на съзнанието неизбежно съпътстват ритъма и минутите, когато душата скърби смъртно, предшестват полетите. Ако тази скръб носи личен характер, то тази илюзия е особено опасна, ако пък – свръхличен и световен, то това усещане ще бъде товарът на Атлас, вдигнал Земята. Великите Духове носят върху себе си бремето на земята. Това е също стъпало на издигналото се към Светлината съзнание. Така също и вълните на тъга са неизбежни, тъй като беше Казано, че “в света ще имате скръб”. Но и през това трябва да се премине. Трябва да се премине през всичко, тъй като само така може да се достигне до Владиката.

1961 г. 317. (10 октомври). Сине Мой, плодородността на мисълта е следствие на единението. Колкото по-дълбоко и по-непрекъснато е то, толкова мисълта е по-богата. Синтезът също ще даде нови мисли, тъй като обобщаването дори на две ще роди трета. Освен това течението на съзвучната мисъл зависи от предварителната настройка на съзнанието. Преди запис е добре да се предпрати мисъл за желаното ѝ направление: все едно че се дава задача да се освети представения проблем. При това действа магнетизмът на устремената мисъл, която, привличайки ги към себе си, извлича от пространството съзвучните ѝ елементи. Можете да извършвате опити с привличането на мисли. Това явление не трябва да се разглежда като някакво чудо или невъзможност. Законът на мисълта е прост: тя расте, ако съзнанието се съсредоточи върху нея за известно време. Колкото по-продължително и упорито е съсредоточаването, толкова по-силен е и растежът. Не е чудо, а действие на закона, когато растящите мисли за зло завличат своя породител в бездната. Колко чудовищни извращения се създават от растящата мисъл, наслояваща един образ след друг. Те хранят съзнанието, на свой ред съзнанието храни тях и кълбото от тези тъмни сплитове се увеличава като снежна топка. Същият този закон е приложим и към мислите от Светлината. Те също могат да нарастват, устремявайки съзнанието към тях. Това е обикновеният път на растеж. Но когато е установен контакт с Учителя на Светлината и е утвърден ритъм, новите постъпления от мисли стават подобни на струя от непресъхващ извор, от който може да се черпи винаги. Възможно е да обкръжиш себе си със сиянието на светлоносни мисли и да пребиваваш в тях, без да се отвличаш настрана. Много отвличащо има около човека, много се подхвърля преднамерено от тъмната ръка, много препятствия и много камъни има по пътя. Няма път без тръни. Условието е едно – да се върви, да се върви, да се върви независимо от всичко, да се върви при всички условия и при всяко обкръжение. Всички условия служат само като стъпала за непреклонността на волята, вървяща към Светлината. Когато пътят е решен необратимо, вече нищо не може да спре. Когато се роди разбирането на това, че всяка грешка учи на нещо и може да бъде използвана за целите на възхода, се научаваме да се усмихваме на грешките. За глупавия грешките са безполезни, за умния грешките са като водата за колелото на мелничаря. Когато без изключение всичко: и тъмните, и светлите сили започва да служи на човека, тогава и грешките са нищо. Затова нека да укрепва силата на решението да се върви докрай, без да се спираш пред нищо и тогава далечната цел ще бъде достижима.

1961 г. 318. (М. А. Й.). Помощта, оказвана в духа, е ефективна само тогава, когато поне в известна степен насища устрема на обръщания се за помощ човек. Именно помощта

трябва да прозвучи в хармония с надеждите на обръщащия се. Съзнанието често живее с надеждата и е движено от нея, независимо от това дали се осъществяват тези надежди или не. И ако те не са се осъществили, но са помогнали на човека в трудния период от живота, те са изпълнили своето предназначение. И съвсем не е нужно думите за утешение или подкрепа непременно да съответстват на това, което ще бъде, но е нужно те да дадат сили да се движиш по-нататък и да преживееш това, което тежи на съзнанието. Ако нещо доведе до целта и стане вече ненужно, то все пак е изпълнило своето предназначение. В очакване на повторното идване на Спасителя много Негови последователи са преживели светлоносно, носейки високо своя светилник. И това, че техните надежди не са се сбъднали не им е попретило да бъдат герои до края. Умейте да дадете на хората духовно това, което иска техният дух, давайки им надежда и поддържайки техния устрем към Светлината. Дайте според тяхното съзнание, според тяхното разбиране и очакванията им.

1961 г. 319. (11 октомври). Самотата е едно от най-трудните изпитания. Отшелниците – йоги в далечните планини прекарват дълги години в пълно уединение. Те знаят, че самота няма и че когато изчезне завесата на плътния свят изчезва и илюзията за самота. Обкръжени сме от Невидимия Свят: той е тук, около нас и неговите обитатели могат да влизат и влизат в общуване с тези, които са изтънчили своите чувства и които могат да виждат и чуват извън пределите на физическия свят. Затова самотата е твърде относително понятие. То е непоносимо за тези, които са глухи и слепи вътрешно, но за прозрелите тя се заменя с ярък и напрегнат живот в сферите на Надземния Свят. Това и ще бъде явлението когато се казва, че човек е взет жив на Небето. Но невинаги това е Небето, медиумът също се взема, но не на Небето, а в тези слоеве, които съответстват на нивото на неговата същност и стъпалото, което той е достигнал. Човек вижда и чува според съзнанието. Отворените центрове показват висока степен на достижение, когато съзнанието може да се докосне до много явления от свръхличен порядък. Личното е синоним на ограничено от малкия кръг интереси на личността. Свръхличното вече засяга явления, намиращи се извън пределите на егото и не е свързано с него. Тежестта на самотата се разрушава от мисълта за Общото Благо, на което служи разбилото оковите на личността съзнание. Докато веригите на егото са надянати на съзнанието, не може да се излезе в пространствения Океан на Световната Мисъл. Личното и космичното не могат да съжителстват. Космичното се съчетава със свръхличното и тогава самота няма.

1961 г. 320. (М. А. Й.). Мисленето за себе си е едно от най-тежките препятствия на познанието за живота и човека. Трудно е да проникнеш в чуждото съзнание и да го постигнеш,

когато пред очите е само своята личност и нейните интереси. Себелюбието като пелена от мъгла покрива възможността за познание. Всяко познание изисква някаква степен на отричане от себе си. Познанието внася тези изисквания, задълбочава ги, разширява ги и ги прави безусловни. Може да се каже: отвърни се от себе си, ако искаш да влезеш в областта на Съкровеното Знание. Егото не го допуска и то не се съчетава с неговата Светлина. Всеки ден ни дава възможности да помислим не за себе си, а за другите и в съжденията си за проявите на живота да изхождаме не от себе си, а от отправната точка на свръхличната мисъл. Егото мисли от своя гледна точка и прилага всичко само към себе си. Колко трудно е с хората, при които „аз“ не слиза от техния език и колко е безинтересно. Те са свързани и затворени само със себе си. Кръгът на егото може в своето крайно изражение да се ограничи до главичка на топлийка. Няма по-страшни и здрави вериги, свързващи свободата на духа. Ето го него, най-страшният враг на човека – егоизмът на неговата малка личност, желаеща всичко за себе си, способна да мисли само за себе си и във всичко да изхожда от себе си, от своите егоистични цели и интереси. Да разбереш това и да се бориш с него значи да стъпиш върху пътя за освобождаване от най-тежкото робство, което съществува на Земята.

1961 г. 321. (12 октомври). Трептенето на сърцето при затваряне на тока на Общуването е твърде характерно усещане. То показва, че сърцето е подало вест за Общуването, докато мозъкът още не е осъзнал това. Сред обичайните делници тези знаци ще бъдат просвети към необичайното. Обичайното и необичайното се борят в съзнанието за утвърждаване. Светлината е необичайна за огромното болшинство от хората и, срещайки се с необичайността, хората или я отричат или се борят срещу нея. Последното е вече по-лошо, тъй като означава активно зло, вървящо срещу Светлината. Много са вървящите против нея. Много са несъзнателните помощници на тъмнината. Особено опасни са съзнателните. Те няма да изпуснат и най-малката възможност да изгасят Светлината, която за тях е непоносима. Силата на Светлината е в това, че при съприкосновение с тъмнината тя я разсейва подобно на светилник, внесен в тъмно помещение. И тъмнината е безсилна да ѝ противостои, докато самият светилник гори. Затова всички усилия на тъмните се насочват към светилника, за да повредят именно него и да погасят неговия огън. Ето защо угасяването на пламъка на духа е недопустимо при никакви обстоятелства. Никакви причини не могат да оправдаят това бедствие. Това бедствие не е лично, а пространствено, тъй като всеки носител на огъня служи на пространството. Поддържането на пламъка на духа е първо задължение на служителя на Светлината. Това е задължение от

свръхличен порядък и то засяга силно сферите, обкръжаващи човека и всички, с които влиза в съприкосновение сърцето, носещо огън. Чрез това Велико Действие се достига и стъпалото на свръхличен живот, когато вече не заради себе си и не за себе си, а заради другите и в Името на Владиката не се допуска угасяване на Светлината. Това именно ще бъде Великото Служене, това и ще бъде победа над егоизма и личното начало в себе си. Ако по-рано това не се е осъзнавало напълно, то сега свръхлично-пространственото задължение за поддържане пламъка на духа ще бъде знак за утвърждаване на свръхличното начало в себе си и знак за победата над низшите обвивки, явяващи се цитадела на егото и разсадник на астралните емоции. Подвигът на носенето на Огнената Чаша се извършва в Името на Владиката и цялото човечество. То изисква истински героизъм на духа, тъй като тъмнината е голяма, макар и безсилна да убие запаленото от подвига сърце.

1961 г. 322. (М. А. Й.). Нека всяка крачка по Пътя да бъде отбелязана с победа. Не трябва, не трябва да се прегъвате пред нищо и да отстъпвате пред нищо. Не много усилия още и още, и – победа! Не е мъдро да отстъпиш преди момента на победата. Победата ще дойде непременно, ако е проявено постоянство и несломимост. Тайната на постигане на победата е в това, че трябва да се преодолява не нещо външно, а самия себе си. А същността на тази победа винаги се заключава в това, че пламъкът на сърцето остава винаги неугасим под вихрите на всевъзможни въздействия, откъдето и да идват те и колкото и да са силни. Ще ограничим разбирането и представата за победата до нейната същност, за да не разпиляваме силите за ненужното и маловажното и за да ги съсредоточим във фокуса за прилагане на главното направление. Такъв фокус за прилагане на всички сили на духа ще бъде поддържането на огъня на сърцето, угасяването на който ще означава поражение от тъмнината. Да се съхрани този пламък независимо от всичко ще бъде и победа над тъмнината, но преди всичко – над самия себе си. И в това е служенето на Светлината и подвигът на самоотвержеността и отричането от себе си и съблюдаване на условията за следване на Владиката, Който Каза: „Отвърни се от себе си и Ме следвай”.

1961 г. 323. (13 октомври). Много неплътни явления постоянно се случват наоколо, но те трябва да се забележат. Затова се изисква да се спазят условията: наблюдателност, непредубеденост и отворено око. Смятат, че Тънкият Свят се проявява в редица необичайни свръхчувствени възприятия, докато в същото време невидимото и нечуваемото утвърждава себе си в това, което е видимо и чуваемо. Тъй като видимото е аспект или другата страна на невидимото, а чуваемото – на това, което не се чува. Това се отнася също и за всички останали органи на

чувствата. Даже и самите тези органи са двойствени, по-вярно тройствени, петорни и седморни в зависимост от това, в какъв проводник се проявява съзнанието. За всеки план, на който живее човек, функционират и съответстващите му органи на чувствата. Разделяйки се с физическото тяло, човек не се лишава от способността да вижда и чува, да мирише, осезава и да усеща вкус. След освобождаване от тънкото тяло всички негови чувства, претворени, остават с него. Тяхното изтънчване и претворяване продължава и по-нагоре, и неговата Безсмъртна Триада притежава всичките, само че още по-изтънчени и обогатени с шестото чувство, което се нарича чувствознание. Впрочем това чувство се проявява в човека и във физическото тяло, когато той е на земята, само че човек рядко се отнася към него съзнателно и рядко го използва. Условията наблюдателност, непредубеденост и откритост се отнасят също и към чувствознанието, давайки му възможност да се развива и изтънчва. Принципът за развиване на мускулите с упражнения се прилага също и тук. Всичко се развива и изтънчва с внедряване в живота, с прилагане, използване и постоянно упражняване. Маса тънки впечатления непрекъснато нахлуват в съзнанието, но хората не искат да ги забелязват. Ще ги нарекат фантазия, истерия, плод на разстроени нерви. Ще ги нарекат с каквото и да е, стига само да лишат себе си от способността за чувствознание и останалите възприятия на изтънчените органи на чувствата. В съзнанието често проникват тънки миризми, зрителни впечатления, думи и цели фрази, но не им се обръща внимание, възможността за това се отрича и те потъват в потока от обичайни плътни възприятия. Например чувствознанието обикновено винаги се проявява при среща с други хора. Сърцето мигновено отбелязва реагира на съприкосновението с чуждата аура. Това усещане може да бъде приятно или неприятно, светло или помрачено, пораждащо радост или печал, покой или безпокойство. Тази реакция ще бъде много забележима и определена ако ѝ се отдели поне половината от вниманието, което се отделя на думите на събеседника. Но няма време за това, тъй като човекът е изпълнен със себе си, със своите мисли, с желанието да се изкаже сам, да утвърди себе си, да прояви своето его, често с ненужни словоизлияния. Но ако потушите себе си и вътрешно се съсредоточите върху събеседника, опитвайки се да отбележите своите вътрешни усещания и възприятия, то тънките чувства незабавно ще отбележат цял ред впечатления, обикновено изплъзващи се от вниманието, а затова и преминаващи безследно покрай съзнанието. Светът остава все същият, възприятията са все същите, но разширени, изтънчени, задълбочени и обогатени с тънки чувства. И събеседникът си остава все същият, но неговият образ се допълва със скритото дотогава вътрешно съдържание на

вътрешната същност на човека. Дори и ако се вземе обикновена дума и, отхвърляйки външното ѝ покривало, да се усети вътрешното ѝ съдържание, тоналност и мотив или причината, извикала я за живот, то и човешките думи ще започнат да се разбират по друг начин. Човекът се постига вътрешно, а не външно, не по думите, но за това трябва да умеете да наблюдавате, а главно да се отвърнете напълно от себе си в тези моменти. Именно отричането от себе си, от своя вътрешен свят, от своите мисли, съждения и емоции се изисква за тази тънка наблюдателност. Колко най-интересни опити над тънките възприятия и чувствознанието можеш да проведеш в течение на деня и да обогатиш своите познания! Но трябва да се отделиш от себе си. Дори думите на събеседника няма да разбереш, ако си зает само със себе си. Егото лежи като огромен дънер върху пътя, върху тясната пътека на познанието на живота. Можете да се учите винаги и навсякъде и земното пребиваване дава много широки възможности за това. Животът е школа, ученето в която не се прекратява никога.

1961 г. 324. (М. А. Й.). Да се уча, да се уча, да се уча – такъв е лозунгът на ученика. Обърнете внимание на самата дума „ученик“, която се присвоява на този, който върви след Владиката. И първото задължение на ученика е да се учи. Колко богат е светът, колко поучително е всичко, което се случва в него и колко възможности се дават постоянно, за да се учите безкрай. Учението няма край нито в този, нито в Онзи свят. Трябва твърдо да се усвои положението, че човекът е вечен ученик, вечно учещ се във Великата Космическа Школа на живота. Това трябва да се запомни твърдо и завинаги. Някой мисли за сладката Амрита, за това че там, в Надземния Свят ще отдъхне и ще пребъде в пълен покой или безметежен, сладостен сън. Това не е вярно. Именно там, отхвърляйки тялото, можете да се учите особено активно и напрегнато, можете да се учите използвайки необикновените преимущества на тънкото съществуване. Тук са нужни хора и книги и много други допълнителни условия, а там – устременост и желание за знание, и готовност да се учиш безкрай. Можем да се порадваме за устремите към безкрайно познание, тъй като ще пожънат обилно плодовете на своите стремежи. Там устремената мисъл мигновено магнитно довежда до обекта на своя устрем и познаващият и познаваемото се сливат в едно. Там думите на Учителя: „Само се устремете и ще ви залее сиянието на Безпределността“ се претворяват в ярка, увличаща, насищаща духа със знание действителност и човек жъне богато от своите стремежи. Сферите на познание отварят широко своите врати за устремения към знание дух.

1961 г. 325. Удивляват се на символизма на древните Учения, докато в същото време целият съвременен живот се

ползва много широко от символите. Всяка дума е символ, всяко нейно изписване е символ. Цялата химия е построена върху символите на основната таблица на елементите. Заобиколени сме от символизъм от всички страни и виждаме не вещите в себе си, а техните символи. А нима и усмивката на човека не е символ или изражение на тези чувства, които са скрити зад нея? Нима всеки чертеж не е символ? По този начин човекът е обкръжен със символи и сам той представлява символ или външна форма на това най-дълбоко съдържание, което е затворено в него. Идеята, докато тя не е изразена в символи, предаващи нейното съдържание, е недостъпна за обикновения човек. Символите на думите в книгите на великите писатели предават картината на живота на хората дотолкова ярко, цветисто и реално, че цели негови картини преминават пред третото око на читателя. Гледате изписани думи, бои, хартия и букви, а виждате нещо съвършено извънплътно, затворено в тях именно благодарение на техния символизъм. От символиката няма къде да се избяга, трябва само непрестанно да се учите как под външната нейна форма да съумеете да виждате възможно по-пълно и по-дълбоко предаваното чрез тези символи съдържание.

1961 г. 326. (14 октомври). Да! Да! Да! Утвърждаването на явлението в съзнанието е най-близкият подход към него. Да се утвърждава очевидността не е трудно, тъй като тя е пред очите, но да се стремиш да виждаш действителността, когато очевидността заслепява очите, ще бъде откриване на нови пътища на познание. Всичко видимо има своята основа или корен в невидимото, малка част от който се явява то. Да се видят двата полюса на явлението с физическите органи на чувствата е невъзможно. Нужно е биполярно зрение, когато действа вече третото око. Сферата на неговото приложение е много обширна. Всичко, което си представя човек пред своето вътрешно око, всички картини, които му се представят от неговата памет, всичко, което той запомня от видяното в обкръжаващия го свят, всичко това се намира в областта на виждането на третото око. Домът е отдавна разрушен или изгорял, но паметта извиква на екрана на съзнанието неговия ярък и цветист образ. Този образ вече не е в областта на плътния свят, а на Тънкия, както и съдържанието на която и да е книга, скрито зад символите на напечатаните букви. Никакъв микроскоп или химически анализ няма да открие почти живите образи на героите на Шекспир върху страниците на неговите напечатани книги, тъй като те са създадени от неговия творчески гений на плана на физическата видимост и са отпечатани само с помощта на символи. Невидимият Свят е дотолкова тясно преплетен и свързан с видимия, че е невъзможно да се установи границата. Считат мисълта, предавана от човешкия глас, за явление от материален

порядък, изпускайки от внимание обстоятелството, че думите са само единствено символи или външни покривала, обличащи нейната същност. Нежеланието да се анализира явлението пречи да се види, че обичайната видимост се допълва от човека със сложен и почти мигновен процес на автоматично мислене, зад който стоят дълги години на опитно познаване. Виждайки сълзи човек вече знае, че зад тях се крие мъка, а зад усмивката-радост и зад следствието-породилата го причина. Мъдрият се стреми да види под външната форма нейното съдържание, а зад следствието-неговата причина. Обикновено действията на човека малко се съобразяват със закона за причините и следствията, докато в същото време действията на йога винаги са строго обмислени и под контрол, тъй като той знае, че всеки миг твори нови причини и се стреми към това те да бъдат в пълна хармония с Етиката на Учението на Живота. За мъдрия всички явления от неговия живот са само следствия от съзнателно породените от него причини.

1961 г. 327. (М. А. Й.). Дори и машините се нуждаят от отдиш, толкова повече сложният психически апарат на човека. Затова ако съзнанието замлъква, то не трябва да се принуждава. Ще мине известно време и възприеманата от пространството мисъл отново ще потече свободно.

1961 г. 328. (15 октомври). Сине Мой, Моята Близост е проявата на щастие. Нейната яснота се колебае в зависимост от състоянието на съзнанието, но може да бъде усетена винаги при известно напрежение и съсредоточаване. Трябва твърдо да се запомни, че вратите са винаги отворени към Моя Свят, но да влезете трябва сами. Отвореността и достъпността на Висшия Свят не може да бъде отнета от този, който се е устремил към него, освен от самия устремил се. Постоянството се проявява във вълните на редуване на ритъма. Трябва да се знае, че колебанието на вълните и тяхната смяна не е неустойчивост на духа или негово падение, а проява на ритъма. Без редуване и ритъм застоят е неизбежен. Еднообразието предизвиква умора, а монотонността – отпадналост. Ритъмът е условие за възход и развитото съзнание не остава без ритъм. Тези вълни на ритъма на съзнанието трябва да се посрещнат напълно спокойно, без да се помрачаваш и да се огорчаваш от временното затихване на огненото напрежение, след което неизменно следва нов подем и ново напрежение на огньовете на духа. Трябва добре да познавате законите за развитие на съзнанието, за да изпитвате по-пълно доверие към Водещата Ръка на Учителя на Светлината. Ще Преведа невредимо през всичко. Но дръжте здраво Ръката. Нека зоркостта да не отслабва. Тя е нужна за състоянието на постоянно напрежение. Огньовете на духа се напрягат. Доктрината на напрежението е най-жизнената. Следя грижливо и зорко Нашите плувци и се

Радвам, Виждайки колко са безстрашни сред най-превратните условия. И Моят Лъч е с тях.

1961 г. 329. (М. А. Й.). Виждам и зная, и отново казвам: скъпи, дръжте се. Не може да има лекота там, където целта е утвърждаване на Светлината, където е запален пламъкът на подвига. Вие не сте сами – и в земния свят и в Надземния има много духове, борещи се срещу тъмнината в лагера на Светлината. Признакът на война на Светлината е един – Светлината, горяща в сърцето. Да бъде пренесена тя през живота неугасена и ненамалена, но нараснала по сила ще бъде подвиг на земния живот.

1961 г. 330. Силата на Учителя се проявява в спокойствието. Всеки миг дава възможност за прилагане на Учението в живота. Мисълта е проява на истинско щастие. Измененията на външните условия на живот са нужни за придвижване на съзнанието. Учителят е на стража винаги да Прояви нужната Помощ. Няма да Остава вървящия след Мен. Твърдостта е форма на проява на пламъка на духа. Светлината не се съчетава с тъмнината, Висшето – с низшето. Тишината на мълчанието не може да е безгласна. Невидимото Учение се излива непрестанно. Огньовете на духа не могат да се проявят в суетливост, безпокойство и страх. Когато земното звучи, Висшето замлъква. Измъчвани сте от обстоятелствата, за да се утвърди властта на духа над тях. Дошлия при Мен с Мен и ще пребъде. Обременяването с обстоятелства е цената за възхода на духа. Самотата е стъпало за израстване на духа. Моята Близост или отдалеченост се обуславя от състоянията на съзнанието. Моят Глас се чува в мълчание. Ще Дойда, но чакайте нечакано. Носейки Огнената Чаша не я разплисквайте. Мили Мои, верността и предаността се утвърждават в живота. Горко на носещите страдание на хората. Лъчът постоянно е над вас, но степента на неговото осъзнаване зависи от желанието и степента на готовност на духа. Където е любовта, там е и сърцето, там е и съзнанието. Исканият получава.

1961 г. 331. (16 октомври). Огнените енергии на духа са неизчерпаеми, когато са призовани. Те са тясно свързани с мисълта. Мисълта отваря ключалките на психическата енергия. Тя изисква осъзнаване. Великият Затворник се пуска на свобода. Никакво насилие над нея не постига целта. Никакви измъчени усилия не могат да я заставят да действа. Тихата, безгласна мисъл, насочвайки тази енергия и поставяйки ѝ известна задача, вече ѝ предоставя пълна свобода на действие, без да се намесва в този процес и не нарушавайки го нито с нетърпение, нито със съмнения, нито с колебания, нито с напомняне. Дава се ясна, определена, окончателна задача, имаща предвид крайния резултат или целта на поръчението и при условие на пълна

съгласуваност на центровете и на целия апарат на човека. Проявеният еднорог е най-добрият символ на съгласуваното действие на цялото съзнание. Разбира се, нужна е известна степен на съсредоточеност на мисълта и волята. Волята събира енергията във фокус и я съсредоточава върху мислената форма на крайния резултат. Но когато тази форма е освободена в пространството за самостоятелно действие в него, ролята на волята с това и приключва. Затворникът може да действа само на свобода, само не бидейки свързан с нищо. Спокойствието, увереността, непоколебимостта и познаването на това как действа законът, подпомагат този процес. Но удържането на изпратения образ в съзнанието е подобно на привързана птица – тя няма да може да лети свободно. Важен момент е създаването на образ на желания резултат и неговото изпращане в пространството за свободно изпълнение на поръчаната му задача. Ако не е постигнат резултат, той трябва да се повтори. Ритъмът на повторението ще бъде гаранция за успеха. Не трябва да се отстъпва пред никакви временни неуспехи. Резултат ще има, ако ритъмът е спазен. В случай на силна и упорита съпротива ритъмът трябва да се усили и формата на желаното следствие да се уточни, правейки я още по-отчетлива и определена. Неопределеността и неяснотата на желаното донася и неясни и неопределени следствия. Също и всяко съмнение или неувереност придават същите тези свойства и на изпратения в пространството образ. Заповедта не може да бъде колебаеща се, двойствена и неуверена, защото такъв ще бъде и резултатът от нейното изпълнение. Когато Затворникът е освободен, той вече знае сам как трябва да действа. Затова се и дава крайният резултат или образът на желаното следствие, а не способите на изпълнение. Действието на огнената енергия в пространството не може нито да се проследи, нито да се предвидят пътищата за изпълнение на задачата от нея. Но трябва да се знае твърдо, че поръчението ще бъде изпълнено точно, в съответствие с твърдостта и неизменността на заповедта.

1961 г. 332. Неизчерпаемостта на Съкровищницата на Пространствената Мисъл служи като гаранция на възможността за безпределно познание. Потапянето в Пространствения Океан на мисълта изисква умение и навик, а главно – изтънчване на възприемащия апарат. Глухият и слеп психически може с часове да стои, не възприемайки нито една мисъл. Птиците на мислите от далечни светове долитат там, където прозорецът е отворен за тях. Отвореността и готовността на съзнанието също са необходими, както и умението да се приеме далечната вест. Готовият и правилно настроен приемник на съзнанието би могъл да действа безотказно, ако не му пречеха своите собствени мисли, свързани с личното начало. При възприемането на пространствените мисли

личното и свръхличното мислене не се съчетават. Самоотричането тук е неизбежно, ако е резултатът е желан.

1961 г. 333. (М. А. Й.). Давам поръчение за помощ на близките. Трябва да се помогне. Правилно е да се мисли как бих постъпила аз и какво бих казала, ако се беше наложило на мен да окажа тази помощ. Възможно е в тези моменти сякаш да се сливаш с мен и да действаш сякаш с моята сила и мисъл. Това не е поробване, не е обсебване, а пълно сливане на съзнанията, вървящи по един и същи път към еднаква цел. Подготовката за това сливане на съзнанията беше достатъчно продължителна и трудна, а затова и резултатите няма да се забавят да се проявят. Близките много се нуждаят от тази помощ, а няма кой да помогне. И никой не ще може да го каже така, както бих го казала аз и както ще може този, който ми е много близък по дух. Поръчението се дава на най-близкия дух. Изпълнението на Поръчението ще задълбочи и заздравя нашата връзка. И силите и възможностите се проявяват само в действие. Необходими са действия за утвърждаване на огнената сила. Това също ще изисква известна степен на самоотричане. Самоотричането ще донесе радост от служенето на Светлината. Радостта от служенето сред безрадостните мрачини на живота ще бъде импулс да се върви до края.

1961 г. 334. (М. А. Й.). Много е тъмно и вашата светлина е особено ценна. Мнозина я погасиха, макар и да горяха. Колко позовани имаше и колко малко от тях останаха. Но колкото по-зле, толкова по-добре. Не са Ни нужни минувачи. Нека по-добре да има един или двама, но здраво стоящи, отколкото сто случайни хора. Званите са много, но избраните са малко. Винаги е било така. Но толкова по-здраво ще се обединим ние в духа, за да не може вече никога и нищо да ни раздели.

1961 г. 335. (17 октомври). Следите на преминатите животи са отпечатани в Чашата. Животът е непрекъснат и паметта за него се съхранява в Чашата, макар и съзнанието, обикновеното съзнание на човека и да не може да възстанови миналото в целия му обем и без прекъсване. В края на краищата същността на познанието се свежда до опознаването на самия себе си, тъй като в човека се съдържа всичко и всичко, което той опознава в момента на познание, става част от самия него. Човекът може да каже: Светът – това съм Аз. Но най-чудното в него – това е най-сложната и изисквана апаратура на неговия микрокосмос. Малко се мисли за творческите образи на мисълта, за това как, от какво, в какво и откъде се раждат образите на мисълта. Ако всичко е материя с различни степени на изтънчване, то значи и мисълта е материална, както впрочем са материални и всички, даже и най-височайшите прояви на живота. Материално значи съществуващо, тоест имащо битие. Хората ще трябва много

да помислят преди да разберат, че това, което не е облечено макар и с най-тънък вид материя, не съществува за съзнанието и няма проявено битие. Огненият Свят, Светът на Светлината е Висшето, което е достъпно за познание от човека. Много стъпала трябва да се преминат, преди да се достигне тази сфера. Трудността е в това, че пребиваването в него или докосването му изисква огненото тяло на човека да бъде вече в някаква степен оформено. Този процес е дълъг, но ускоряването му е възможно. Събуждането и запалването на центровете свидетелства вече за известно стъпало на този процес. Как да се запалят огньовете на духа? От незапомнени времена на хората са давани Указания за това какъв трябва да бъде нравственият облик на човека и какви качества на духа той трябва да възпита в себе си. Всички тези Указания, ако те са произлизали от Йерархията на Светлината, са имали предвид качествата на духа, представляващи тези рамки или условия, в които огньовете на духа са можели да се проявят и да се удържат дотогава, докато тези качества са се утвърждавали. Качествата са форми на проява на пламъка на духа и като такива имат значение не сами по себе си, а като носители на тези огньове. В своята скрита същност светът е огнен. И човекът също е огнено същество и всички процеси в него са от огъня. Даже обикновените закоренели привички не са нищо друго, освен кристални отлагания на огън. Затова не е удивително, че и качествата на духа също са явления от огнен порядък, само че за разлика от произнесената дума или астралния вихър огънят на утвърдените качества е устойчив. Устойчивостта и постоянството на качествата е устойчивост и постоянство на огньовете. Ако в това разбиране се вземат огньовете на любовта, предаността, твърдостта, мъжеството, устрема, безстрашието и огньовете на всички други качества, то може да се види, че отсъствието на качества означава и отсъствието на тези светли огньове и пълната невъзможност да се приближиш до осъзнаването на Огнения Свят. Затова утвърждаването на качествата ще бъде утвърждаване на стъпалата на огнената стълба на духа, водеща към Огнения Свят. Всяко усилие в това направление ще бъде крачка на приближаване към огнената цел. Огнените чувства ясновидство, ясночуване, ясноразбиране са основани на приотварянето на огнените центрове и се отличават от астралните чувства на медиума с това, че волята на човека владее своите огньове, докато медиумът се явява безволна жертва и проводник на енергиите на низшите слоеве, които той не умее да управлява, тъй като е лишен от тези качества на духа, които означават едни или други степени на овладяване на вътрешните огньове. Именно овладяването на своите огньове се има предвид, когато се говори за качествата на духа. Утвърждаването на качествата на духа и овладяването на техния пламък са понятия, неотделими едно от друго. Особено

убедителен пример за това е качеството самообладание, когато астралът е обуздан и всички негови прояви се намират под контрол. Аурата на човека и нейните излъчвания са също явления от огнен порядък. Аурата пламти от пламванията на бурните вихри на астрала. Да се управляват те значи да се овладеят низшите огньовете в себе си. Речта също е огнен процес. Всяка дума е огън. Фотографирането на тънките енергии ще покаже как всяка дума се съпровожда с пламване на огън, бягащ по нервната система и предизвикващ огнена реакция или въздействие преди всичко в собствената аура на говорещия. Да се обуздае многословието и да се утвърди контролът над всяка произнесена дума ще бъде победа и овладяване на огнената стихия в себе си. По този начин анализът на качествата на духа ще покаже тяхната огнена природа и ще освети пътя за овладяване стихията на огъня.

1961 г. 336. Пословицата „Думата е сребро, а мълчанието – злато“ показва дълбочината на народната мъдрост, запечатана в кратка формула. По пътя към овладяване на огнената мощ изпитанието на способността за съзнателно мълчание и утвърждаване контрола над речта е необходимо да се премине. Психическата енергия не може да бъде събирана, ако езикът бърби. Психическата енергия не може да се натрупва, ако ръцете и краката се размахват, ако така наречените нервни движения не са подчинени на контрола на волята. Всяко движение на тялото е огнено явление. Контролът над тях означава контрол над огъня. Затова съдържаността на речта, движенията и жестовите и всички чувства изобщо и всички проявени емоции и суровият контрол над тях ще бъде път на царствената йога. Човек утвърждава себе си като владика на своя микрокосмос и върви неотклонно към своята цел. Огнените центрове не могат да се събудят насила, тъй като опасността от тяхното преждевременно отваряне е огромна, но е възможно да подготвиш себе си за събуждане на центрoвете и пътят е през себе си и през овладяването на себе си.

1961 г. 337. (М. А. Й.). Всяко действие, извършено не за себе си, заради себе си, и за своите интереси, а заради другия и може би въпреки своите интереси, ще бъде стесняване на егоизма, намаляване и отслабване на низшето „аз“ и неговото обуздаване. Астралът се грижи само за себе си и е зает само със себе си. Откъсвайки своите мисли и действия от него съзнанието се научава да действа в свръхличната сфера. Астралът иска всичко само за себе си, а не за хората. И когато човек постъпва въпреки неговите интереси и неговите желания, победителят побеждава в себе си неудържимия астрал. Ако не го победиш, ако не утвърдиш своята власт над неговата материя, то такава няма да има и над материята на астралния план. Този, който е роб на

своята астрална обвивка, той ще бъде роб и на астралните условия и на теченията и на астралните вихри, когато се озове в оня свят. В астралния свят живеем и сега, когато сме в тялото, само че тялото пречи да се разбере подвластността на волята на въздействията на астралния свят. Обуздаването на астралната обвивка може да се нарече велика победа, която утвърждава степента на овладяване на съответните сили на астралния свят, тъй като победата над себе си означава победа над тях.

1961 г. 338. (М. А. Й.). Колко смут има в света и колко смут има във всяко непросветлено със знание съзнание! Каква обърканост и смесване на понятията, и пълно отсъствие на стройност в представите за най-нужното! Хората живеят в този хаос и с него напускат и земята, и се мятат тежко без кормило и платна по низшите слоеве на Надземния Свят. Но думите са безсилни и често е невъзможно да се помогне. Но там, където почукат, там помощта нека да бъде готова. Понякога тя е по-нужна от въздуха и от храната.

1961 г. 339. (18 октомври). Сине Мой, всеки миг от времето приближава бъдещето, всеки миг устремява към него. Настояще няма, има само момент на прехода от миналото в бъдещето. Утрешният ден още не е настъпил – това е бъдещето, но мисълта за него, както и всяка мисъл за бъдещето, набелязвайки в това бъдеще редица действия и планирайки го, прави това бъдеще сякаш минало, тъй като мисълта за бъдещето, потапяйки се в паметта, става вече минала мисъл и принадлежи на миналото, принадлежи към веригите от причини, пораждащи бъдещи следствия вече не само в областта на мисълта, но и в света на плътната видимост. Този процес е значителен с това, че дава възможност на човека съзнателно да залага с мисълта причини, пораждащи следствия. За Нас всичко е само единствено следствие, тъй като нашата воля твори тези причини, следствията на които са желани от Нас и които се намират в пълно съзвучие с течението и изискванията на еволюцията на света. По безпределния път, по пътя към бъдещето е особено необходимо да се осъзнае тази възможност да се твори бъдещето в настоящето, създавайки в неговата област верига от причини залагани в бъдещето, но ставащи минало. Причините, предизвикващи следствия, могат да принадлежат само на миналото. Не може в бъдещето да се построи дом от камъни и дървета в плътния свят, тъй като това бъдеще още не е настъпило – той може да бъде построен само в настоящето; но мислено той може да бъде създаден конкретно и точно, планирайки всички детайли. И когато той е създаден и завършен по този начин, това творение става вече явление, принадлежащо на миналото, което в бъдеще ще даде в резултат дом, построен вече в действителността на плътния свят. Залагането на фундамента на нужните явления,

които трябва да бъдат утвърдени в бъдещето, се извършва в настоящето с мислите, устремени в бъдещето, но ставащи факт на миналото. Тази двойственост на мисълта, докосваща с едната си страна бъдещето, а с другата докосваща миналото трябва да се осъзнае дълбоко, тъй като мисълта е лост или двигател на живота, творещ бъдещето на света и човечеството. Когато човек взема еволюцията на духа си в свои ръце и набелязва своето бъдеще и това, което той иска да достигне в него, той използва лостовите на творещата мисъл, създавайки с нея ред нужни причини и залагайки ги в своя микрокосмос. Ставайки фактор на миналото, те попадат в Чашата и остават в нея като творчески сили на бъдещите дейности. Нищо не може да пречат човека да твори със своята мисъл и нищо не може да пречат огнената мисъл да даде следствия, ако тя е достатъчно огнена. Ето защо е неоспоримо твърдението, че човек носи в своята аура своята карма, тоест веригата от причини, които обуславят и направляват течението на неговия живот. Но тези причини могат да се създават вече съзнателно и по своя воля и да не бъдеш вече сламка в морето, носеща се по волята на кармичните вълни. Кармата остава, но нейната тъкан се тъче вече със своята ръка, а не под въздействията, идващи въпреки своята воля. Човек или управлява своите звезди, или звездите управляват него; или кармата управлява човека, или човекът – своята карма. И решаващ фактор за това е мисълта.

1961 г. 340. Когато в пространството се пуска Колелото на Закона, то се привежда в движение от мисълта. То се нарича Колело на Изпълнението. При това действа същият този закон на причинността. За да извършиш дори и най-малкото действие трябва да изпратиш предварително съзнателна или несъзнателна мисъл, която става пряка двигателна причина на действието. И така е във всичко, във всички действия на човека. Навсякъде твори мисълта и затова ударението се поставя на мисълта.

1961 г. 341. (М. А. Й.). Човекът е мислещо същество. Това не може да се отрече. И все пак на мисълта не се отрежда дължимото място и тя не се счита за водещо начало. Областта на проявите на мисълта е дълбока и бездънна. Ако нейният породител – човекът, я владее, може да твори чудеса. Затова проблемът за овладяване на мисълта е един от най-важните. Можем да се учудваме на това в какво пренебрежение се намира мисълта при съвременния човек. Мислите често скачат като бълхи или при упорство стават обсебители на своя породител, или го тласкат към всевъзможни крайности и ексцесии, с една дума, владеят и се разпореждат със своя властелин както искат. Получава се логична нелепост: човек поражда мисъл и става неин подвластен роб. А тъй като мисълта обикновено се поражда случайно или под въздействието на безпорядъчни импулси,

желания и страсти, то робството на такива мисли е твърде незавидно. Колко хора са терзани от мисли на страх, безпокойство, суета, завист, злоба, раздразнение. Като живи същности те висят върху аурата на осъдения и го измъчват. Колко отчаяние, колко мъка, самоубийства и ужаси на живота, породени от мисълта! Необходимо е да се овладее тази страшна сила, каквото и да става, иначе тя ще продължава да владее човека и да твори своето зло. Овластяването на мисълта и привеждането в ред на мисленето трябва да започне от малките мисли и даже най-малките, за да се овладеят после и големите. Мантрата е процес на овластяване на мисълта, а също и молитвата, а също и повтарянето на свещените възвания, даже рецитирането на стихове. Във всеки момент мисълта може да се насочи по зададено русло. Мисълта лесно се подчинява на волята, тъй като се поражда от нея. При контрол на мисълта от съзнанието незабавно се изхвърлят всички недопустими мисли, за да се заменят с допустими и желателни. Раджа Йога е йога на овластяване на мисълта. Всеки може да встъпи на пътя на тази царствена йога. Без овластяване на мисълта и утвърждаване на пълната власт над нея, на известно стъпало възходът по-нататък става вече невъзможен.

1961 г. 342. Мислите на човека, преминавайки през конвейера на неговия мозък от областта на настоящето в миналото, се превръщат в посев на зърна от причинности на нивата на неговото собствено съзнание, които ще творят неговото бъдеще. Всяка мисъл е като зърно, като двигател на бъдещи действия и всяка е породител на причини. И от посева на своите мисли не можеш да избягаш, тъй като техните кристални отлагания се наслояват в микрокосмоса на човека. Сам си сеяч, сам си и жертвар, и творец на своята карма. Контролът над мислите е необходим в процеса на съзнателния посев на нивата, твореща бъдещата съдба на духа. Нищо не изчезва, но всичко дава неизменно своя плод в съответствие със силата на енергията, вложена в мисълта.

1961 г. 343. (19 октомври). Колебанието на мисълта между двата противоположни полюса на умозаклученията показва, че съзнанието се намира в центъра между тях и може да избере всеки, но е по-добре да остане в точката на уравновесяване, тоест в този център, който управлява двата полюс, без да отдава предпочитание на нито единия. При това условие е по-лесно да се разбере ставащото на полюсите, бидейки в готовност във всеки момент да се постави печатът на окончателното решение върху техните прояви. Равновесието се утвърждава в центъра и от центъра. Люшкането между противоположностите се обуславя от съществуването на неутрална точка. Когато съзнанието е в нейния център, а не на

полюсите, то може да управлява положителната и отрицателна противоположност. Но при това трябва твърдо да се запомни, че предвзетост и предубеждения не трябва да има. Явленията се възприемат при пълна неутралност и равновесие на съзнанието, за да могат самите те да говорят за себе си, а не предварително изпратената за тях предубедена мисъл. Това равновесие на съзнанието е трудно да се постигне, тъй като обвивките изпадат във вълнение и нарушават спокойното течение на мисълта. При пълно спокойствие явленията от света се възприемат безстрастно, дори и тогава, когато те силно засягат възприемащия. Вътрешно в такива моменти трябва да се замлъкне и да се предостави на явленията да говорят за себе си. После ще стане ясна неговата природа, смисъл и значение. Именно трябва да се приеме протичащото поредно явление спокойно, в равновесие и непредвзето. Кой знае какви възможности носи то със себе си. Така могат да се отблъснат най-добри възможности и много добри хора. Предишният опит нека да послужи за разбиране, а не като предубеждение.

1961 г. 344. (М. А. Й.). Какво да се каже за служителите на Общото Благо. Мнозина са били измъчвани, мнозина са били убити, мнозина разкъсани – и не само от враговете, но даже и от почитателите. Психическите убийства са повече от обикновените. Те са ненаказуеми и е невъзможно да се докаже вината на убийците. Затова трябва особено да се пазите от мъчителите и убийците на духа и от психическите вампири. И тук трябва да се помни за златното свойство на мълчанието. С разкриването на себе си се предаваме в ръцете на този, пред когото се разкриваме. Всяко разкриване е безусловно вредно. Затвореното ковчеже и неразграбената планина са достатъчно ярък символ, за да предадат тази идея. Отварянето на ковчежето е недопустимо дори и само затова, че от това може да се получи само ущърб и изразходване напразно на Съкровището. Да се даде според съзнанието и да се отговори според съзнанието на въпроса не означава отваряне на ковчежето. Да се говори според съзнанието значи да се говори в пределите на съзнанието на събеседника, в пределите на задаваните от него въпроси и на неговото разбиране. Говори се не за себе си и за собствено самоудовлетворение, а за това да се помогне. Помощта тече по каналите на устрема на този, който търси тази помощ. Всяка грешка и всяка бърбривост или излишни думи ще донесат неизменно своята вреда и ще се наложи да се плати. Сдържаността и мълчаливостта никога още не са донесли вреда. Вратата се отваря само на настойчиво чукане. Но настойчиво може да бъде и любопитството, и безплодната жажда за новини. И това трябва да може да се различи и да се отличи от глада на духа. Собствените очи, зоркост и сърце ще подскажат как да се

постъпи. Но трябва те да бъдат на стража. Животът поставя в такива условия, когато може да се опреш само върху себе си. Близките не оправдаха себе си. Приятелите се оказаха по-вредни от враговете. Утехата е в това, че не всички. И все пак, независимо от всичко, светилникът не трябва да угасне. Но... сам решаващ, сам отговаряш и сам си съдия.

1961 г. 345. Приятелю Мой, пиши основавайки се на опита и нека грешките на миналото да не закриват светлината на настоящето. Приемай нещата каквито са, без да мъдруваш лукаво. По-добре насочи вниманието си към това да дадеш. И трябва да изслушваш, утвърждавайки. Желанието на хората да се изкажат е силно. Нека говорят за това, което искат. Зад думите, даже най-хубавите, Търсим делата. Възприятията изобщо не са безусловни. Много знаци се дават в началото на пътя. Делото се увенчава от края. Но трябва да се помогне да се утвърди устремът. Кажете им: заспивайте и се събуждайте с мисълта за далечните светове. Внимателно носете Чашата, за да не я разплискате. Всичко ще дойде с времето си. Тайната на сроковете е отворена за малцина. Устремът ще бъде наситен според степента на неговата сила и постоянство. Нека да пазят знаците като вежи по пътеката на живота. Донесените съдове ще бъдат напълнени. Исканият ще получи и донесеният ще вземе. Случайности няма, отсъдените срещи са предрешени. Стражата ви следва навсякъде. Ще станат свидетели не на нищожното и не на малкото, ако опазят огъня. Достиженията се определят от прилагането на Учението в живота. Подвигът се заключава в носенето на Светлина от пламтящото сърце.

1961 г. 346. (21 октомври). Сине Мой, Майката на Агни Йога е близка и нейната грижа е постоянна. Нека заедно да се порадваме на срещата на далечни спътници. Близостта на подхода към Учението не трябва да смущава. Донесеният със себе си натрупвания от периода на Зова ще премине, осветен с огньовете и няма да ги угаси и по-нататък. Горчивият опит от предишните срещи нека да не послужи като причина за отсъствие на способност да се разпознават минавачите от близките. По-добре две или три съгласувани аури, отколкото сто дисхармонични. И раздялата нека да не смущава, тъй като за тънките енергии няма разстояния. Колкото по-тънка и по-висша е енергията, толкова по-малко значение за нея имат пространството и времето. Те нямат също значение и за отвореното ухо и око. Те не съществуват и за мисълта, която пронизва пространството подобно на мълния, но тя е по-бърза от светлината. Мисълта е извънвременна по отношение на нейната бързина. Мисълта и обектът на нейната устременост, тоест това, към което и към когото тя е устремена, се обединяват мигновено и далечният приемник възприема пространствената вест.

1961 г. 347. Способността да се възприема непосредствено мисълта над астралните чувства и по-нагоре представлява следваща степен на възприемане. При това не трябва да се смущавате много от течението на своите мисли и мислите, Изпращани от Горе, тъй като при пълно сливане и хармония на съзнанията това обстоятелство вече няма значение. Следователно трябва да се стремите не към отделяне на своите мисли от мислите, Изпращани от Мен, а към това да се достигне състоянието Палория. За какво са своите мисли и изпълването на съзнанието с тях, когато присъствието на постоянния Образ в третото око ще даде утвърждаване и първенство на Моите мисли. Своето и Моето трябва да се слейт в пълна хармония, така че противопоставяне вече изобщо да няма. При обединяване на съзнанията отпада необходимостта от напрегнати усилия, тъй като нахлуването на личността се изключва напълно. Личността нахлува, когато обединението е или с пукнатини, или когато няма пълно доверие и съмнението в Моята Близост продължава все още някъде да се гнезди. Близостта към Мен може да се задълбочава и изтънчва безкрайно, тъй като да се влезе в Моята Светлина още не значи тя да се осъзнае до края. С Моята Светлина може да се слееш, но степените на тази слятост ще бъдат различни. Не е лесно да се достигне нейната пълнота. Но сливането на съзнанията ще донесе и сливане на мислите и нашата мисъл ще бъде единна. Така твоята светлина ще се утвърди в Моята Светлина и вече няма да има различие на твоето от Моето. Указвам нов подход към по-задълбочено и съвършено възприемане на Моите мисли. Постоянното предстоене, осъзнаването на Моето Присъствие, мисълта, че Аз Съм с вас винаги, че няма разстояния за духа, че в духа сме единни – всичко това ще помогне да се достигне сливането в духа. За единението е казано много, но все пак неговото значение още не е разбрано до края. Единението е основа на огнения процес на възход на духа, ако е осъзната неговата сила. Това е извор на непресъхваща мощ. Когато сърцето е изпълнено с Мен така, че в него вече да няма място за нищо, което е извън Моя Свят, тогава Дните на Моя Живот ще се утвърдят явно във вашите дни. Мисълта може да бъде за себе си и за Мен: за себе си – насочена за себе си, от себе си и към себе си; за Мен – към Мен. И мисълта решава с какво или с кого да се слее тя в своя устрем. И не са нужни никакви измъчени усилия, когато любовта движи мисълта. Тогава тя се стреми леко и свободно към този, когото обича и пребивава с него. Двигателната сила на устрема тогава ще бъде любовта. Ако тя е постоянна и несломима, с нея се достига лесно и свободно това, което е невъзможно да се постигне с никакви концентрации, упражнения или всякакви други пътища. Любовта е най-краткият път, но труден с това, че хората не умеят да обичат и не познават постоянството на

непоколебимостта. Ако искате да достигнете, научете се да обичате.

1961 г. 348. (М. А. Й.). Трябва да се отстранят преградите на неувереност и недоверие към Нашата Близост. Аз съм с вас. Правилно, правилно, правилно е да се мисли, че любовта към Владиката е най-мощният двигател и извор на неизчерпаема енергия за да се твори делото на Владиката. Ако се намерят сили с целия дух, с цялото сърце, с всички помисли и с цялото желание да се предадеш духом на Владиката, то колко сияен и светъл би станал пътят. Какво и кого можете да предпочете пред Него, далият ни всичко. Любовта към Великия Облик ще помогне да израснат огнени крила. Смятат да преуспеят по обиколни пътеки, но пряката и най-близката е любовта. Тя съединява и нас. Ние сме свързани с нея. Тя ще даде сила на творческите мисли. И тя ще ни преведе през всичко. И с нея ще достигнем до Владиката. Скъпи мои, преуспявайте с любовта. Обичайте Този, Който ви е скъп и с Когото бихте искали да бъдете. И ако искате изпратената далечна мисъл да твори мощно, насищайте я с любов. Нишките на любовта са опънати над тъмната аура на планетата, покривайки я с мрежа от Светлина. Любовта е мощен магнит. Не ѝ позволявайте да угасне. Близка съм ви с любовта си към вас и вие сте ми близки с нея. Ние с вас сме свързани с любовта. Как може да се преодолее най-трудното? Също с любов. Как може да се достигне невъзможното? Също с любов. Който е овладял тази огнена сила на духа, той е на Пътя.

1961 г. 349. (22 октомври). Познаването е сливане с познаваемото. Устремът към познаване е включване в орбитата на съзнанието на опознаването явление. В пределите на проявеното е познаваемо всичко. Хаосът също е проявен. Висшето творчество е претворяване на хаоса в стройност: дисхармонията – в хармония, дискордът – в консонанс. Хаосът е навсякъде, където навлизат силите на разложението, дисонанса и разрушението. Разрушението за съзидание не е хаотично, а градивно. Мисълта с достатъчна сила може да опази от нахлуване на хаоса. Хаосът се стреми да проникне навсякъде, а след него е тъмнината. Битката с хаоса е космична, с тъмните – само на Земята. Но на Земята тъмните усложняват битката с хаоса. Еволюцията е антитеза на хаоса.

1961 г. 350. Може да се твори или в покой, или в напрежение. Аурата на пълния покой и аурата на високото напрежение са почти еднакви. Бързо въртящата се турбина изглежда неподвижна. Ако творчеството не се е състояло в покой поради нахлуването на външните условия, то може да се състои когато напрежението достигне до този предел, зад който се преодоляват напрегнато вълните на пречещите въздействия. Когато нещо, нахлувайки, пречи да се твори, напрягайте още и

още енергиите на своя дух. Полюсите са покой и напрежение. Те са творчески плодоносни, но неспокойното налягане на силите е много разрушително и няма да даде желаните резултати. Доктрината на налягането е огнена доктрина. Може да се приветства всичко, което наляга енергиите на духа в мощен порив да се твори. Защо се приветстват трудностите? Защо Казвам, натоварвайте Ме по-силно? Защо са благословени препятствията? Да! Да! Да! – затова, защото при тези условия се налягат огнените енергии на духа и се получава неговото нарастване. Духът расте в огнено налягане. Затова Казвам: налягайте още и още своите сили в преодоляването на стъпалата на живота. Лесно няма да се изкачиш по тях. Всяко сегашно стъпало се преодолява в името на бъдещото. Преодоляване на живота – така наричаме проявата на възход на духа. Тези стъпала на преодоляване се съдържат в него, в спиралата на духа, в спиралата на преминатите от него животи и тези, през които той ще премине. Или преодоляваш, или се спускаш обратно – няма неподвижност, както и празнота. Преодоляването е законен път. Не Познаваме друг път. И тясната пътека, водеща в живота, също представлява път на преодоляване: борба и преодоляване, преодоляване и победа. Никой не може да лиши човека от възможността да се движи напред, тъй като пътят на възход на духа преминава вътре. Ако нещо пречи и не позволява да се устремиш, то е залегнало вътре в неизживените енергии на духа, подлежащи на преодоляване. Светлите наслоения на духа го придвижват напред, тъмните пречат силно на придвижването. Грижата е за това с какво облича себе си човек по пътя към Безпределността. Има много безполезен товар и често вместо освобождаване от него се добавя нов. Трябва да се мисли за освобождаване от неполезния багаж всеки ден, всеки час, изхвърляйки от съзнанието поради непотребност всичко, което може да го обременява безполезно.

1961 г. 351. Да! Да! Да! Именно трябва да се прояви готовност за всяко стечение на съдбата и за това накъде ще я насочи нейната сила. И ако Ние във всяка минута Сме готови да сменим европейската дреха с монголски кафтан, то в същата готовност трябва да бъдете и вие. Когато съзнанието и аурата не са сраснали към едно място и не са окачени на малкото пиронче, тогава е лесно да се откъснеш без да съжаляваш и да не си спомняш за оставеното място. Домът е там, където сме и ние, където е нашето съзнание. Това се отнася не само за Земята, но и за невидимите и видими светове и за сферите на пространството. Където сме ние, там е и домът. С това съзнание е възможно да не се привързваш към нищо. Как може да приковеш себе си на малко пиронче, когато цялата Вселена е дом, дом ваш дом и Дом на Отца. Нашите хора не принадлежат на себе си. Ще преминете

през теснините на живота и отново светът ще се отвори за нови възможности, нови срещи и нови хора. Възможни са и минали срещи с отдавнашни, стари приятели, но близки и на духа, и на сърцето. Всичко е напред и всеки миг от живота можеш със своята ръка да ковеш звено след звено моста на щастието, сребърния мост на духа. Трудна е вашата съдба, но океанът на вашето щастие е неизмерим и бездънен.

1961 г. 352. (23 октомври). Приеми Моя дар – способността да посрещаш Лъча на утрото в осъзнаване неизменната реалност на изпращаното щастие. Ще задълбочаваме проявата на Общуването с нова степен на разбиране на невидимото Мое Присъствие. Вече Казах, че ще дойде време когато ще бъде дадена възможност да записваш Моите мисли във всеки момент от деня или нощта. Нека тетрадката за записи винаги да бъде при теб, за да не изпуснеш изпращаното щастие. Вчера изпусна Моите мисли (в течение на деня), а вечерта вече не можа да си ги спомниш. Нека готовността да ги записваш да бъде винаги налице. Ще отбележим новата степен на преобразяване на вехтия човек в себе си в такъв, какъвто подлежи да го замени с утвърждаване на тези качества на духа, които в миналото още не ти беше по силите да установиш. Но далечната цел стана близка и вече ясно видима и пътят към нея е осъзнат, и нараснаха силите и способностите за преодоляване на непреодолимото по-рано. Сине Мой, ще достигнем, тъй като вървиш с Мен, а заедно ние сме много силни. Няма външна сила, която да се противопостави на обединената мощ на нашите съзнания. Ще противодействат винаги, тъй като тъмната сила е на стража, за да засенчи със своята тъмнина Нашата Светлина, но победата е винаги за Нас и за тези, които са с Нас. Трябва да се запомни едно: тази победа в крайна сметка ще бъде постигана винаги, когато делото се отнася до Общото Благо. Когато Моята Воля се утвърждава в твоята воля, приложена към Общото Благо и Делото на Владиците, тогава Аз гарантирам победата. Не трябва привидното поражение да се приема за такова. Когато си с Нас не може да има поражение. Те, тъмните, мислеха, че разпъвайки Го са победили, но Разпятието беше победно стъпало на идващото във вековете пълно поражение на тъмнината и унищожаването на нейния Княз. Ние Побеждаваме винаги. Светлината побеждава винаги и затова тя се нарича Светлина-Победителка. Победата е изписана на челата на Моите воители. Сине Мой, отдавна вече те Нарекох победител на живота. И сега отново Утвърждавам твоята победа над това, което ти пречеше да се издигнеш на новото стъпало по Стълбата на Светлината. Сега силите ще бъдат достатъчни да устоиш на нея и устоял, да се придвижиш по-нататък към нови победи над това, което вътре още подлежи на преотливане в сияйния метал на бронята на духа. Каква радост дава коването на всяко звено на

бронята на духа. Това облекло е по-здраво от стомана. Сребърният доспех на духа е по-здрав от металите на Земята. Именно и за Нас е радостно да го ковим ежечасно. На Мен и на теб в пълно единение. Облеклото на духа е сложно: Под бронята са дрехите на Светлината. Колко земни облека се налага да се сменят в живота, но облеклото на духа е несменяемо, облеклото на Светлината на Безсмъртната Триада. На това стъпало ще му отделим особено много грижа. За догаряне на маслото в лампата вече не остана толкова много време. Ще бъдем внимателни към него. Важно е да не се изпусне и миг, когато духът е избрал най-краткия път. Всичко, което се дава, е дадено за да се достигне до целта. В това е целият смисъл и значение на всичко, което имаме и което ни заобикаля. На човека се дава всичко, за да върви нагоре. Само по себе си това е лишено от всякакъв смисъл, но като средство, водещо към целта, е пълно със смисъл. И сега трябва да приемем всичко, което обкръжава духа, като подножие на новото стъпало за възход на духа.

1961 г. 353. (М. А. Й.). “Майко на Огнената Йога, приеми моето желание, приеми моя устрем, приеми огньовете на сърцето за служене на Светлината!” – Сине Мой, приемам твоите дарове за претворяването им в енергии на духа, насочени към Великото Дело на Владиката. В Негово Име, а не в свое гори устремът в сърцето. Какво Ни е нужно? Нищо. Какво е нужно на теб, не можещия да вземе нито обол по далечния път? Нищо, освен Светлината на Владиката. Така в Неговата Светлина ще продължиш своя път, излъчвайки Светлина наоколо. Да излъчва Светлина от себе си, самопроизводна Светлина, е и предназначението на човека на земята. Човекът е носител на Светлина. Но е велико зло когато този, на когото е предназначено да бъде носител на Светлина, вместо Светлина носи в себе си тъмнина. Състоянието на постоянно, незаспиващо, напрегнато, непрестанно бодърстване на духа нека да озарява всеки миг от живота, когато тъмнината хитрува злонамерено, опитвайки се да замени със себе си сиянието на Светлината. Когато огньовете угасват, тъмнината тържествува. Няма да позволим на тъмнината да тържествува. Светлината в нас, запалена от Владиката, не трябва никога, при никакви обстоятелства, пред никакви трудности да бъде угасена. Това е Наше задължение и дълг. В храма на сърцето гори неугасим огън като символ на принесеното в дар сърце, като дар, принесен на Владиката, неподлежащ вече никога на връщане назад на този, който го е отдал на Великото Сърце – дар на сърцето за Сърцето! Сърцето, отдадено завинаги на Учителя на Светлината, никога няма да угасне, тъй като се превръща в светилник за света. Сине Мой, приемам твоя дар за предаването му на Великото Сърце. Нека радостта на служенето

на Светлината, радостта от служенето на Светлината винаги да пребъде с теб.

1961 г. 354. Когато огънят гори в сърцето, външните обстоятелства вече нямат значение.

1961 г. 355. (24 октомври). В Надземния Свят магнитната сила на закона за съзвучията справедливо определя тези условия, в които се намира пребиваващия там човек. Пластичността на материята на обкръжаващата развъплътения среда позволява на мисълта да твори по линия на устрема на духа. Човек твори постоянно и на земята с мисъл, само че продуктите на неговото мислено творчество и неговия вътрешен свят, изпълнен с тях, се закриват от плътното обкръжение и сякаш отстъпват на втори план. Дървото, което той вижда пред очите, е по-ярко, по-определено и по-конкретно за него от мисленото изображение на същото това дърво, макар и едното, и другото в действителност да са се отразили на екрана на неговото съзнание. Той не само вижда плътната форма, но и усеща и чувства миризмата. Когато е отхвърлено тялото тънката обвивка дава същата тази гама от усещания на петте чувства, но към това се добавя подвижността на материала, от който мисълта изгражда своите форми и способността на тънката обвивка за бързо придвижване. У обикновения човек мислителния процес тече безконтролно, автоматично, самопроизволно, под въздействието на външните условия и рефлексите на съзнанието. По волята на вълните той се носи из просторите на Тънкия Свят, творейки безволно със своята мисъл и автоматично привличайки се към своите образи на мисълта и към мислените образувания, съзвучни на тях по тоналност и съдържание. Притеглянето върви по направления на мисълта, утвърдени още на Земята. Ето защо са толкова важни каналите, прокарани от мисълта в пространството, когато човек още не е отхвърлил плътното тяло. Неговата мисъл ще потече по тези утъпкани пътечки и в Надземното, само че с изчезването на плътната видимост ще я замени тънката видимост, пластично чувствителна към всички колебания на мисълта и незабавно отразяваща я в средата, обкръжаваща развъплътения дух. Когато човек се е научил да управлява своята мисъл и я е поставил под контрол, то и в Надземния Свят този контрол продължава също, и победителят вече сам, по своя воля съзнателно твори своето обкръжение, вече не представлявайки сламка в морето, плаваща безволно по посоката на случайни течения. По такъв начин овладяването на мисълта и утвърждаването на контрол над нея има решаващо значение след смъртта, определяйки съдбата на човека в Надземния Свят. Това, което е утвърдено тук, ще бъде утвърдено и там. Духът овладял своята мисъл на земята ще бъде владика на мисълта и в Невидимия Свят. А тъй като там всичко се определя

от мисълта, то победителят на духа твори своята карма със своята воля. Разбира се, всяка карма се твори от волята, но разликата е в това, че когато човек не владее мисълта, то той, създавайки я, става роб на нежелани, макар и създадени от самия него следствия. Но когато той е господар и владика на своята мисъл и когато се е научил да твори в съзвучие с течението на еволюцията, тогава победителят утвърждава своята свобода в Надплътния Свят. Необходимо е да преминете стъпалото на овладяването на мисълта и да се утвърдите върху него. Това е необходимо и в името на бъдещето, и в името на настоящето, в което се сътворява това бъдеще. Пътищата преминават вътре и победата над мисълта се достига в духа.

1961 г. 356. (М. А. Й.). Слънцето грее над всички, както и любовта. Слънцето не може да не свети. Така също не може слънцеподобното сърце да не излъчва Светлината на Любовта. То свети наоколо и на всичко, върху което попадат лъчите на слънцето-сърце. То свети на добрите и на злите, на тъмните и на светлите. Светлите под това въздействие стават още по-светли, тъмните – обратно, тъмнеят и започват даже да буйстват. Това въздействие на слънчевата аура на различните хора е много знаменателно. И не трябва да се учудвате, че пътят на живота на носителя на слънчевото сърце е послан със знаци на вражда и ненавист и със знаци на любов, признателност и доброжелателство. Няма безразлично отношение към този, чиято светлина на сърцето е запалена. Признанието на тъмните е своеобразна похвала на Светлината. Само че тя се проявява в ненавист и противодействие. Но пътят към Владиката е път на Светлината и победата е по този път, ако в сърцето живее постоянно непомръкващият Образ на Владиката, постоянно нараствайки по своята мощ и сила. В хода на неговото нарастване и сърцето става все повече и повече слънцеподобно и неговата светлина ярко сияе в мрачините на плътния свят, за да пламне по-късно в Надземния Свят с всички огньове на натрупванията, тъй като Светлината, която е в нас, ще бъде и източник на Светлина и в Надземните Слоеове.

1961 г. 357. Всяко утро трябва да си давате задача за преодоляване на вехтия човек в себе си и за утвърждаване на желаните качества на духа.

1961 г. 358. Трябва да се разбере, че всяка вражеска стрела се приема в щита с Името на Владиката.

1961 г. 359. Как да нараства волята? По пътя на осъзнаване на нейната сила. Потенциалът на волята е безпределен. Тя може да расте безкрайно. Тя може да се възпитава постоянно, упорито и планомерно. Волята е огнен прерогатив на духа. Няма нищо, което волята на човека да не би могла да преодолее. Трябва само да поискате и трябва да можете

да искате достатъчно силно. Волята може да се управлява също така лесно, както и мускулите на тялото. Невъзможното изведнъж става възможно, когато преодоляващата това невъзможно воля премине известна граница на напрежение. Разбира се, волята се упражнява и закалява от човека преди всичко върху самия себе си. Само на волята, обуздава и овладява чувствата, е достъпен безпрепятствения растеж. Волята не може да расте, ако не тя владее чувствата, а чувствата – нея. Всички слабости на характера не са нищо друго, освен разпуснатост или неустойчивост на волята. Съзнанието безпрекословно се подчинява на силата на безусловната, категорична заповед на волята. Заповедта на волята е ненарушима. Ако нарушиш заповедта даже един път, това значи волята да се отреже до корен. Много хора, решили се да не се поддават на една или друга слабост, се изкушават постоянно и се измъчват от пристъпи на колебание и желание да нарушат решението. Заповедта на волята трябва да предвиди и това и да бъде дадена така, че даже да не се появи и мисъл за възможността за нарушаване. На категоричността на заповедта невинаги се отделя нужното внимание, благодарение на което остават пътечки за мисълта за отстъпление. В крайна сметка силата на волята се свежда до силата на овладяване на мисълта. С духа и сърцето трябва да се разбере, че човекът, като породител на огнената мисъл, е и неин владика, който може както да я породи, така и да убие своето творение. Разбира се, мисълта не може да се убие в прекия смисъл на тази дума, но може да се унищожи възможността ѝ да въздейства върху този, който я е породил: стига само да ѝ се противопостави противоположна мисъл, но с още по-голям потенциал. Много важно е да се разбере, че мощта на волята се заключава в нейното признаване и в осъзнаването ѝ. Този, който иска да засилва своята воля, трябва да се научи именно да се разпорежда със своята сила. Обичайната грешка е в това, че поместват волята в мозъка и в мозъчната мисъл, докато в същото време цитадела на волята е сърцето – средоточието на огнената енергия на духа. Волята на мозъка е слаба, но волята на запаленото сърце е непреодолима. И не само мисълта, подобно на Стареца от Планината, трябва да се слага в сърцето, за да се даде после решение, но и всяко решение на волята. Волята, утвърдена от сърцето и наситена с огъня на сърцето, е безкрайно по-силна от волята, идваща от мозъка. Полето за прилагане на силата на огнената воля е съзнанието на човека, вървящ по пътя на безпределно развитие на своя потенциал, на всички качества, на всички възможности, съдържащи се в него. Толкова много трябва да се преодолее в себе си, че волята може да се упражнява винаги и навсякъде, и безкрайно. Мълчаливата, спокойна и силна заповед, не подлежаща на изпълнение при никакви обстоятелства, ще

помогне да се научите да преодолявате много неща, непреодолими и непреодолени дотогава. Всеки ден може да се дава едно или друго поръчение на волята, но само в себе си и на самия себе си. Докато човек не подчини сам себе си на самия себе си, докато не победи самия себе си, неговата воля няма да може да се роди като млад слон, който ще расте и расте, докато не стане гигант. Докато бъде преминат известен праг на осъзнаване възможностите на волята, тя е лишена от сила и няма да започне да се развива и няма да даде съгласуваност на центровете. Монолитното решение на волята означава съгласуваност на всички обвивки, на целия микрокосмос на носителя на огнената воля.

1961 г. 360. Развитието на волята не е нейно развиване, а разкриване на нейния вътрешен огнен потенциал. Обичайната грешка се заключава в това, че отначало я насочват към преодоляване на външни препятствия и външни условия или хора, докато в същото време поле на нейното развитие, тоест разкритие, се явява съзнанието на човека. Именно вътре в себе си се прилагат нейните растящи сили за още по-дълбоко и мощно разкриване на нейния безпределен потенциал. Всичко е вътре в човека. Само приложена с успех вътре, тя може да се прояви победно вън.

1961 г. 361. Сине Мой, бъди с Мен винаги. Нека Моето Присъствие да стане за теб постоянно и непрекъснато осъзнавано. Не твори нищо отделно от Мен. Всичко прави заедно с Мен. И постъпвайки насаме мисли за това, че нито самота, нито отделеност не съществува. Представяй си се като в стъклен дом. И помни, че няма разстояния, че духът е вездесъщ, че Орловите Очи са над вас.

1961 г. 362. (М. А. Й.). Срещите от миналото, неочакваните срещи са пълни със смисъл и тайна. Тайнство на човешките взаимоотношения – така може да се нарече пълното съзвучие на съчетаващите се в пълна хармония аури. Съзвучието на аурите дава особена радост. Рядко явление в условията на плътния свят. Владиката Съчетава ядрата на съзвучните духове за особени поръчения. Тяхната батерия е особено силна, тъй като съгласуваността умножава многократно техните сили. Двама или трима могат да творят чудеса, когато между тях е Владиката.

1961 г. 363. (25 октомври). Докосването до Безпределността се изразява в това, че каквото и явление да засегне мисълта, тя може да го задълбочава безпределно, тъй като всяко явление със своето бъдеще и минало, и настояще се докосва до Безпределността и съществува в нея. Пътят на еволюцията на живота е безпределен, безпределни са качествата на духа, безпределен е растежът на волята и могъществото на духа. Всичко е безпределно в своя потенциал. Пределна е само

тъмнината и нейните създания, тъй като са обречени на унищожение. Духът, съществуващ в Безпределността и сам е безпределен в себе си, неограничен в процеса на разкриване на своя вътрешен потенциал от нищо, освен от тези граници, които сам си поставя с широтата и ограничеността на своята мисъл. Ние сме безпределни и нашият път е безпределен и няма край, както го няма пространството, което ни обкръжава от всички страни, както го няма и времето. Там където свършва времето, там започва вечността; там, където свършват времето и пространството, там започва Безпределността, в която те съществуват. Колкото делата на човека са с по-голяма продължителност, толкова той е по-близо до Безпределността. Тези, които ограничават своята активност с продължителността на един кратък земен живот, са далече от нея. Безпределността си остава за тях, но орбитата на съзнанието им ще бъде затворена в малкия кръг на своята проява. В това се различават Нашите дела и активността на Нашите хора от човешките дела, от еснафските дела, от кратките и смъртни дела. Смъртни Наричаме тези хора, които, признавайки смъртта, обричат себе си на смърт, а безсмъртни – не признаващите смъртта. Така също и човешките дела могат да се разделят на безсмъртни и смъртни, на продължителни и кратки. Продължителните дела прехвърлят моста на живота над следващото и дори над много въплъщения напред и върху пребиваването в Надземния Свят, утвърждавайки по този начин непрекъснатостта на живота и съзнанието. Личността като такава е ограничена в кръга на един живот. Индивидуалността обхваща и включва в себе си всичко. Да достигнеш свръхличен живот значи да утвърдиш своята безсмъртна, превъплъщаваща се индивидуалност и да пренесеш съзнанието си в нейната сфера. За какво са качествата на духа и работата над тях, ако се има предвид само един живот – безцелна работа. Но когато е заложено знанието за това, че всяко и най-малко усилие в работата по утвърждаване на желаните качества на духа ще даде своите плодове в този живот, а главно в бъдещите животи, то смисълът и значението на тези усилия придобиват аспект на необходимост, а техните следствия са – нерушимост за духа, утвърждаващ тези качества. Така прокарването на по-дълга линия ще бъде знак за безсмъртие на духа.

1961 г. 364. (М. А. Й.). За вас е радостно да виждате и усещате сърцето, горящо с любов и устрем към Владиката, радостно е и за Нас. За вас е радостно да срещнете вървящите устремено към Владиката, радостно е и за Нас. И за Нас е радостно да ви виждаме горящи с всички огньове. Какво може да Ни донесе радост? Горенето на сърцето и непрекъснатият стремеж да подобрите себе си. По сиянието на вашата аура определяме всяка ваша крачка и победа по този път. Толкова

просто и естествено е желанието да зарадвате тези, които са любими. Тази радост можете да давате на Владиката и на мен всекидневно, трудейки се над себе си и подобрявайки себе си. Ако за вас е радостно да бъдете с тези, които са ви близки по дух и чието сърце гори с любов към Великото Сърце, то и за Нас ще бъде радостно с тях и с вас, когато вие се обединявате в единен стремеж към целта. И тогава вашата радост става Наша и тогава Ние сме ви близки. Можете да помислите за това с какво и как можете да доставите радост на Владиците и на Нас. Да носите съзнателно радост на Този, Който е гарантирал за вас, ще бъде най-доброто приношение на духа.

1961 г. 365. Приближаването до Владиката върви по пътя на издигане светлоносността на аурните излъчвания. Колкото повече е Светлината в теб, толкова по-бързо израства тя по своята сила, толкова по-бързо се осъществява сближаването. Всяко качество на духа, бидейки вместилище на Светлината – Огън, утвърждавайки се, приближава към до Владиката. Елате всички при Мен. Има много желаещи да се приблизят, но колко малко са тези, които искат и намират сили да повишат своята светимост и да приложат своята ръка да проявят старание в това. Ставайки по-светли се приближаваме и отново се отдалечаваме, ставайки по-тъмни. Може и трябва да се разбере, че осветляването е най-бързият метод и няма обиколни пътища. Да станеш по-светъл и да задържиш светлината, сближаваща силно, значи да не забавяш крачката на приближаване. Всеки иска да стигне. И ето Указвам как да се стигне до Мен, как запалили пламъка да го задържите. Можете ясно да си представите как протича сближаването на светилника вътре с Фокуса на Единната Светлина. Казвам това, за да ви дам сили да вървите към заповяданата среща. Съзнанието е в постоянно движение и всяка крачка, която то прави е или напред, или на място, или назад. Духът знае безпогрешно каква е неговата крачка във всеки миг от живота. И как можете да тъпчете на място или да се връщате обратно като знаете, че Владиката Върви след Своя Владика и всяка задръжка пагубно отнася назад. Къде? Не е ли в тъмнината? Затова незаспиващото бодърстване се указва като сигурен метод за постоянно поддържане пламъка на духа. Но само поддържането е вече недостатъчно: предишната степен на светимост ще остави и на предишното разстояние. Но Ние говорим за сближаване, за постоянство на приближаването към Фокуса на Светлината. Осъзнаването на това ще ви даде сила не само за утвърждаването на качествата, но и на всичко, което сближава с Владиката. Огънят на несломимата решимост нараства от осъзнаването на този огнен път. Пътят, водещ към Владиката, е наистина огнен път. Силата на духа е неизчерпаема, когато е призована съзнателно от духа. Да! Да! Да! Могат да се намерят сили да се

върви до края и да се достигне, докато собствената светлина не се слее в пълно съзвучие със Светлината на Този, Който ви е Позовал след Себе Си.

1961 г. 366. (26 октомври). Смердното дишане на стария, заминаващ свят отравя чистата атмосфера на пространствената мисъл и носи със себе си зараза. Спасението от нея е в бъдещето. Всички несъвършенства, всички грешки, всички мрачни времена принадлежат на миналото, а на бъдещето – Светлината. Светлината на бъдещето е огромна. С нея и вървете. Осъзнаването на възможностите на бъдещето е водещ магнит. В него може да се строи всичко, което е осъзнато от мисълта и, построявайки го, този строеж да се направи причина за осъществяване на набеязаните форми на живот на следващото стъпало от еволюцията на съзнанието. Еволюцията се осъществява с помощта на мисълта. Идеите във вид на мислени форми се залагат в пространството като движеща сила на енергиите на съзнанието. Животът сближава полюсите на осъществимото и неосъществимото в спиралата на хода на времето. Неосъществимостта и невъзможността в настоящето стават възможности за бъдещето, което, ставайки на свой ред текущ момент от настоящия ден, прави непостижимото по-рано действителност. Някога хората са мечтаели само да летят, утвърждавайки мислено идеите за полети в пространството, но дошло време и мечтата се е въплътила в реални форми и хората започнали да летят. Тази психотехника се отнася за всички области на живота. Неосъществимото е осъществимо, невъзможното е възможно, недостижимото е достижимо, но на всичко това трябва предварително да се изпрати мисъл, циментирайки нейните форми в пространството. Напразно считат изкуството на мисленето за незаслужаващо внимание. В своята маса човечеството още не се е научило да мисли. Мислят отделни единици и те движат света. Когато всички се научат да мислят ходът на еволюцията ще се ускори неимоверно. Но съзнанието трябва да се разшири и да стане по-светло. Владците указват основното направление на еволюцията и линиите, по които трябва да върви развитието на човека. И волята на всеки приел това направление е свободна да избере пътя, съзвучен на духа. Посоката на еволюцията е Безпределността и Сферите на далечните светове. Средствата са пробуждане и разпалване на центровете на човешкия микрокосмос и изтънчване и усъвършенстване на човешкия апарат. Целта е да се въоръжи човекът без нито един апарат, тъй като цялата апаратура, посъвършена от всеки механичен апарат, в своето потенциално състояние е съсредоточена в него. Осъзнаването на този факт ще отвори пътища за търсене и нови възможности за изумителни достижения. Всички изобретения и апарати, създадени от

човешкия гений са нужни, но само дотогава, докато неговият собствен апарат не е започнал да работи с пълна сила. Какво означава това, може да се разбере от обстоятелството, че на далечните планети, намиращи се на високо стъпало няма заводи и фабрики, няма машини и никаква апаратура. Животът във всичките му фази се регулира от творческата мисъл и енергиите на духа. Така, създават всичко, което е необходимо на човека за живот. И природата на планетата се ръководи от мисълта: и даровете на природата, и всички форми на нейния живот. Трябва да се разберат безпределните възможности на духа и че му е подчинено всичко, и че от Космическата Воля му е дадена власт над всичко, и че могъществото на духа е неизчерпаемо и неизмеримо и няма предел на неговия растеж. Пътищата на еволюция на човечеството в пространството се осъществяват от мисълта. Мисълта твори мощно. За мисълта, твореща в съзвучие със Законите на Космоса, няма нищо неосъществимо и недостижимо. Ние Казваме и Ние Утвърждаваме, че сега няма невъзможно.

1961 г. 367. (М. А. Й.). Мислейки за Далечните Светове хората изхождат от Земята. Отправната точка е правилна, но грешката е в това, че нейното настоящо състояние се счита за постоянно и неподвижно в своите форми, докато изтънчването на самата материя и разреждането на нейната плътност в процеса на еволюцията напълно се изпускат от погледа и не се вземат предвид. Изтънчването и разреждането на материята, което се осъществява благодарение на това, че материята преминава пътя на трансмутация през растителните, животинските и човешките форми, бавно, но упорито и неотклонно повишава нейната пластичност и подвижност. Когато не само човешките тела, но и материята на планетата станат уплътнен астрал, тогава целият обкръжаващ човека свят, благодарение на своята нараснала пластичност и разреждане на материята, ще се подчинява леко и свободно на оформяне от мисълта. Вече не с ръце и машини, а със силата на мисълта ще бъде възможно да се изграждат тези форми, които сега без ръце и прилагане на мускулна и механична сила не могат да бъдат построени. Нефтът, въглицата, газът, дървото са достъпните за хората енергетични ресурси на планетата в настоящия момент поради липсата на други, по-добри. Способите за получаване на атомна енергия също са груби и несъвършени. Но е близо вече времето, когато на служба на човека ще застанат по-високи и съвършени видове енергии. Тези енергии съществуват, има ги, но трябва само да се намерят и усвоят. Нито с нефт, нито с газ, нито с дим, нито с бензин повече няма да тровят здравето на хората, но трябва да се търси, трябва да се мисли, трябва да се изпратят творчески мисли в пространството и трябва да се знае какво да се търси. Колкото по-ясна и определена

е мисълта, толкова по-близо е неизбежността на решението. Мисълта пробива пространството и магнитно привлича към себе си съзвучни ѝ елементи. Мисълта от далечните светове може да докосне планетата. А на тях тези нови видове енергии отдавна вече са приложени. Мислите, устремени към далечните звезди не са толкова безцелни, както може да изглежда на този, който не знае, че за мисълта няма разстояние. Трябва добре да се усвои, че ако за Светлината, за да прониже световното пространство, се изисква някакво, понякога много продължително, време, то за полета на мисълта време изобщо не се изисква. Мисълта е явление от висшите измерения и не подлежи на законите на плътния свят. За мисълта не съществуват време и пространство. На другите планети времето вече е друго, а в пространството няма нито горе, нито долу. По този начин в световното пространство се нарушават най-обичайните и вкоренили се представи за времето и света на трите измерения. Мисълта царства над всичко, а над мисълта – съзнанието, което я е овладяло.

1961 г. 368. (М. А. Й.). За единението на съзнанията е Казано много и все пак, независимо от това, тази мощ, която ще се роди при обединяването (на съзнанията) със съзнанието на Великото Сърце не е разбрана докрай. Формулата е дадена ясно и изчерпателно: „Аз Съм в Отца, Отец е в Мен, Аз Съм във вас и ние сме едно“, и още: „Аз сам по себе си съм нищо, но Отецът, Пребиваващ в Мен, Той Твори“ – така Говореше Самият Владика. Следователно силата не е в себе си, а в Йерархията на Светлината, в обединяване на съзнанието с Нея, в сливане на съзнанията с нея. За да се твори със силата на Йерархията на Светлината, трябва да се слееш с Нея, трябва да се обединиш в съзнанието с Нея. Това единение се осъществява не с мозъка, а със сърцето. Когато Владиката е в сърцето, няма непреодолими неща. Едно единствено условие си остава винаги неизменно – със силата на Владиката, със силата на Йерархията може да се твори не в свое име, не заради себе си и не за себе си, а за Общото Благо. Помощта идва и силите се Дават, но за да се твори благо за хората.

1961 г. 369. (М. А. Й.). Планетата и човечеството, което я населява, са едно неразривно цяло. Одухотворяването и изтънчването на материята, от която се състои планетата в значителна степен зависи от психо-духовното състояние на хората. Планетата може да се подобри, планетата може и да се влоши и да се доведе до такова неравновесие, че тя да завърши своето съществуване с взрив. Последното се отнася само Земята, където тъмните сили задържат нейната еволюция и нарушават космическото равновесие на нейните енергии. Планетата е Космическият дом на човечеството. Били са необходими много

милиони години, за да може всяка жива форма да се приспособи към условията за живот на Земята и да може да еволюира. Това особено се отнася за човека. Ако Земята завърши своето съществуване с взрив, човечеството би се оказало без пристанище в космоса и колко време ще бъде необходимо отново, за да могат хората да преминат отново през този продължителен процес на адаптация. Земният организъм, тоест тялото на Земята реагира рязко на въздействието на тези енергии, които се пораждат от човешкия организъм. Мисълта действа силно даже на физическото тяло, предизвиквайки заболяване или обратно, укрепвайки здравето. Но действието на колективната мисъл на цялото човечество върху тялото на планетата е необичайно мощно. Бурите, наводненията, ураганите, земетресенията и другите бедствия са резултат от въздействието на съответстващи на това неравновесие мисли. Когато се утвърди мир на Земята, както и мир и равновесие в човешкото сърце, всички тези симптоми на болезнено състояние на планетата ще изчезнат. Човек може да украси своята земна градина; пустините, този позор за човечеството, да се озеленят; изтощените сили на планетата да се възстановят и да се създадат на земята напълно други условия на живот. Особено болезнено се отразява върху здравето на Земята унищожаването на растителния и животинския свят: дивите животни и птици и унищожаването на горите. Именно унищожаването на девствените гори е особено вредно, тъй като се унищожава хармоничното съчетаване на енергиите на растителния свят. Изкуствено посаденият парк и естествено израсналите гори са различни по своята психична природа и съзвучие на енергетичната тоналност. Също така пагубно е хищническото разхищаване на земните недра. Металите в тяхното естествено състояние служат за проводници на планетните токове и нарушавайки ги, хората внасят дисхармония в порядъка на тези явления. Скоро ще бъдат открити непресъхващи източници за получаване на космически енергии и разхищаването на планетните богатства ще бъде до известна степен преустановено. Втората опасност – това е нагнетяването на пространството около Земята или на нейната аура с различни видове от вече известни на хората енергии. Пространството буквално се раздира от тях, но най-много от всичко – от неуравновесеността на човешките мисли. Човекът, като източник на мощни енергии, насочва своите сили повече към разрушение, отколкото към съзидание и събира плодовете на това, което е посял. Планетата може да се лекува само с любов към всичко и към всички и тогава енергията на духа ще бъде твореща и съзидателна и привеждаща в хармония тялото на планетата. Отговорността за Земята лежи върху човека и тя трябва да се осъзнае, иначе той няма да се приведе в порядък своя земен дом и

животът на Земята няма да се подобри. Чудовищното невежество и безотговорност пораждат редица чудовищни последици. Човешкият дух се мята тежко в задушавашите следствия на своите собствени деяния и ще продължава да се мята, докато не разбере, че самият той е породил всичко това, което го обкръжава. Сам е породил, сам изкупва и сам може да твори в други условия на живот.

1961 г. 370. Със своята растяща светлина се приближаваме към Светлината на Владиката.

1961 г. 371. Съзнанието, имащо свободен достъп до Съкровищницата на Пространствената Мисъл, не познава състоянието на безплодие на мислите.

1961 г. 372. Осъзнаването на своето синовство и връзката със своя Космически Отец от човека означава и разбиране на своето космическо право върху всичко, което притежава и което владее Отец. Това е и правото на своето първородство. То може да се утвърждава съзнателно. Всичко, което Притежавам, Аз Съм готов да Отдам. Но приемоте, но съумейте да вместите. Готов Съм да дам с щедра ръка, но според вместимостта на съзнанието. Законът забранява да се убеждават глухите. И имащият уши чува. Но нека сърцето да бъде открито винаги като Еолова арфа за Моите Докосвания. За Мен е радост да се Докосна до горящото сърце, широко отворено към Мен.

1961 г. 373. (27 октомври). Ще положим още и още усилия, за да се придвижим по-нататък. Царството на Тънките Енергии се превзема със сила и полагащият усилия се възхищава от него. Същността на явленията от висш порядък си остава все същата и пътеката, отиваща нагоре, е също така тясна, но думите, които ги съпровождат, трябва да бъдат съзвучни на епохата и новото стъпало на човешкото съзнание. Да се даде не забранена формула на Учението на Живота в прости и достъпни думи, съзвучни на момента и нужни, ще бъде мъдро решение. Колко често възниква спор не за същността на явлениято, а за думите и заради неприемливостта на отживелите думи или старата формулировка се отхвърля същността на това, което би било прието напълно свободно, ако терминологията не пречеше. Затова утвържденията на несъмненото трябва да се дават в достъпни форми, разбираеми и ярко съзвучни на момента. Да се говори за Божията Воля в аспекта на хилядолетната давност и църковната терминология няма да бъде убедително за съвременната наука, но да се каже за изискванията на еволюцията, за нейните закони, за растежа на съзнанието и необходимостта от подчинение на законите за общественото развитие, а също и за моралните задължения на човека, произтичащи от разбирането на тези закони, ще бъде вече живо слово, ново слово, съзвучно на съзнанието на новото поколение слово. Даже може да се каже, че

изискванията на еволюцията се изразяват във формата на Космически Закони, в които е проявена Космическата Воля, утвърждаваща общото направление и течение на еволюцията на всичко съществуващо, а заедно с него и развитието и съдбата на самото човечество. Идеята за законност от Космически Порядък вече няма да предизвиква възражения. Трябва да се дадат нови форми на старите, но вечни идеи за Космическата Истина на Живота.

1961 г. 374. Змията сменя кожата си, птиците – перата, дърветата – листата, човекът – обвивките, а идеите – формите на своето изразяване. Идеите, изразяващи неизменните истини на живота, са безсмъртни, но формите на тяхното изразяване се променят едновременно с течението на еволюцията на съзнанието и мисълта. Това условие трябва да се разбира много широко. Мисълта не може да бъде спряна, както и да се убие идеята. Идеята за сливането на двата свята, идеята за тяхното обединение ще бъде утвърдена в съзнанието на човека. Това е изискване на Еволюцията. За Еволюцията е безразлично как се осъществява това, ако целта бъде достигната. Религията не преуспя в това, но науката, която уверено крачи, без да знае това, към областта на Невидимия Свят, ще преуспее. Мракобесите и църковниците ще надават вой и ще призовават небесното наказание към този, който независимо от тях се е осмелил да вземе в свои ръце ключовете от вратите към царството на знанието и Светлината. Но светът остава все същият, истината за строежа на мирозданието е неизменна и откритите и още неоткрити закони на материята – неизменни в своята основа. А цялото неразбиране, всичките противоречия, цялата терминология, споровете, невежеството – всичко това ще остане неотменимо достойние на хората, не можещи да вместят чудовищната относителност на всички свои знания, достъпни за човешкия ум на настоящото стъпало от неговото еволюционно развитие. Необходимо е да се разбере, че предели за познанието на света и неговите закони не съществуват, че човекът живее в Безпределността, че даже материята в демонстрациите на своите най-тънки прояви е също безпределна и не може да бъде опозната до края в целия свой обем и всички свои прояви. Защо да се унижава материята, свеждайки я до това, което в дадения момент е познато на вашата наука? Тя още само стои на прага на най-великите открития в областта на безпределното познание на света и елементите, от които той се състои.

1961 г. 375. (М. А. Й.). Служенето на Еволюцията се извършва вътре в човека. Нито думите, нито делата нямат никакво значение, ако светлината, която е вътре, е тъмнина. Значи същността не е в думите и в делата, а в сърцето, носещо светлина на света. Тогава и думите и делата са наситени със Светлина, а

иначе – с тъмнина, ако в сърцето е тъмнина. Така че най-първото задължение на човека ще бъде носенето на Светлина. Но настроенията, помрачаванията, но хилядите всякакви причини въздействат ярко и с всички сили се стремят да погасят светлината, ако тя се е разгоряла. Ако се опитват да унищожат тези причини и да се борят с тях вън, то борбата е безнадеждна, тъй като светът е твърде крив, за да бъде изправен – това не е по силите на един човек. Но когато отхвърлил вълните на външните въздействия човек изведнъж разбира, че трябва да се бори само със себе си и не вън, а в себе си да преодолява състоянието на обвивките, гасящи огньовете на духа, тогава и само тогава той може да се надява на победа и да победи. Борбата с тъмнината на външните причини, които са безброй, е безполезна, тъй като тя няма край, но утвърждаването в своя микрокосмос на тези реакции, които не гасят огньовете на духа, е единствено правилното решение. И тъй, борбата се съсредоточава вътре. Никакви съжаления, никакви оплаквания, никакви недоволства няма да помогнат да се удържи победата над себе си. Само Светлината, неугасима от вълните на външните въздействия, само тя ще бъде знак за победа. Самият човек, бидейки път към Безпределността и бидейки сам безпределен, само той може да направи този път Светлоносен. Пренасянето на фокуса на прилагане на енергиите на духа отвън навътре дава нужните сили за преодоляване на това, което, фокусирано вън, наистина е било преодолимо. С лоста на духа може да се вдигне огромна тежест, ако е правилно установена точката на прилагане на силите. Борбата с вятърните мелници е много поучителна със своята безсмисленост. На нея наподобяват усилията на този, който иска да покори света без да е преодолял себе си и без да е победил себе си.

1961 г. 376. Целта на поредното Пришествие на Земята на всеки Учител на Светлината се заключава в това да даде на човечеството един или друг аспект на Космическата Правда във форма, съответстваща на стъпалото на съзнанието, достигнато от човека.

1961 г. 377. Удивително е как расте и се разширява светът на човека, устремен към Светлината и как всяко съзнателно усилие помага на този растеж. Но колко различен е Моят Свят от множеството лични и малки светове, в които ограничават себе си хората. Формулата „Отвърни се от себе си” предполага отказ от личния свят и следване на своя Владика, за да влезеш в Неговия Свят, да се слееш с Него, заменяйки стария свят в себе си с новия свят. Разрушаването на стария свят и свалянето на старите богове и кумири, така тясно свързани с личния малък свят на човека, има за цел освобождаване на съзнанието от ненужните натрупвания. За да няма този процес

обратна реакция, в Тънкия Свят се извършва унищожаване на цели строежи и на кристализирали през вековете втвърдени тънки образувания и мислени форми, служещи за основа на суеверия, догматизъм, фанатизъм, привички, традиции и всички отрицателни прояви, задържащи течението на еволюцията. Доколко тези форми са устойчиви и силни може да се съди от това колко трудно е да се разрушат дори само вкоренилите се през хилядолетията представи за неизбежността на войните, кръвопролитията и убийствата. Но сега чудовищата – фантоми, така дълго държали в плен мисълта на човека, се смиряват на астралния план. Унищожаване се тази основа, върху която са се държали тези антиеволюционни мисли, представи и идеи. Нямащи основа в Надземния Свят, тези чудовищни образувания се разпадат на прах и не дават вече възможност на техните енергии да се проявят в земния свят. Скоро хората ще видят, че цялото здание на стария свят ще рухне като пясъчен замък, тъй като основата, върху която се е държало то, вече я няма. Тази последна борба за идеите на Новия Свят, която се извършва сега, стана възможна и стана победна само благодарение унищожаването на формите на стария свят в Надземния и Тънкия Свят. Затова се дава и Нашата Гаранция, че окончателна победа ще бъде постигната. Старият свят е още силен, но това е напускащата го сила на стареца, чието бъдеще е угасване и смърт, докато в същото време Новият Свят може да бъде оприличен на юноша, изпълнен със силите и енергиите на живота. Старият свят е обречен като отминало стъпало на еволюцията, през което Земята вече е преминала и към което вече никога няма да се върне.

1961 г. 378. (М. А. Й.). Ти, който искаш да дойдеш, ела. Каналите на енергиите, устремени в пространството, служат като проводници за ответни пратки. Зовът и откликът се основават върху това. След зов винаги следва отклик. Не може да няма отговор. Но трябва да има чувствително ухо, но трябва съзнанието да се освободи от всички пречещи мисли, за да не се смесят те с отговора. Увереността в отговора, основана върху познанието на Закона, облекчава получаването на пространствения отговор. Обикновеният човек моли постоянно и почти винаги без отговор. Той е твърде зает със себе си, за да улови сред хаоса на своите мисли далечния отзвук. Увереността поражда очакване, очакването – внимание, вниманието – съсредоточеност, а съсредоточаването – възприемане, тоест получаване на отговора. Отговорът не винаги идва в очакваната форма и това също пречи. Предвзетостта и чувствителността на възприемчивостта не живеят в едно гнездо. Защо само от време на време има устремяване и въпроси? По-добре е връзката да се закрепим с постоянство на ритъма. При наличието на ритъм отговарянето ще

стане обичайно, ще стане порядък на всеки ден. Въпросът може да бъде зададен от вечерта, а отговорът на него да бъде получен на сутринта. Даже ако той не бъде уловен, все едно, той ще остане във вътрешното съзнание и ще даде резултат. Не може да няма отговор.

1961 г. 379. (28 октомври). Ако пишеш всеки ден, съблюдавайки ритъма, резултатът ще бъдат десетки книги. Ако всеки ден се полагат усилия да се строи домът на духа, като се носят камъни за постройката, то домът на духа ще бъде въздигнат. Утешението е в това, че независимо от всичко строежът все пак расте неотклонно и здраво. Може да се намери радост във всекидневното, ритмично изграждане на дома на духа, който ще бъде прибежище за строителя на земята и в световите. В осъзнаването на това могат да се намерят сили да се продължи строежа и да се донесат най-добрите камъни за него. Животът е невъзможен без цел. Цел има. Домът на духа е в лъчите на Йерархията на Светлината, домът на духа е лъчист и неговата Светлина свети наоколо и свети на другите, макар и не виждащи тази Светлина и не признаващи я, но получаващи и хранещи се от нея. Хората отричат Светлината, Светлината на духа, но усилено я приемат и даже я поглъщат при всяко съприкосновение с Носителя на Светлина. Обменът и взаимодействието се осъществяват невидимо. В замаяна на своята тъмнина получават Светлина и се насищат със Светлина. Този процес е тягостен за Носителя на Светлина, тъй като нямащите Светлина я вземат по закона за скачените съдове. Невъзможно е да се издържа дълго това ограбване. Тогава Казваме – бъдете предпазливи. Тогава светилникът на духа трябва да се покрие, да се спусне забралото и да се стегне бронята на духа с всички закопчалки. По-рано са се уединявали в пустинята, за да избегнат разкъсването на духа. Дори Спасителят е трябвало да се уединява. Сега може да се уединиш само в себе си, в цитаделата на духа, плътно затваряйки входовете към нея. Иначе няма да оцелееш, няма да задържиш равновесието и няма да устоиш в Светлината. Поддържането на огъня в храма на сърцето е необходимо за живота на съзнанието и неговия напредък в еволюцията. Следователно и своето Съкровище трябва да се раздава мъдро. Съкровището – това е Светлината, излъчвана от Камъка. Опустошаването на Съкровищницата е недопустимо. То става не само при личен контакт и енергията отлита не само с думите, но и с мислите. Отнасят я и мислите, поглъща я и разликата в светлинния потенциал на озареното съзнание и обкръжаващата го среда. Светлината постоянно се поглъща от околната Среда, със сила правопрпорционална на нейната тъмнина. Не е възможно да не се дава. Духът, носещ Светлина, трябва да свети, но да се пази пламъкът от угасяване, за да не секне Светлината, излъчвана от

него, е необходимо, поне заради тези, на когото се свети. В процеса на изграждане на дома на духа енергиите на строителството трябва да се опазят от поглъщането им от тъмнината, гнездяща в съзнанието на хората и в обкръжаващите ги и съзвучни им сфери на пространството.

1961 г. 380. (М. А. Й.). Няма да се уморим в делата и ще намерим сили в мисленето за Владиката. Подвигът е труден с това, че е постоянен и извън зависимостите на състоянията на съзнанието. Само при напрежение на вътрешната бдителност и дозор и при разбиране, че друг изход няма, може да се удържите на високо. Иначе тъмнината ще ви смъкне надолу в своите обятия. Нейната цел е да угаси огъня на сърцето, а него да стъпче, за да не може то да бъде вместилище на Светлината. Сам няма да достигнеш и затова Лъчът е над вървящите към Владиката, а също и ритмичността на всекидневните пратки. Докато окото е устремено към Великото Сърце, тъмнината не е страшна и драконът на всекидневието е безсилен да прегризе Сребърната Нишка на Връзката. Но нека окото, гледащо към Владиката, да не откъсва взор от Него, за да не се откъсва от Фокуса на Светлината. Налага се да утвърждаваш в себе си Светлината всекидневно, тъй като тъмнината е огромна и е на стража, за да намери дори и най-малката пукнатина на духа, за да проникне в нея. Трябва да не забравяте да оглеждате своите доспехи всяка сутрин. Това може да се съвмести с процеса на обличане, завършвайки го всеки път с оглеждане облеклото на духа. Непрестанната борба, напрегнатата борба изисква незаспиващо бодърстване на духа. Пътят към Владиката не е лек, но трябва да се достигне.

1961 г. 381. Не се забранява нито да страдате, нито да преживявате, нито да чувствате болка и болест, но при условие, че крачката на придвижване не губи своя ритъм.

1961 г. 382. (28 октомври). Трудно е да се съчетае Любовта и Грижата на Учителя с жестокостта и безсърдечиято на човешките отношения и кармичната неизбежност на страданията. От една страна са указанията за това, че трябва да се пази здравето, от другата са условията на живот, които го разрушават. Как да се примири всичко това в съзнанието и въпреки това да се запази равновесие? Но нали мъдростта се състои в умението да се примиряват, неутрализират, тоест разбират проявите на противоположностите. Докато те не са осъзнати и не е намерена тяхната равнодействаща, изразяваща се в утвърденото равновесие, задачата по разбиране на живота не може да бъде решена правилно. Във външната тъмнина винаги ще има плач и скърцане със зъби. Тя не щади даже Владиците, преследвайки Ги, разпъвайки Ги, измъчвайки, убивайки. Болшинството Велики Духове, Донесли Светлина на Света, са били преследвани. Такава

същата е съдбата и на всички вървящи след Тях и носещи в Света своя дял Светлина. Само при особени условия Кармата е щадил Носещите, но обикновено тяхната съдба е била тежка. Тогава може ли да се съжاليا за това, че животът обременява силно и има много тръни по пътя. Единствено утвърждаването на равновесие може да осмисли ударите на съдбата, пробощданията, натиска и притесненията, тъй като те се допускат от Учителя на Светлината като удари, изковаващи бронята на духа и формиращи мощта на равновесието на духа. Нима не си струва да се плати за всичко с пълна мярка, ако успеете да постигнете равновесие. Трябва да се постигне такова състояние на съзнанието, че всяка неприятност или тежък урок да укрепват духа, както упражнението – мускула. Всичко, което причинява страдания, неприятности и огорчения притежава силата да ги причинява. Възможно е да се научите да отнемате от тях тази сила и да я устремявате за утвърждаване именно на това качество на духа, към което е устремена тяхната разрушителна енергия. Тогава всеки удар и всяко обременяване с обстоятелства ще служи не за отслабване, а за усиление мощта на духа. Тогава всички противодействия се обръщат в полза и всичко това, което убива силите на обикновения човек и всичко, което го лишава от радостта на живота и увереността, че Учителят ще Обърне всичко в полза. Обръщам всичко в полза. Следвайки Мен се учете постоянно и вие правейки същото.

1961 г. 383. (М. А. Й.). Днес беше даден нагледен урок за това как силите на противодействието при умело използване се трансмутират в сили вече не противни, а съдействащи на възхода. Това не е заслуга на тъмните, а на опита на духа, умеещ да приложи лоста на волята така, че несползното да се превърне в ползено, тъмното в светло, страданието в радост, обременяването в светлина. Нека този опит да послужи убедително на разбирането, че когато огньовете на духа пламтят мощно няма противни сили и че всички сили – и тъмните, и светлите служат на този, който твърдо държи в ръцете си лостовите на волята. Това стъпало, когато силите започват да служат на човека е и стъпалото на победителя, приближаващо момента на утвърждаване властта на духа над енергиите на стихииите.

1961 г. 384. Всяка победа над себе си звучи с радостта на духа.

1961 г. 385. Колкото по-силен е натискът на вълните на материалния свят, стремящи се да потушат огньовете на духа, толкова по-силното им нагнетяване трябва да бъде противопоставено на този натиск. Напрежението на огъня под нагнетяването ще му даде устойчивост и в същото време ще предизвика и неговия растеж. Това е единствената възможност да се усилят огньовете. Средно положение няма: или те ще угаснат

под вихрите на външните условия, или пък обратно – ще нараснат. Решението ще зависи от волята. Да не се предам, да не се пречупя, да не се огъна – така решава волята на духа, разбираш, че трябва да се премине през всичко и че друго решение не трябва да има. Енергията е една; тя може да бъде насочена или към разрушение, или към съзидание – направлението зависи от волята. Също така от волята зависи и това каква реакция ще предизвика в съзнанието всяка вълна от външни въздействия. Нека волята да реши това, а съвсем не тези въздействия, често насочвани от тъмна ръка. Волята в човека е всичко. Слабите и безволни нищожества не са нужни за еволюцията. По-добре е да бъдеш студен или горещ, отколкото топличък. Цялото време, което съществува, може да се употреби с полза за възпитаване на волята. Животът предоставя неизброимо количество възможности, стига само да се разбере, че волята може да се упражнява ежечасно. Няма да изпуснем тези възможности и винаги ще помним, че „тежкият чук, трошейки стъклото, кове стоманата“.

1961 г. 386. (М. А. Й.). Как може да се постигне победата? С осъзнаване, че отстъплението е невъзможно, че назад път няма, че даже мисълта за това да се поддадеш на слабостта ще бъде предателство на духа. Остава пътят само напред и само към победа. За мен е радост и за Владиката е радост да видим, че вас вече нищо няма да ви смуги и нищо няма да ви спре. В кого бих могла да почувствам такава увереност, като в самата себе си? Само в най-близките, само в тези, които са ми най-близки в духа. За тях е моята радост, за тях е и грижата и за тях е любовта. Ще дам знаци за близостта и знаци за грижата. Трудната полоса трябва да се премине без да изменяте ритъма. И колкото ви е по-трудно, толкова аз съм по-близо до вас.

1961 г. 387. (29 октомври). Допуснатото от Учителя нагнетяване ще даде своите резултати, които ще се отразят в усилване на вътрешните огънове. Само при огнено напрежение на сърцето то започва да свети със самоизходяща Светлина. Трите Лъча могат да се утвърдят само при условие на крайно напрежение на сърцето. Затова и толкова му е трудно под непосилното нагнетяване. Не Познаваме лек път. Колкото по-трудно, толкова по-добре и толкова по-бързо. Натоваарвайте Ме по-силно – това е формулата на подвига в духа. Възможно е да издържите всичко и да не се предадете. Силата на духа е неизчерпаема. Познаваме ярки примери за неговата несломима мощ. Напрягайте още и още, тържествено и мъжествено енергиите на духа, преодолявайки натиска на стихииите. Трябва да се осъзнае не личния, а пространствения характер на този натиск. Тежко е защото пространството е неспокойно и неговите енергии са напрегнати до предела. Масите не разбират, а се мятат тежко.

Преустройството на света се извършва под знака на велико напрежение, тъй като великите енергии, толкова нужни за настъпващото световно прераждане, се раждат само в напрежение. Разрушаването на огромното здание на стария свят се извършва с мощта на идеите. И никакви подпори вече няма да го удържат, защото основата е подкопана под корен. Но е по-лесно старият свят да се разруши вън, отколкото в съзнанието на човека. Това разрушаване може да бъде завършено само от мисълта, и преди всичко от пространствената мисъл. Образите на Истината се борят в пространството за утвърждаване на Новия Свят. Всички сили, цялата мощ на еволюцията е на негова страна. Но борбата е дълбока, широка и драматична. На прелома на Епохите заминаващите и зараждащите се енергии се нагнетяват в яростно стълкновение. Победата е за новите, но не на лека цена. Полето на стълкновение е съзнанието на човека и борбата е всепланетна.

1961 г. 388. (М. А. Й.). А кога ще е краят? Никога. На Земята може да настъпи мир и хората да се успокоят, но този, който е отдал себе си на Служене на Светлината, никога, никога няма да сложи оръжието на Светлината и няма да прекрати огнената борба за утвърждаване на все нови и нови стъпала на еволюцията на живота. Стълбата на Живота няма край. Всяко ново нейно стъпало се превзема единствено само със сила. Старото се преодолява от новото, за да бъде на свой ред преодоляно от идващото му на смяна. Тъй като самият живот е преодоляване на самия себе си. Няма такова стъпало на еволюцията, достигайки до което човек би могъл да каже, че няма накъде да напредва по-нататък, че всичко е достигнато. Няма такова стъпало. След всяко достигнато следва ново, още по-съвършено. Пътят на човечеството е в Безпределността, където могат свободно да се развиват всички свойства и способности на човека. А тъй като всяко ново стъпало се превзема със сила, то и борбата няма край.

1961 г. 389. Запиши като свидетелство за бъдещето: ще има мир на Земята и ще има Светлина, и в човеците благоволение. Към теб се Обръща Моето Слово. Ти си Ни помощник в предаването на Нашата Светлина на света. Ти си фокусът, към който се устремяват Нашите Лъчи за предаването им в света. Осъзнаването повишава хилядократно светлопредаването. То върви непрекъснато, ако съзнанието позволява. Има сравнително много приемници, но съзнателните Броим на пръсти. Тяхната мощ е голяма. Тя служи за постоянното и силно пространствено насищане. Термините: Носители на Светлина, маяци на Светлината, акумулиране на енергиите на Светлината, Космически Баща (Отец) – всички те, появили се сега за общо ползване, представляват доказателство за насищането на

пространството с понятията на бъдещия ден. По същия начин ще дойде и другото. За посредници служат мисълта и избраните фокуси на съзнание, които представляват нейни трансформатори. Фокусът трябва да бъде напрегнат – затова е и нагнетяването на външните условия. Без нагнетяване, тоест налягане на парата, няма да работи дори парната машина. Звучи само натегнатата струна, действа само натегнатата тетива, така също и фокусът. На Нас са Ни много нужни приемници на Светлината, но те са малко и затова тяхното нагнетяване е огромно. Тази степен на служене на Светлината е много трудна. Това именно е Великото пространствено Служене.

1961 г. 390. (31 октомври). Когато тъмнината набъбва и обкръжава с плътен пръстен и оживелите сенки започват да се кълчат, страхът може да пропълзи и в най-преданото сърце, тъй като тъмнината е изискана и изострена в способите за плашене. Даже великите подвижници са били изпитвани чрез плашене. Но трябва да се помни, че колкото по-голям е страхът, толкова по-силна става тъмнината и по-плашещи са нейните облици. Но е достатъчно само да се призове мъжеството на духа и да се каже твърдо: “Не се боя от нищо, никой не е страшен за мен, тъй като Владиката е с мен и не се боя от нищо и от никого. Светлината побеждава и срещу нея, срещу Светлината на запаленото сърце, е безсилна цялата тъмнина” – и тъмнината отстъпва и нейната ярост е безсилна, тъй като цялата ѝ сила се гради върху страха, проникнал в съзнанието на този, който се е уплашил от тъмнината. Често разгулът и разюздаността на тъмнината се обуславят от присъствието на странични хора, от които се възползват тъмните като канали за подход и приближаване. И това трябва незабавно да се отчита, за да се нанесе удара не по тези, зад гърбовете на които те се крият, а по криещите се. И този момент не трябва да се изпуска, за да не се позволи на вредата да проникне. Незабелязването навреме на гърбовете, зад които се крият съзнателните служители на злото, ще повлече ущърб след себе си. Най-добре е да се счита, че могат да се скрият зад всеки гръб и че могат да въздействат не само на тях, но даже на докосналите се до Светлината и даже на приближилите се до Учението. Трябва да имаш сто очи, за да се защитаващ. Най-лесно от всичко е да се защитаващ с Владиката. А тъй като е трудно да се каже откъде и как може да пропълзи злонамерената хитрост на тъмнината, то най-добре е да бъдеш въоръжен с Владиката винаги и да бъдеш винаги на пост. Затова и Наричам Моите воини. Но дори и войнството без бдителност не е войнство, а тълпа, която врагът може да нападне внезапно. По същия начин и воинът, загубил бдителността си, може да стане всеки миг жертва на тъмнината. Затова Казвам, бъдете на пост винаги и винаги неразлъчно с Мен, тъй като когато сме заедно и когато в сърцето

няма страх, никаква тъмнина не е силна срещу нас. Тъмнината трябва да се поразява и най-добрата защита от тъмнината ще бъде не самоотбраната, а нападението. Тъмнината не понася насочения към нея и изгарящ я Лъч на Светлината. Достатъчно е да бъде забелязана и да се насочи към нея Лъча на съзнанието и тя отстъпва, за да търси отново незабележим подход. Затова нека мечът да не спи над дракона.

1961 г. 391. Учителят ще намери търпение да повтаря неуморно урока до отпечатването му в мозъка. Това не е повторение, а укрепване на преминатото. Новината е в опита, растящ постоянно. Спиралата на устременото съзнание, образувайки нови завивки, може да създаде впечатление за повторение, но това не е повторение, а задълбочаване на предишния опит, но вече на следващия по-висок оборот на спиралата. И качествата на духа са все същите, но техният растеж е безпределен и всяка нова степен на тяхното ново позадълбочено разбиране разкрива в тях нови свойства на огньовете, каквито не е имало по-рано. Да вземем за пример качеството равновесие. Нима е възможно то да се постигне докрай? Нима можете да си представите мощта на равновесието на Самия Владика? Нима тази могъща огнена сила е усвоена от тези, които са чували за нея? И нима чуването е овладяване? Нима даже малките проблясъци на тази огнена мощ, утвърдени дори в малка степен, не внушават на човека някакъв необясним ужас, сякаш е пред нещо неизвестно и необичайно и не го подбуждат инстинктивно да премахне тази стена, внушаваща му несъзнателен страх всеки път, когато усети или види проява на равновесие на духа в някой от обкръжаващите го хора. Даже простото мълчание, толкова непонятно за хората, те се стремят да нарушат ако виждат, че утвърждаващият равновесие в себе си дух се е обкръжил с него. Равновесието преди всичко се отразява на аурата и заградителната мрежа. Мрежата става несъкрушима, подобно на броня, през която не са в състояние да проникнат не само аурните излъчвания на обикновения човек, но даже и мислите и съзнателните волеви въздействия отстрани. Също така и аурата в състояние на равновесие представлява затворен кръг: пипалцата ѝ се прибират навътре, а повърхността става равна и гладка и непроницаема за проникване на чужди излъчвания. Кълбото е символ на равновесието. За него не можеш да се захванеш и да увиснеш на него. Върху него не можеш да стъпиш. По него няма грапавини, вдлъбнатини, няма нищо, за което би могъл да се вкопчиш. Защитата на качеството равновесие е непробиваема даже за от мисълта. Равновесието означава и вътрешна събраност. Обикновено мислите на човека са насочени навън от него към много явления или хора. В момент на равновесие всичко се събира вътре и събралият няма в никого

нищо, което би могло да бъде използвано да се проникне вътре в цитаделата на духа. Този, на когото нищо от никого не е нужно, който е способен само да дава, не е искайки нищо в замяна, той може да утвърди равновесието на духа. И Той, Владиката, Утвърдил в Себе Си равновесието, Даде на Света Знание, не Приемайки възнаграждение.

1961 г. 392. (М. А. Й.). Исканият Светлина няма да има недостиг от нея. Светлината също е магнитна. Тя се привлича силно от съзнанието, стремящо се към нея. Светлината се придобива с най-обикновено отваряне на сърцето към Нея. Дори и за утринния лъч трябва да се отвори прозореца. Така също и духът, обърнал се към Светлината, си отваря достъп в нейната сфера. Къде е възможно да се види тя, тази Светлина, носеща щастие на хората? Само в Светлината на Владиката. Да мислиш за Него, да си представяш Неговия Образ пред себе си – това означава и да се намираш в Неговата Светлина. Просто е, ясно е и е много лесно – само да се мисли за Него, изключвайки мислите за себе си. Да се замени тъмнината със Светлина не е толкова трудно, ако се разбере, че мислейки за Този, Който Носи Светлина на света, самият човек става светлоносен. Едни мислят за едно, други за друго, трети за трето, а вие – за Владиката. Казано е: в Твоята Светлина ще видим Светлината. Но къде са те, приложилите тази формула в живота? Мислят за всичко, но само не за най-нужното. С какво ще продължат те по-нататък, когато всичко това, за което те мислят сега стане напълно ненужно и когато нищо от това, с което са заети техните мисли няма да вземат със себе си, тъй като даже и тялото ще оставят тук, на земята. Но този, който е пренесъл в сърцето си през живота сияйния Образ на Владиката, той ще Го пренесе и по-нататък със себе си в тези сфери, където Пребивава Владиката. Светлината на Неговия Лик преобразява целия човек, ако Ликът е постоянен в третото око. Постоянното Предстоене пред Великия Лик и пребиваването в Неговата Светлина е и най-сигурният път към Светлината.

1961 г. 393. Можете да помислите над това, че зад всеки човек, даже преминаващ, може да се крие тъмнина.

1961 г. 394. Двама седят на една маса, но единият вече принадлежи на тъмнината, а другият – на сферите на Светлината.

1961 г. 395. Сине Мой, Нашата задача е да помогнем на всеки, в когото има поне искрица Светлина, при което Нашите Лъчи и твоите, които са от Нашата Светлина, проникват в аурата на хората по съзвучие, ако в тях има с какво да съзвучат. Съзвучието извиква за живот и утвърждаване спящите дотогава енергии на духа, както водата – топлината в негасената вар. Всяко светло чувство на духа има свой противоположен полюс, също събуждащ се към активност, за да бъде преодолян. Затова

радвайки се на светлия Агни не трябва да се изпуска от поглед неговия антипод. Последният непреодолян ще замени със себе си огньовете на Светлината и човекът, зазвучал на Светлината, ще стане по-лош, отколкото е бил, докато не победи тъмнината в себе си. А тогава му се прощава всичко и на този, който е преборил себе си, не му се припомня старото. И вратите към Нас са отворени и Ние го Приемаме. Победителя не го съдят. Приемаме даже беглеца. Бащиният Покрив е готов и за блудния син. В началото е почти невъзможно да се различат званите и избраните, тъй като понякога е трудно да се каже кой ще устои. Затова възможности се дават на всички приближили се. Но признакът е винаги неизменен: тези, които отхвърлят Нас, отхвърлят и тях, най-близките Ни. А тези, които отхвърлят тях, отхвърлят и Нас.

1961 г. 396. Както в тъмното човек протяга ръце напред, стараейки се да напипа предметите, намиращи се пред него, така и аурите на двама срещнали се хора опипват взаимно чуждите излъчвания, за да се просветлят или помрачат след това. Това невидимо за окото взаимодействие на аурите въпреки това оставя своя следа, проявявайки се вече напълно явно в усещанията на човека. Тези усещания са или приятни или неприятни, или безразлични. Но когато аурите се сливат в хармоничен акорд, усещането за радост е особено силно и звучно. Болшинството съчетания предизвикват не хармония, а дисонанс, тъй като болшинството аури са дисхармонични. За да даде контактът впечатление за съгласуваност, преди всичко собствената аура трябва да бъде съгласувана или хармонична. Тогава звучащият със съгласуваност неин акорд може да предизвика същата ответна хармония и в насрещната аура, ако той е достатъчно силен. С поляризацията на своята собствена аура може да се настрои в желана тоналност цяло събрание и да се застави цялата аудитория да звучи в унисон с основната тоналност на своята аура. Не може да се повлияе върху чуждите аури, ако собствената не ви се подчинява и е раздирана от несъгласуваността на вътрешните излъчвания. Трябва да се следи за състоянието на собствената аура, не допускайки пламвания на дисхармонични вибрации. Те действат силно не само на другите аури, не само на непосредственото обкръжение, но преди всичко върху състоянието на здравето на своя притежател. Човекът живее, за да стане владика на своята собствена мощ и умението да управлява своята аура има първостепенно значение по този път. Ключът или тонът към аурните излъчвания се задава от мисълта и чувствата, и ако те са под контрол, то и аурата се подчинява на волята. Аурата на здравото тяло може да бъде огнено много слаба, а аурата на болното тяло – необикновено силна. Физическото здраве все още не е признак за сила на духа, насищаща аурата с

вибрации от висш порядък. Но силният дух в здраво тяло дава синтез на особено хармонични излъчвания. Разбира се, аурата се състои от комплексните излъчвания на всички обвивки, но властта над тях трябва да бъде съсредоточена в областта на Висшата Триада и тогава тази последната свети през всички низши проводници, които в буквален смисъл стават послушни проводници на нейната Светлина, която е безсмъртна в себе си. И тогава безсмъртното или непреходното в човека се проявява чрез временните и смъртни негови обвивки, утвърждавайки над тях своята суверенна власт.

1961 г. 397. (М. А. Й.). Ако огънят на творчеството надделява над тежестта на външните условия, то това е и преодоляване на низшето от висшето в себе си. Стига само огънят на сърцето да не угасне, а всичко останало не е важно. Постепенно, незабележимо, но неотклонно центърът на живота на съзнанието се пренася отвън навътре. Какво значение има това може да се съди по това, че след освобождаване от тялото остава именно вътрешният живот, а не неговата външна страна. Следователно това пренасяне заздравява и утвърждава това, с което ще остане човек след смъртта. Тези, които нямат с какво да живеят, на които е скучно със себе си, които търсят някакви външни импулси за заетост на съзнанието, те и там няма да има с какво да живеят. Но събирачът на опит в живота и на знания, и натрупал с какво да живее и там ще се обогати, според силата на своите стремежи.

1961 г. 398. (1 ноември). За съзнанието съществува само този план, на който то се проявява в съответстващия на този план проводник. На астралния план, когато човек е в своето тънко тяло, Оня свят заменя този свят, който престава да съществува. Той съществува, в него живеят хора, но за съзнанието вече го няма, тъй като не се осъзнава. Реалността на Другия свят е толкова ярка и убедителна, както и на този, но трябва да измине известно време преди човек да се приспособи към новите условия и особеностите на Тънкото пребиваване. Най-добре е да се подготвиш за това отрано, докато си още на земята, за да не изпаднеш в обърканост и смущение при прехода. Размишленията на тази тема са много полезни. Материята е все същата, както е все същата тя от горе до долу, но нейният аспект е малко по-друг. Напред излиза нейната енергетична основа, по-подвижна и по-пластична от плътните форми на този Свят. Планините, реките, полята и горите са същите. Същите са градовете, зданията и улиците, същите са хората със същите склонности и привички, но всичко това преминало известна трансмутация и един вид пресяване през филтрите на Невидимия Свят. За обикновеното, непросветено съзнание животът там е също така скучен и също така обикновен, както и на земята. Мнозина даже не осъзнават

промените. Тъй като животът на човека все пак протича в неговото съзнание, даже когато той е във физическо тяло. А там тялото го няма, но животът продължава, вървейки по утъпканите коловози. Затова и се говори толкова много за разширяване на съзнанието, за да не бъде то ограничено от стобора на невежеството или на егото. За този, който на земята е привикнал към творчески труд, особено който е творил с мисъл, там се предоставят несравнимо повече възможности. Трябва единствено само да се разбере какво творчество е оправдано там от новите изменили се условия на живот. Уви! И там продължават да вършат същото, което са вършили и на земята, често даже не забелязвайки разликата между тънките условия и земните условия. Строят къщи, режат дърва, носят вода, пият и ядат и се карат така, както са се карали по-рано, не разбирайки че всичко това вече не е нужно, че домът – това е цялото пространство на Невидимия Свят, храна и пиене не са нужни и всичко може да се строи само с мисъл, вече без прибегване нито към ръчен труд, нито към инструменти, нито към всичко това, което са изисквали условията на плътния свят. Там се опитват също да говорят, мърдайки с език и произнасяйки думи, докато в същото време е нужна само мисъл и е възможно мисленото предаване. Когато твърдото съзнание отхвърля от себе си цялата тази ненужна черупка от земни преживелици, духът се освобождава за надземния живот с всичките му неизчерпаеми възможности. Личността затваря съзнанието в душните рамки, изпълнени с остатъците от земните преживявания, спомени, привички и чувства. Човекът пребивава в тези самоналожени връзки като в тъмница и никой, освен него самия, не може да го освободи от тях! Добре е още отрано да се знае какво не е нужно да се взема със себе си в Надземния Свят и как може да се живее и да се действа там, за да не се объркаш и да не загубиш равновесие при прехода и да знаеш какво да правиш там. Неудовлетвореното тук може да бъде удовлетворено там, недостигнатото тук – достигнато там, неутоленото – утолено, ако всичко това е от духа, а не от плътното тяло и физически чувства. Това е свят на свободата и радостта, светлината и цветовете и поле на безгранични възможности за проява на висшите способности на духа и неговите стремежи. Именно там няма невъзможно, тъй като там всичко се твори и се движи от мисълта.

1961 г. 399. (М. А. Й.). Ще бъде правилно да се счита, че едно или друго състояние на духа: подем или потиснатост, радост или печал се предизвикват не от лични причини, а от пространствената нота на момента. Невидимите токове на пространството въздействат силно на целия психически апарат на човека. Ако беше възможно да се наблюдава и да се води статистика, то изведнъж би се разкрило, че потиснатото

състояние на духа е било не само в един човек, а в огромното болшинство от даден окръг. Сякаш вълните на пространствените въздействия преминават по света, предизвиквайки радост или скръб, усмивка или сълзи, подем или подтиснатост. Разбирането на характера и тоналността на токовете ще позволи да се гледа и на своите настроения като на явления не от лично естество, а от свръхлично-пространствен. Тогава много неща ще застанат в друга светлина и бремето на земята ще стане разбираемо. Хората носят върху себе си освен личното и пространствено натоварване, и колкото по-високо и изтънчено е съзнанието, колкото по-възприемчиво е то, толкова по-голяма е тази земна тежест. Онези Велики Духове, които Носят върху Себе Си отговорността за Земята, Те Приемат върху себе си и цялата ѝ тежест. И символът на Гиганта Атлас, носещ Земята, вече не е символ, а тежка действителност. Утехата е в това, че когато пространствената тежест стане непоносима, може да се помисли за това какво е да я носят Тези, Които в кървава пот Стоят на несменяема Велика Стража за охрана на Земята. Към Тяхното натоварване можем да добавим и своята тежест, но можем и да я облекчим, приемайки част от нея върху своите рамене. Желанието да се споделят Грижите на Владиците за планетата и да се приеме върху себе си този товар в достъпна за съзнанието мярка, ще бъде показател за готовността на духа за подвига на Служенето на Света. Мисълта да се облекчи непосилния товар на Владиката е дръзновена, но колко пък тя е скъпа за Него, когато е устремена с всички сили на помощ.

1961 г. 400. (М. А. Й.). Да! Да! Да! Да забравиш за себе си, за своите страдания и да устремиш с всички сили мисълта си в помощ на Владиката и да искаш да дадеш, вместо да вземеш както винаги, както обикновено, ще бъде нова степен в Служенето на Йерархията на Светлината. Всички искат само да вземат като постоянно призовават за помощ и тяхното съзнание вече е настроено в състоянието на постоянно получаване и на даване от Горе. Но този, който иска да бъде сътрудник и да застане още по-близо до Владиката, той трябва да разбере, че да сподели Неговия Труд с Него е също толкова нужно и неизбежно, както и Неговите Светлина и Радост. Но Радостта и Светлина са много желани, също и Неговата Грижа и Помощ; и към тях и за тях се устремяват жадно, но да се помисли за това да се помогне на Владиката и да се раздели Неговата тежест, като се приеме тя частично върху себе си, за това изобщо не мислят. Но трябва да се мисли и трябва да се разбере, че да споделиш тежкото Бреме на Владиката – това значи да утвърдиш своето право да се сподели и всичко останало: и Светлината, и Грижата Му, и Любовта, и да имаш свой дял от тях. Има много желаещи да получат, но къде са онези, желаещите

да дадат? Приблизилният се с желание да даде придобива заслуга пред тези, които искат само да вземат.

1961 г. 401. Разредителите на пространствените нагнетявания, приемниците на Светлината изпиват до дъно Чашата със земна отрова.

1961 г. 402. Преди да се направи нещо, преди всяко действие се изпраща мисъл. Преддверието, създадено от мисълта, има решаващо значение. Затова всички мисли, отнасящи се до това как и какво смята да прави развъплътения в Надземния Свят, ще определят и неговата линия на действие. Там животът е още по-напрегнат, тъй като всичко се обостря и всичко се устремява към своя логичен завършек или проява в магнитно привлекателни за човека форми, тоест форми привличани към него от същността на неговите възжеления, желания, стремежи, дерзания и търсения. Земните стремежи, изискващи за своето удовлетворяване физическо тяло, не могат да бъдат удовлетворени. Мислените форми, създавани от неизживените телесни желания и фантомите на техните призрачни осъществявания придават само видимост на тяхното насищане и утоляване, обричайки изпълнения с възжеления човек на мъките на Тантал. Но всички други желания и стремежи се удовлетворяват бързо и пълно в съответствие с тяхната сила. Например желанието за звуци, за музика, за прекрасни симфонии дава на човека прекрасна възможност да се потопи в океан от звуци и да твори сам, сякаш с помощта на невидим оркестър чудни мелодии, неосъществими и невъзможни на Земята. Разбира се, там звуците са други, но за съзнанието те са реални, по-реални от звуците на Земята. Човекът, обичащ пластичното изкуство, но никога не е танцувал на Земята, там може да твори чудеса, тъй като тънкото тяло ще бъде послушно на всяко колебание на мисълта, на всяка нейна заповед, извършвайки свободно всякакви движения в пространството и сливайки се с цялото свое същество с ритъма на мелодиите, звучащи в съзнанието. Достъпен също е и светът на цветовете и възможността за съчетаването им във всякакви комбинации и без посредничеството на четки, масла и бои. Също и хранилищата на знанието са отворени за него, както и изучаването на света наоколо и неговите закони. Неизчерпаеми са възможностите на Надземния Свят, предоставени на човека. Стига само неговите стремежи да са насочени нагоре, а не надолу, не в бездната, тъй като великолепието на сияйните сфери на Светлината е ослепително, но зеещите бездни на тъмнината са мрачни, безпросветни и безизходни. За синовете на Светлината е приготвена Светлина, а за синовете на тъмнината е магнетична тъмнината. А какво ще правите там вие? Там са много непросветените, но стремящи се към Светлина съзнания. На тях трябва да се помогне. Много са пристигащите там преди срока,

много са умрелите внезапно. Те трябва да се посрещнат. Има много мятаци се души, жадуващи помощ отгоре. Те трябва да се подкрепят. Работа там има много. За желаещите да помогнат на Владиката има достатъчно работа. Има много стремящи се и приближаващи се към Учението. На чукащите и там Отваряме Вратата и ги Допускаме и Изпращаме вас, за да помогнете. Там няма земни препятствия, граници и забрани. До всекиго можеш да се докоснеш и до всекиго да се доближиш. Предателството там е невъзможно, тъй като предателят вече е приел своя лик. Но измамата, персонификацията и много неприятни уловки на тъмнината в съответстващите слоеве на астрала са възможни. Слъчките на мисълта те могат да бъдат разобличавани и с това да се служи на Светлината. От горе надолу могат да се посещават всички слоеве, но от долу – не по-високо от този, където пребивава неговият обитател.

1961 г. 403. (М. А. Й.). Колко безкрайно разнообразни са представите за Надземния Свят, често противоречащи една на друга. И всички те са верни, тъй като Оня свят е според съзнанието. Там развъплътеният намира обективизация на всички свои представи, приети от него на Земята, в които той е вярвал и чиито образи е създал за себе си и с които е изпълнил Тънкия Свят. Може ли след това да се учудваме, че старото изречение “според вашата вяра ще ви бъде дадено” се осъществява именно в тази област, където според вярата си човек създава рамките и условията, в които ще съществува.

1961 г. 404. (М. А. Й.). Приеми желаещия и дай на искащия, но в пределите на исканото от него. Това и ще бъде даване по съзвучие, по вместимостта, по съзнанието. И при това трябва да се забрави за себе си. Това е благосклонност. Тя е невъзможна когато се намесва егото, изтъквайки себе си напред. Даже възможността да се изкажеш е благодеяние, тъй като даже и това е невъзможно, ако не се отречеш от себе си, тоест не проявиш самоотверженост. Често изливането на всичко, което се е насъбрало, освобождава съзнанието за по-плодотворни възприятия. Хората несъзнателно се привличат към магнита на запаленото сърце, което е способно да дава. Признателност не очаквайте, тъй като признателността е най-рядкото качество сред земните жители. И когато настъпи времето сърцето да отдаде своята Светлина, ще направим това заедно, в съзнателно, съзвучно, напрегнато и пълно единение в духа. Това ще се съпроводи с голяма радост на духа и усещане на Моята близост. Аз Съм близо до вас във всеки момент, в който вашият дух отдава за тези, които се нуждаят от него. Можете да вършите това с моята сила в тясно сливане с Мен. Помощта се оказва в действията. В бездействие не я търсете.

1961 г. 405. (2 ноември). Аз Съм щит за смелите. Щитът трябва да се вдигне за защита. Щитът се държи с твърда ръка. На щита е написано Моето Име и върху него е Моят Лик. Въоръжението на воина е: шлем, броня, щит, копие, меч, стрели и лък. Шлемът няма да замени главата и бронята е добра, когато прикрива безстрашно сърце. И трябва да умееш изкусно да владееш оръжието. Мечът на духа е оръжие на Светлината. Поразява, но не ранява. Огненият меч на духа, стройният меч на Светлината е над главата на воина! И стрелите са с далечно действие. Мисълта не е стрела, а енергия на Светлината. Тя не познава разстояния, които не би могла да преодолее. Когато целта е избрана и е очертан кръгът на действие, тя достига целта без пропускане. Не може да не я достигне, ако е изпратена с твърда ръка. И копието е винаги в готовност, и то не спи над дракона. Така воинът е винаги на стража и в пълна готовност. Винаги на пост. И дозорното сърце гори със зорък пламък. Зад воина, там, на Върха се развява Знамето на Владичите – Символ на крайната победа. За земното око изглежда, че воинът е сам. Но това е само Майя. С него Съм Аз и Владичите, невидимите воители наоколо, огромното войнство на Светлината. Не, той не е сам, макар и напред, в дозора. Не, той не е изоставен. Орловото Око следи зорко и всяка крачка е видна за Мен. Ние Сме на Велика стража, на стража е и той, и ние заедно сме на стража – воинът и Ние.

1961 г. 406. Осъзнаването на потенциалната мощ на своя апарат довежда до овладяването му. Апаратурата на човешкия микрокосмос е необичайно сложна. Но колкото и сложна да е, тя може да действа безотказно само в пълна хармония или съгласуваност. Учителят наблюдава невидимите функции. Не е по волята на човека да накара центрове да работят по-рано от срока, но съгласуваността много способства за тяхното събуждане. Съгласуваността прави повърхността на огледалото на съзнанието гладка и тогава възприятията постъпват неизкривени и чисти, тоест неочветени от оттенъците на личните емоции. Съгласуваността прави аурата спокойна и укрепва заградителната мрежа. Моята Светлина прониква през аурата широко и свободно, когато тя не се вълнува и не е изкривена. Въоръжете се със спокойствието на духа. Спокойствието е много надеждно и здраво въоръжение. Неговата защита е огромна. Именно спокойствието ражда висша съгласуваност. Съгласуваността на дори не много силни енергии е по-силна от несъгласуваността на мощните. Запомнете това. Когато енергиите са притеглени навътре, наподобявайки кълбото, и са в пълна съгласуваност, те са несъкрусими. Срещу него са безсилни вълните на най-яроостните въздействия. Съгласуваността, спокойствието и равновесието са трите мощни регулатори на енергиите на човешкия микрокосмос. Техните лостове са в ръцете на човека. Това са ключове към

неговите енергии, към тяхното овладяване. Казано е, че човешкият организъм притежава мощни енергии, но те трябва отначало да се осъзнаят, после да се обуздаят и, обуздани, да бъдат овладени. Мнозина считат за робство държането на мислите под контрол, а за свобода – робството на мислите, когато не волята, а мисълта прави каквото си иска, безконтролно. Ако мисълта не бъде напълно овладяна, не можеш да се справиш със своя апарат. Съгласуваността на мислите ще бъде първото стъпало към съгласуваността на чувствата и емоциите; съгласуваността на трите – мисли, емоции и чувства ще бъде второто стъпало. Без съгласуваност не може, тъй като растящите енергии на организма ще го разкъсат, ако не са приведени в ред и не са обуздани от волята. Трябва да се мисли за съгласуваността. Тя има различни степени. Висшата съгласуваност е много висока степен на Йога.

1961 г. 407. (М. А. Й.). Тъмнината е безсилна срещу Владичите. Тя е безсилна и срещу вас, когато Владиката е в сърцето. Ако Образът на Владиката е здраво в сърцето, е възможно да се прояви мъжество на духа срещу тъмнината. С Него побеждаваме и с Него сме силни. Обединяването на съзнанията е непробиваем доспех. Баща, Майка и Син – трима обединени заедно, в едно. При съгласуваност на съзнанията творчеството става неизчерпаемо и може да се твори безкрайно. Океанът на Мисълта е достъпен – влез и взимай. Не е лесно да се достигне тази степен на достъпност на пространствената мисъл. Това изисква много години упорит труд. Но задачата си струва да се потрудиш над нея. Как да утвърдим във вашето съзнание разбирането, че на Нас Ни се иска да Даваме колкото може повече и да даваме безкрайно, но Законът забранява да се дава несъизмеримо, над вместимостта на съзнанието, над способността за възприемане на даваното, затова Настояваме за разширяване на съзнанието, за да може то да вмести повече. И когато Замлъкваме временно, с това Даваме възможност на съзнанието да разшири рамките на своето разбиране, за да вмести по-късно повече. Тези спирания са привидни. Това не са задръжки, а периоди на усилен растеж на съзнанието, когато е по-добре то да не бъде безпокоено с нови постъпления. Като гъба водата попива жадно готовото съзнание това, което му се дава. Нашата грижа е да го наситим. Нашата грижа е да водим. Нашата ръка и грижа са над вас.

1961 г. 408. (3 ноември). Знанието, получавано при Общуването, е опасно, тъй като ревностният дух не знае предпазливост в своето желание да го разширява. Нужно е то да се разширява и задълбочава, но не претоварвайки организма свръхмярка. Огненото напрежение, което съпровожда Общуването, изисква много продължителна и постепенна

асимиляция и струната не може да се пренатяга без опасност за здравето. При това трябва да се отбележи обстоятелството, че вратите вече са отворени дотолкова, доколкото съзнанието е способно да издържа това напрежение. И трябва внимателно да се следи да не се пренатегнат струните на арфата на духа. Ние Сме Готови да Дадем цялата Светлина на Нашата Близост, но е нужна предпазливост, за да не се износва организъмът и потокът от висши енергии да не предизвиква пренапрежение. По-рано за това следяхме Ние, сега, когато възприемането на мисли стана достъпно във всеки момент на деня и нощта, трябва да следиш сам за това и да не се уморяваш свръх мярката.

1961 г. 409. (М. А. Й.). Общуването изисква напрежение на силите. Да пребиваваш постоянно в състояние на непрекъснато възприемане е невъзможно. Затова се и дават такива условия на живота, за да отвлечат и да не допуснат откъсване от земята и от обичайния живот. Главата е в небето, но краката са на земята, докато духът е в тялото. Трябва разумно да се уравновесят Висшето и земното. Иначе апаратът ще се разстрои. Утвърждаването на равновесието е многообразно и то именно ще способства съгласуването, ритмично и нормално действие на целия психо-физически апарат на човека. Безсънието е предизвикано от пренапрежението. И Ние Казваме: предпазливост.

1961 г. 410. Сине Мой, Слънцето изгрява и Слънцето залязва независимо от човешките дела. Лъчите на Слънцето са над това, което правят хората. Точно така и съкровеният живот на духа протича не в неговите обвивки, а в дълбините. Когато умира тялото животът не се прекратява, когато се отхвърлят последователно тънката и менталната обвивки Висшата Триада остава и в нея продължава животът на Гледащия Вечно. Възможно е съзнанието да се свърже с живота във всяка обвивка и да счита тази обвивка за свое "аз". Но е възможно и неговото осъзнаване да се съсредоточи върху Безмълвно Гледащия и Неговата цитадела – Безсмъртната Триада. Възможно е съзнанието сякаш да се извлича последователно от всеки проводник, отбелязвайки при това как то се проявява в тях. Студ и глад са усещания на тялото, а също и болка. Ненавистта, злобата и цялата гама от лични човешки чувства и страсти са областта на астрала. Сферата на интелекта е менталната. Съдържанието на всичките тези три, макар и да протича през съзнанието на човека, но не принадлежи на човека, както не му принадлежат атомите и молекулите на материята, която той поглъща и пропуска през своя организъм във вид на храна. Но паметта, абсолютната памет за това, през което той е преминал, достъпна само частично за мозъка, това е неговото достояние. Гледащият Вечно, Безмълвният Регистратор е в него. Затова трябва да се учите да

разчленявате в съзнанието областите на всички обвивки, за да знаете какво принадлежи и се отнася към всяка, за да бъде по този начин по-лесно да се разделиш с всяка, когато удари часът. Възможно ли е да се плашиш от смъртта и да съжаляваш, когато старото, износено, отслужило своята служба тяло освободи от себе си духа! Не, това е радост, радост от свободата извън тялото. И разбирането, че неговата роля е завършена, изпълнена и то не е нужно. Така също последователно, не отъждествявайки себе си с менталната и тънка обвивка, духът се освобождава отначало от втората, а после и от първата. И само тогава той встъпва в царството на безграничната свобода. Животът в това царство зависи от това какви и колко елементи на безсмъртието, принадлежащи на Висшата Триада, той е съумял да събере чрез своите низши обвивки. Ако всички негови думи и мисли и чувства са били свързани само към тялото, временно и преходно, или към емоциите и чувствата на астрала, или пък към това, с което живее интелектът, то в Чашата не могат да се съберат отлагания на непреходното и съзнанието няма да има с какво да живее в царството на Светлината. Чашата ще бъде празна. И смъртният ще бъде наистина смъртен, тъй като безсмъртието на живота зависи от натрупаните елементи на непреходното, които се събират в Чашата, нетленната хранителница на всичко, през което е преминал човекът. Но Чашата е затворена и до нея няма достъп докато не е премината чертата, отделяща живота на съзнанието във временното от неговия живот в непреходното.

1961 г. 411. (4 ноември). Ако посветиш целия си живот и всеки ред от записите на въпроса за изучаване апаратурата на човешкия микрокосмос и неговите възможности, то един живот няма да бъде достатъчен за това. Тъй като в сложността на човешкия апарат се съдържа целият Космос и всички негови закони. Но пределите на съзнанието на даденото стъпало от неговата еволюция не позволяват той да разбере това, което му е недостъпно. Затова изучаването на човека ще продължава дотогава, докато той живее на Земята и в световите и докато не завърши еволюцията на духа и неговото движение по пътя на безпределния възход. А тъй като самото понятие Безпределност не предвижда край, то няма край и предел и на постигането на най-сложната структура на човешкия микрокосмос. Няма край на изучаването и защото в човека се отварят все нови и нови способности, които могат да се проявят чрез развиващата се и растяща апаратура на неговите нервни, психически и огнени центрове. Науката едва сега пристъпва към изучаването на функциите на някои жлези и то слепешком, тъй като няма в ръцете си ключ. Така също и изучаването на материята не може да спре на някакво стъпало, където може да изглежда, че всичко е изучено. В Безпределността всичко е безпределно, а също и

особеностите и свойствата на материята. Стълбата на живота няма край и на всяко нейно стъпало съответства известна степен на изтънчване на това, което хората наричат материя и което съставлява същността на този свят, и която човекът вижда наоколо в каквато и обвивка да се намира. На всички степени на изтънчване на съзнанието съответства и изтънчване на тези обвивки, чрез които се проявява съзнанието и изтънчване на обкръжаващите условия или слоеве на материята. С една дума да се каже, че човекът или науката знае всичко, значи да се утвърждава нещо, което го няма и никога не може да бъде. Разбирането на това утвърждаване показва относителността на всички човешки знания и отваря пътя към безпределното познаване и на света, и на човека. Идеалът е всезнание, всемогъщество, вездесъщност, всевиждане и така нататък. Всички тези качества на духа са непостижими в цялата им пълнота, но една или друга тяхна степен и то много висока е достигната от Тези, Които също някога са били хора и са се Издигнали много високо по стъпалата на Стълбата на Светлината. Но и Те, както за това е свидетелствал Самият Буда, говорейки за Себе Си, че Той не е достигнал нито всезнание, нито всевиждане, нито всемогъщество. Трябва да се разбере, че колкото и да се изучава макросветът извън човека и микросветът вътре в него, край на изучаването няма, както нямат край и предели нито времето, нито пространството, в което са проявени световите, тъй като те съществуват безпределно в развиващата се Вселена, за развитието на която не е поставен никакъв предел.

1961 г. 412. (М. А. Й.). Надеждата се нарича крилата, защото тя издига човека над ограничената очевидност в света, където цари мечтата. Не всички надежди се осъществяват, но всичко, което е осъществено, се осъществява чрез мечтата или мисълта. Без мечтата е невъзможно, тъй като какво иначе ще пробие слоевете на плътната инертност. Мечтата често засяга това, което в дадения момент е невъзможно да се осъществи. Но ето, че минава известно време и невъзможното е въплътено в живота. Затова е по-добре да не се предрешава отрано степента на осъществимост дори на най-дръзките мечти, тъй като в крайна сметка някъде и някак всичко е осъществимо. Тази творческа сила на мечтата трябва да се разбира много дълбоко. Трябва да се мечтае независимо от всички ограничения на настоящето. Настоящото обикновено се явява тъмница за мечтата, но в същото време е и развъдник, където тя расте и се развива. Процесът на творчеството е сложен, но човекът е природен творец и творчество на живота е негова съдба, а мечтата – оръдието на изпълнението. Творческата мисъл се вдъхновява от мечтата, а мечтата – от тези образи в пространството, които са изсечени от Владиците в сияйното вещество на стихийната материя.

Съзвучието на дръзновената мечта с тези образи на бъдещата еволюция на човечеството и дава на мечтата нейната творческа сила и я прави творческа, тоест осъществима. Когато яркият образ на мечтата за бъдещето попадне в Чашата, то мечтата от областта на бъдещето преминава в миналото и се превръща в зърно на причинността, което трябва неизменно да донесе своя плод във времето и пространството, тоест да се въплъти вече в живота. Хората, които носят в своята Чаша такива зърна от причинности на творчески мисли, обикновено творят много и извършват много неща в живота.

1961 г. 413. Невъзможно е да се запише всичко, което се съдържа в Съкровищницата на Пространствената Мисъл. Да се запише всичко, което прониква в съзнанието, имащо достъп до нея когато съзнанието поиска това или когато Пространствената Мисъл го докосне, също е почти невъзможно. Тогава трябва цял ден да седиш и да пишеш. Но е необходимо да се правят записи, тъй като малцина имат съзнателен и свободен достъп там. Затова ще пишем доколкото позволяват условията, а главно, здравето, което не трябва да бъде затруднявано.

1961 г. 414. Ако мислената заповед се е оказала неефективна, тя трябва да се повтори. Ако първото повторение не даде резултат, трябва да се повтори още и още. Но ако и това не помага, то резултат все пак може да се постигне чрез всекидневен ритъм. Може, в случай на остра необходимост, тя да се повтори няколко пъти през деня, по-добре сутрин, по пладне и вечерта. По-добре при изгрев, по залез и по пладне. Може също точно през всеки час, но съблюдавайки при това ритмичността. В никакъв случай да не се прекъсва ритъма, докато заповедта не пробие стената на съпротивлението и противодействието и не бъде изпълнена точно. Ако отстъпите в осъзнаване на своето безсилие, то това ще бъде пагубно за волята, която, понасяйки това поражение, вече няма да бъде в състояние следващия път да придаде непреклонност, решителност и непреодолимост на мислената заповед. Не трябва също и да свирите с метла на цигулка, тоест да се напрягате физически или с умствено при отдаване на заповедта. Мълчаливата заповед се дава именно в тишина и покой, именно без всякаква следа от мускулно напрежение, и я дава не мозъкът, а сърцето. Мозъкът само предава поръчението на сърцето и сърцето действа със своята напрегната огнена енергия. Това напрежение е особено. То се проявява в осъзнаване неизменността и нерушимостта на мислената заповед, когато в сърцето има пълната увереност за това, че друго решение е невъзможно. Съмненията, колебанията, неувереността, неустойчивостта, усещането за безсилие, слабостта – всичко това са явления, подриващи в корен силата на заповедта. Но един път постигнат, даже след много повторни

усилия, резултатът ще унищожи тези подривници. Не трябва да се злоупотребява със своята власт, не трябва никога без остра необходимост да се подтиска чуждата свободна воля. Но трябва много, трябва, трябва, трябва да се отчита това, че тъмните усилено въздействат върху тази свободна воля, подчиняват я на своите цели и изискано и със злонамерена хитрост вредят на Моите деца. И тогава проявата на пряка и решителна мислена заповед ще бъде вече не подтискане на чуждата воля, а освобождаването ѝ от тъмните мрежи. Правилото за неприкосновеност на свободната воля не важи за съзнателните служители на тъмнината. Когато змията иска да ухапе, може ли да се колебае и да разсъждава за свободата ѝ да хапе? Съдия ще бъде сърцето, но да защитавате и своите, и Моите близки може и трябва.

1961 г. 415. Нали дори днес беше свидетел на това колко изтънчена е тъмнината в търсенето на всевъзможни способности и пътечки за подход, когато котката стана изпълнителка на техните хитрости и се опита, въпреки всички си навици, да проникне пред очите ви в сандъка, обикновено стоящ в спалнята, за да може с тази миризма да облекчи пропълзяването на тъмнината. Между другото, за миризмите трябва да се каже, че ако миризмата на роза, на розово масло, евкалипт, мента, кедър, кедрова смола, деодар и много други цветя и растения и плодове са много полезни за здравето и служат като канали за еманациите на Светлината, улеснявайки приближаването на Светлите Същности, а също и представляват сигурна защита от злото и очистители на пространството, то миризмите на всякакво разложение и особено на екскрементите, оставени от хищниците от котешката порода, служат като канали за приближаване на тъмните същности. Затова необичайното поведение на котката в градината посред бял ден в близкото присъствие на човека бе такова не без причина. Нужна е зоркост не в голямото, а в малкото и особено това се отнася за тъмните.

1961 г. 416. Правилно: всяко писмо по време на неговото писане установява психически контакт с адресанта и или осветява, или помрачава пишещия.

1961 г. 417. (М. А. Й.). Оптимистът се радва на всичко, песимистът се огорчава от всичко, мъдрият гледа спокойно на всичко. Следователно и радостта, и огорчението, и спокойствието са не в света, а в съзнанието на човека, тъй като и тримата гледат света, но всеки го възприема по своему. Така от съкровищницата на своето сърце всеки изнася своето.

1961 г. 418. (5 ноември). „И в тишината на мълчанието, което е Мир, ще се раздаде Глас...“, Говорещ без Звук. Тази мисъл на Учителя се отнася за отвореното към нея сърце. Не е лесно да се улови тази мисъл. Пречат своите мисли, пречат

чуждите мисли, нахлуват своите настроения, нахлуват чуждите настроения. Тъмните пречат, окачвайки върху проводниците своите космати топчета. Трудно е да се опази чистотата на изпращаната мисъл и е трудно тя, възприета, да се отдели от придатъците. Необходима е и лична, и пространствена изолация. Последната също се създава от мисълта чрез създаване в пространството на „тръби“, изолиращи мисълта от страничните въздействия. Личната изолация – това е пашкул от бяла материя с цвят на мляко, с който приемащият се обвива. Проводникът е от същата светлина – млечнобяла или с цвета на бели цветя, или на сребърния лъч. Проводникът е постоянен в пространството. Той може да се укрепва всекидневно, може даже да си го представяш в Лъча. Всичко утвърждаващо връзката помага, ако е визуализирано достатъчно ясно: Лъч, тръба, мост, сребърна нишка, проводник, канал, звуков проводник, създаван от съзвучието на Аум, повтарянето на Името, Зов и отклик, молитва – всичко това свързва. Но най-мощната пространствена връзка е любовта. Тази сила не познава прегради и препятствия, не познава и разстояния. Тя свързва с Този, Когото сърцето обича и по нейния канал се предават вибрациите на Фокуса на Светлината, от Сърцето към сърцето. От Светлината може да се вземе, но чрез любовта. Любовта е магнитна – това е могъщ привличащ магнит. Тя преодолява съпротивлението на обкръжаващата Среда, тя твори в сърцето мир и тя кара Беззвучния Глас да звучи. От нея се привличат и сърцата на идващите.

1961 г. 419. Възниква въпросът: защо има толкова минувачи и толкова измамни чувства? Върху личните чувства един към друг нищо здраво не може да се построи, тъй като личните чувства са преходни. С непреходна любов, със свръхлична любов хората не умеят да обичат. Миражите на личните чувства се разсейват рано или късно и от тях не остава нищо, освен горчивина и мътилка. Затова грижата е не за личните преживявания, а за това да се даде, когато има действителна нужда от получаване. Даването е според потребността, размера на която се определя от сърцето. Светлината на сърцето се дава от можещия да свети на хората. Светят не много хора. От болшинството очаквайте тъмнина или сивата мътилка на безразличието и заетостта със себе си. Ако хората биха се научили така живо да се интересуват и да живеят с грижите за другите, както ярко живеят те с мислите за себе си! Но за това е нужна самоотверженост. Това качество е велико, отварящо всички ключалки в областта на познаването на Висшите Светове. Смятат да преуспеят с грижа за себе си. Но само забравяйки за себе си и проявявайки грижа за другите може да преуспееш и самият ти, и в мислите, и в писмата, и в близкото общуване. Тази мисъл за

другите, за благо на другия, за всички, за Общото Благо, дава своя огнен плод.

1961 г. 420. Как да се натрупа сила? С прилагане на Учението в живота. Всяка приложена на практика мисъл ще усили мощта на духа. Учението може да се прилага в живота винаги, постоянно, ставайки сякаш изразител на това, на което то учи. Прилагащият Учението е негов изразител, тоест такъв, който проявява със себе си Огнената Истина на Агни Йога. Да проявява със себе си Истината – кой ще дръзне на това? Но за силата на дерзанието е Казано достатъчно, за да се разбере тази мощ. Дръзнението дава крила.

1961 г. 421. (М. А. Й.). Ти им напиши: Дарът на сърцето сияе в мрачините на живота. Той е видим за Нас, но не и за вас. Вие можете да го усетите. Вие рядко го виждате. И това е толкова по-ценно. Когато се дава възможност, тя не трябва да се изпуска, тъй като изпуснатото е неповторимо. В живота има отсъдени срещи. Не можете да ги отминете. Добрата мисъл прилича на цвете – цъфти със свой цвят. А съзнанието е лъч за цветята на мисълта. За този, който умее да дерзае, животът е утвърждаване на необикновеното. Необикновеното и несъмненото трябва да вървят редом, утвърждавайки се взаимно.

1961 г. 422. Ще бъде, ще бъде, всичко ще се сбъдне; Бързам; побързайте и вие. Побързайте в мислите, чувствата и делата, за да се срещнем. Бързайте във всичко. Времето не чака. Бъдещето пламти с всички огньове, бъдещето зове. То ви чака и ще ви посрещне, ако сега вие подгответе място за него в себе си със своята ръка. Всяка мисъл за бъдещето е камък, донесен за изграждането на Храма на Живота. Никой и нищо няма да отнеме това бъдеще, над което се трудим Ние и над което се трудите вие. Не могат да го отнемат от хората. То вече е, то съществува и не само в устремите към него сърца, но и извън тях, в пространството, в Невидимия за смъртните Свят. То се спуска от висшите слоеве на първообразите, създадени от Нас. То е вече близко, то е вече в Тънкия Свят, за да се влее победно и мощно вече в плътни форми. „Стопанинът“ го няма, тъмнината е обезглавена. Така опитите на тъмните и техният залог върху унищожаването са обречени на провал. Лъчите на Седемте Владици, устремени мощно, пазят планетата и ще я опазят от възможния взрив. Победата е върху Знамето на Новата Страна, върху Знамето на Мира. И в тази гигантска борба победата за мир е отсъдена неизменно за нея. Да, да, да. Мирът ще победи, ще победи колкото и тъмнината да се стреми да го наруши. Ние Утвърждаваме победата. И вече я Утвърдихме. Тръбете повече за победата, тъй като Владичите са на стража на бъдещия Свят и щастието на хората.

1961 г. 423. Тези победни мисли на Светлината за мира, за неговата победа, трябва да се хвърлят в пространството и с тях да се насища аурата на планетата. Ако болшинството от хората обединено помислят за мир днес, то утре мисълта ще стане въплътена действителност. Помогнете Ни да насищаме с мисли за мир плътния свят, за да се укрепим плътността на мислите, и за да няма къде силите на разрушението да прокарат своите мисли. В пространството се извършва гигантска борба на мисли. Но Нашата мисъл е по-силна и тя ще победи, когато човешкото сърце се събуди и я усети, и я приеме, и започне да пулсира с нея. Победата е върху Нашия Щит – победата на мира в света.

1961 г. 424. Когато духът на човека му казва: мога всичко – тогава той действително може. Преди да можем в живота трябва да можем в духа. Да можем в духа, да можем да дерзаем в сърцето означава да можем в живота. Даже и усещанията на тялото и всички негови чувства се подчиняват на волята, когато е осъзнато значението на формулата: “мога в духа” или “дерзая в духа”. Неговата сила е неизчерпаема, когато тя се призове съзнателно. Тази безпределна мощ се предизвиква от скритите сияйни дълбини на духа. Колко велики деяния са извършени от човека, колко велики подвизи, демонстриращи тази безгранична мощ. Каквото е извършил един, това може да извърши и друг, и всеки. Стига да разбере, че всичко е в духа и всичко е от духа и че със силата на духа се извършват дела, които е невъзможно да се извършат, ако не е призована или още не се е събудила тази всепобеждаваща мощ. Осъзнаването на тази неизчерпаема, безпределна сила в себе си я поражда и я призовава от дълбините на човека. Човекът, като средоточие на космическата мощ, встъпва в нейното владение тогава, когато започне да разбира какво представлява самият той в общата схема на нещата и осъзнае своето предназначение в света и това велико бъдеще, което е начертано за него в звездите с нерушимата сила на Космическите Закони.

1961 г. 425. (М. А. Й.). Прозренията за бъдещите съдби на човешкия дух не трябва да се прогонват от себе си. Те творят ускорената карма на осъзналия ги човек, те създават за него стъпалата на стълбата на възхода, те насищат и циментират пространството и оплодотворяват мислите на хората, устремявайки ги в еволюционния поток на живота. Светът се движи от пространствената мисъл, човечеството живее с мисълта и грижата за мисълта, с която се хранят хората, е служене на Общото Благо, е служене на мира, е служене на Светлината. Мисълта може да се изостря, може да се прави по-силна и устойчива, може, може и да Ни помагате с мисълта си в Нашата работа. Сътрудниците на Йерархията на Светлината, воините на Светлината са Ни помощници и строители на живота. Да се слеем

здро̀во в мощен устрем да творим Благо в живота. Когато сърцето е напълно отворено за Нас, постъпленията няма да се забавят.

1961 г. 426. Сега трябва да се готвите не за смърт и съществуването след това, а за осъзнаването на своя живот в двата свята и не някога после, а в настоящото време. Дали човек знае за това или не, но той живее постоянно и в този свят, и в Другия, живее в двата свята докато е в тялото. Когато то заспива той се пренася в Другия свят и живее там с особен живот, макар и да не запазва спомен за него. Това недопускане на спомена за пространственото пребиваване след сън, както и при новото възплъщение, ще стане разбираемо ако се каже, че би му било трудно да се примири с тежкото съществуване в тялото ако се запази споменът за живота му извън тялото. Но когато съзнанието позволява, споменът в една или друга степен остава. Възможно е да се способства за неговото усилване, ако мисълта се насочи към това. Съзнанието е поле на среща на двата свята, само че човек не си дава сметка за това.

1961 г. 427. (М. А. Й.). Да можеш да помогнеш е щастие, да можеш да помогнеш на отдавнашен приятел – двойно. Радостта от единението в Светлината с близко по дух съзнание е радост и Наша, и ваша. Съцветията на единението са редки. Където двама са се събрали в Името на Владиката, Той е там сред тях. И тяхната сила нараства и от тяхното единение, и от силата на Този, в Името на Когото те са се обединили. Силата на обединените съзнания зависи от броя на участниците, но тя нараства не според техни брой, а в по-голяма пропорция. Тази сила зависи от степента на съзвучие на аурите и тяхното напрежение.

1961 г. 428. (7 ноември). Човекът живее постоянно във всички светове, съответстващи на неговите обвивки, макар и да не осъзнава това. Всяко движение във всеки проводник е движение на материята, от която той се състои. Човек живее в невидимия и във видимия свят. Мисълта е невидима. Тя се проявява на менталния план. Във физическия план се проявява не мисълта, а резултатите от мислителния процес. Когато астралът е развълнуван и не е под контрол, не той самият се изразява в неспокойните и безпорядъчни движения, а изразява себе си чрез своя физически проводник, тоест тялото. Тялото отразява в една или друга степен не самите проводници или обвивки на човека, а движенията, ставащи в тях. Обвивките живеят всяка в своята сфера, а съзнанието е в тази, на чийто план живее неговият притежател в дадения момент: в бодърстващо състояние – на земния, по време на сън – в Надземния Свят. Но той е свързан постоянно с Невидимия Свят чрез своите обвивки, които представляват част от него, както физическото тяло е част от физическия свят. Затова трябва да осъзнавате себе си като част

или участник във всички светове или планове на съществуване, неограничавайки се само в един. Това осъзнаване дава право на вход и в другите светове. Много подвижници още при живота в тяло са се приобщавали към Надземния Свят. Човек общува постоянно с пространството и именно с Тези Сили, които съответстват на неговите мисли, чувства и емоции. Медиумът – обикновено с низшите слоеве на астрала, ученият – с менталния свят, поетът, художникът и музикантът – със света на емоциите, цветовете и звуците. Чисто физически, животински живот живеят само свинете: да ядат, да пият и спят и да се търкалят в калта е свинска съдба. Но човекът не е свиня. Неговите развити обвивки го свързват със слоевете на пространството, съзвучни на него и постоянно намиращи се в процес на взаимодействие и обмяна с него. Затова всяка мисъл, емоция и чувство е свързваща нишка или енергия с родствената ѝ по тоналност сфера на пространството и обединяваща ги с тази сфера. И самият човек, бидейки магнит, и магнитната сила на притегляне на тези сфери постоянно се привличат един към друг със силата на съзвучащите енергии и живеят и пулсират с този взаимообмен. Още тук на Земята всеки принадлежи към тези слоеве на Надземния Свят, в които той ще пребивава след смъртта, тъй като сам е установил и постоянно установява с всяка своя дума, постъпка, емоция, чувство и мисъл тази неразривна връзка. В Надземния Свят нищо не започва, а всичко само продължава. Построилият си на Земята свинарник и живеещ в него ще бъде в свинарник и там, построилият вълшебен замък ще живее в него, а построилият си дом на духа ще пребъде в духа. Следсмъртното състояние е много справедливо. Произнеслият “красота” и живеещ с нея и строящ с красота ще бъде спасен от ужасите, тъмнината и безизходицата на низшите слоеве, тъй като красотата е аспект на Висшия Свят. Да се научиш да утвърждаваш във всичко красотата: в дрехите, в движенията, жестовете, мислите и речта и в своите чувства е сигурен път към Светлината на Надземния Свят. Нека да утвърдим красотата на Земята като прообраз на този живот в Надземното, за който е предназначен човекът. Това, което хората наричаха Царство Божие, Свят на Светлината, Висш Свят, се придобива чрез Красотата. Човек сътворява с красота този свят в своя микрокосмос, за да бъде съзвучен с най-високите слоеве на Макрокосмоса.

1961 г. 429. Пространственият огън се претворява от съзнанието в мисли, формите на които съответстват на стъпалото на еволюция, достигнато от духа, ако това е още просто човек, ако пък това е Владика – Огньовете на Космическата Истина се предават на човечеството във форми, които са достъпни за разбиране от това стъпало на развитие, на което се намират хората, кармично получаващи даваното Учение. Всяко истинско

Учение, единно с единното дърво на познанието, е запечатан във формата на мисли пространствен огън. Невъзприет от съзнанието и неоформен от него, той остава недостъпен за човечеството. Даже пространствената мисъл, вече отляла се във форма, даже тя трябва да бъде възприета от някого, за да бъде предадена на хората. Океанът на Пространствената Мисъл няма граници. В Него се стичат мисли отвсякъде. От най-отдалечените планети на далечните звездни системи или даже галактики, толкова отдалечени, че са невидими и за най-силните телескопи, прорязвайки световното пространство с бързина, превъзхождаща светлината, с извънвременно бързина, далечните огнени мисли достигат съзнанията на тези, които са способни да ги възприемат. Мисълта може да бъде толкова висока и изтънчена, че да е достъпна за съзнанието само на малцина земни жители. Но Океанът на Мисълта съществува в Безпределността и с напредъка на човечеството в еволюцията на планетата стават все повече и повече приемниците на пространствени мисли, все още толкова малко съзвучни на земната атмосфера и на разбирането на болшинството населяващи Земята хора. Но тези, които достатъчно са напреднали в еволюцията, които са отишли напред, те са приемници и трансформатори на Космическата Мисъл и, бидейки маяци на светлината и знанието, водят след себе си другите, още не можещи да възприемат непосредствено знанието. Тези водачи на човечеството винаги са вървели преди времето си и често са били подлагани на подигравки, насмешки, издевателства и преследвания, но въпреки това са принасяли на хората своя дар и въпреки това са ги водели напред, и въпреки това с течение на времето са получавали човешкото признание в следващите векове. Но мислите на пространството са достъпни за всички хора, тъй като приемник в своето потенциално състояние има у всеки човек. Но това трябва да се знае, това трябва да се признае, да се разбере, да се приеме и, приемайки, да се започне утвърждаване на тази възможност в себе си, улавяйки искрите на далечните пратки. Колко от тях достигат до отделните съзнания и колко потъват в слугата на отричането, съмнението и тъпото невежество. Поетите най-добре от всички познават докосването на огнените крила на Пространствената Мисъл. Познават огнените докосвания и композиторите, и художниците, и писателите, и учените, и всички тези, в сърцето на които гори този огън, съзвучието на който с огньовете на пространството ражда напрежението на творческата мощ. Устременият творчески труд разпалва същите тези огньовете и също приближава към огнището на Пространствената Мисъл. Огънят се познава чрез огън. И няма значение от какво се разпалват огньовете на духа и как, ако те пламтят в напрегнатия труд, в звучната симфония или в нещо друго, обвито в пламъка на духа.

1961 г. 430. Ти следи за себе си: всяка мисъл е магнит за друга, съзвучна на нея. Стига да се спреш на нея и тя започва да расте. Оставена в съзнанието без печата на утвърждаването или осъждането, тя расте вече сама по направлението, заложено в нея и се проявява при съзвучни външни условия или импулси, идващи отвътре. Мисълта е нощен страж. Тя издига човека не по-високо от слоя, който ѝ е съзвучен. Ето защо е нужна чистота на сърцето. Колкото по-чисто е то, толкова по-близка е победата.

1961 г. 431. (8 ноември). С вярата ще придобиеш мощ. Вярата е знание на духа за това, което е несъмнено и което неизменно трябва да бъде утвърдено. Това е осъзнаване на бъдещето, на това, което подлежи да бъде. Силата на духа се проявява във вярата и чувствознанието. Този, който вярва в своите сили, достига. Този, който вярва в силата на Владиката, достига двойно и тройно. Този, който вярва в победата, вече я е удържал. Вярата е огън на духа, приведен в действие. Може даже да се каже, че твори и достига именно огнеността на вярата. И ентузиазмът също се разпалва от вярата. Вярата е велико огнено чувство, обединено заедно със знанието. Думата “вярознание” добре отразява тази идея. Вярата в себе си може да се утвърждава, повишавайки с това нейния огнен потенциал и неговото напрежение. Важно е да се усилят огньовете преди да се действа с тях. Собствената огнена природа може да се усилюва по различни способности. Ще изброим няколко: любовта, устремът, предаността, вярата, безстрашието. Усилвайки всяко от тези свойства, може да се усили своята огненост в съответствие със силата на желанието да бъдат утвърдени. Любовта е по-лесно да се усили, отколкото безстрашието, но огнената любов към Висшия Облик ражда и безстрашието на духа. Човекът е огнено същество и повишаването на огнения му потенциал няма да противоречи на законите за еволюция на духа, тъй като оформянето на огненото тяло ще бъде това стъпало от еволюцията, което трябва още да се достигне. Огненият апарат на човека още не е оформен и затова не може да бъде приведен в действие. Но отделни негови части в някои организми започват вече да действат. Даже частичното пробуждане дава свои резултати. Човек започва изведнъж да вижда това, което не може да се види с обикновените очи или да чува беззвучни звуци. Не трябва да се смесват тези огнени прозрения във Висшия Свят с проявите на астралното зрение или слух, които, както например в случая с обикновения медиумизъм, не изискват никаква огненост и се явяват не достижение, а по-скоро проклетие за човека, тъй като са много опасни с това, че отваряйки прозорец към астралния свят не му дават защита от тъмните въздействия. Докато огнеността се явява най-добрата защита, тъй като тъмнината не дръзва да излезе против светлия Агни. Огънят пари болезнено и изгаря тъмнината. Мисълта за

огъня служи като гориво за Агни. С мисли за своята огнена природа човек може да я поддържа и да я извиква за проява. Даже в тази област преддверието, създадено от мисълта, има голямо значение. Съмнението гаси огньовете. То може да погаси даже и силния пламък, но вярата разпалва огньовете. Така качествата на духа могат да се делят на качества, запалващи огньовете и на качества, гасящи огньовете. Огнегасители не трябва да се допускат в съзнанието. Има огнегасители с мигновено действие, като например съмнението или колебанието, но има и със забавено действие, такива като униинето, подтиснатостта, безпокойството. Трябва много добре да се ориентирате в скálата на качествата на тези огнегасители и зорко да отделяте убийците на духа от даващите огън. Предпазливостта и бдителността трябва да могат да се отличават от боязливостта и нерешителността. Само опитът дава твърдост на ръката и умението да се ориентирате в биполярността на качествата. Всяко положително, всяко даващо огън, има своята противоположност в проявите с наличие на неговия огнегасител, природата на който трябва добре да се познава, за да се встъпи в безпощадна борба с него. Огнегасителите не трябва да се допускат в своята същност, тъй като ще угасят огньовете и ще пресекат огнения път на духа. Всяко настроение на човека създава или благоприятни, или неблагоприятни условия за проявите на Агни. Може да страдаш, може да бъдеш обкръжен от тъмнина, може да бъдеш в тежки условия на живот и все пак да опазиш огньовете на духа в себе си, а може и в най-добрите условия на живот да угасиш в себе си и последните искрици Агни. Нужна е голяма зоркост и несломимо решение на духа, за да се пренесат през живота неугасени огньовете на духа.

1961 г. 432. Когато се дава възможност, тя трябва да се използва докрай. Силата на Агни невинаги е в нашите услуги, тъй като огньовете пламват в известна последователност и ред. И когато вълните на огнената мисъл пулсират и се блъскат в прага на съзнанието, те не трябва да се изпускат. Уреченият час е неповторим. Невъзприетото в дадения момент, макар и възможно и достъпно, в следващия вече не е достъпно. Ненапразно беше Казано за блажените, ловящи изплъзващите се укази. Когато арфата на духа започне да звучи, всичко останало, пречещо, трябва да се остави, за да бъде възприемането пълнозвучно или пълнострунно. Особено трябва да се оставят мислите, чувствата и настроенията, ако те не са съзвучни на идващата вълна.

1961 г. 433. (М. А. Й.). Можем ли да бъдем уверени, че ще срещнем винаги пълна възприемчивост на сърцето, тоест готовността му да зазвучи на мисълта, изпратена от Нас. Състоянието на постоянна готовност не се постига лесно, тъй като за това се изисква и чувствителност, и бдителност, и дозорно

състояние на съзнанието. Да бъде винаги във форма е задължително условие за този, който бодърства духом. Разпуснатостта не изисква никакви усилия: нейната формула е да плува по волята на вълните, по волята на стихийните въздействия и да бъде тяхна безволна играчка. Осъзнаването на постоянното присъствие на огнена сила в себе си изисква постоянното ѝ утвърждаване пред лицето на всички противни явления. Ръцете са протегнати към Чашата, а в Чашата Съкровището на Камъка пламти с невидим огън. Как да се опази, как да се пренесе Съкровището на Чашата, как чудният Камък и неговият пламък не само да се носи, опазвайки го, но и да се усилят огньовете и да се преумножи той – нека грижата да бъде за това.

1961 г. 434. Отдавайки мислена заповед трябва да се има предвид тя да не бъде оцветена от примеса на астрални емоции. Нетърпението, раздразнението, недоволството, огорчението, озлоблението и всички други емоции на астрала, намирайки се по скалата на тънките вибрации по-ниско, отколкото чистата мисъл, с това правят мислената заповед слаба и неефективна. В тези емоции не се проявява силата на човека, а слабостта на неговата воля, включена в заповедта като нейна съставна част. Същото е и в обикновения живот. Човекът, проявяващ качества и намиращ се в плен на своя астрал, не може да бъде силен. Когато мисълта и волята господстват над своя астрален проводник, той се подчинява на волята, а когато на волята е подчинен собственият астрал, тогава ѝ се подчинява и чуждият. От двама души с еднаква сила на волята в даден момент по-силен е този, у когото астралната обвивка се намира в по-спокойно състояние. Заповедта, отдавана под влияние на пламване на астрала, вече с това е безсилна. Затова при мисленото предаване на заповедта е нужно преди всичко спокойствие. Волята не може да израстне за един час. Нужно е време и продължителна работа над себе си. Не трябва също да се подтиска чуждата свободна воля. Но може да се защитава от тъмните въздействия, а също от тези, чрез които те са насочени. Често се случва да е невъзможно да се изкаже с думи това, което е нужно. Тогава вместо думи се използва мисълта. Рано или късно, но тя ще достигне до съзнанието и ще даде резултат. Хората постоянно въздействат един на друг с думи. В случай на нужда мисълта заменя думата. В Тънкия Свят мисълта заменя думата. Обикновено разговарят само новодошлите или тези, които не са в състояние да се освободят от земните преживявания.

1961 г. 435. (М. А. Й.). В преддверието на новата полоса от живота времето трябва да се използва за това да се освободиш от излишния товар. Много от допустимото по-рано ще бъде напълно недопустимо. Може ли при изтънчената възприемчивост на близките да позволиш на себе си отклонение на мисълта

настрани или връщането ѝ при изоставеното пепелище на минали дейности, за които вече не би трябвало да има място. Всяко стъпало изисква своите морални условия. Което е било възможно и търпимо по-рано, няма да бъде търпимо сега. Мисълта трябва особено зорко да се съблюдава и юздата на духа да се държи със здрава ръка.

1961 г. 436. (9 ноември). Равномерно горящият пламък на духа, незатъмняван от неуравновесените движения в обвивките, позволява на възприятията да бъдат устойчиви и определени. Примигването нарушава приемането на пратките, внасяйки разнобой. Постоянството се изразява и в уравновесеност на настроенятия. Силните хора с това са силни, че всичко, което става вън, не нарушава техния душевен строй. Мирът, който е над човешкото разбиране, ще се роди от тази непоколебимост на духа. Сухите листа се носят по вятъра, но дъбът стои здраво и вятърът не може да го помръдне. Ако настроението зависи от всяка дреболия или глупост, колкото и сериозни те да ни изглеждат, това означава, че нещо е неблагополучно вътре. Няма никакви оправдания и извинения, ако дреболиите в живота нарушават стройността и хармоничността на аурните излъчвания и в една или друга степен я обезобразяват. Служенето на красотата се заключава също в това тази красота да бъде не само във външното поведение на човека, в неговите думи, жестове и движения, но преди всичко в неговия вътрешен облик. Всяко неравновесие на астрала обезобразява аурата. Ако можеше да видите излъчванията на раздразнения или унил човек, мътните, кални, димни пламвания на първия и увисналите, подобни на мръсен парцал, излъчвания на втория, би станало изведнъж разбираемо, че нито в раздразнение, нито в униние, нито в недоволство, нито в осъждане и другите сходни с тях настроения не е възможно да се служи на красотата. Как може Невидимият Водач да се приближи към аура, поразена от такива неуравновесености? Светлината постъпва през аурата. Тя трябва да се опазва още по-щателно и внимателно, отколкото даже здравето. За здравето на тялото се грижат много, но за здравето на духа понякога забравят. Здравата аура ще придаде здраве и на тялото. Аурата на физическото тяло зависи от физическото състояние на организма и в случай на болест да се поправи тя не е толкова лесно. Но аурата на другите обвивки зависи от волята и ѝ се подчинява, ако разпуснатостта не е успяла да се загнезди здраво в астрала или ментала. От тази разпуснатост или недисциплинираност на обвивките няма никаква полза, а вредата е много голяма. Могат да попитат каква е ползата от уинието или раздразнението. Никаква, освен вреда и за себе си, и за обкръжението. Много отровители, много помрачители и много разпуснатост има в сферата на астралните емоции и много вреда.

1961 г. 437. (М. А. Й.). Да устоиш сега ще бъде вече победа. Да устоиш сега и, устоявайки, да продължиш по-нататък, ще бъде двойна победа. Цялата трудност е в това, че сам е много тежко и няма истински да помогне. Помощта в духа не се усеща така явно, както се усещат ударите и обожданията отвън. Съзнанието за самота и изолираност не дава бодрост и сили. Но все пак е нужно да се устои и трябва да се върви, без да се забавя ритмът на крачките. Наоколо няма нищо, на което бихме могли да се порадваме духом, но бъдещето е пред нас. В него е всичко, към него и ще насочим своите погледи. Това, което обкръжава сега, ще отmine и ще остане в миналото. Целта гори ясно, призивно напред. Към нея и ще се стремим и ще вървим неотклонно, както океанският кораб върви неотклонно през бури и вълни, и ветрове, мъгли и лошо време към далечното пристанище. Върви без да променя курса и без да се отклонява.

1961 г. 438. (10 ноември). Природата не се съобразява с тази форма, в която се проявява животът. Когато зърното съзрее и в него се съсредоточи цялата жизнена сила на растението, животното или човека, формата, дала на зърното живота, съдържащ се в това зърно, вече губи своето значение. Кората на планетата е застлана с безброй милиарди форми, които са изоставени от жизнения принцип. По същия начин и човекът, живеейки в тяло съсредоточва и отлага в зърното на духа резултатите от своя жизнен опит и когато той е изчерпан и постъпления вече няма, животът в тялото губи своя смисъл и формата умира, а зърното преминава в нова форма, за да продължат да нарастват наслоенията от жизнен опит. Природата няма жалост към умиращата форма, както няма такава и към умиращия клас, който е дал своите зърна. Колко загинали форми, носители на живот, се намират или са се намирали на всяка педя земя. Така малко природата се съобразява също и с това по какъв начин се извършва нарастването на наслоенията. Духо-монадата расте, покривайки се с все нови и нови наслоения от опит и в това е целта на еволюцията на жизнения принцип. Всяка минута на Земята някой човек умира, тоест отхвърля тази форма, в която е живял, своето физическо тяло. Ако към това се добави още и смъртта на растенията, рибите, животните, насекомите и всички форми, в които е проявен животът, то можете да си представите този грандиозен процес на освобождаване на жизнения принцип от старата форма, за да премине в нова. Смъртта е освобождаване от обвивката, станала негодна или изпълнила своето предназначение на Земята. Когато е събран целият опит, който може да се извлече от пребиваването в дадено тяло, по-нататъшното пребиваване в него губи своя смисъл и човекът го отхвърля като износена дреха. Процесите в природата са много целесъобразни. Само че човек често смята, че временното

пребиваване във физическото тяло е и целта на живота и се хваща за земното съществуване като давец се за сламка, виждайки в него всичко, заради което съществува. Разбирането на смисъла и значението на земното пребиваване е необходимо, за да се извлече от него това, което то може да даде, за да се продължи своя път, умножавайки последващите натрупвания в нови условия и в други обвивки. По друг начин не можеш да се примириш с живота и не можеш да намериш смисъл в това, че той рано или късно завършва с унищожаване на физическата форма. Ако се живее само с нея и да се виждат единствено в нея възможности за проява на духа, то пред човека възниква чудовищна нелогична нелепост, изход от която няма. Но ако живееш заради щастието на другите, то можеш да си представиш целесъобразността на това щастие. Но ако и те също ще умрат, ако ще умрат всички и ще умре дори планетата, на която те съществуват, щастието, чиято крайна цел е смърт и унищожение, не може да бъде оправдано логически. Науката утвърждава, че нищо в природата не изчезва и не се ражда отново. Не изчезва и не се ражда и материята, както и не се унищожават и не възникват животът. Материята, енергията и животът са вечни и цялата работа е в това, че човекът, в който космически са съсредоточени материята, енергията и жизненият принцип, е свързал своята същност не с преходните форми на живот, а с това, което е непреходно и което съществува винаги и живее извън умиращите и раждащите се временни форми, в които се проявява вечната материя, вечната енергия и вечният живот.

1961 г. 439. (М. А. Й.). Когато да се върви стане толкова тежко, че вече да няма сили да се издържи по-нататък, добре е да си спомните преминалите по-рано от вас и понесли върху своите плещи още по-голяма тежест. Мнозина са били затваряни в тъмници, мнозина са били бити, измъчвани, поругавани, изтезавани по всякакъв начин. И на кого от тях, донеслите Светлина, е било леко. Изключенията не влизат в сметката. Такива е имало и във вашите животи. Но общата съдба на всички принесли Светлина е да страдат. Този път на духа е най-краткият.

1961 г. 440. Считаю за нужно да тръгнеш към Моето желание да те виждам винаги във форма, неподчиняващ се на постоянните въздействия на външните условия.

1961 г. 441. (11 ноември). Ако Общуването с Учителя на Светлината се поставя в зависимост от настроенията, тоест от състоянието на астралната обвивка, то това ще означава, че най-нужното и най-главното в живота на ученика се отдава във властта или на подчинение на произвола на случайни и преходни импулси и вихри, които възникват в тази неспокойна обвивка, често въпреки разсъдъка и волята на нейния притежател. Това означава Общуването да се постави под контрола на това начало в

себе си, което само трябва да се намира под най-строг контрол. Това означава в Общуването да се внесе безпорядък и разнобой и да се наруши неговият ритъм. Вече беше Указано, че взаимоотношенията с Владиката се осъществяват над всички временни и преходни явления и извън зависимостта от тях. Не може това, което съставлява основата на живота на духа да се предава във властта на необузданите движения на астрала. Каквото и да става вън или във физическото тяло, астрала или ментала, връзката с Учителя на Светлината не се нарушава от нищо и продължава напълно независимо от това, което се случва или може да се случи в тях. Тъй като ще настъпи време, когато няма да има нито тяло, нито астрална, нито ментална обвивка и човек ще остане лице в лице със своята неумираща същност, облечен в своята Безсмъртна Триада. И ако връзката с нея, с това местилище на Светлината, чрез което е действал Лъчът на Учителя, не се е прекъсвала и през живота в плът, то тя няма да прекъсне и тогава. Но ако тя е била прекъсната под влияние на движенията, ставащи в обвивките, то средният принцип на човека няма да има за какво да се залови когато настъпи окончателната борба след смъртта между низшите и висшите принципи в неговия микрокосмос. Затова всяко нарушаване на ритъма на Общуването е предателство на духа и не може да бъде оправдано с нищо. Нека животът в обвивките да върви по своя ред, нека те да преминат през това, през което трябва да преминат, но висшето в човека остава неприкосновено за низшите въздействия. Близостта на Владиката е над всички преходни явления. Това трябва да се запомни твърдо и да не се позволява на нищо, което може да я наруши, да се докосва до свещената Нишка на Връзката. Несломимата вяра или доверието към Водещата Ръка не може да се колебае от астралните вихри или настроения, или каквито и да било външни причини. Всичко построено върху преходното е нездраво, както и всичко, което се случва във времето.

1961 г. 442. (М. А. Й.). Недоволството от своята съдба или възмущението от течението на Кармата няма да освободи нито от съдбата, нито от Кармата. Освобождението се намира във вътрешното отношение към всичко, ставащо с човека. Когато е направено всичко, което е по човешките сили, Кармата произнася своята последна дума. Тя не може да се преразгледа. Това, което е начертано от Кармата, през него трябва да се премине без да се губи нито равновесие, нито търпение. Трябва да се премине през всичко, през което подлежи да се премине. Нито възмущението, нито оплакванията, нито недоволството, нито огорченията няма да помогнат. Те само ще отслабят волята и няма да дадат възможност да се удържи победа над поредното изпитание. Само спокойствието и равновесието на духа и успешното преминаване през всички изпитания ще помогнат да се освободите от тях.

Неиздържани те се повтарят отново и отново дотогава, докато не бъдат успешно издържани.

1961 г. 443. По-рано се опитвахте да потушите нагнетяването на външните условия сами, със своята сила. И... нищо не се получи. Вчера се обърнахте към Мен за помощ. Днес трябва да се убедите, че е по-лесно и по-просто да действате чрез Мен и с Мен, и желаният резултат е налице. Там, където не се нарушава Кармата, там Нашата помощ е готова. Но дори и при наличието на Карма все пак може да се помогне.

1961 г. 444. (12 ноември). Всичко ли е направено и се прави за това, устоите на сребърния мост да не се клатят? Не, далеч не всичко. Тогава как може да се надявате да се удържи връзката, ако малките пукнатини нарушават единението? Нишката на сърцето трепти в пространството. Освен нея няма нищо. Ако тя изтънява, се създава заплахата от скъсване. Трябва все пак да се помисли понякога и за това, какво ще стане, ако се скъса нишката на сърцето. Тя се укрепва от двете страни. Но колкото и здраво да е укрепена тя в Сърцето на Владиката, ако укрепването в сърцето на вървящия след Владиката е нездравео, Владиката не може да помогне. Своят край на нишката трябва да се укрепва откъм себе си, друг никой няма да може да помогне. Качествата на духа, като любовта, предаността, устрема, постоянството, устойчивостта, равновесието и така нататък, укрепват Сребърната Нишка на сърцето. Трябва да се приложи труд за това, от което нищо по-нужно няма в живота. Ако загубиш всичко, но запазиш нишката, това ще бъде победа, а ако е обратното?! Най-тънкото, най-невидимото, най-незабележимото е по-значително от това, което се вижда и чува и дава материални блага. Трябва да се разбира.

1961 г. 445. (М. А. Й.). Това, което още не е изживяно в духа и което се крие из ъгълчетата на съзнанието, най-често се проявява в сънищата. Истинският облик на човека е искрен по време на сън. Там човекът е такъв, какъвто е в действителност. По сънищата може да се съди какво още не е изживяно и какво трябва да се преодолява. Решението на волята да наложи своя печат и върху окраската на сънищата е необратимо, но трябва и да се прояви твърдост на това решение. Ако то е половинчато, сънищата рано или късно ще покажат това. И тогава можеш да си отдадеш нова заповед за поведението си в Тънкия Свят. Сънят прилича на смъртта. По сънищата също може да се съди как ще се държи сънуващия след като отхвърли тялото. Утвърждаването е на Земята, там е продължението и развитието на утвърденото. Чистото сърце ще се обкръжи със Светлина. Но язвите на духа ще бъдат като магнити за проявата на това, което е неизживяно.

1961 г. 446. (12 ноември). Нека вашето сърце да бъде отворено и умът непомрачен. Много неща, даже много трудни,

могат да се приемат от съзнанието, но да се приеме това в живота и да се утвърди може само чрез проверка и изпитание. И тогава действително приетото се отделя от въображаемото. Още щом човекът, вървящ по пътя, утвърди нещо в себе си, той незабавно привежда в действие Закона и изпитанията за проверка на приетото утвърждаване няма да се забавят. Затова пътят на възхода е път на изпитанията и друг път няма. На Учителя е безразлично защо не се издържа изпитанието и какви оправдания търси за себе си слабата воля. Значение има фактът, че състоянието на съзнанието не се е оказало на висота при едни или други условия, а не самите условия. Не е ли все едно в какво се проявява слабостта на волята и защо, ако тя се е проявила и именно в момент на изпитание. Тъй като изпитанието се дава за проверка устойчивостта на приетото решение. И Учителят ще намери способ да укаже слабостта на съзнанието. Ученикът пита защо е било допуснато от Учителя това и това. А Учителят пита защо ученикът не е могъл да утвърди ясно състояние на съзнанието извън зависимостта от външните въздействия.

1961 г. 447. (М. А. Й.). Непосилни изпитания не се дават. Ако се дават изпитания, то е само според силите. Значи силата трябва да се признае. Невъзможното не може да се премине, тъй като назад път няма. Трябва да се изтърпи и да се издържи и не само за себе си, но и за близките. За близките е по-трудно, тъй като и те трябва да се подкрепят, тоест да се отдаде част от своята сила. А да се даде може ако я имаш, тоест ако признаеш тази сила.

1961 г. 448. (М. А. Й.). Колкото и да е тежко това, което се налага да се преживее, както и да се стичат обстоятелствата, назад няма накъде да се върви. Предишните примамки, ако се върнеш към тях, вече няма да удовлетворят, вече няма да наситят потребностите на духа. А също и основите остават непоколебими. Значи остава пътят само напред. Часът на борба е неизбежен, но след него е победата, тоест решението да се продължи по пътя, тъй като другаде няма накъде вече да се върви. Това е и моментът, когато обратният път става невъзможен и връщане назад вече няма.

1961 г. 449. (14 ноември). Учителят води по пътя на безпределното познание. Трябва да се примириш с неизбежността на кармичните обременявания, без да обременяваш Мен. Там, където има неразбиране, там е и слабостта. Трябва да се разбере – без натоварване няма напредък. Докосването до Лика събужда всички спящи енергии на духа. Светлите – за утвърждаване, ниските – за изживяване.

1961 г. 450. Етапите на пътя се отбелязват с различни състояния на съзнанието. Каквито и да са те, от всяко може да се извлекат полезни елементи. Всичко Ни служи от полза, трябва

само да се види. Ако нещо се разбира като безусловно вредно, значи способността да заставяте всичко да ви служи: и доброто и лошото, още не се е развила достатъчно. Противни явления няма. Изкусният мореплавател върви към целта при всеки вятър. Само щилът (безветрието) не дава възможност да се продължава напред. Платната увисват и корабът спира. Затова Предпочитаме ветровете и даже бурите пред затишието. Затова натоварването и обременяването с обстоятелства е по-добро от покой. Те предизвикват за проява енергиите на духа и ги утвърждават в действие. Какво би било, ако Великите Духове, чиито Имена са записани от човечеството, биха прекарали своите животи в бездействие? Бездействието не е свойствено за Нас. Действие, действие, действие! Дори грешките в действията Предпочитаме пред бездействието.

1961 г. 451. (М. А. Й.). Моментите на слабост се прощават, ако след тях следват преодоляване и победа. Когато победата увенчава явлението, изпитанието се смята за преминато. Никакви неразбирания не са страшни, ако не е разколебано доверието към Този, Който Води. Доверие докрай и независимо от всичко, дори от най-ярката очевидност! Няма нищо по-измамно от привидната видимост. Тя може да закрие действителността, представлявайки най-яркия вид Майя. Истината за действителността е в Основите и Проявите на Владиката. Ако не се отклоняваш от тази действителност при никакви обстоятелства, то миражите на Майя няма да отклонят от пътя. А те са много и са разнообразни, и тъмните се стараят много да ги задълбочат със съблазни, призрази и помрачаване. Ако знаехте злонамерените хитрости на тъмнината, опитваща се да ви отвлече от пътя на Светлината. Но Невидимият Водач бодърства.

1961 г. 452. Ако обикновеният богат наследник чувства почвата под краката си и знае, че за него ще се погрижи неговият баща, то как тогава трябва да се чувства този, който е осъзнал своето синовство, който знае, че той представлява съпритежател на всички съкровища на пространството, които притежава неговият Космически Отец, Владиката, признал го за свой син? Осъзнаването на това трябва да даде и спокойствие, и увереност, и усещане за своята сила, и разбиране на това, че никога няма да бъде оставен в нужда и че всичко потребно за живота на духа и тялото ще му бъде дадено в нужната мярка и никога няма да бъде оставен без грижата и любовта на Владиката Отец. Не е достатъчно да се приеме мисълта, нужно е тя да влезе в плътта и кръвта и да стане съставна част от цялото същество на човека, изпълвайки и направлявайки целия му живот. Признаването на Космическото Бащинство на Владиката влече след себе си цял ред следствия, ако това признаване е проникнало в съзнанието и се отпечата отчетливо в гънките на мозъка. Регистрацията на

мисълта от съзнанието още не означава нейната асимилация. За асимилацията се изисква време и утвърждаване на мисълта с действията и постъпките, и цялото поведение на човека. Не е възможно признаване на Космическото Бащинство на Владиката без да се прояви достойнство на духа, което се утвърждава в целия живот на човека. Хората безсмислено повтарят като папагали думите: „Отче наш, Който Си на небесата“, не разбирайки космическото значение на тази велика формула и връзката на всеки със своя Космически Отец и това, че всеки признал Отца и признал от Него по този начин се превръща в наследник на това, което по Космическа Воля е приготвено за всеки човек, считащ себе си за син на Светлината, а не за рожба на тъмнината. Признаването дава право и в същото време задължава за много, а главно за това да се пренесе ненамалена Светлината на това осъзнаване през живота.

1961 г. 453. (М. А. Й.). Как по-разбираемо да обясним, че се дава всичко, което може да вмести съзнанието, че Виждаме и Знаем колко е тежко понякога. И Помагаме, доколкото позволява Кармата. Потърпете още малко. Ще просветне и за вас.

1961 г. 454. (16 ноември). Всяка мисъл предизвиква в организма на човека определена реакция, всяко понятие, всяка дума. Даже повтарянето на такива думи като мъжество, твърдост, спокойствие ще породи съзвучен на тях отговор. Също и низките думи дават своя отзвук. Това, което мисли или вярва човек, възбужда преди всичко в самия него процеси, протичащи в съответствие със значението на мисълта и думите. Думите на красотата и мислите на красотата са градивни по самата си същност и затова реакциите на тях са благотелни. Думите и мислите на ненавистта, недоволството, унинието, осъждането разрушават преди всичко същността на този, който ги изговаря, а после вече и на обкръжаващите и обкръжението. Те действат не само на хората, но и на животните, цветята и растенията, на обстановката и вещите, с една дума, на всичко наоколо. От едните се получава Светлина, благотворение, съзидание, живот, радост; от другите – смърт, разрушение, тъмнина, болести, уиние, безпросветна мътилка. От човека рядко излиза Светлина и нейните производни, по-често – мрак и плесента на разложението. Така и ходят те по планетата: едните съзидавайки, другите разрушавайки. Еманациите на човека са много силни и оставят след него наслоявания за дълго време. Особено упорити и почти неизтриваеми са наслояванията от мислите. Всички помрачени настроения са много пагубни и за техния носител, и за тези, които те отравят. И вещите на тези отровители също са отровени. Отровени са и стените на домовете, в които живеят и въздухът, който са дишали. А тъй като това отравяне обхваща широко пространство, то се получава и всепланетна вреда и можем само

да се учудваме, че понякога е толкова тежко на сърцето. Пространствената отрова действа сигурно, макар и незабележимо за окото. Изходът е един – да се обкръжите със Светлина и да носите със себе си Светлина и, защитавайки се със Светлината, да оздравявате с нея и цялото обкръжение. Наричаме Носителите на Светлина оздравители, очистители на земната аура. И можете да си представите колко голяма е вредата, ако Светлината на Носителя на Светлината изведнъж угасне и тъмнината заеме нейното място, даже временно, даже за кратко време. Това вече не е лична работа, не е негово лично настроение, незасягащо никого, освен него. Не, това е вече пространствено бедствие, следствията на което отиват надалеч, по-далеч, отколкото може да се помисли. Затова вече не заради себе си, а заради другите, заради цялото човечество трябва да се стои, без оглед на нищо, трябва да се стои в Светлината нерушимо, охранявайки Светлината в себе си от яростните опити на обкръжаващата тъмнина да я угаси. Когато тази светлина е още малка, опасността за пространството не е толкова голяма, но когато тя нарасне, то бедствието от нейното угасяване засяга и погубва толкова много, че трябва с всички сили на духа да се пресича възможността това да се случи. Притежаващите Светлина, разбира се, ще помогнат да се удържи Светлината и обръщането към Тях не в свое име, а в името и заради другите и пространството, не може да остане без отговор. Сега носенето на Светлина става вече не лична проява, а дело на Общото Благо и служене на човечеството и на пространството. Черупката на аурата е пробита, човек излиза в пространството и излъчванията на неговия микрокосмос имат пространствено значение. Надзирателят на Фара не може да не запали неговата светлина, особено когато е много тъмно и когато морето е бурно. Така също и той, носещият своя светилник, не може да го угаси когато хората толкова се нуждаят от Светлина, даже и не осъзнавайки нуждите и глада на духа. И от Носителя на Светлина съзнателно и несъзнателно се хранят всички и всички черпят. Само че до съзнанието на обикновените хора рядко достига смисълът и значението на пространственото служене на Носителя на Светлината. То се признава в следващите векове, но и тогава невинаги. Затова то се нарича мълчаливо. Този подвиг е огромен.

1961 г. 455. (М. А. Й.). Горете с равномерна светлина. В това е предназначението и целта на вашия живот. В това е вашата мисия на тази Земя. Прекъсващият се и колебаещия се пламък е нездрав, неустойчив. Мигащата лампа може да прегори проводника. Както пламъкът на светилника се колебае на вятъра, така също се колебае и пламъкът на духа под вихрите на външните въздействия. Свещта може лесно да се духне, но е трудно да се духне поялната лампа, огънят на която бучи под

нагнетяване от няколко атмосфери налягане. Така също е невъзможно да се духне пламъкът на духа, когато нагнетяването или натоварването или обременяването с обстоятелства е голямо. Както раненият сред напрежението на битката не чувства болката и раните, така също и духът при крайно напрежение е защитен и покрит като с броня срещу тъмните въздействия и всякакви влияния отвън. Законите във всичко са еднакви, затова не се бойте нито от натоварванията, нито от нагнетяванията, нито от обременяванията. Те могат само да ви направят по-силни. Вълните от външни въздействия не могат да навредят на духа, но само да го освободят и очистят от ненужните натрупвания. Трябва да се разбере очистващото значение на тези явления. Но духът е нерушим и неунищожим. Всичко външно бързо ще премине, но ще остане духът, който незасегнат от мръсотията ще остане много посилен, умножил своите сили. Затова да се порадваме на натоварванията, нагнетяванията и обременяванията, тъй като това е огнената стълба на духа.

1961 г. 456. Значение има не самото събитие, а реакцията на съзнанието на него. Най-високото явление губи своя смисъл, ако реакцията на него е неправилна. И най-отрицателното явление ще бъде двигател напред, ако реакцията на него е правилна. Цялата работа е в отношението към явленията от живота, а не в самите явления. Много явления и събития могат да служат като източник както на радост, така и на печал, на щастие и на скръб. Цялата работа е в самия човек, тъй като „човекът е мярката за нещата“. И ако нещо, каквото и да било, помрачава аурата и заменя нейната светлина с тъмнина, значи нещо не е благополучно със съзнанието на човека. В него и търсете причината, а не вън.

1961 г. 457. (М. А. Й.). Ти им кажи: с мислите, чувствата и стремежите от днес определят орбитата на своите бъдещи възможности. Всяко ще даде своите кълнове и плодове. Потвърди, че са в моята постоянна грижа и че съм с тях, докато те са с мен със сърцето си. Напомни неотдавнашните редове за това, че нищо не е случайно и че срещата на съзвучните съзнания и радостта от съзвучието беше подготвена от мен. Близките по сърце на вас са близки и на Мен. А близостта се твори с любов. Какво могъщо чувство и колко много може да се постигне с него. Нишките на това чувство се губят далеч назад. Не е начало, а само продължение на отдавнашната дружба. Може ли мигновено да се намери приятел? Може, ако дружбата има далечни корени. Пръстите на ръката са различни, а дланта е една. Радвам се при мисълта за това колко могъщ полет на творчеството може да даде съзвучието на съгласуваните сърца, съединени от мен. Скъпи мои, изпращам ви своята ласка, любов и грижа.

1961 г. 458. (17 ноември). По силата на създалите се обстоятелства трябва да се вземат мерки за това в бъдеще да няма никакви отклонения в ритъма на Общуване. Той трябва да се усили. Доверието трябва да се увеличи. Трябва да се усили напрежението на Общуването. Последният натиск на тъмнината показва, че тъмните не изпускат най-малката възможност да причинят вреда и се изострят в нови хитрини. По-добре е да се смята, че се опитват да се възползват от всеки човек, приближаващ се към тези, които са Ни близки. Затова е невъзможно да се успокоявате и да почивате върху лаврите си. Най-добрата защита е пълното осъзнаване, по-точно усещане, на Моето Невидимо Присъствие и удесеторената зоркост. Мушиците не са страшни за огъня. Не са му страшни нощните сенки и даже крилата на мрака, ако пламъкът е силен. Вие сте непреодолими и непобедими, когато сте заедно, когато сте заедно с Мен, Мои воители, неотделими, слети с Мен. Опасността се крие в отделянето. Говоря само за това, което е особено нужно в настоящия момент. Ще дойде време, когато повалената тъмнина вече няма да се доближи. Но още не е дошло. И нека състоянието на напрегнато бодърстване да не ви напуска.

1961 г. 459. Служенето на Красотата се проявява в утвърждаването ѝ във всички страни на човешкия живот, а главно във вътрешния свят на служителя. Не е толкова лесно да се мисли и да се чувства красиво. Красотата на словото не е толкова в неговата форма, колкото във вътрешното съдържание, което на свой ред предполага и красота на мисълта. Нима раздразнението или суетливостта са красиви? Или страхът, или алчността, или злобата? Хората допускат в себе си много дребнави, некрасиви чувства. А лъжата красива ли е? Така по красотата може лесно да се отдели това, което е от тъмнината, от това, което е от Светлината. Животът се изпълва с красота, когато Светлината влезе в сърцето. Красотата на човешките взаимоотношения – какво може да бъде по-прекрасно от тях!

1961 г. 460. Когато мисълта вращава в съзнанието и става част от него, то и действията на човека вървят в съзвучие с мисълта. Ако още не се е удало нещо да бъде утвърдено, значи мисълта не се е оформила достатъчно плътно и недостатъчно е укрепнала. Значи трябва да продължите да мислите в същото направление. Правилността на взетото решение ще позволи да се задържи мисълта и да ѝ се даде възможност да изкристализира в отчетлива форма. Всички действия на човека са резултат от съзнателна или несъзнателна мисъл. Така че известна настойчивост в това отношение не може да не даде резултати. Само двойствеността и двусмислието може да лиши даже силната мисъл от нейната сила.

1961 г. 461. (М. А. Й.). Искам да се обедините чрез любовта. Това са най-здравите връзки, ако любовта е завинаги. Да! Да! И любовта, и дружбата могат да бъдат завинаги. Хората не вярват във вечната дружба, тъй като смятат да живеят само на тази Земя и само в едно въплъщение. Докато в същото време половината от срещите са от далечното минало и всяка се съпровожда с продължението на тези чувства, на които се е прекъснала предишната среща. Чувствата на симпатия или вражда са продължителни. Изключение са срещите на, макар и непознати в миналото хора, но имащи съзвучни аури, принадлежащи към един и същ вибрационен ключ. Но обикновено съзвучието между съзнанията се е изработвало в миналото при продължително съприкосновение един с друг. Затова нашите чувства са по-продължителни, отколкото ни изглежда, тъй като те обикновено излизат далеч извън пределите на едно въплъщение по две направления: в миналото и в бъдещето. Това, което е дошло от миналото не зависи от нас, но бъдещето на нашите чувства е в нашите ръце.

1961 г. 462. (18 ноември). Приветстваме и се Радваме на всяка ваша победа над себе си. Една победа над себе си струва колкото хиляди външни, тъй като тя остава с вас и следствията ѝ са постоянни, докато външните победи остават вън, заминавайки с времето в миналото. Победата над себе си остава постоянен действащ фактор на съзнанието, носещ постоянно плодове. И затова за Нас е радост. Да се донесе радост на Водещия при постоянните нерадостни докосвания до хората е заслуга. И в това е любовта на призования към Призовалия. Ако пътят е вътрешен духовен процес на разкриване на скритите възможности на духа и неговите качества и сили, то всяка победа над себе си постила този път със Светлина. Тази борба е необходима и победата е неизбежна, тъй като само така силата на духа може да расте. За какво са оплакванията от трудностите по пътя, когато трудностите и препятствията са именно тези възможности, представляващи стъпала от стълбата на духа, по които толкова страстно желае да се изкачва устременият към озарение дух. Всяка трудност, всяко препятствие, всяко противодействие предизвикват протест и недоволство само дотогава, докато не са преодолені; а преодолені – само радост, радост от победата и възможности да се издигнеш още. Победа, победа, победа! – това е бойният вик във великото сражение на духа със своите обвивки за своята свобода. Можеш да победиш и можеш да достигнеш, ако проявиш упорство на мисълта, на упоритата и твърда мисъл, не спираща се пред нищо. Ако дори най-силното поражение завършва с мисълта за това, че независимо от него победата ще бъде удържана и мисълта за победа никога няма да остави стремящия се към победа дух, то това ще бъде вече залог за

бъдещата победа, тъй като духът е вечен и непреходен, но е временно всичко, което се извършва в неговите обвивки. И упорството и устойчивостта на това, което в човека е от духа, и мислите от духа му служат като гаранция за победата.

1961 г. 463. (М. А. Й.). Днес ще помислим за това, че само в борбата е възможна победа. Без борба няма победа. И колкото по-тежко е натоварването, толкова по-славна е победата. Нека тъмнината на целия свят да се стовари върху носещия Светлина, но ако той е заедно с Владиката, цялата тъмнина е безсилна. Така осъзнаването на Близостта дава непреодолима сила за противостоене на тъмнината. Сам не можеш да устоиш, но с Владиката има не само противостоене, но и победа. Нима те ще засегнат своите, вървящи с тъмнината? Но няма да престанат да терзаят, притесняват и нанасят вреда на вървящите с Владиката, използвайки всяка пролука, дори и най-малката пукнатина, всяка нередност в доспеха, всяка слабост и всяко неблагополучие или неравновесие вътре. Затова стойте по-здраво от скала. Стойте като гранитна канара и бъдете в съзнанието си неотделими от Съзнанието на Великото Сърце. Стойте така, че вече нищо да не може да проникне в затворения кръг на това единение, нищо, което е от тъмнината, от нейните свойства и качества и от прислужниците на тъмните същности.

1961 г. 464. Външните условия, при които се осъществява възприемането на Моите мисли, през цялото време стават все по-трудни и по-трудни, затова в хода на тяхното преодоляване трябва да се установи такава възприемчивост на съзнанието, че вече никакви въздействия отвън да не могат да я нарушат. По-рано може би и през ум не ти е минавало, че може да водиш записа на Моите мисли под акомпанимента на музика зад стената. Но постепенно, по пътя на планомерното влошаване на външните обстоятелства при възприеманията, това беше постигнато. Стига само да не се отстъпва пред нищо и тогава се побеждава това, пред което духът не се е прегънал. За движението по пътя е нужно победно състояние на съзнанието, което се състои в постоянно преодоляване на все по-нарастващите трудности от него. После, когато огнеността нарасне, ще бъде възможно и едновременно разчленяване на съзнанието в различни посоки без загуба на пълнотата на възприемане на основното.

1961 г. 465. (М. А. Й.). Овладяването на излъчванията на своята аура и умението да се поляризират те на желаната вълна ще даде в ръцете на човека възможност да контролира излъчванията на друг човек. Ако излъчванията на страх се посрещнат с вълни от излъчвания на пълно равновесие и спокойствие, страхът ще бъде неутрализиран, тоест погасен. Точно така също ненавистта може да се размагнетизира с любов.

На всяко чувство, подлежащо на поляризация, трябва да се предизвика неговото противоположно, неговия антипод. Ако на раздразнението се отговори с раздразнение, то ще се усили двойно. Силният човек може да настройва тълпата на нужната вълна. Великите пълководци, народните вождове, водачите на човечеството – всички те съзнателно или несъзнателно са увличали след себе си мнозинството със силата на излъчванията на своите аури, поляризирайки чуждите аури в нужната им тоналност. След безстрашните вождове хората безстрашно са отивали на смърт. Силните духове са въртели около себе си съзнанията на цели народи. Не трябва никой да се докосва, не трябва на никого да се влияе, но трябва да умеете да влияете на себе си, тоест да заставяте своите излъчвания да бъдат с определена, желана тоналност и тогава умението да се влияе на хората ще дойде без всякакви усилия, тъй като ако своите излъчвания се подчиняват на волята, то ще ѝ се подчиняват и чуждите излъчвания.

1961 г. 466. (19 ноември). Указвам да приемете върху себе си психическото разреждане на пространственото напрежение, изпращайки във възлите на нагнетяване лъчи енергия, разбиващи тези възли. Можете да си представите ясно как синият или розов лъч, прорязвайки разстоянието достига до своята цел и разсейва набъбващите гнойници от разрушителни енергии. При тази работа се изисква пълно обединяване с Нас и осъзнаването на това, че действието се извършва с Нашата сила по формулата „аз сам по себе си съм нищо“. Великото Дело се твори с Висшата Сила. Необходимо е пълно отричане от личните опити и пълно сливане на съзнанието с Мен при изпълнение на това пространствено Поръчение. С мисъл слята с Нас трябва да се помогне на делото на мира, удържайки беснееенето на злото от безумие. Не трябва да се мисли, че собствените сили са нищожни. Собствените сили са малки, но Нашите са огромни, и когато е създаден мост на връзка, собствените сили нарастват и се умножават с Нашата сила. Светлината на малката лампичка е слаба, но тя се подхранва от централната станция. И щом се замени малката лампа с голяма, светлината нараства. Рефлекторът на съзнанието трябва да се разшири и да се направи голям, за да може да предава още повече светлина. Всичко лично трябва да се отхвърли – то пречи, намалявайки полезната отразяваща площ на рефлектора. Своите мисли могат да се изпращат твърдо, спокойно и ясно, имайки при това предвид, че набъбването на гнойниците се предизвиква от напрежението на астралните излъчвания на човешкия организъм, силата на които се подчинява на силата на мислите от по-висок порядък. Би било по-лесно да се обуздаят силите на разрушението и тъмнината, ако

разредителите бяха повече. Но те са твърде малко и тъмнината се възползва от това.

1961 г. 467. (М. А. Й.). Можете да се запитате, откъде най-обикновени хора са намирали огромна устойчива сила на духа за противостоене на тъмнината, често бидейки в пълна самота. Откъде са почерпили тази непреодолима огнена мощ? От осъзнатата или неосъзнатата близост до Източника на тази мощ, до Йерархията на Светлината. Зърното на духа, бидейки свързано с Нея, по Огнената Нишка на Връзката е получавало прилив на огнена сила и тогава човек е усещал своята несъкрушимост, своята сила и отсъствието на страх. Знаем много свидетелства от историята за това как са умирали тези твърди хора, как са гледали смъртта в лицето, презирайки я, как са отивали на кладата и на мъчения. Огромна е силата на духа, осъзнал своята връзка с неизчерпаемия Източник на Космическа Мощ на Йерархията на Светлината. Предел за нея няма.

1961 г. 468. Тънкият Свят се постига според съзнанието. Той е хаотичен за хаотичното съзнание и строен за хармоничното. Но за двете той е в постоянно движение. В него отсъства плътната стабилност. Съзнанието ще започне да се ориентира в него не по-рано от настъпването на асимилация, тоест приспособяване към разбирането на новите условия. Даже и към човешките облици трябва да се привикне. Това, което се извършва вътре в човека, се отразява веднага отвън, тоест на целия му облик. Злобата го изкривява, добротата го прави красив. Даже на Земята некрасивото лице става много приятно, ако вътрешните чувства са силни и красиви и обратно – красивото лице може да бъде много отблъскващо. Толкова повече там, където материята на тънкото тяло лесно се подчинява на мисълта. Мнозина не знаят, че техните мисли и чувства са изписани върху техния облик и продължават по пътеката на разпуснатостта и подчиняването на своите низши чувства, страсти и емоции. Слоевете, където господстват низшите човешки емоции, поразяват със своето чудовищно безобразие на формите, обличащи техните обитатели, както и на тяхното обкръжение. Точното съответствие на формите, чувствата и мислите твори това безобразие на низшите слоеве. Човекът, който не желае да носи отговорност за своите мисли и чувства тук на земята, я носи там, но вече във вид на нагледни и неотречимо убедителни следствия. Посевът и жътвата застават пред човека с цялата своя неизбежност. Но даже и там, ако се намерят в себе си сили да се устреми над тези тъмни слоеве, Лъчът Светлина може да докосне даже това пожелало Светлина съзнание и до известна степен да разсее обкръжаващата съзнанието тъмнина.

1961 г. 469. Поръчението, дадено за психическото разреждане на пространственото напрежение означава известна

степен на доверие от Наша страна, тъй като сам, без Нас, това поръчение, разбира се, няма да изпълниш. Трябва твърдо да се помни формулата „аз сам по себе си съм нищо“ и изпълнявайки Указанията мислено в духа да се обединиш с Мен и с Майката и сливайки се с нас и съединявайки своите сили с Нашите Сили да се действаш с обединения лъч. Може даже да си представиш, че зад гърба стоим Ние и действаме заедно. В дадения случай се дава възможност да се действа с Моята Сила и със Силата на Майката, утвърждаващи се в кръга на това съзнание, на което е доверено изпълнението на Поръчението. Разбира се, необходимо е сливане на сърцата и сливане на съзнанията и разбиране на това, че твори силата на Тези, Които са зад гърба, призвана съзнателно. Също и защитата от тъмните противодействия може да се усилва по този път. Заедно винаги и във всичко – така се проявява Великото Служене на Светлината.

1961 г. 470. (20 ноември). Очистването на сърцето от ненужни желания също ще бъде едно от условията за приближаване до Учителя на Светлината. Човекът винаги иска нещо. И когато това желание е особено силно, тогава то произлиза не от мозъка, а от сърцето. Рано или късно сърдечното желание ще бъде изпълнено. Устремите стрели на желанията, изхождащи от сърцето, го изпълват с огньове от съответстваща на тези желания степен. Колкото по-плътно е това желание, толкова по-ниска е и степенята на огньовете. Особено плътни и тежки са огньовете на телесните желания и възжеления и ниските страсти. От тях именно се освобождава сърцето, за да стане чисто и за да бъде отворен достъпа за Учителя на Светлината в сърцето. Желанията и мислите са тясно свързани. Желанието се храни и поддържа от мисълта, а мисълта – от желанията. Получава се колело на взаимнообмена, движението на което е с двойна тяга. Неподдържано от мисъл желанието бързо изчерпва себе си, както и мисълта при отсъствие на желание в нея. Но ако не се дава храна нито на мисълта, нито на желанието, те умират. Желанието може да се убие с мисъл и, убивайки желанието, лесно да се унищожи мисълта, която се е хранила от него. Очистването на сърцето се извършва по този двояк начин. Всички желания на егото, каквито и да са те, задръстват вместилището на сърцето. Как да се провреш в него, ако то е изпълнено с набъбналото „аз“? Но когато се утвърждава формулата „не аз, не аз, а Ти, Владико, не на мен, а на Теб“ – тогава се нанася силен удар по силата на егото и неговата активност помръква. Така мисълта за Владиката служи за очистване на сърцето. Всяка мисъл влияе на сърцето. С мисли то може да се очиства и облекчава. Ако на сърцето е тежко, значи трябва да се промени течението на мислите. Мислите за Висшето, мислите за бъдещето, свръхличните мисли дават облекчение на сърцето. Егоцентризъмът и мисълта за себе си са

винаги тягостни за сърцето, тъй като го ограничават, затваряйки го в малък кръг. На сърцето му е тясно в него, тъй като сърцето е орган, който се стреми към свобода и не търпи вериги. Но човешките сърца пребивават в тъмници, стените на които са съставени от човешките желания и мисли, също така тежки, ограничени и плътно-телесни, както и цялото им обкръжение. Сърцето се намира в самоналожени окови и затова му е тясно.

1961 г. 471. (М. А. Й.). Когато съзнанието замлъква, не е нужно то да се насилва. Всичко си има време и плодът узрява с времето си. Могат да пречат и токовете на пространството и може да има много причини. Трябва да се изчака времето и отново далечните мисли ще потекат в широк поток.

1961 г. 472. (21 ноември). Настоящото е неизбежно следствие на миналото. Затова в настоящето невинаги е възможно да се измени нежелателното съчетание на обстоятелства и тогава мислената заповед не дава резултати. Това трябва да се отчита. Но бъдещето е по-пластично, тъй като него още го няма и тогава заповедта се насочва към бъдещето, оформяйки го според заповедта на волята. Следователно ако настоящето не се подчинява на заповедта, ще ѝ се подчини бъдещето, и мислената заповед се насочва към бъдещето и в бъдещето, независимо от това дали то е близко или по-далечно, както това изискват обстоятелствата. Тази възможност за обиколна пътека, когато настоящето проявява упорито противодействие, трябва винаги да се има предвид, за да се възползвате в случай на нужда от това условие.

1961 г. 473. (М. А. Й.). Всеки нов ден може да се използва за това да се приближим още повече, да се задълбочи тази близост и да се разшири приближаваното, когато постъпваме правилно, когато мислим правилно. За това как постъпваме, правилно или неправилно, съзнанието знае винаги, така че винаги, във всеки даден момент е известно приближаваме ли се ние към Този, след Когото вървим или се отдалечаваме от Него. Дори и ако стоим на място вече се отдалечаваме, тъй като Той винаги е в стремително движение към бъдещето. По такъв начин не можем да се оправдаваме с незнание за извършваните действия и да кажем, че не сме знаели какво правим. Изборът на пътищата, водещи в тъмнината или към Светлината, вече не е замъглен от неразбиране, а е отчетлив и ясен. А Ние, Ние следим за всяка крачка и се радваме, ако тя се извършва в правилната посока.

1961 г. 474. В миналото с никакви мислени заповеди, с никакви сили не може да се измени нищо; да се измени може само бъдещето, тъй като настоящето е следствие на миналото. Затова заповедта, бидейки причина за бъдещи действия или условия, винаги се отнася или трябва да се отнася за бъдещето,

колкото и близко да е то. При това някои от причините, нежелателните, се заменят от други, желателни. Но нали и нежелателните причини съществуват, давайки своите следствия. Именно тези причини и трябва да се разрушат в пространството и с това да се лишат плътните явления, длъжни да се проявят в бъдещето, от тяхната астрална основа, без която е невъзможно нито едно явление от плътния свят. Ако плътното явление е разрушено, а неговата тънка основа е останала, то рано или късно все пак ще се прояви в плътното. По такъв начин ако обстоятелствата или хората не се подчиняват на мислената заповед, трябва желаните условия да се проектират в бъдещето, залагайки в него зърното на бъдещите следствия. Бъдещето не може да не се подчини на волята, колкото и упорито да е настоящето, ако се приложи ритъмът на повторенията. Планирането на бъдещето с мисъл е естествен жизнен процес и волята играе при това решаваща роля. Хората обикновено не прилагат съзнателно психотехниката в този процес, затова и съзнателното противодействие може да се срещне твърде рядко. Да се приложи силата на съзнателното въздействие над свободната воля на човека, която се счита от Нас за свещена, може само в този случай, когато се налага да се борим с тъмните и тяхното въздействие върху психиката на хората, лесно поддаващи се на тъмните влияния и когато трябва да защитим себе си или близките от съзнателните служители на тъмнината, криещи се зад гърбовете на обкръжаващите и причиняващи чрез тях вреда и ущърб. Винаги трябва да противодействате на злата воля и да се борите със злото и не трябва да се съобразявате със свещената свободна воля на служителите на тъмнината, стремящи се да убият всеки кълн светлина и да унищожат нейните носители с всички достъпни им средства, без да се съобразяват абсолютно с нищо.

1961 г. 475. (М. А. Й.). През досаждания от бесове трябва да се премине без да се губи равновесие. Бесовете трябва да укрепят това качество на духа. Без сами да знаят това, те служат на Светлината. Те няма да могат да ви надвият, но да помогнат е тяхно задължение. Ако знаеха, че укрепват вашата сила и в крайна сметка се оказват на загуба, разбира се, моментално биха ви оставили. Всички ще служат на този, който необратимо е решил да следва Владиката.

1961 г. 476. (22 ноември). Сине Мой, съзнанието не може да пребивава в една и съща струна на напрежение. Колебанията на вълните на съзнанието са неизбежни. Ритъмът на вълните е законно явление. Монотонността не е свойствена за живота на съзнанието. Само че не трябва да се смущавате от това и да считате, че Учителят е изоставил. Пралаите на съзнанието винаги предшестват новия подем и новия му полет. Утрото се

сменя от вечерта, а пролетта от лятото. Смяната е основа на природните явления. Смяната е движение. А движението е пулсация. Пулсира сърцето и пулсира съзнанието. По време на пралаите трябва в търпение и доверие да се очаква настъпването на новото стъпало. Отсъствието на ритъм и вълни би предизвикало монотонност, а монотонността е затихване, но вече без възможност за следващ подем. Законите на еволюцията на духа действат мъдро, те трябва да се знаят и да се живее съгласно тях.

1961 г. 477. (М. А. Й.). Как да се примири грижата, състраданието и любовта на Владиката към неговите близки със студената, жестока и нечовешка суровост на условията на живот на плътния свят, с човешкото безсърдечие и с това страдание, което съпровожда жизнения път на човека? Тежък е пътят на плътната еволюция. Формата е нищо и нейното страдание е нищо пред безкрайността на съществуванията на жизнения принцип в нея. Така също неизбежна е и смъртта на всяка форма. Страданието и смъртта са спътници на живота. Страданията предизвикват движение във веществото на проводниците и ги правят по-възприемчиви и изтънчени. Смъртта на формата позволява, отхвърляйки я, да се замени старата с нова. Страданието и смъртта са цената за получаване Даровете на Еволюцията. Даром нищо не се дава. И всяко страдание донася своя плод и движи по-нататък.

1961 г. 478. (М. А. Й.). И все пак след всички думи ще се наложи да се каже, че най-важното от всичко, което се случва с човека, който и да е той и където и да е, и каквото и да прави – това е процесът на неговото вътрешно преобразяване, това е подемът на неговия дух, това е неговият непрекъснат възход – твърд, упорит и светлоносен. Ако този процес е налице, всичко останало е оправдано като стъпала на подема. Но ако той не върви наникъде, а тъпче на място или даже се връща назад, всичко, което е в него или около него губи своя смисъл, тъй като няма самостоятелно значение. Животът е лишен от смисъл, ако еволюцията на духа е спряла. Хората живеят и са заети с всичко друго, но само не с това, заради което съществуват, заради което са на Земята и което единствено оправдава тяхното съществуване. Попитайте хиляда души за какво живеят те. Никой няма да отговори правилно. Трудно е да се живее безсмислено. Оттук и всички нелепости на живота и всички негови неразрешими проблеми. Този, който знае заради какво живее, се отличава от този, който не знае, като слепия – от зрящия.

1961 г. 479. (23 ноември). Свали покривалото на обикновеността от обичайните явления и ще видиш лика на необикновеността. За слепците всичко е обикновено и няма нищо ново. Но нима може да има нещо обикновено там, където в основата на битието е заложен огънят. Какво може да бъде по-

обикновено от лъча на слънцето? Но когато разгадаят неговата тайна, то пред хората ще се разкрие свят скрит дотогава от тях с покривалата на обикновеността. Всяко цвете е тайна. Тайна е всяко живо същество и дори камъкът. Но най-голямата тайна от тайните е самият човек. И, виждайки пред себе си ежедневно хиляди лица, хората така привикват един към друг, че зад покривалото на обикновеността от тайната на човека не остава нищо. Но тайната на човека си остава все такава, нерешена и все така далече от решението, както и в началото. Дадени са хиляди названия на това, от което се състои човекът, най-сложните и най-научните, но човекът както и преди си остава сфинкс, а неговата тайна – непостигната. Търсят вън, а не търсят вътре. Ножът на анатома няма да реши проблема със съществуването на човека, както и купищата научни изследвания. Всеки сам достига до разбирането на това, че всичко е скрито в него самия, в дълбината на неговата съкровена същност и всеки единствено сам може да разреши своята тайна. Мнозина са преминали по този път за постигане на своята вътрешна същност и са оставили вежи по пътя за вървящите след тях. Но колкото и явни да са те и колкото и изчерпателни да изглеждат поясненията и тълкуванията на тези указания, всеки човек трябва със своите крака и със своя собствен опит и усилия да върви и да премине по този път на вътрешно самопознание. И каквото и да казва човекът, загубил своята душа и намерил я отново, думите на чуждия опит няма да достигнат до този който търси същото. Те, разбира се, ще помогнат и даже ще укажат посоката, но няма да дадат знанието на опитното постигане на самия себе си. Но когато е направено всичко, което е по силите на човека, за да се приближи до решението на този проблем, тогава трябва да се чака, когато семето ще даде кълнове, стъбло и, накрая, огнения цвят на духа. Вън не го търсете, тъй като цялата тайна на човека е вътре.

1961 г. 480. (М. А. Й.). Ето, измина още един ден и колко малко е направено през него за напредъка на духа. Колко думи, колко мисли, колко желания да се напредне по-нататък и... нищо. Трябва да се погледне истината в очите и да се види колко малко се прави и колко много се мисли и говори. Ако думите винаги означаваха дела, какви ли сияйни висоти би достигнал духът на човека. Но думите закриват делата, а добрите намерения и мисли – тяхното осъществяване и зад тази двойна ограда, състояща се от желания и въображаеми достижения, не се вижда тяхната безплодност, лишени от практическото прилагане в живота. Неприложената мисъл няма да даде следствия и няма да даде отлагания на кристали огън в Чашата, тоест няма да остави следа след себе си. Единствено това, което е приложено на практика в живота и е утвърдено по този начин, само то ще даде

желаните следствия. Всичко останало ще бъде пометено от вихрите на времето.

1961 г. 481. Понякога мълчанието е добро с това, че сложният апарат на човешкия високоговорител се намира в състояние на покой и не изисква никакъв разход на енергия. Даже на езика е необходим отдых. При мълчанието се изключва цялата апаратура и мрежата, свързана с нея. Хората не мислят колко енергия се изразходва за разговори и най-често напразно. Все пак трябва да се приучите да не произнасяте излишни думи и да мълчите, когато е възможно. Това има двойна полза: първо, икономисва жизнена сила, второ, приучва към сдържаност и самодисциплина. Добре е винаги да се премълчи, когато това е възможно. От двама човека с еднаква сила по-силен ще бъде този, който ще мълчи. Думите винаги носят след себе си една или друга степен на разкриване на себе си пред събеседника. А разкриването винаги означава предаване на контрола над себе си на другото съзнание, а също и допускането му вътре. Мълчаливият винаги е добре защитен, дори и единствено само с мълчанието. Бъбривецът не може да бъде психически силен, даже и да иска това. Мълчаливостта помага да се запази тържествеността. Тя е несъвместима с бърбенето и приказливостта. Да се говори може и трябва, но всяка дума нека да бъде удар <...> в пространството. Всяка дума на човека, умеещ да мълчи, струва колкото сто на любителя да поприказва. Ако хората знаеха колко много губят благодарение на празнословието! Всички условности на етикета ще трябва да се оставят. Да се произнасят думи само за да се говори – какво може да бъде по-нелепо от това. Тържествеността изключва словоблудството. Дисциплината на речта е необходимо нещо.

1961 г. 482. (25 ноември). Впечатленията, постъпващи чрез външните органи на чувствата идват от това, което се нарича плътен свят. Тези впечатления се регистрират от съзнанието без затруднения. Но впечатленията, идващи от Тънкия Свят са дотолкова смътни, че често изобщо не се улавят. По плана на еволюцията тънките и плътните чувства трябва да бъдат в пълно равновесие и да се регистрират от съзнанието с еднаква лекота. Но ако тази способност се даде на хората сега, то те биха затънали като медиумите в явленията от астралния план и биха се отвратили от земния живот, все още толкова труден и тежък. Сега търсят забрава във виното и никотина, а тогава биха започнали да я търсят в проявите на Тънкия Свят. Новата Епоха настъпва под знака на съединението на двата свята, но съзнанието на болшинството още не е готово и става задържане на еволюцията. При естествено и законно навлизане в живота на Невидимия Свят не би трябвало да има неравновесие, но кривите условия на живот нарушават законното течение на еволюцията. Затова условията на

живот трябва срочно да се променят. В този смисъл е и неотложността на събитията, протичащи сега на планетата. Тъмните сили противодействат на промените, упорито вкопчвайки се за старите, отживели форми на живот, стремяйки се с всички сили да възпрепятстват утвърждаването на Новия Свят. От Нас е набелязано пълно преобразуване на външните форми на живот, за да може новото вътрешно съдържание да бъде влято в тях. Но противодействието на тъмнината е голямо. Разбира се, с времето то ще бъде сломено, но няма да е малка и цената. Особено тежко при тази борба е за съзнанията, вече напреднали далеч и готови да приемат Даровете на Еволюцията. Налага се да се носи двойно натоварване: заради обкръжаващото несъвършенство и заради противодействието на съратниците на тъмнината. Но времето не чака. Реакцията на стихииите застрашава с големи опасности и може да се изрази в силни неуравновесености на природата. Опасността от планетен взрив още не е отминала. Положението на планетата не е леко. Всеки, който съзнателно или несъзнателно се стреми към равновесие, може да помогне. Нужно е всепланетно обединение на стремящите се към равновесие и мир сърца, за да се обуздае яростната активност на тъмнината. Времето е особено, времето е трудно, времето е необикновено напрегнато.

1961 г. 483. (М. А. Й.). Да, разбира се, възможностите да се приложи своят труд и устрем за Общото Благо в Надземното са безкрайно повече, отколкото в Земния Свят. Там няма нито пространствени ограничения, нито други, измислени от хората. Мисълта твори свободно и ако тя е от Светлината, нейната светлина се разпространява също така свободно в този свят на свободата, както се разпространява светлината от светилника в тъмнината на Земята. И там има своите трудности, препятствия, противодействия и съпротивление, но всички те са от друг порядък и се отнасят вече към продуктите на психическата дейност на съзнанието. Тук тази борба носи външен характер и често зависи от външното съотношение на силите, а там тя се определя от силата и огнеността на психическата енергия на човека и нейната целеустременост. Разбира се, борбата там е по-остра, по-напрегната и драматична. Тук може все още някак да я избегнеш, но там дезертьорството е невъзможно, тъй като там вече не можеш да избягаш от неизбежността на избора между Светлината и тъмнината. Ако тук все още може да има колебание и избягване на отговорност, то там тях ги няма. Всеки определя вече сам със състоянието на своето съзнание мястото си на Стълбата на Живота, от едната или другата страна на Доброто или злото.

1961 г. 484. (25 ноември). Приеми благословията в трудния час. Онези нямат утеха, тъй като не вярват в бъдещето,

но знаещият я има. Тежестта на текущия час е неизбежна в земната участ. Но „даже и това ще премине“. Ще премине всичко и няма сила, която би могла да задържи преминаването извън определения срок. Също няма и вечно изпитание. В преминаването е радостта, радостта от това, че околните условия ще се изменят. Тяхното утежняване често произлиза от нагнетяването на пространствените токове и тогава вече тежестта не е лична, а пространствена. Тежестта на Атлас не е приказка, а всекидневна действителност за изтънченото съзнание. То носи върху себе си не само своите тежести, но и тежестите на обкръжаващото и пространственото натоварване. Хората смятат да избягат от отговорността за ближния, от отговорността за всички, но това е самоизмама, това е напълно невъзможно, тъй като човекът е неразривно свързан с всичко, което го обкръжава, с невидимите и видимите сфери наоколо. Тече постоянен обмен. Всички тела реагират на вибрациите на материята, от която се състоят и която съответства на съзвучните им планове на пространството: физическата – на физическия, астралната – на астралния, менталната – на менталния и така нататък. Общото неблагополучие и неравновесие на планетата се отразява тежко на центровете и съзнанието на човека. Оттук и тежестта. Колкото по-високо е съзнанието, толкова по-тежко е Бремето, Бремето на този свят. Само в името на бъдещето и в Името на Владиците то може да се удържи, без да се пречупиш под него.

1961 г. 485. (М. А. Й.). Също и на мен всеки ден ми се налагаше да утвърждавам себе си в Светлината. Животът не беше лек. И ако на вас с вашата изтънченост на организма е тежко, то какво е било на мен при отворени центрове. Но Владиката Каза: натоварвайте Ме по-силно. Това Каза Той, Носещият тежестта на Атлас. Какво мога да кажа на вас, които не носите и една хилядна част от Неговия товар? Искаш не искаш, а трябва да се носи. Тогава не е ли по-добре да пренесеш своя товар с чест, духом непрегънал се под него.

1961 г. 486. (26 ноември). Добре и полезно е да се мисли и даже да се говори за себе си в трето лице, като че отстрани, сякаш отделяйки се от себе си. Добре е да си мислиш при това, че това не си ти, а някой друг ходи, говори, движи се, усмихва се и върши различни дела. Добре е да си представяш себе си, наблюдаващия, извън тялото и да гледаш на себе си отдръпвайки се по-далеч, да гледаш така, като че гледаш към съвсем друг човек. Ето на него му е добре, ето той се радва, ето той се е огорчил и е опечален, ето той тръгва нанякъде, ето той седи. Той, той, той, но не аз, но не гледащият към него, вършещия нещо. Човек твърде много се сраства със своите обвивки, отъждествявайки се с тях и вращайки в тях неразлъчно. Трябва да се разруши тази връзка, трябва да се учите да разчленявате

своите обвивки, отделяйки себе си, обличания от тях, от това, което го облича. Когато живее просто, леко и весело е трудно да ги отдели от себе си, но когато стане вече твърде тежко и непоносимо, на духа му се иска да се отскубне от формата на плътното тяло и неговото обкръжение и затова може да бъде много полезно да мислиш за своите обвивки, отделяйки ги от себе си.

1961 г. 487. (М. А. Й.). Няма изпитания, не носещи полза. Всяко дава нещо. И колкото то е по-тежко, толкова повече полза донася. При известен навик може да се научите да разпознавате принасяната от изпитанието полза достатъчно бързо, извличайки необходимия урок. Всяко обременяване се съпровожда с извличане на опита, който то дава. Разбира се, понякога може да бъде тежко и даже непоносимо, но затова и ползата е винаги огромна. Можете даже да се запитате, какво ми дава то, очевидното обременяване с обстоятелства. Това ще помогне също и да преминавате през тях. Тъй като това е цената за придобитите нетленни натрупвания, временната цена за извънвременните придобивки.

1961 г. 488. Да живееш за другите, забравяйки напълно за себе си, е добро вече с това, че задължава съзнанието сякаш да се отделя от своите обвивки и да живее отначало извън техните интереси, а после вече и извън своите. Ценна е всяка мисъл, чувство или действие, отделящи от себе си и от своите обвивки.

1961 г. 489. (27 ноември). Личността е явление от психофизиологичен порядък. Когато човек мисли само за себе си и е зает само със себе си и всичките му дела, постъпки и мисли са насочени от себе си и към себе си, то и неговото съзнание е затворено и здраво привързано към тези негови обвивки, в които е затворена неговата личност, неговото временно и смъртно същество. Смъртната личност е затворена в неговото физическо, астрално, тънко и ментално тела, които всички умират последователно и се отхвърлят от духа. Когато всички интереси и чувства на човека са съсредоточени в тях, то заедно с тях умира и неговата личност и не остава нищо, в което би могъл да се прояви съзнателно животът на човека след освобождаването от всички тези смъртни обвивки. Ако във Висшата Свръхлична Триада в течение на земния живот не са отложени натрупвания на елементи на непреходното, то съзнанието не може и няма в какво да се прояви. Яркия личен живот на егото се проявява в проводниците – вместилища на личното начало. Когато човек мисли не за себе си, а за другите и започва да живее с интересите, извеждащи го извън пределите на неговата личност, той излиза от своите обвивки и пребивава извън тях, откъсвайки се от тях и пренасяйки своето съзнание извън границите на кръга, очертан от всяка от обвивките, съставляващи неговата личност.

Да се живее свръхличен живот, да се живее с интересите на другите хора – колектива, обществото, държавата, цялото човечество – значи да се откъснеш от аурното яйце на личността и да се докоснеш до областта на свръхличните явления. Личността с това е и ограничена, че е затворена като в тъмница, в своите обвивки, затваряйки със себе си съзнанието в кръга на всички ограничения, които обуславят проявата на личното начало в човека. Личността и индивидуалността се различават помежду си както Светлината и тъмнината, свободата и робството, животът и смъртта, крайността и Безпределността. Да живееш за себе си и със себе си значи да се обречеш на смърт и унищожение, тъй като всички обвивки, в които може да се проявява живота на личността, са смъртни. Да живееш извън себе си и своите интереси, да живееш заради другите, заради Общото Благо означава да утвърдиш своето безсмъртие на Земята и в Световите, натрупвайки и утвърждавайки по този начин елементите на непреходното в своя микрокосмос. Духът, разбира се, не умира, какъвто и живот да е живял човек, но ако в Чашата няма насъбрани отлагания от свръхличен порядък, то отхвърляйки всички смъртни обвивки духът няма да има това, от което се сформира съзнателното битие на този план от Надземния Свят, където се проявява Безсмъртната Триада на човека. Да предположим, че някой е обичал добре да се храни и пие, добре да се облича, обичал е комфорта и удобствата на лекия и безгрижен живот, че всички негови интереси са били ограничени от условията на земния живот и са се заключавали само в това да удовлетворяват желанията на тялото, че цялата активност на неговото съзнание е била съсредоточена в низшите обвивки. С какво може да живее той и как когато това, в което той е живял, престане да го облича. Няма да има стомах, който да може да напълни с ястия, няма да има тяло, което би могъл да глези, да опазва и облича в модни костюми, няма да има нищо от това, с което той е живял на земята и чрез което е бил тясно свързан със земята. Той е живял за себе си и със себе си, но това, с което и за което той е живял, ще престане да съществува. С какво ще живее и как? Той е умрял, но народът, към който е принадлежал, продължава да съществува, но той никога не е живял с интересите на своя народ и затова съзнанието му няма да има дял в живота на този народ. Той също не е живял никога и с интересите на цялото човечество и с идеите на Общото Благо, така че и в тази област на него нищо не му остава. Потапяйки се в личното и служейки на личността той се е обрекъл на смърт, тъй като и личността, и егото са крайни и смъртни, но областта на свръхличния живот е безсмъртна. Когато Владиката Каза: „Аз Съм във вас...” с тази формула Той утвърди Своето безсмъртие. Любовта към ближния, към човечеството представлява принцип,

утвърждаващ преди всичко живота и безсмъртието на духа, утвърждаващ в себе си тази любов, по пътя, извеждащ съзнанието извън пределите на кръга на обречеността, очертан от личността и егоцентризма на човека. Ще бъде правилно да се каже, че любовта е живот, а егоизмът, егото, личността – смърт. Безсмъртен е този, който живее не за себе си, а за другите.

1961 г. 490. (М. А. Й.). По-добре, по-добре е да се мисли не за себе си, а за другите. По-добре, по-добре е да се живее с интересите на ближните, отколкото със своите интереси. По-добре, по-добре е поне върху малкото да се утвърждава своето величие и безсмъртие, отколкото нищожността и егоизма върху голямото.

1961 г. 491. Защо е убийствен страхът? Не е ли затова, че представлява най-яркото изражение на озъбеното его, страхуващо се за своето съществуване и интереси.

1961 г. 492. (28 ноември). Ако съзнанието се включи в сферата на общочовешките интереси, то се изключва до известна степен от сферата на своите лични интереси. Може да се случи и така, че общата, свръхлична сфера да замени изцяло личната сфера. Това е така винаги у тези, които са велики по дух. Чашата на Общото Благо замества явленията от личен порядък. Издигайки се по стълбата на духа ще трябва да се премине и през това стъпало, тъй като само при това условие е възможен по-нататъшният поход. Трябва с цялото сърце да се разбере, че личното означава крайно, ограничено и смъртно. При всяко възплъщение на земята безсмъртната индивидуалност на човека се облича с обвивки, съвкупността на които съставлява неговата личност. Целта на съществуване на поредната личност на планетата е да се събере нужния материал от опит за превъзплъщаващата се индивидуалност на човека, за Безсмъртната Триада, за да се обогати тя с нови натрупвания и с това да се даде възможност за по-пълна проява на трите висши плана на битието, където пребивава Тριάдата, освободена от теснотата на свързващите я низши обвивки. Това именно е целта, предназначението и смисълът на човешката личност. Сама по себе си тя не е самоцел, а само средство, оръдие, инструмент за достигане на по-високата и значителна цел. Във всяко от поредните възплъщения на човека се дава негово лично проявление: днес това е воин, утре дърводелец, после роб, после владетел, после монах, после писар и така нататък, и така нататък, докато духът не се докосне всестранно и широко до най-разнообразни условия на живот, които му дават възможност също така всестранно да разкрива неизчерпаемостта и силата на потенциала на неговия дух. Да привържеш себе си към личността на едно от миналите възплъщения или настоящото възплъщение и да отъждествиш себе си с нея, значи да ограничиш

безпределността на своите възможности в малкия свят на това временно и тясно съчетание на външни условия, които сами по себе си, взети поотделно, са лишени от самостоятелно значение. Всичко, което е свързано с личността на човека, не може да замени многовековния и най-разнообразен опит на неговата индивидуалност, върху жизнената нишка на която личностите са нанизани като отделни мъниста. Цялата индивидуалност обикновено не може да се прояви в рамките на отделната личност и затова се проявява само частично. Личността по силата на чисто физическите ограничения рядко бива изразителка на всички натрупвания на индивидуалността. И само там, на плана на безсмъртните пламват всички натрупвания на безкрайните векове, с всички огньове на своите постижения. Личността е оръдие на Безсмъртната Триада и като такава е изпълнителка на нейните начертания, на нейната воля, приближаващи я към пълното и съзнателно сливане със своята Безсмъртна Триада още на земята, докато още е в тяло. Изразът „да бъдеш взет жив на Небето“ означава това разтваряне на личността и сливане на нейното съзнание с висшето съзнание, със съзнанието на индивидуалността, което означава достигане степента на непрекъснатост на съзнанието при прехода на Великите Граници, тоест в момента на смъртта на човека, когато умира неговото тяло, в което се е проявявала неговата личност и с което често тя е отъждествявала себе си. Личността и нейните страдания са нищо в сравнение с тези постижения, които се натрупват в Чашата благодарение на целия опит от земния живот, толкова горчив и тежък понякога. Качествата на духа са именно тези елементи на безсмъртието, които са толкова нужни за изпълване на Чашата и отсъствието на които обрича човека на невъзможност да прояви себе си във висшите планове на Надземния Свят.

1961 г. 493. (М. А. Й.). Учителят се стреми да Освети живота всестранно и така, че да даде импулс за движение по-нататък през всички, даже и най-трудните, даже и най-невъзможните съчетания на външните условия. Когато се осъзнава смисъла и на най-трудното изпитание, може да се върви през него без да се губи равновесието на духа и целеустремеността. Стига да се разбере за какво и защо – и може да продължиш. Не трябва да се примирявате с безсмислеността на тези трудности, които се дават от живота. Но след като техният смисъл веднъж е осъзнат, тогава се намират и сили за преодоляване, тъй като те са неизчерпаеми. Да! Да! Да! Силата на духа е неизчерпаема, когато е призована съзнателно. Ще преминем през всичко и ще достигнем. Така заповяда Владиката.

1961 г. 494. Личността може да бъде враг на Висшата Триада и може да бъде неин приятел. Личността е длъжна да бъде послушен слуга на Безсмъртната Триада.

1961 г. 495. Сънят беше твърде знаменателен: ученикът изпращаше на Учителя на Светлината димно, отровно дихание, добавяйки с това още по-голям товар към Неговото непосилно бреме, вместо да Го облекчи. Това показва, че преминаването изпитание не е издържано и личните преживявания са били дотолкова тягостни, че са обременили Водещия. Личните дела не трябва да оцветяват аурата. И когато светлината вътре се замества от тъмнина, то какво излъчва тогава поддалия се на тежестта дух?

1961 г. 496. Няма значение защо нещо се върши не така, както трябва или защо ученикът се държи така, както не трябва да се държи. Щом фактът на неправилното поведение и простъпката е налице, значи вътре има нещо неблагополучно. Позоваването на външни причини не е оправдание. Пътят преминава вътре. И всеки има съдията в себе си.

1961 г. 497. (М. А. Й.). „Гуру няма нито една лична мисъл“. Личната мъка и личната радост са служене на егото. Свърхличната радост и свърхличната мъка еднакво служат за разширяване на съзнанието и са еднакво полезни. Първите го свързват и заробват, вторите го разкрепостяват. Служенето на човечеството е служене на висшето начало в себе си, а себеслуженето – на низшите негови обвивки. Върху всички лични чувства стои печатът на обречеността и унищожението, тоест на преходността и смъртта, тъй като те са крайни.

1961 г. 498. (29 ноември). Приеми нова вест. По цялата планета текат промени. Нека настоящето да не закрие бъдещето. Идва вълна от неочакваности. Онези мислят, че те направляват събитията, а не Нашата Ръка. Да! Да! Биха унищожили и себе си, и другите, ако направляваха. Отстъпката на лукавите ръце не считайте за победа на лукавите. И не е отстъпване, а задържане и съпротивление на еволюцията от страна на тъмните и техните помощници. Човешкото съзнание твърдо върви към Светлината. Но сроковете не чакат. Те настоятелно устремяват планетата към преустройство и преобразяване. И няма такива сили, които, независимо от цялата привидна мощ на заминаващите си, да могат да удържат могъщия поток на еволюцията. Затова и трябва да се готвите за това, което идва, за бъдещето с цялата му неочакваност, необикновеност и новост. И меховете са нови, и виното е ново. Животът се преобразява и новите идеи побеждават, създавайки новото съзнание. На повърхността промените невинно могат да се видят. Основната проява на преображението на човечеството върви по линия на сърцето. И кой или какво може да спре това, което се случва в неговите дълбини. И ако цялата очевидност реве силно „не“, то Ние Казваме „Да“ и Ние Утвърждаваме вървящото всепланетно преображение на сърцето. На видимостта и очевидността не може да се разчита. Подземните

течения са невидими за окото. Но Ние Виждаме и Знаем, и Ние Утвърждаваме и Ние Казваме, че победата е предначертана в звездите. Колко такива, ненавиждащи Светлината, биха искали да се втурнат в бездната на разрушението и взаимоунищожението. И колко упорито се трудят те над това да хвърлят планетата в неописуемите ужаси на нова война. Но Ние Казваме „Не“ на войната и „Да“ на мира. И ще бъде наистина така, както Казваме Ние. Много зависи от цветовата тоналност на пространствените лъчи. От нея също зависи и течението на еволюцията и настройката на съзнанието на човечеството. Сроковете диктуват своята Воля на човека. И Този, Който е Дошъл на Земята да Изпълни Волята на Сроковете, Той ще изпълни това, заради което е Дошъл.

1961 г. 499. За да се види реката на Света, трябва да се издигнете над него, трябва да се издигнете на най-високия му връх, на Върха на Планината на Майката на Света. Но планината е висока и откосите ѝ са стръмни, и пътищата и склоновете ѝ са опасни, и с тежкия товар на личния багаж няма да достигнеш до Върха. Но ако се намерят сили той да се отхвърли и да се остави долу личността и егоизма, то може да се достигне Върха и да се види от него реката на Света, великият поток на еволюцията на света. Обратните течения, водовъртежи и струи, губещи се надолу, в дълбочина, изобщо не влияят на течението на потока, тъй като се носят напред, в бъдещето заедно с потока. Нека те да не смушават устремното сърце, тъй като нищо не може да спре реката на живота, устремена към бъдещето. Устремното към бъдещето сърце и потокът на еволюцията на живота, също устремени към бъдещето, се движат в едно и също направление. И устремното сърце, сливайки се с потока, удесеторява своите сили, тъй като се приобщава към Извора на непресъхващата мощ. От Върха на Майката на Света може да се види Вечната река на Живота.

1961 г. 500. (М. А. Й.). На кого Владиката може да каже: помогнете да се удържи равновесието? Само на най-близките, само на тези, в които е уверен. И това не е възгордяване и не е самопревъзнасяне, а искрено желание да се помогне на Този, Който Носи върху Себе Си неизмеримо тежкото Бреме на този Свят. Всяко искрено желание и стремеж за помощ ще бъде прието, тъй като не на Него помагат, а само на себе си. И когато към Светлината на Неговата аура се прибавя светлината на устремното към Него за помощ сърце, това е радост за Владиката, тъй като са толкова малко тези, които искат да дадат и толкова много са желаещите единствено само да вземат. Даващи благо на хората, носещи Светлина на хората, къде сте вие? Защо сте толкова малко, вие, стремящите се да помогнете на Света? Но този, който е преминал тази знаменателна черта, отделяща тези,

които само вземат от даващите, той вече е влязъл в духовния кръг на най-близките до Владиката. Защо всички се стремят единствено само да вземат, когато даването е и получаване. Получаване без даване не може да има, тъй като това ще бъде не получаване, а поглъщане на чуждата сила. Затова и се Указва да се донесе поне малко, за да се получи след това. Без принасяне няма получаване. Даже съдините за получаване трябва да си донесеш сам и трябва, разбира се, да достигнеш, тъй като недостигналият не получава. Законът за получаване и отдаване олицетворява противоположните полюси на едно и също явление. Не можеш да носиш Светлина, ако не светиш, тоест ако не я даваш и не може, ако отдаваш Светлина, да не я попълваш, тъй като взаимоотношният се осъществява естествено и законно. Природата не търпи празнота и бързо възстановява равновесието, ако не са нарушени нормите на законното отдаване. Свръхмерното светлоотдаване или отдаване на психическа енергия е също така вредно, както и нежеланието да споделиш светлината. *Aurea media* (златната среда (лат.)) и равновесието са нужни във всичко.

1961 г. 501. Не трябва да се укорявате в това, че толкова прекрасни мисли са записани и толкова малко е направено и приложено в живота. Всички тези мисли, преминали през лещата на съзнанието, са останали на неговото ниво като семена на бъдещи кълнове, които рано или късно ще поникнат и ще дадат своята жътва. Устремът и постоянството по вече избрания и утвърден път, може би незабележимо, но сигурно преобразяват постепенно целия човек и карат съзнанието да расте неусетно за окото. Извършва се духовна трансмутация на цялата същност на човека и замяна на старото в него с ново. Ако нещо е прието в съзнанието и върху приетото е поставен печатът на неговото утвърждаване, то някога и някъде неизменно ще се прояви в действие, може би на земния, може би в Надземния план. Затова можем да се порадваме, че посевът на зърната е голям. Но нека това да послужи също и като предупреждение за това, че всяка мисъл, добра или лоша, допусната в съзнанието ще даде в бъдеще свой плод и ще напомни за необходимостта от постоянна бдителност и суров контрол над мисълта.

1961 г. 502. Приятелю Мой, ако отношението на Учителя към ученика се променя също така калейдоскопично, както се променя състоянието на ученика, то твърдението за неизменността на Учителя ще бъде лишено от всякакъв смисъл. Владиката е неизменен – това положение трябва да се усвои и усвоили го да не се поставя отношението на Учителя в зависимост от променливостта на личните настроения. Владиката е крепост, стражева кула, в чиито покои измъченият и изчерпал силите си пътник ще намери убежище и защита. Аз Съм Убежище за духа,

Аз Съм Опората срещу океанските вълни. Аз Съм Изворът, утоляващ бездната на търсенията. Аз Съм Целта на безпределния път. Аз Съм Фокусът за висшите стремежи. Аз Съм Гарант на висшето знание. Аз Съм Компасът, светец нощем. Аз Съм Магнит за вашия дух. Аз Съм прокаралият Пътя за вас в Безпределността. Аз Съм вашата опора и котва в безкрайните простори на пространството. Аз Съм огнени стълб от нерушима Светлина за хората във всички времена, за хората от всички народи и за всички, които живеят на земята и в световите. Аз Съм Владиката на Шамбала.

1961 г. 503. (М. А. Й.). Животът показва, че нито едно изпитание не преминава без полза. Първо е изпитанието, а след него веднага е и получаването. Това, което дава поредното обременяване с обстоятелства е невъзможно да се получи по друг път. Този път е най-бързият и този път е най-краткият. И съзнателното отношение към този метод, който във всеки даден отрязък от време се прилага от Учителя за обучение, е необходим за по-пълно и бързо усвояване на поредния урок. Всичко е обмислено, всичко е отчетено и е претеглена всяка тежест. На втората чаша на везните се полагат постиженията, опита и знанията. Заплащането и получаването са точно уравновесени. Защо тогава е налице все пак желание да се взема, желание да се вземе и то колкото може повече и вземайки да не се плати? Можете да се радвате на получаването, без да съжелявате за цената. Плащаме с това, което не е наше, но полученото остава при нас. Опитът от познанието на човека е горчив, но колко ценно е знанието за човешката природа. И кой от вървящите към Владиката ще се съгласи да отдаде това знание срещу възможността да избегне придобиването му по пътя на опита от живота. Учителят Води мъдро, отчитайки всички трудности и неравности по пътя. Опитът от земния живот е необходим за пътя в Безпределността.

1961 г. 504. (30 ноември). Да се учи винаги, навсякъде и на всичко, което е нужно за далечния път, е свойство и особеност на ученика. Животът е училище, най-доброто от всички съществуващи училища и възможността да се учите от него е безпределна. Учителят дава уроците, необходими за усвояване и учи на действителността с ярки примери, иначе как ще се отличи действителността от очевидността и Майя от същността на живота. Именно Майя и представлява най-яркият пример за преходността и временността на сънищата и илюзиите на плътното съществуване. Те упорито утвърждават себе си, показвайки своята очевидност, но многоопитният пътник по пътя в Безпределността ще каже, че всичко това е Майя. Но Учителят не е Майя и Неговото Учение не е Майя. Не са Майя и Законите на Космическия живот, не е Майя и целта, към която върви

въплътеният. Йерархията на Светлината не е Майя. Не е Майя и всичко това, което Ние Наричаме основи на Учението на Живота. Затова и ги Наричаме основи, защото в мъглата на илюзиите на измамната Майя може да се опреш върху тях, може да стъпиш върху тях и превръщайки ги във фундамент на живота никога вече да не се отделяш от тях. Сред постоянно изменящите се явления на външния свят, а също и на мислите и чувствата на човека, те са непреходни и здрави. Те са еднакво нужни и на земята, и в световите. Без тях човек прилича на сламка в бушуващото море. Затова Казвам – утвърждавайте основите. Даже знанията за земята са преходни, но основите са вечни. Върху тях се изгражда Космосът, върху тях се гради еволюцията на човечеството и всичко, което се намира в нейния поток. Цялото бъдеще на планетата се строи върху тези основи. Затова Казвам: пазете основите. Те не могат да бъдат разрушени. И Слънцето, и Луната ще преминат, но не основите. Те могат да останат извън разбирането на човека, но самите те остават с цялата си нерушима и непоколебима правда за истинското вечно и извънвременно битие. Изучавайте основите, тъй като върху тях се лежи Камъкът на вечната основа на живота.

1961 г. 505. (М. А. Й.). Всичко около нас е безпределно: безпределно с началото и няма край. Живеем в Безпределността, докосвайки я с всички страни на своето съществуване и със самото свое същество. Нейната същност се проявява ярко във всичко: в безпределността на качествата и чувствата, в безпределното пространство, в докосванията на нашите съзнания до вечността. Даже науката казва, че материята е вечна и движението в нея е вечно. Нищо няма нито край, нито начало, също както и горе и долу, също както и център, който е навсякъде, с окръжност, която също е навсякъде. И време няма, но има вечност, а времето е илюзия на Майя. И всичко, което ние виждаме и чуваме не е действителността, тъй като обвивките затъмняват знанието на духа. Вечната правда на битието е на другата страна от тях, неозарени от знанието на духа. Но действителността съществува и тя може да се познае, снемайки личните очила от съзнанието. Когато очилата на личността са свалени, действителността на битието започва да показва своя облик и знанието на духа става достъпно. Чувствознанието или непосредственото познание на действителността ще бъде достижение на този, който се освобождава от властта на земната Майя и преходната личност, обличаща човека на земята и заменяща му безсмъртната негова същност благодарение на все същата Майя и заслепяващата яркост на сънищата на земното съществуване.

1961 г. 506. Смятат, че свойството да се възприемат вибрациите на външните въздействия е свойствено на хората,

животните и растенията и въобще на живите организми. Но дори и камъните възприемат, нагорещявайки се под лъчите на слънцето. Цялата материя притежава свойството да възприема и запазва възприетото, и то безкрайно по-широко от рамките, в които я ограничават. Всеки предмет, намиращ се дълго в притежание на човека, може да разкаже твърде много на този, който съумее да попита и да улови отговора. Той може да разкаже всичко, което се е случвало с човека в присъствието на този предмет, разгръщайки пред питащото съзнание целия филм на станалите събития. Стените на старинните домове, помещенията, замъците, катедралите също биха могли много да споделят. Пръстените, огърлиците, гривните, короните пазят в себе си всичко, което се е случило в тяхно присъствие. Всеки предмет отпечатва запазва върху себе си отлаганията на тези вибрации, които се наслояват върху него. Цялата история на Рим е запазена върху съхранилите се в него камъни, видели това, което се е случило там. Всеки предмет в два последователни мига вече не е същият именно благодарение както на наслоенията от външните вибрации, така и от промените, които непрекъснато протичат в самия него. Няма значение, че човек не забелязва това и че още няма такива апарати, които биха могли да отбележат тези най-тънки изменения, но те съществуват и не могат да бъдат отричани. Огнената апаратура на някои хора явно улавя тези изменения на миналите времена върху предметите. Дори наричат тази способност и този процес психометрия. Не в това е работата, а в това, че върху всичко обкръжаващо човека тежко и трайно се наслоява не само това, което се случва видимо за окото, но и всички негови съкровени мисли и чувства, оставяйки след себе си филма на станалото. Хрониката на Акаша съществува в пространството, но откъси от нея са отпечатани върху всеки предмет, който е като ням свидетел на текущите и на отминалите събития. Тези наслоявания са или от тъмнината, или от Светлината. Наистина има вещи, носещи радост или мъка, благословия или проклятие, щастие или нещастие – всичко зависи от степента и качеството на техните наслоявания. Вещите и предметите, притежавани от светците и подвижниците, са наситени с блага аура. Но можете да си представите с какво е наситен пръстена на сатанист от високите степени. Трябва особено бдително да се отнасяте към старинните вещи! Много отрова има върху голяма част от тях. Затова в Тънкия Свят, където плътната завеса е свалена, всички предмети са различни по своята светлосянка. Окраската на някои е прекрасна, наситена с тънки, хармонични тонове. Но подземията на астралния свят са мрачни, тъмни, и са напоени с отровата на зловонието, което съпровожда всички явления от низш порядък. Не говорим за хората, а за това с какво обличат и какво наслояват върху всичко,

което ги заобикаля. Те не виждат следствията на своите мисли и емоции, но ги виждат бездушните камъни, стените на къщите и близките предмети; виждат всичко и го запазват върху себе си. И благо на този, който насища със своята светлина тези непознати за света мълчаливи свидетели на хорските деяния, но горко на тъмните замърсители.

1961 г. 507. Сине Мой, следствията от неразумието не се отразяват веднага, но при дълбоко разбиране могат да бъдат поправени. Разбирането се проявява в незабавно прилагане на разбраното. Искам да дам още повече, но вместимостта на съзнанието поставя предел. Затова е по-добре преди получаването да се изпрати зов или устременост, или жажда за духовно знание, тъй като тогава се привежда в действие магнитът на духа. Кристалите на мислените стремежи, заложили в съзнанието, приличат на магнити енергия. Насищането, както и притеглянето върви по линия на магнитните сили и в съзвучие с тях. Законът е прост и точен, и винаги съизмерва. Затова може да се действа уверено и сигурно знаейки, че Законът работи безотказно. Работата в областта на психотехниката изключва всяка разлятост и мъглява неопределеност. Законите за съзвучие са нерушими, а също и магнитността на мислите. Знаейки, че Законът съизмерва, можете почти безпогрешно да си представите какво очаква дадения човек в Надземното. Не е предсказване, а познаване действието на Закона за причините и следствията. Смятат да избягат от резултатите на своите деяния, от своята Карма, но нима може да се избяга от самия себе си, от съдбата, която е затворена в самия човек във вид на кристализираните енергии на причините, създаващи съдбата на човека. Магнитът на духа е силен. Той твори своята Карма. Затова от кармичните следствия не може да се избяга. Затова е по-добре течението на кармата да се предаде на волята на Владиката, казвайки с цялата сила на сърцето си: "Да бъде Твоята воля, Владико". От съдбата не може да се избяга, но когато духът предава себе си на волята на Владиката, той изведнъж придобива сила да срещне спокойно, без страх и твърдо всяка вълна. Умението и навика красиво да се посрещат вълните зависи от предаването на своята воля на волята на Владиката.

1961 г. 508. (М. А. Й.). Безпределността не може да се затвори в никакво количество страници. По същия начин и Океанът на Пространствените Мисли е не може да се изчерпи с никакви записи. И с това рано или късно ще се наложи да се примириш. Тези записи са нужни за идващите след вас, но все пак е нужно да се подчертае неизчерпаемостта на мисълта и на това, че достъпът до пространствената мисъл е отворен за хората; не само за избраните, но за всички – за всички, за всички, които дръзнат да почукат.

1961 г. 509. (1 декември). Астралната възприемчивост и астралните чувства затихват, за да ги заменят огнените чувства. Това не може да стане изведнъж – нужно е време. Получава се разрыв, в течение на който първите замлъкват, а вторите още не са започнали да действат. Съзнанието допуска и ясновидство, и ясночуване, и всички останали ясночувства, но огненият апарат още не е оформен. И тогава Казваме: търпение и доверие докрай. Ако се запали даже само един център, това е вече постижение. Не може да се ускори. Насилието над огненото тяло е недопустимо. Изкуствените мерки са разрушителни. Процесът трябва да се предостави на мъдростта на Учителя и да се чака търпеливо и в пълно доверие към Водещата Ръка. Отреденото няма да избяга, колкото и далечно или непостижимо да изглежда. Но трябва да се приложи и своята ръка, за да не се пречи на растежа на огненото цвете. Изключват се всякакви наркотици, виното и тютюна. Изключва се месото и претоварването на стомаха с храна. Изключват се раздразнението, унинието, недоволството, безпокойството, страха и всички други чувства от отрицателната скала на емоциите. Астралът се обуздава. Всички обвивки се овладяват от волята и се утвърждава равновесието на духа. Разбира се, задачата не е лека и пътят към нея не е кратък, но целта е огромна и сияйна. Този процес е свързан с оформянето на огненото тяло, което не може да се осъществи преди срока. И затова още един път Казвам: търпение докрай.

1961 г. 510. (М. А. Й.). Оборотите на спиралата на съзнанието са устремени във времето от миналото към бъдещето. Всяка последваща завивка е различна от предходната, макар и да е аналогична на нея: аналогична, но не тъждествена и всеки отрязък от завивката се различава от другите. На спирално развитие подлежат и всички качества на духа. Спиралата не е плоскост, тъй като тя е разгъната във времето: разстоянието между завивките зависи от степента, силата и напрежението на устрема на духа. Колкото по-устремено, толкова по-разтеглена е спиралата и вече от здравината на оста зависи движението на съзнанието по нея да бъде ритмично, постоянно и напрегнато. Доктрината на напрежението предвижда и това условие, свързвайки напрежението с огнеността: колкото по-напрегнато, толкова по-огнено и по-светлоносно. Напрежение – огненост – Светлина. Така върви растежът на съзнанието по спиралата, изтънявайки и нагнетявайки пробуждащите се центрове на огненото тяло и оформяйки го по този начин.

1961 г. 511. Приятелю Мой, хората са свързани един с друг с външни и вътрешни връзки. Вътрешните са по-здрави и по-продължителни. Те са невидими, но съществуват. Чрез тях близките хора са и близки. Казах, че ще останеш сам. И ето че остана. Къде са те, стоящите толкова близо до сърцето? Но

сърдечните нишки са силни. Те могат да издържат всяко пространствено напрежение и от това да станат само още по-здрави. Кармичните нишки не се късат толкова лесно. Отново ще се наложи да се сблъскате или тук, на Земята, или в Надземния Свят, или в един или в много от бъдещите животи. И тук, и там ще има продължение на започнатото от точката на прекъсване. Но духом може да се докоснете във всеки миг. Но да се видите е трудно, ако вътрешното око още не се е отворило.

1961 г. 512. (2 декември). Всяка победа над себе си има значение като стъпало за друга, идваща след нея. Зърната на победните деяния, както големите, така и малките, постилват бъдещето с възможности, израстващи от тях. Веригата от причинности е непрекъсната. Много вериги автоматично продължават в бъдещето без намеса на волята, но от волята зависи да се укрепят слабите звена от веригата или даже да се заменят с нови. Звената от веригата могат да се сменят в настоящето. Веригата остава, но металът се заменя с нов. Формата на много от звената не може да се измени, както не може да се измени ръстът или цветът на очите, или гърбицата на гърба, но съдържанието или състава на веществото е възможно напълно. (...) в даденото въплъщение остават неизменни, но това, което с тяхна помощ може да извърши волята, зависи вече от човека. Волята е свободна в известни граници, които през цялото време се разширяват според нейния растеж. Считам волята за върховен прерогатив на духа и нейното възпитание като най-необходимото нещо. Мнозина се опитваха да укрепят волята си и мнозинството бяха неуспешни. Поставяйки си задачи и изпълнявайки ги се препъваха в трудните задачи. А решението е просто: смисълът му е в това отначало волята да се укрепва върху неща посилни за волята, а не върху трудни, подриващи вярата в себе си и в своите сили, като постепенно, упорито и неотклонно се увеличават трудностите на изпълняваните от волята задачи. Тогава ще укрепне и вярата в своите сили. Мощта на волята може да расте безкрайно. Няма предел за нея. За мощта на огнената воля може да се съди по волята на Създателя на Планетата или даже на цялата система от светове. Те също някога са били хора и тяхната воля е била човешка воля. Трябва да се разбере задачата, трябва да се постави задачата и да се върви неотклонно към целта.

1961 г. 513. (М. А. Й.). Да! Да! Да! Да се потуши огънят на личните чувства, за да бъде възприятието чисто и неочветено от тях, е абсолютно необходимо. Трябва временно изцяло да забравиш за себе си. Самозабравата, самоотричането, самоотхвърлянето е неизбежно условие за чисто, неопетнено възприемане на пространствените пратки. Как може лъчът на чистата мисъл да достигне до съзнанието, ако неговата леща

прелива във всевъзможни оттенъци на личните преживявания, цветовете на които могат да бъдат така плътни и гъсти, че изобщо да не пропуснат лъча. Формулата „отвърни се от себе си“ напълно запазва своята жизненост.

1961 г. 514. Как да се изтъни преградата между видимия и невидимия светове? Тя изтънява сама веднага щом затихне активността на външните органи на чувствата и съпровождащите я мисли. Земното затихва – напред излиза Надземното. Затихването на обичайната активност на съзнанието позволява да се проявят тънките чувства на зрението и слуха преди всичко. На границата на съня нахлуват вече тънките впечатления. На нея трябва да се обърне особено внимание, тъй като тези мигове могат да дадат твърде много.

1961 г. 515. (3 декември). Ако животът е път на човечеството към Светлината, то задръжките по този път ще бъдат прояви, вървящи срещу еволюцията. Тези задръжки са като тъмни петна върху аурата на планетата. Нарушавайки вибрациите на аурните излъчвания те нарушават течението на магнитните токове и предизвикват разстройство на обмяната на веществата в организма на планетата. Тези нарушения се проявяват в засушавания, наводнения, неочаквани колебания на температурата и много приличат на симптомите на заболяване на човешкото тяло – аналогията е пълна. Човечеството, съставлявайки висшите принципи на планетното тяло, има огромно влияние върху правилното функциониране на жизнените сили на Земята. При равновесие те се изтощават, предизвиквайки заболяване на твърдта. Няма да подредим земната градина, няма да я украсим и няма да се повишим плодородието на почвата, ако нарушенията продължават толкова напрегнато, както и преди. Твърдта може да не издържи. Тъй като това е реакция на материята спрямо въздействието на неорганизираната психическа енергия. Мирът в целия свят може да помогне много да се приведат в ред и да се уравнилосят силите.

1961 г. 516. (М. А. Й.). Опустошеността на съзнанието често зависи от размагнитването на неговата обкръжаваща сфера. И сам воинът в полето е воин, но пък колко му е тежко когато не може да умножи силите си в единение, тъй като наоколо е пусто. През проявите на размагнитване трябва да се премине, удържайки близкото единение с Учителя на Светлината. Иначе може да не се издържи проявата на светлоотдаване.

1961 г. 517. Да се порадваме даже и на малката победа над себе си, да се порадваме на всяка, тъй като всяка служи като залог и гаранция за нова и по-голяма и всяка служи като семе за развитие именно на това качество или свойство, което е заложено в тази победа. В перспективата на бъдещето даже малкото става огромно.

1961 г. 518. (М. А. Й.). Съвместното действие с Учителя изисква голямо умение да владееш себе си и известна степен на равновесие. Не може да се действа съвместно с Учителя и да се работи нито в раздразнение, нито в униние, нито в недоволство, нито в злоба, нито в страх, нито в завист, нито в каквито и да било други низки чувства. Но вихрите на чувствата създават такава атмосфера около аурата, до която Лъчът на Учителя не може да се докосне и през която той не може да проникне. Само чистата аура дава проходимост на Лъча.

1961 г. 519. (4 декември). Хората мечтаят за благо и полза за света, а ползата е една – да бъдеш заедно с Мен и да светиш на света. Заслугата на участника във Великата битка с тъмнината е завинаги. Ще Дойда. Но Светлината е за активно подготвящите пътя за Пришествието. Личното го няма, но я има Светлината на Владиката, утвърдена в теб чрез сливане в духа. За сърцето няма препятствия в пространството. Светлината съединява сърцата зад пределите на далечината. Единението чрез сърцето с Мен пред лицето на настъпващата тъмнина ще бъде победа и радост за Мен. Благославям труда на тези записи за благо на вървящите към Мен. Мощта на тъмнината е огромна и злото на света е силно, но те са безсилни, когато Моите воини са в здраво единение заедно с Мен. Кой е силен срещу нас?! Така се побеждава тъмнината чрез единение на съзнанията и чрез сърцето.

1961 г. 520. Да. Разгледаме вчерашната победа. Токовете на пространството бяха тежки и дисхармонични. Възползвайки се от това тъмнината набъбна, обкръжи те и тръгна в настъпление. Но пред очите на врага беше утвърдено равновесие на духа и беше установен контакт. И молбата за помощ беше не от осъзнаване на собствената слабост, обърканост и помрачаване с желанието да се оставиш на Мен, а за обединяване на силите и отпор на настъпващата тъмнина. И това беше гаранция за победата над нея. Не жалби, не оплаквания, не самосъжаление, не обръщане гръб и измъкване, а именно устремяване към Мен в пълно равновесие и обединяване в духа с Мен. В тези случаи тъмнината действа с мисъл, подхвърляйки желанието да се прегънеш пред нея и да се поддадеш на тъмните внушения, които нейните слуги нагнетяват. Всичко това трябва да се преодолее, иначе единението не може да се състои. Но всичко беше спазено и по този начин беше постигната победа. След победата зоркостта обикновено отслабва, а след това идва повторен опит на тъмнината и повторен натиск. Но дори само острието на меча на зоркостта може да спре и най-злобното нападение. Правилно беше също и това, че на тъмнината активно се нанасяха удари. За тази находчивост получаваш Похвала.

1961 г. 521. За победата трябва да се мисли не след като тя е постигната, а постоянно. Когато Владиката е близък, не може да има поражение. Победното състояние на съзнанието и пълната увереност в победата са нужни като условия за нейното постигане. Ненапразно те Нарекох победител и Нашият път е победен. Този, който е с Нас, има периоди на борба, но знае, че винаги е победител.

1961 г. 522. (М. А. Й.). За Нас е радост, когато Виждаме как се борят Нашите воители и как побеждават. Безкрайността на тази борба може да уплаши някого, но само не воителя на духа. Въпросът не е в количеството, а в качествата на воителя на Нашите воители. Затова и толкова много се говори за качествата. Мечът се закалява в огън, а духът – в борбата с тъмнината. Ние сме с вас във всяко ваше действие, когато това действие е светло. Всяко действие на човека е или светло, или тъмно. На тъмното помага тъмнината, на светлото – Ние. Не е трудно да се определи от какво е мисълта, чувството или постъпката – от тъмнината или Светлината и, определяйки, да се знае вече без колебание как да се постъпва. Изборът е един – само това, което е от Светлината. Най-малките чувства и мисли са особено важни, тъй като когато тези мъничета са от тъмнината, опасността от тях е особено огромна именно благодарение на тяхната незначителност, нищожност и незабележимост. Като малък червей те пропълзяват в малките пукнатини на съзнанието, за да израснат после в цял дракон. И е нужна зоркост не към дракона, а към тези малки и много опасни вредители на духа. Да се опазим от тях.

1961 г. 523. Според вашата устременост ще ви бъде дадено. И даването ще се съпровожда с огнени знаци. Вашият път е след Мен, друг път няма. Да се държи неотделимо е щастие за отсъдения ученик. Нашата Помощ е огромна, но се оказва в действие. Само целесъобразността на действията увенчава пътя със Светлина.

1961 г. 524. (5 декември). Утвърждавам идването на Новия Свят, но не в човешките мерки. Утвърждавам Великото Пришествие. Утвърждавам преображението на Земята и преображението на човешките сърца. Единението в духа трябва да се разбере като път за утвърждаването на Новата Земя и Новото Небе. Единението в Светлината ще бъде и основата на Новия Свят. Неговият вик е създанието и строителството на живота, а не разрушение. На строителството са призовани всички, но ще строят откликналите. Големият Подбор е по Зова и отклика. Слепите и глухите ще си останат в тъмнината, а незаспалите ще зазвучат.

1961 г. 525. (М. А. Й.). А ти им кажи: бяха призовани и откликнаха; бяха слепи и прозряха; бяха сами, но отсъдените срещи доведоха до близките сърца. Прикрийте огъня на духа, нека

свети за тези, които звучат на огъня. И знайте, че силата е в единението. Множества не са нужни, те ще дойдат после, но които знаят за Нас – те са малко са малко – са силни с единението в духа. Техните сили ще бъдат умножени, ако устоят в битката със злото, в битката със себе си. Малко е да си призован, малко и да откликнеш, трябва да тръгнеш и да достигнеш. Силни са, когато са с Нас. Силни са, когато дерзаят духом, силни са, когато, стъпвайки здраво, вървят. Ние Сме с тези, които са с Нас. Ръката е над тях.

1961 г. 526. (Гуру). Ние ще дойдем и ще ги посрещнем. Ние ще им разставим вежи по пътя. И Ние ще ги поведем. Ние ги водим отдавна, само че не помнят. Но сроковете на всичко настъпват. Сроковете на срещи и раздели. Отсъдените срещи са винаги под Лъча. Да се порадваме на огньовете на сърцето. Това е запаленият от Нас пламък.

1961 г. 527. (6 декември). Сине Мой, разбирането на твърдението за неизменността на Учителя дава увереност, че изворът на Неговата мъдрост блика във вас непрестанно. Да отвориш съзнанието си под неговата струя значи и да получаваш непрестанно. Космосът е наситен с безкрайно множество всевъзможни явления от видим и невидим порядък и мириади същества с различни видове еволюция. Сред всичко това съзнанието избира това, което му е съзвучно и хранейки се от съзвучната вълна разширява своите предели. Така също и сред цялото многообразие от мисли, чувства и явления, обкръжаващи го непосредствено, волята може да избере тези, които иска и да застави съзнанието да им съзвучи. За тази цел съзнанието се настройва на желаната вълна и звучи на нея. Всеки запис служи като свидетелство за съзвучие с една или друга област на мисълта, свързана по един или друг начин със Света на мислите на Учителя на Светлината. Той е лещата, през която постъпват лъчите на мисълта във фокуса на съсредоточаване на съзнанието на ученика. Именно необходимо е съсредоточаване, тъй като наоколо пулсират и се блъскат твърде много различни вибрации. Беше правилно да се счита Ликът на Учителя като леща за пречупване на лъчите на пространствената мисъл, по-точно на мислите, носещи се през пространството. Съзнанието служи като магнит за притегляне на мисълта. Но колко различни по своя характер са мислите, които се привличат в съзнанията на различните хора. С какво и как да се обясни това безкрайно разнообразие от човешки мисли? Само с тяхната магнитност, привличани по съзвучност към човека. Това, което се намира вътре в човека, съзвучи силно на това, което той привлича към себе си от пространството. Целият психически живот на човека се управлява от законите за съзвучие. Добра и дълбока е народната мъдрост, изразяваща се в пословицата: „Каквото повикало, такова

се и обадило". Зовът и откликът са решаващ фактор. Настройването на съзнанието на желаната вълна изисква умение и разбиране на ставащото при този процес. Не магия, не заклинание, не молитва, не милост от небесата, а прилагане на великия закон за съзвучието и свойството магнитност на мисълта. Трябва да се остави всяка неувереност, всяка случайност, всяка неопределеност. Законът действа точно, съизмеримо и неизменно. Съзвучните мисли по волята на човека могат да изпълнят неговото съзнание и те могат да съзвучат на висшите Надземни сфери или на мислите на Учителя на Светлината, или пък на мислите на служителите на тъмнината и явленията от низшите слоеве на астралния свят. Както и във всичко, свободата на избора и тук неизменно остава за човека.

1961 г. 528. (Гуру). Предаността, любовта и сърдечната връзка с тези, които са действително близки, не могат да бъдат нарушени от никакви външни събития, нито от разстоянието, нито от болест, нито от смъртта на любимите, с една дума, от нищо.

1961 г. 529. Отдаването винаги означава и получаване. Получаването и отдаването са противоположните полюси на една вещ, полюси на едно и също явление. Освен това природата не търпи празнота и изразходваната енергия се попълва по силата на закона. Даването е най-изгодното влагане на капитал, тъй като е винаги рентабилно. Но дори и отдаването може да бъде различно. Даването може да бъде лично, предизвикано от желанието за самоутвърждаване, тоест от егото. Тогава дори съветите, взети от Учението и даже изреченията от него текат към себе си, за себе си и заради себе си, макар и да се дават на друг. И тогава особено рязко се проявява стремежът да се говори не според съзнанието и особено силно се нарушава съизмеримостта между способността за вместиране на съзнанието на слушателя и това, което му се дава. И даващият заради себе си и в името на себе си се превръща в звънар, превръща се в призоваващ към своя двор, претоварвайки съзнанието на събеседника. А това може понякога да предизвика даже предателство. При това от даване до даване има разлика. Има много такива самоутвърдени учители, особено свирепостремящи се да поучават и да осъждат с готов цитат на езика. Не такива дарители и не такова даване. Има предвид, когато Говоря за отдаване. Истинското даване, имащо предвид не себе си, а получаващия, е преди всичко съизмеримо. То се извършва винаги според съзнанието на получаващия. По-добре, по-добре е да се даде по-малко, отколкото да се претовари. Понякога даже е трудно да се каже кое е по-вредно: премълчаването или претоварването на съзнанието свръх това, което то е способно да вмести. Тъй като последното може да предизвика пречупване на съзнанието и да го отвори от това, което толкова упорито са се опитвали да вметят в него, да го отвори завинаги. Насилието

над съзнанието е недопустимо. Да се говори не според съзнанието е най-лошият вид насилие над човека. Много предателства са произтекли от преждевременно казаната дума. Човешкото съзнание е крехък съд, изискващ много внимателно отношение. Сферата на прилагане на принципа на съизмеримостта е широка.

1961 г. 530. (М. А. Й.). Ако всяка утвърдена мисъл рано или късно трябва да се осъществи и да се въплъти в конкретни форми, то можете да си представите какво ще дадат в резултат дългите години на упорит и несломим устрем към избрания Фокус на Светлината, към избрания неин Носител, към този който е позовал, който е доближил до Владиката. Към този, чрез който Той е Дал Своето Учение на света. Ако тези образи живеят в сърцето и тази връзка укрепва, то кой може да лиши от желаната среща с любимите. Енергиите на сърцето тъкат нишките на Кармата. И сърцето решава съдбата на духа. Ненапразно беше Казано: „Където е вашето съкровище, там е и сърцето“ или то е тези, които са му скъпи и близки.

1961 г. 531. Има също и такива, които внимателно и придиричливо оглеждат всичко, за да отбележат всеки, по тяхно мнение, недостатък и да поставят на мястото ѝ всяка объркана нишка. Те са много внимателни, за да открият колкото може повече неща, които не удовлетворяват техните идеали и да ги запишат също на вашата сметка. Те са много заети с това, заети са така, че да се заемат със себе си вече не им стига време и колкото по-далеч са те вътрешно от вас, толкова повече е несправедливата критика и осъждането. Понякога дори се стига до неистовост, стига само да унижат и да осъдят. Това не им пречи да смятат за себе си, че служат на Светлината и да изискват от вас любов, внимание и грижа за тях. Много несъобразности има в човека. Можем да се порадваме на това, че реакцията на лакмус се получава безотказно и всеки е принуден да прояви своя лик, тъй като зад вас е Учителят.

1961 г. 532. Сине Мой, ще се мярнат крайпътните знаци и знанието ще отбележи преминатия път. Ценим опитните пътници според величината на опита. Ето защо пътят е толкова ускорен и са толкова разнообразни и плодотворни изпитанията. Всяко разширява съзнанието и обогатява натрупванията в Чашата. Грижата трябва да бъде за това, този най-ценен опит да се извлича от всичко, с което ви сблъсква животът. Ученикът затова и се нарича ученик, защото съзнателно, напрегнато и постоянно се учи именно от живота. Учат животите на почти всички хора, с които се налага да общувате. Човекът трябва да се опознае – и това е най-трудната дисциплина! Обикновените дисциплини нямат тази горчивина и отрова, които са неизбежни в процеса на познание на човешката природа. За да четеш в човека като в отворена книга, трябва да прелистиш всички нейни

страници и да видиш съдържанието на всяка със собствени очи; тъй като учението за хората е кратко, но познанието е продължително.

1961 г. 533. (М. А. Й.). Който мисли да достигне до края без любов, преданост и устременост, без отдаване сърцето на Владиката, той мисли така напразно. Църковната представа за любов към Йерархията на Светлината я е лишила от жизненост и огън. Живата любов и огънят на сърцата са отнесени в надоблачните висини, където няма за какво да се удържат. И затова техният дом е останал празен. И сега пустее. А любовта и сърдечният огън вече се разпалват ярко извън църковните стени, устремявайки се свободно към близките и съзвучни на духа Образи. И мнозина вече започват да се молят “не всякак, а в духа”. А какво е истинската молитва, ако не възнасяне огньовете на сърцето към Фокуса на неговите висши стремежи. На Красотата също можете да се молите, на природата и на Слънцето, и на звездите – на всичко, което възвисява нашия дух и го устремява нагоре.

1961 г. 534. (Гуру). И така: всичко си има време и е време да обновим нашата връзка, тъй като сроковете наближават. Ще ни бъдат дадени възможности да се сближим отново. Колко призовах, но къде са всички те, не виждам. Някой трябваше да отиде на пазар, някой по дела, някой да отпътува по-надалеч, а някой да се заеме със своето, а не с делото на Владиката. Така всички тихомълком се разбягаха. Но тези, които остана от повиканите, от призованите от мен, те ще се считат за избрани. Те са малко, но техният малък брой струва колкото множество, тъй като те са верни докрай и тяхната вярност няма да се разколебае от това в какво тяло е Гуру и къде е тъй като знаят, че духът е нерушим.

1961 г. 535. (6 декември). Моят глас, звучащ в чувствителното ухо, го достига до него тогава, когато ухото е отворено към Мен. Възможно е така силно да си зает със своята мисъл, че вече да не чуваш и да не виждаш нищо от това, което се случва наоколо. Но можеш и да виждаш, и да чуваш, и именно това, към което е насочен фокусът на вниманието или съсредоточаването. Също и Лъчът на Моята мисъл може да бъде уловен тогава, когато съзнанието се съсредоточава върху Него. Но изкуството за съсредоточаване не е просто и не е лесно. Постига се с опита и с годините и изисква много труд. Наричаме любовта победителка защото ако нейният свещен пламък гори ярко към Учителя на Светлината, то това, за което се изискват дълги години, се достига бързо единствено с любов. Любовта е магнитна. Тя привлича непреодолимо съзнанието без специални умувания и концентрации към светлоносния Лик на Учителя. И тогава човек чува и вижда чрез любовта и мисли чрез любовта.

Този магнит е мощен и неговата сила преодолява преградите на обикновените препятствия, отделящи обикновеното съзнание от сферите на Владиците. Любовта учи също и как да се доближиш още – още повече и как да задържиш тази Близост. Сърцето води към Учителя и сърцето довежда до любовта. Тази любов не е отвлеченост, това е пламък, горящ в гърдите, това е мощна енергия на сърцето, това е огненият двигател на духа, издигащ съзнанието нагоре. Затова Казвам: преуспейте с любов. Затова Казвам: тя ще ви помогне да преодолеете всичко, даже непреодолимото сега, ако нейният пламък расте заедно с вас. И ако любовта към Родината води човека на подвиг, то какво ли може да сътвори любовта към Владиката?!

1961 г. 536. (М. А. Й.). Мрачината ще свърши, ще стане светло, ще ви стане светло. И ще бъдем по-близки. Тъмнината пречи много на нашите вибрации да ви достигнат. Целта и задачата на тъмнината е да прекъсне проводника на Светлината. Затова и се стараят да ви обкръжат и да затворят изхода, отрязвайки ви от Светлината. Но при това забравят, че изходът нагоре винаги остава отворен и че тъмнината не може да обхване Светлината и не може да служи като преграда за Лъча на Светлината. Но за този Лъч е необходима възприемчивост и отвореност на съзнанието. Тъмнината, която може да бъде в сърцето, служи като преграда за Лъча и помраченото от тъмнината съзнание просто няма да приеме Лъча. Възприемчивостта е основно условие за осъзнаване на Светлината. И въпросът на Владиката: вярваш ли, се явява един вид условие, предопределящо възможността за неговото приемане, а в този особен случай, когато този въпрос се задава – възможността да се помогне. Тази вяра или възприемчивост е нужна не на Тези, Които Дават, а на тези, които получават и които желаят да се докоснат до Светлината.

1961 г. 537. (Гуру). И тъй, отново сме заедно. Тъмният коридор скоро ще завърши. Ще излезете на дневна светлина. Предстои още много от това, което трябва да извършим заедно. Затова е по-добре отрано да се даде възможност на съзнанието да се приучи към тази мисъл и да я асимилира. Необходимостта трудно се вмести в съзнанието, дори и в докосналото се до нея. Отначало отново ще се сближим в духа, а после... после както укаже Владиката. Но трябва да пребиваваме в готовност. Готовността означава и напрегнатост, и очакване, и отвореност на сърцето към отсъденото Благо, и неугасим огън в сърцето.

1961 г. 538. Съчетанието на новите условия ще бъде причина, твореща за вас вашия нов живот. Изплащайки дълговете по сметките ще бъдете, ще бъдете, ще бъдете свободни от тези безизходни условия, в които ви постави животът и то ще бъдете скоро. Ако искаш да бъдеш съзвучен с Моята аура и дъгата на

Моите мисли, остави себе си в подножието на Кулата. Свободен от себе си и от своите мисли, тъй като само свободен можеш да влезеш в Кулата. Любовта-победителка и тук ще бъде освободителка от ключалките на личната тъмница. Съзвучиш не със своето, а с Моето, което се е утвърдило в теб. Скоро ще настъпи време за необикновени неща, необикновени външни условия, време – предшественик на настъпващите промени. Вярвайте в мощта на Йерархията. Не Знаем, но Виждаме. Ще творим заедно. Съвместното творене на Кармата ще бъде гаранция за победата над нея и за радостта на духа. Мисълта е енергия и причина за земните явления. Творете с мисъл, как хората творят с ръце, без да знаят и без да вярват в нея. Ако знаеха!..

1961 г. 539. Да се излезе от яйцето на своята собствена аура е постижение от известна степен. Възможно е да се излезе от аурата на физическото тяло – това ще бъде обикновеното излизане в астрала. Но може да се остави и астралът и да се излезе от неговата аура в ментално тяло, а може и да се остави менталът и неговата аура и да се излезе в своето тяло на Светлината, в своята Безсмъртна Триада. Всичко това са известни степени на постижение, при което първата, тоест излизането в астрала, може даже и да не се смята за постижение, тъй като често се предизвиква от склонността към медиумизъм и с това е опасна. Съзнанието може да оставя всяка от своите смъртни обвивки, с изключение на огненото тяло, което е несменяемото облекло на духа. Физическото тяло е вместилище на всички останали обвивки и носител на съзнанието на човека на физическия план. Също такъв носител на астралния план е тънкото тяло, без физическото тяло. Когато става отделяне на тънкото тяло, същото става в ментала без всички низши обвивки. За излизане на всеки следващ план е необходимо да се излезе от яйцето на аурата на низшата обвивка, низша по отношение на тази, в която излиза съзнанието (записът прекъсна поради идването на страничен човек. – **Б.Н.Абрамов**).

1961 г. 540. (7 декември). За да се изкачиш на Върха и да срещнеш там Мен, трябва да оставиш себе си в подножието. С товара на егото няма да се изкачиш на върха. Егото няма какво да прави там, където диханието на вечността се докосва до съзнанието. Егото няма с какво да живее в Космоса. Космическото и личното не се съчетават. Свръхличният живот разрушава тъмницата, която представлява личността, затворена в своя малък свят на мисли, чувства и представи, засягащи само този свят, нямащ никакво отношение към това, което излиза извън неговите предели. Ако хората можеха да разберат от какво се лишават, поставяйки себе си във веригите, изковани от тях самите. Казват: той живее за другите, той никога не мисли за себе си – без да

разбират, че човекът, живеещ така, побеждава своето его и с това утвърждава своето право на вход във Висшите Сфери. Тъй като това е пътеката, водеща към непрекъснатост на съзнанието, тоест към безсмъртие. Много етични понятия са лишени от смисъл и значение и затова етиката на живота е толкова далечна от живота и той е станал мъртъв. Даваме Живата Етика на живота, утвърждаваща Светлината и водеща в живота. Нашата Етика на живота води към Безпределността, утвърждавайки живота на духа на Земята и в световите.

1961 г. 541. Трудно е да се примириш с човешкото безсърдечие. Жестокостта не е признак на светлоносно сърце, или равнодушието към страданията на другите. Жестокостта и равнодушието обвиват аурата с тъмните излъчвания на злото. Прелестните думи при жестоко сърце не означават нищо. Ако Кармата е поставила такива рамки, които не могат да се преместят, значи урокът трябва да се изучи докрай и да се изпие горчивината на опита. Това е също наука за живота и през такива уроци също трябва да се премине, без да се губи равновесие. Не е трудно то да се удържа в покой, но когато сърцето е изтерзано от жестокостта на хората да се задържи равновесието ще бъде победа. Всяко страдание, причинено на друг човек, ще отзвучи върху причинилия го. Ще се наложи да се плати, и то напълно. Но тези, които измъчват Нашите близки, тяхното заплащане е с особена цена. Може да се отбележи как едни се стремят да помогнат във всичко, в което могат, а други – обратно. Последните са явни или скрити противници на Светлината, или пък послушни техни оръдия, често даже не разбиращи на кого служат. Но всеки има сърце и сърцето е съдията, но много сърца смърдят. А какъв ще е съдът на смърдящото сърце?!

1961 г. 542. (М. А. Й.). Да! Да! Да! Потвърждавам трикратно това. Ако връзката с Учителя на Светлината се държи независимо от всичко, от всички свои недостатъци, слабости и несъвършенства, ако ритъмът на устрема към Него не се нарушава, ако без да се съобразяваш с нищо, което е вън или вътре, все пак се опитваш да вървиш и вървиш, то при такова упорство и постоянство ще започнат да отпадат даже най-застарелите и загнездили се израстъци на духа. Духът е вечен, но неговите несъвършенства са временни, и ако огънят на устрема е достатъчно силен и устойчив, той ще прегори всяка привичка, всяка слабост, всеки недостатък. Всичко може да победиш в себе си. Ако в даден момент силите са малко, може да се събере сила, може тя да се натрупа, може с упорита мисъл тя дотолкова да се усили, че да надвиши енергията на това несъвършенство, което подлежи на преодоляване. Само да не се оставя оръжието и само да не се отстъпва, както правят тези, които не искат или не могат да се борят със себе си. Но пътят на възхода е път на неуморна

борба и път на постоянно преодоляване на низшето в себе си от висшето.

1961 г. 543. (Гуру). Да бъдеш силен винаги, даже при отстъпление, даже в промеждутъка между вълните, даже под натиска на тъмните, даже падайки на пътя и в духа и духом никога пред нищо да не се предаваш и да считаш себе си за победен, ще бъде залог за победа и гаранция за нови победи, за постоянни победи по пътя към Безпределността.

1961 г. 544. (9 декември). За истинността на основите. Може ли да се счита, че това, което човек знае за света на даденото стъпало на развитие, е неизменно, безпогрешно и всестранно? Не! Няма такова знание у човека. Всичко е относително, всичко е непълно, всичко подлежи на разширяване и задълбочаване. Но сред тези натрупвания на относително знание на хората се дават основите на знание, което не е относително, например: законът за биполярността на единната вещ, законът за ритъма или пулсациите на живота във всичко, манвантарите и пралаите, цикличността на космическия живот в проявите на битието и така нататък. Това са тези рамки, тези закони, в пределите на които се развива животът и които не могат да бъдат покрити от относителността на другите явления. Значи сред относителността на обикновените знания и обикновените представи за света на хората са дадени основите на неизменното знание, което и наричаме Основи. Разбирането за тях ту се губи от човечеството, ту се придобива отново. Периодите на упадък на истинските знания се съпровождат от периоди на техния разцвет. Но всяко ново стъпало на еволюцията ги разширява и задълбочава, приближавайки човека към все по-съвършено и по-съвършено познаване на действително съществуващото. Утвърждаването на основите е утвърждаване на несъмненото. Учението на Живота, единно от началото на времето, но давано във форма достъпна и съзвучна на историческия момент на Земята, дава отново и отново тези нерушими основи на Космическото Знание в аспект съответстващ на стъпалото на развитие, достигнато от човечеството в този момент. То никога не остава без Висше Ръководство и то получава тези основи на Космическото Знание съизмеримо. Даващите биха дали повече, но хората не могат да вместят. Може да се отбележи отново и отново и може да се подчертае отново как човешката ограниченост и невежество са преследвали Носителите на Висшето Знание и как са се опълчвали срещу Тях. Всички са пострадали, всички са били измъчвани и са били подлагани на безкрайни унижения. Възможно е и да не са въставали толкова яростно и нетърпимо срещу тях, ако не бяха активните служители на злото, съратници на въстаналия срещу Светлината. Сега Княза на тъмнината го няма и близката победа над невежеството на отричането и

тъмнината е предрешена. И основите отново ще бъдат утвърдени, за да не бъдат потопени никога повече в забрава. Идва новото време, което ще ви накара да видите и новото Небе и новата Земя.

1961 г. 545. Светът на обикновения човек е Майя. Нейната сила е пропорционална на неосъзнаване смисъла на тази цел, заради която съществува всичко това, което в даден момент заобикаля човека. Ако той счита, че цялото негово обкръжение е самоцел, а не средство за развитие и разкриване на неговия дух, той се потапя в света на илюзиите, в света на Майя. Но ако той смята, че неговото царство, царството на духа не е от този преходен свят и че този свят служи само като стълба за духа, Майя започва да губи властта над неговото съзнание. И тогава човек вече не отдава себе си във властта на нито едно явление от външния свят, знаейки, че само по себе си всяко явление е нищо, не е самоцел, а единствено само средство да се постигне нещо чрез него, нещо да се разбере и на нещо да се научи и... толкова, и че то незабавно ще си отиде, когато е почерпено от него това, на което то учи. И тогава в него се създава и оформя непривързаност към всичко, което обкръжава човека и което той притежава, и се ражда неговата свобода от тяхната власт над него. И тогава той разбира Майя и знае със знанието на духа, че за него няма да има никаква полза ако придобие целия Свят, а изгуби душата си.

1961 г. 546. (М. А. Й.). Биполярното зрение на духа довежда до синтез, когато двата полюса на единната вещ са открити за познаващото съзнание. Ограничеността крещи: противоречия, несъстоятелност, отричане на това, което току-що е било утвърдено. Малкото съзнание, лишено от синтез, вижда само единия край на пръчката, едната страна на медала, единия полюс на явлението, изпускайки от поглед тяхната втора половина, другия полюс, като единствено осъзнаването им може да даде синтеза на наблюдаваното явление. И това не е противоречие, а знание на това, което не постига едностранчивото и ограничено съзнание. Възприемането на двойките противоположности или, според терминологията на някои школи, „неутрализацията на бинерите“ е степен на разширяване на съзнанието, през която непременно трябва да се премине. Болшинството отричания се поражда от невместването на това условие. И действително е трудно да се радваш, когато има мъка; да чувстваш лекота при претоварване; да виждаш Светлината, когато тъмнината настъпва; или да утвърждаваш живота пред лицето на смъртта. Но много неща са трудни, ако не се вижда противоположния полюс на вещите и явленията, и виждайки да не се радваш на разбирането на смисъла на нещата. В дните на печал и скръб, утвърждавайки радостта и Светлината, утвърждавате Знанието на духа и виждате биполярно.

1961 г. 547. (Гуру). И още ще се учите да усещате избраната Индивидуалност извън обвивките на тази личност, в която тя е облечена в даденото въплъщение или в последното си такова. Заминаването на личността от земния план означава само, че нея вече я няма на земята, но съвсем не означава, че Индивидуалността, която се е проявила чрез дадената личност, прекратява своите връзки с тези, с които те са били установени през живота. Нито любовта, нито предаността, нито всички останали висши чувства не свършват от това, че тялото е отхвърлено и връзката не се прекъсва, ако тя е била установена над обикновените чувства. Нищо не свършва, а всичко продължава в бъдещето, на тази дължина от разстоянията, на която са били хвърлени далечните котви. Човешките дела са къси, къси са чувствата и привързаностите на хората. Но Ние и тези, които са с Нас, Ние живеем с мисъл и в духа отвъд пределите на отделните животи. Затова Нашите дела са продължителни и връзките са продължителни, и Нашата любов и привързаност не пресъхват. По същия начин живеете и чувствайте и вие, и не прекъсвайте нишките на връзка с Нас, и не Ни считайте за мъртви, тъй като Ние Сме живи и винаги сме същите – извън тяло и в тяло Ние сме същите.

1961 г. 548. Няма друг изход, освен да се върви напред и напред покрай всички тези препятствия, които така щедро са разхвърлени по пътя на постиженията, водещи към Владиката. Ако се спираш пред всяко и пред всяко се задържаш, то няма ли да бъде това крачка на пигмей? Защото така може не само да се забавиш, но и съвсем да спреш. Но дори и задръжките са недопустими, тъй като тези, които вървят след Владиката, се движат стремително напред. Движението на небесните светила не може да спре, подчинявайки се на законите на природата. Така също не може да спре и духът, без да наруши законите на своята еволюция. Разбира се, спирки се случват, а след тях и движение назад, но това вече е инволюция на духа. Паднали души! Колко такива затъмняват аурата на Земята. Накъде е насочено тяхното движение? Не е ли надолу, не е ли към бездната? Затова когато пътят е решен и изборът е направен, нека вече нищо да не може да ви спре. А чудовищата на мрака, очакващи навсякъде пътника по Великия Път и заплашващи го отвсякъде и приемащи различни облици и маски, и противодействащите съчетания на външните условия, да остават само символи на преодоляването и победата над всичко, което пречи да се върви. Отминавайте, отминавайте, отминавайте ги всички, необратимо решили, че отсега нататък нищо няма да задържи устремения бяг към Владиката.

1961 г. 549. Ще Кажа само на силните, че никога няма да достигнат тази височина, на която е Владиката. Тъй като когато в еоните на времето тази височина, на която е сега

Владиката, стане достижима, то нали и Той също върви, издигайки се все по-високо и по-високо и ще бъде също така далеч напред, а може би и още по-далеч, отколкото сега. Но нека това да дава сили да се върви непреклонно, тъй като целта е да бъдете заедно с Него. Възможно и постижимо е да бъдете заедно, тъй като тези духове, които са под Неговия Лъч и на които Той се явява Космически Отец, се намират в сферата на притегляне на Неговата аура и по Закона на магнита и по решение на своята свободна воля неотклонно биват притегляни към Него, ако огненият им устрем е достатъчно силен. Достъпът е отворен и изборът е свободен, желаещият може да върви.

1961 г. 550. Ще Бъда кратък: когато външните впечатления не се съпровождат с обичайните реакции, оставяйки астралното тяло в покой, първата крачка към овладяване на себе си може да се счита за успешна.

1961 г. 551. (10 декември). Помните приказката за това как у змея вместо всяка отсечена глава израствала нова. Драконът на себелюбието също е многоглав и на мястото на всяка отсечена глава израства друга. Себелюбието, унищожено в един аспект, се проявява в някой друг. Драконът трябва да се порази в сърцето и тогава вече няма да надигне нито една глава. Можем да си спомним с какво упорство и колко жестоко са се борили аскетите с дракона, носейки вериги, власеници и изтезавайки се със самобичуване, глад и всички достъпни мерки, стига да сломят неговата ярост и да го умъртвят. Но аскетизмът и самоизтезанията са отменени. Борбата с древния враг – астрала, Като цитадела и крепост на себелюбието се води с единното начало на духа. На пръв поглед изглежда просто да се отвърнеш от себе си и да съсредоточиш своите мисли върху избирания Облик на Светлината, но в мислите нахлува себелюбието заедно с всичко, което е свързано с него и покрива със себе си избирания Облик, изпълвайки съзнанието с припевите на личните звучения. Но героят не отстъпва пред дракона, колкото и издръжлив да е той и продължава борбата с всеки способ, търсейки начини как да порази това чудовище на мрака. Затова нека копието над дракона да не спи, когато той е повален. Даже убит в една форма, той изведнъж възкръсва в друга, неочаквана, нова и жили, хапе и нанася рани, и разкъсва облеклото, и пробива защитната броня. Когато духът се издига нагоре и огньовете сияят, драконът не може да го достигне и тогава той не е страшен, тъй като е завързан за земята. Но при спускане на земята чудовището отново става опасно, тъй като се стреми яростно да победи война на духа и да го направи свой слуга и роб, за да живее с неговата плът и кръв и да се храни с неговата жизнена сила. Както вампирът изсмуква своята жертва, така и драконът на себелюбието поглъща висшите енергии на духа, устремавайки ги

надолу и принуждавайки ги да му служат. Драконът е много ненаситен и бидейки лишен от постъпления на жизнена сила, отнемайки му възможността да се храни с мислите, чувствата и емоциите на астрала, на които дължи своята жизненост, той може да бъде превзет с изтощаване, като не му се дава храна. Драконът трябва да бъде унищожен.

1961 г. 552. (М. А. Й.). Днес подвигът за преодоляването на себе си е особено труден, тъй като няма откъде да се чака помощ, а изтощаването на енергиите на Земята тежко се отразява върху състоянието на духа. Но не може да не се победи, тъй като няма път назад. Ето осъзнаването на това и трябва да придаде сили, да вдъхнови за борба и да се постигне победата, тъй като друг изход няма. Когато назад всичко е изгорено за Огнената Йога и вече няма връщане назад, тогава и само тогава стъпалата стават огнени и знаците на огъня осветяват победния път на духа. И колкото и трудно, и даже непреодолимо да изглежда поредното изпитание, през него все пак трябва да се премине и то да се преодолее. С това съзнание се и осъществява напредъкът и победата се достига с неотложната необходимост да се победи.

1961 г. 553. (Гуру). Колкото по-голямо е съпротивлението, толкова повече се напруга духът и толкова повече сили изважда той от своята дълбина. Мощта на потенциала на духа е неизчерпаема. От нея може да се взема, увеличавайки постоянно силата си. „Ще достигна – си казва победителят, – ще достигна, каквото и да става, ще постигна победата на всяка цена“. Така говори и умножава своите сили. А Ние гледаме, радвайки се на неизменността на крачката на отсъдения победител над тъмнината.

1961 г. 554. (11 декември). Когато застанете до стената на плача, знайте че идва радост. През нощта в мрака знаят, че ще дойде утрото. Законът за редуването на явленията дава гаранция за смяната. Така е и в живота на съзнанието. Мрачините се сменят със сиянието на деня. Няма вечно изпитание. Не трябва да се отчайвате, тъй като напред има Светлина и радост. Трябва да се преживее тежкият период. Остана малко остана. На обстоятелствата се дава власт за известно време, за да се изработят вътре силите за противостоене. Безсилните духом не могат да се приближат: те няма да издържат нагнетяването на енергиите, заобикалящи лагера на Светлината. Даже за силните е нужна закалка. Ето че и тя се дава. Няма да падне косъм от главата, но е необходимо да се укрепите в живота. Тъмнината е силна точно толкова, колкото позволява Владиката. Ако тя не бъде сдържана, отдавна биха ви съкрушили. Но изпитанията са необходими и дугпа дават възможност да се премине през тях. При това значение има състоянието на духа, подложен на

изпитание. Важно е да се задържиш на гребена на вълната, удържайки най-близка връзка с Учителя. Не е победа, ако се поддадеш на безизходността, натрапвана от тъмнината. Трябва да се стои спокойно и твърдо, стремейки се външно да проявяваш себе си колкото може по-малко, за да няма за какво да се захване тъмнината. Тя е готова да проникне във всяко слабо или зле защитено място. Изисква се огромна бдителност. Невъзможно е да не се победи. Няма отстъпление. Наоколо е тъмнина и пътят е само нагоре или в тъмнината. Затова Говоря за победа. Да устоиш сам е по-лесно. Но когато се налага да поемеш върху себе си в тази борба още и тежестта на най-близките, нейната трудност се умножава и достига предела. Но изход няма и само победата е единственият изход.

1961 г. 555. (М. А. Й.). И виждам, и зная, и казвам: навън нека всичко да бъде както ще, тъй като невинаги кармата се подчинява на волята, но вътре твоята воля е свободна: или ще се склониш под натиска на тъмнината, или ще удържиш равновесието на духа и осъзнаването на неговата нерушимост и неунищожимост. Колкото и да е силен натискът, ако волята не иска нищо не може да съкруши духа и да го сломи. Трябва да се въоръжите със спокойствие, трябва да се въоръжите със сдържаност, трябва да се съберат всички сили вътре, за да се задържите на гребена. На хаоса на тъмнината трябва да се противопостави хармонията на уравновесеността, тъй като срещу равновесието тя няма да устои. Мисленето за външното и терзаенето за външното трябва да се изостави, заменяйки ги с подреденост на вътрешното състояние, което единствено само е и важно за постигане на победата. Ще бъде грешка в този случай енергиите да се насочват навън, когато те трябва да бъдат събрани вътре за защита и отразяване на натиска. Безполезно е да се насочват навън, тъй като ще се пролеят напразно. Но събирайки ги в юмрук и държейки ги в готовност, с насочването само на едно острие може да се издържи натиска.

1961 г. 556. (М. А. Й.). Нашата верига не ръждясва и от времето става само по-здрава. Любовта не ръждясва и не пресъхва. Не отслабва с годините и веднага разпознава близкия човек. Нищо, че е тежко, стига само да сближава с Владиката. Нищо, че е тъмно; колкото е по-тъмно наоколо, толкова Неговата Светлина е по-ярка. Нищо, че Ние Сме далеч. Отдалечеността може да бъде по-близко от близкото. Нищо, че си сам. Самотата учи да се намери най-краткият път към Светлоносците.

1961 г. 557. (Гуру). Времето за действие също е определено. Да го разпознаеш ще бъде чувствителност на духа. Ще я напрегнем в навечерието на отсъдените срокове, тъй като времето не чака.

1961 г. 558. (12 декември). Човекът може да привлича към себе си сгъстена Космическа Материя и да се облича с нея. Тя има седем състояния на светимост; привлича се от волята и съзвучно със състоянието на съзнанието. От нея духът си тъче облекло. От нея се създават образите на мисълта. Тя е необичайно пластична. Тя е пълна с нови възможности. От нея може да се сътвори всичко. На човека е дадена власт над нея. От нея се ползват несъзнателно всички. От нея е построен вътрешният свят на човека, понякога прекрасен, понякога безобразен, както и от камъка се създава красив дворец или затвор. Така, използвайки едни и същи бои, геният създава безсмъртни платна, а бездарността – цапаница. Така и писателят и поетът съчетават думите в прекрасни форми, а предателят съчетава от думите донос. Също и речта на човека може да бъде пълна със значение и смисъл или да бъде жалко бърборене. Човекът е творец. Твори постоянно или с ръце, или с мисъл и чувство. Но винаги преди да създаде с ръце, човек твори с мисъл. Мисленото творчество предшества материалното. Но докато материалното му творчество остава на Земята, мисленото пребивава в него, с него и около него и го съпровожда и в Надземния живот. Добре е когато се твори с Красота. Даже речта на човека може да бъде красива, даже неговите движения и жестове. Всекиму се иска да живее в красиво жилище и да се заобиколи с най-добрите произведения на изкуството, но във вътрешния си свят, в който човек живее, той си създава свинарник, пълен с отпадъци и кал. Вътрешните грамади, в които се приютяват хората, понякога са толкова безобразни, че дори слагат печат и на целия външен облик на човека. Служителите на Красотата и служителите на безобразието са разпръснати навсякъде и всеки носи със себе си своя вътрешен свят, отбелязан или с красота, или с безобразие, благославяйки с неговите излъчвания цялото обкръжение или отравяйки го със смрадта на зловонието. Човекът е творец. Продуктите на неговото творчество насищат Невидимите Сфери със Светлина и тъмнина, в зависимост от това на какво и на кого служи творецът.

1961 г. 559. (М. А. Й.). Разбирам колко е трудно когато осколките свистят и разкъсват съзнанието, но трябва, трябва равнодействащата на всички вибрации, които се насочват към него, все пак да води нагоре. Тоест трябва да се намерят сили да си пробиеш път през плътността на тези натрупвания и да не им позволиш да те задушат. Именно обградилата тъмнина яростно се стреми да угаси Светлината, използвайки всички, които могат да ѝ помогнат в това дело. Нейната цел и задача е гасенето на Светлината, Нашата цел и задача – да опазим Светлината. И дълг на Нашите воители е да пренесат огъня неугасен. Владиката е винаги на стража. Устремявайки се към Него и държейки здраво Сребърната Нишка на Връзката, може да се устои в борбата;

тъмнината може да се победи и можеш да достигнеш невредим до целта.

1961 г. 560. (Гуру). Връзката с Учителя не се прекъсва никога. Но даже и Спасителят е Казал: „за какво си Ме изоставил“. Но Той Бил ли е захвърлен от Изпратилия Го? Но има моменти, когато духът трябва да премине през условията и когато той сякаш е изоставен, сякаш е сам, сякаш е отдаден на разкъсване от тъмнината. Но това е единствено само изпитание, тъй като Окоето е над духа, тъй като Виждат и Чуват и Знаят.

1961 г. 561. Днес ще Запишем: на брега на реката на живота седи Учителят и наблюдава движението в нея. И редом с Него седи ученикът. Той е излязъл за известно време от потока и се е присъединил към своя Учител. Да се наблюдава животът такъв, какъвто той е в действителност, може само излизайки от неговия поток, както е излязъл Учителят. И понякога това е възможно и за ученика. Отначало по-рядко, после вече по-често, после всеки ден за известно време, след като е установил ритма на излизането. Денем трябва да се живее, потапяйки се в потока, но в часовете на утрото и нощта в моментите на Общувание той може да се напуска.

1961 г. 562. (13 декември). Не се забранява нито да се страда, нито да се преживява, нито да се усеща силното обременяване с обстоятелства, нито да се усеща тъмнината на безпросветността, нито да се вижда цялата нейна сила, но при условие на напрегнато единение с Мен. Трябва да се усили още и още обединението в духа на съзнанието с Моя свят. Вашият свят е външният свят. В него има плач и скърцане със зъби, в него духът се измъчва тежко. Но има изход към Моя свят, към света на Светлината, хармонията и красотата. И трябва да се държите за Мен с цялата сила на духа, иначе те, ненавистиците на Светлината ще ви откъснат. И Моята Светлина, която е във вас, за тях е толкова ненавистна, че докато нея я има във вас и докато сте на Земята, няма да ви оставят на спокойствие. Ще се променят само формите на подход и методите на злонамереност, но под всички ще виждате тъмнината и тези, които ѝ служат. Те избират като канали за приближаване към вас хората, които са съзнателни или несъзнателни техни помощници и старателно се крият зад тях. Особено опасни са съзнателните, тъй като това вече са явни служители на тъмните. Трябва да се опазят и защитят близките. Нападките са към всички, които са Ме приели. Как да се засили обединението? С постоянно помнене и с постоянство на Изображението в третото око. Може да се отхвърлят обичайните мисли, съсредоточавайки се върху една. От тях има малко полза и сред тях много са ненужни. Да се заменят с мисъл за Висшето ще бъде винаги полезно. Ще устоите само с единение. Виждате сами какво се върши наоколо. Виждаме и Ние и Предпазваме според

степената на вашата преданост, на вашата устременост, на вашата любов и необратимостта на вашето решение да вървите с Нас докрай.

1961 г. 563. Казвам, че равновесието е най-здравият щит. Тъмнината се разбива в него в безсилие. Мълчанието в равновесие е мощно. На буйството на астрала на двукраките може да се противопостави само силата на равновесието. Скалата не помръдва под беснееенето на вълните, а стои непоколебимо и вълните се разбиват на пръски и отстъпват назад. Така и тъмнината ще се разбие подобно на пръски, ако срещне скалата на равновесие на духа. При яростен натиск трябва да се мисли не за тъмнината, а за това да ѝ се противопостави непробиваемия доспех на равновесието. Нека да става каквото ще, но спокойствието на равновесието се утвърждава независимо от всичко. Духът е несъкрушим, неговата същност е неразрушима и затова Казвам, че равновесието се утвърждава върху здрава основа. Не безпочвените мечти, не илюзиите на Майя, не преходността и нетрайността на всичко, което е наоколо, а вечното начало на духа, действително съществуващото, нерушимостта на зърното на духа се утвърждава от съзнанието, когато се утвърждава равновесието. Огънят на равновесието е мощен. Той е безкрайно по-силен от астралните огънове. Тази огнена мощ се нагнетява духом вътре, зад бронята на заградителната мрежа, извън зависимостта от това, което става отвън. И в нея безсилно се разбива яростта на тъмните вълни. Могат да вредят много, когато има за какво и върху какво да се задържат. Но символът на равновесието е кълбото. Върху него не можеш да се удържиш, върху него няма за какво да се уловиш, върху него не можеш да устоиш – то е неуязвимо и непробиваемо за тъмнината. Когато е достигнато състоянието на равновесие, може да се каже: ето, тъмнината настъпва, но няма нищо в мен.

1961 г. 564. (М. А. Й.). Ще попитат: защо тъмните не оставят на спокойствие? Само затова, защото във вас се е запалила Светлината. Според силата на Светлината е и натискът. Те няма да закачат своите. И колкото Светлината е по-силна, толкова повече и по-надалеч тя осветява тъмнината и разгонва сенките на мрака. А техният живот е само в тъмнина. Ето защо са и активни. Но във вас е запалена Светлината на Владиката. Така че всеки удар от тяхна страна може да се приеме заради Владиката. Да приемеш в своя щит стрелите на враговете на Владиката е почетно. Общият враг обединява. Тъмните могат да усилят Светлината на духа, тъй като тъмнината гние за цветята на Светлината. Всичко служи на този, който вярно и предано служи на Владиката.

1961 г. 565. (Гуру). Колкото по-яроsten е натискът, толкова по-силно е противодействието и е по-силен растежът на духа.

1961 г. 566. Ние все пак ще постигнем победата. Ще свърши натискът, вълните ще се оттеглят обратно, тъмнината ще се разсее и Слънцето на Великото Сърце отново ще сияе не закрито от облаците на мрака. То сияе винаги, по всяко време, тъй като е над нас, но често земните облаци Го закриват и на нас тогава ни се струва, че нашето Слънце е залязло. Но стига само да се издигнем духом над мрака на низините, за да видим Върха и Слънцето. Като знаем това няма да смятаме, че сме изоставени от Светлината, тъй като всеки, който я иска, има Светлина.

1961 г. 567. Трябва ясно да се разбере, че Космическата Материя е лишена от зло и че злите образи, наситени с отрицателните енергии на човека, ги създава той сам със своята зла воля. С тези тъмни творения е наситена аурата на Земята, наситени са низшите слоеве на астралния свят, наситени са човешките аури. Сами по себе си боите на художника в известен смисъл са неутрални, но платното, излязло изпод неговата четка, може вече да носи върху себе си печата на доброто или злото. Така също една и съща енергия тласка човека да пожертва своя живот за другия или пък, обратно, да погуби човека заради спасението на собствения живот. Психическата енергия е неутрална. Човекът поставя върху нея печата на Светлината или тъмнината. И затова неговата отговорност е огромна за всичко, върху което той поставя глифа на злото. Отдавна още е казано, че не това, което влиза в човека, го осквернява, а това, което излиза от него. Важна е именно реакцията на външното въздействие, каквото и да е това въздействие. Ако злата стрела, докосвайки аурата, не предизвика в отговор злоба, то цялото зло на злата стрела ще остане при изпратилия я. Тя може да предизвика болка – не това е страшното, но е страшно да се отговаря на вибрациите на злото със зло, утвърждавайки в себе си тъмнина вместо Светлина. Затова и се указва да се запазва спокойствие и равновесие, не поддавайки се на старателните усилия на тъмните да породят в сърцето тъмнина и да накарат съзнанието да зазвучи на вълната на злото в съгласие и в унисон с нея. Ако на злобата се отговаря със злоба, на раздразнението с раздразнение, на заплахата – със страх или на нещо низко – с низко, то това ще означава подчиняване на външните въздействия и робуване на тях. Ако пък вълната на тези въздействия се посрещне спокойно и не ѝ се отговаря изобщо или пък се отговори на вълна, чийто тонус е противоположен на въздействащата вълна, то това ще бъде вече свобода от тъмните въздействия и това ще бъде вече победа. Но само тогава, когато външното въздействие не предизвиква никаква реакция, когато съзнанието не му отговаря

по никакъв начин, тогава и само тогава се утвърждава наличието на равновесие на духа. Да не реагираш никак е условие за проява на това равновесие. Да! Това е трудно, много трудно по човешки, но мощта на равновесието може да бъде утвърдена само така. И животът, този прекрасен учител дава много възможности на всяка крачка да се упражняваш в това. Дори на механичната усмивка е трудно да не се отговори с усмивка, дотолкова силен е в човека палячото. А може би даже не и палячото, а маймуната. И тук рефлексността пречи. Рефлексността на постъпките и мислите, палячото, маймуната, а също и папагалът – всичко това са спътници на низшето “аз” в човека. На злобата рефлексът ще бъде злобен. Лунното наследство трябва да се изживее.

1961 г. 568. (14 декември). В човешкия живот главното направление на движението е вътрешното. Разбира се, външното влияе и понякога много силно. Но придвижването по земната кора и пребиваването на едно или друго място се прекратява със смъртта на тялото, докато вътрешното движение по приетото направление не се прекратява с освобождаване от плътната обвивка. Затова и на вътрешния процес трябва да се отделя повече внимание. Постъпателното движение или еволюцията на духа е процес от вътрешен порядък. И каквото и да върши човек на Земята и накъдето и както и да се движи той или да седи на място, вътре той може да възхожда и слиза, да бъде в Светлината или в тъмнината, да се бори и преодолява или неволно да се подчинява на всевъзможните въздействия на тъмните и на своята низша природа. Вътрешното движение не се прекратява никога. Колкото и да е труден животът, все пак трябва да се живее и затова е по-добре да се върви през живота като победител, отколкото като победен. При това не се изисква да се побеждава света, а само това, което пречи вътре в себе си да се възхожда. И доколкото вътрешното постъпателно движение не се прекратява, външните условия нямат значение, тъй като са временни и преходни и сами по себе си са нищо. Разбира се, нужна е известна хармоничност и на външните условия, но ако Водещият Допуска изпитания, значи те са от полза. И за каква ли хармония на тези условия може да се мечтае, когато всички са били разпъвани, измъчвани, изтощавани в тъмници, преследвани и убивани – всички, които са донасяли Светлина на хората на Земята и са били в числото на Тези, Които хората почитат като Велики Духове. Ако Те са страдали, то напълно разбираемо е, че вървящите по този път също трябва да изпият своята чаша с отрова. И животът я поднася, и тя трябва да се изпие, както са я изпивали Те, без да се отклоняват от Пътя, без да се колебаят, без да се съмняват и без да се плашат от тъмнината, увенчавайки своя самотен и тежък път с победата на духа над плътта.

1961 г. 569. (М. А. Й.). Ако всеки удар се приема в името на утвърждаване и усиляване на Светлината в себе си и вън, то всеки може да бъде издържан. Няма нищо по-тежко и безизходно от безсмислените страдания и удари на съдбата, но когато те са приети с разбиране на това, че всеки от тях изковава острието на духа и го прави още по-здрав и твърдо, то тези удари придобиват особена ценност и особен смисъл. И тогава всичко тежко и преходно започва да служи на вечното и непреходното в човека. Наистина всичко започва да служи, всички сили и самата тъмнина, на възхода на духа. Разпънаха Спасителя на Света, но с това само утвърдиха стъпалото на Неговата бъдеща Победа над тъмнината, на решителната, пълна и окончателна победа. Това е в планетен мащаб. В личната сфера Владиката Каза, че когато пътят е заедно с Него, всичко ще Обърне в полза.

1961 г. 570. (Гуру). Днес ще вземем звучащата нота: твърдост, устойчивост, упорство, непоколебимост, непреклонност и необратима решимост да се върви по Пътя докрай. Пътят е само един – заедно с Владиката.

1961 г. 571. Ако се сравнят безпечният живот, животът без грижи, в пълно благополучие и удовлетворяване на всички земни желания и животът пълен с тежки и сурови изпитания, борби и победи и неотклонен възход към Светлината, то земният щастливец ще дойде нищ в Надземния Свят; но този, който е извървял своя победен и тежък път на Земята, ще влезе в него като победител, закален в боевете, увенчан със Светлина. И той ще бъде близък до Владиката и ще се изкачи нависоко.

1961 г. 572. Ако насън астралът върши нещо не одобрявано от развиващото се съзнание, значи това „нещо“ още не е изживяно, още се притаява някъде в ъгълчетата на вътрешното съзнание и като такова подлежи на изчистване. По сънищата може да се съди за неизживяното и използвайки сънищата то може да се отстрани. Процесът не е никак сложен: трябва мислено да преведеш себе си през условията на съня и мислено да поправиш своето поведение, установявайки правилната му линия и заповядвайки си в бъдеще време да не се поддаваш на рецидиви от подобен порядък. Но още по-добре е ако от време на време се преразглеждат скритите ъгълчета на съзнанието, измитайки от него залежалата смет. Често и без всякакви екскурзии там е известно какво още привлича към себе си непокорният астрал и тогава очистването може да се извърши по-бързо ако решението да се очистиш е достатъчно силно. Но почистването е необходимо, тъй като неизживяното в духа враства в него като язва и го съпровожда в Надземния Свят. А там очистването е необичайно трудно, тъй като всичко придобива толкова ярки, реални и привлекателни форми, че е почти невъзможно да се устои срещу съблазните. Мисълта на

възжелението ще бъде творец и осъществител на неизживените импулси на астрала. Затова очистването на съзнанието от ненужната смет трябва да започне и завърши на Земята.

1961 г. 573. Как да се помага на хората? Може по всякакъв начин, но най-добре и най-трудно от всичко е в духа. Всеки може да помогне по някакъв начин. Но за да се помогне в духа трябва да има с какво и да знаеш как. Най-действената помощ – това е помощта, оказвана на хората със светлите излъчвания на аурата. Светлината, която носи в себе си Носителят на Светлина и която той излъчва наоколо ще бъде висшето даване на духа. Всяка смяна на излъчванията на мрака, изхождащи от низшите чувства в себе си и замяната им със светли излъчвания ще бъде приношение на хората. Дори замяната на възникващото раздразнение със спокойствие ще бъде вече дар на хората и приношение на духа. Така всичко, което става вътре в човека, засяга не само него, но и всички, цялото пространство, тъй като той оставя в пространството следи на всички свои движения и преживявания, изпълвайки аурата на планетата с искри Светлина или с димни, алени, оранжево-мръсни и кафяви пръски от тъмнина. Каин не е бил отговорен за брат си. Но сега всеки човек е отговорен пред всички братя-хора за всичко, което излиза от неговия микрокосмос в пространството.

1961 г. 574. (15 декември). Светлината постъпва през аурата. И колко светла трябва да бъде тя, за да пропуска през себе си съзвучните вълни Светлина. И с какво ще съзвучи тя, ако я изпълват димни пламвания и искри? Няма ли да е с тъмнината, която търси всяка пролука, всяка пукнатина, всяко петънце, за да пропълзи. И колко зорка, колко напрегната, колко незаспиваща трябва да бъде охраната и колко непрекъснат дозорът. Тъй като тъмнината се възползва даже от съня за да подхвърля своите космати топчета. Светлият Агни охранява от нахлуването на тъмнина, но когато той гори. Поддържането на Огъня в сърцето е задължение на духа. Но гасителите са много и се стараят яростно да потушат Огъня. И ще го угасят, ако Връзката отслабне. Задължение на духа е да удържа Връзката, грижливо опазвайки Сребърната Нишка от скъсване. Особената трудност е в това, че тъмнината постоянно следи и очаква само момента, за да уязви с поредната си измислица. И щом отслабне дозорът или се прояви небрежност, ноктестите ръце незабавно се протягат, вкопчвайки се за всяка възможност.

1961 г. 575. (М. А. Й.). Остави на Нас да съдим за необходимостта и достойнството на записите. А ти пиши без да мъдруваш лукаво. Според разширяването на съзнанието се разширяват и възможностите и се задълбочава и разгръща това, което е било дадено по-рано. Оборотите на възходящата спирала на съзнанието позволяват всичко това, което е било засегнато по-

рано, да се осветява вече с друга, по-висока степен на познание и да се набелязват вехите на бъдещите достижения. А тъй като съзнание има у всички и напредъкът на всеки е също спирален, то става явно разбираемо защо за вървящите към Владиката тези записи ще бъдат много необходими. По утъпкания път е много по-лесно да се върви, отколкото сам да прокарваш пътя. В това се и заключава заслугата на всички тези, които прокарват път в пространството за вървящите след тях. Не е лесно да се приеме в съзнанието пространствената мисъл и да се оформи отчетливо и ясно. Много ли приемници на пространствените мисли могат да се намерят сред масите хора? Ако се преброят, то може да се види колко малко са можещите да приемат. Но да приемеш и да разбереш не е достатъчно, трябва още мисълта да се отлее във форма, достъпна за човека, тоест да се отпечата на хартия, за да не изчезне без да остави следа за потомството. Това е и дългът пред човечеството от страна на този, за когото е отворен достъпът до Съкровищницата на Космическата Мисъл.

1961 г. 576. (Гуру). Гуру е свързан с всеки от тези, които е призовал и които му остават верни. Възможности бяха дадени на мнозина и болшинството ги отхвърли. Трудно е даже да си представите за какви фалшиви, празни и нищожни неща са разменяли те даваните възможности. Сега, когато все още са в тяло, това още не се разбира от тях, но отхвърляйки тялото и оказвайки се в кръга на безизходицата на низшите слоеве на астралния свят, ще разберат много и ще съжаляват за много. И биха били радостни да върнат изпуснатото, но вече ще е късно да го върнат, тъй като там е невъзможно да се започне, може само да се продължи.

1961 г. 577. Аурата представлява излъчвания, излизаци от човека, които могат да се оприличат на пипалца или канали, предаващи и получаващи от невидимия и видим свят вибрациите на Светлината и тъмнината. Аурата е сякаш филтър, пропускащ тези вибрации по съзвучие с тоналността и настройката на този филтър. Ако аурата е светла, тя пропуска Светлина, ако е затъмнена – тъмнина. Човекът е магнит, привличащ към себе си енергии от пространството в съответствие със своята тоналност. Човек привлича постоянно към себе си чрез своята аура Светлина или тъмнина. Привличането е според светлосиянката. Скалата на светлинните вибрации и техните всевъзможни окраски е много широка. Каквото и да е състоянието на човека, притеглянето винаги се осъществява по съзвучие с неговото вътрешно настроение. С радост от пространството може да се извлече радост, с мъка – сълзи, със зло – зло, със скръб – скръб, с униние – униние. Даже сферата на непосредственото обкръжение при силни чувства ще звучи в унисон със състоянието на съзнанието. Може да се каже: магнитът на чувствата, магнитът на емоциите,

магнитът на мислите действат по съзвучие. Светлината прониква през аурата, също както и тъмнината. В каквото състояние се поддържа аурата, такива са и получените постъпления отвън. Светимостта на аурата се опазва от волята и се поддържа от защитната заградителна мрежа.

1961 г. 578. (16 декември). Време е да се убедите, че без пълно прилагане на практика, в живота на Моите Указания напредъкът е невъзможен. Йога е жизнено прилагане на заветите на Учението на Светлината. На някои много им се иска да заобиколят това условие и да се задоволяват с теоретично философстване. Но Нашето Учение е жизнено и затова се нарича Учение на Живота, Учение на Живата Етика. Изисквам прилагане на Учението в живота, тъй като иначе то е безплодно. Спасението на хората е в него. В него е изходът от създалия се тупик. И в него е Светлината на бъдещето. Даже и малкото прилагане ще даде своя плод. Даже мислите за това, семената на мислите ще дадат кълнове. Сега има много сърца несъзнателно привличащи се към Светлината. Как да им се помогне, как да се наситят те, как да се утоли гладът на духа? Само със своята Светлина, ако е запалена. Може с думи, но само ако думите са наситени със Светлина. Празната дума няма да даде нищо. Ако знаехте колко остро човешките сърца сега се нуждаят от Светлина. Но колко пък малко са даващите. И затова Нашата Помощ за тези, които дават, е голяма, за да не се уморят те в делата и силите им да не пресъхнат. Когато помолите в Мое Име Свише да ви се Дадат сили за раздаване, ще ви бъдат дадени сили. Не е задължително това раздаване да бъде лично, на отделните хора – пространственото насищане със Светлина на околните сфери е много нужно, тъй като светлината в тях е малко и всеки светилник, прогонвайки тъмнината, с това служи на мнозина. Това носене на Светлина в пространството е помощ за Мең. А за носителя е Моята Помощ.

1961 г. 579. (М. А. Й.). Съзвучието невинаги може да бъде еднакво пълно и причините за това са много. Така че няма да се учудваме, ако усещането на Нашата близост при всеки контакт е различно. Важно е да се съхрани ритъмът, който бива нарастващ и намаляващ. От ритъма също зависи много. Днес ще Кажa следното: всяко съприкосновение с Нас, всеки контакт, всяка среща в тяло в плътния свят или в Надземния Свят, всички сънища и видения – всичко това е само продължение на установените и утвърдени в миналото взаимоотношения. Веригата на бъдещите следствия е опъната без прекъсване в бъдещето като гаранция за неразривността на връзките, които Ни свързват. Те са доброволни, те са свободни и одухотворени със служенето на Този, Който е зад Нас. Връзката в духа е по-силна и по-здрава от всички земни връзки.

1961 г. 580. (Гуру). Своята вяност и преданост към Нас може да докажете само по един начин – с непоколебима преданост към делото на Владиката, утвърждавана с делата и мислите на деня. По този признак и Определяме идващите при Нас и Отделяме минавачите. Нека този признак бъде за вас като пробен камък, когато посрещате идващите и няма да сбъркате.

1961 г. 581. Новото (в напредъка) е основано върху проявите на мъжество, преданост, отричане от себе си и предаване на съзнанието на Волята на Владиката, при постоянен контрол над излъчванията на аурата. Влиза Моето и заменя стария свят със себе си. Може даже да си представите че сякаш сте Владиката, сякаш Той е влязъл в съзнанието и сърцето ви и е сътворил там Своя Обител. Времето дойде, сроковете приближават. Спешно Подготвям стъпалото на новите условия. И е нужна чистота и свобода на съзнанието и сърцето от всичко, което пречи. Отвореното за Мен сърце възприема Светлината на Моята аура и Лъча. Обременяването с обстоятелства не само не пречи, но обратно, способства процеса, разреждайки съпротивлението на плътните частици. Натоварвайте Ме по-силно, когато Вървя към прекрасната градина; Натоварвам и Аз, допускайки тези обременявания. Иначе няма да стигнете до Моята Градина. Аурата на Светлината дава право на вход в Царството на Светлината, когато се утвърждава нейната Светлина в царството на тъмнината. Без нагнетяване на тежките условия няма да се постигне устойчивост на нейните излъчвания. Ако смисълът на изпитанието е ясен, може светло и спокойно да се върви. Това ще бъде победа, даваща право на вход в орбитата на Моите излъчвания, в орбитата на Моята Аура. Моят Лъч отива отвъд пределите на далечината и достига до хората, но до Аурата може да се докосне само този, който е допуснат. Със светлината на своята аура можеш да се докоснеш до Светлината на Моята Аура, тъй като Светлината съединява сърцата независимо от разстоянията. С усиляване светимостта на (своята) аура се доближаваме до Фокуса на Светлината (към Йерархията на Светлината). И се отдалечаваме при помрачаване, ако го допускаме.

1961 г. 582. Най-страшният страж на Прага, който не пропуска човека да премине през него, представлява себелюбието, въплътено в низшето „аз“ на човешката същност. Докато това чудовище не е победено, духът не може да стане свободен.

1961 г. 583. (17 декември). Сине Мой, ще Поразя вредящите, но Ми дай срок. За всичко си има време. Но трябва да се даде възможност и на тъмнината да се потруди за слава на Светлината. Сенчестата страна на живота позволява да се вижда и светлата, но абсолютната Светлина още е непоносима за

човешките очи. Със земни очи няма да я видят. Целият път е подготовка на съзнанието и чувствата за възприемане на висшите вибрации, които сега не съществуват за тях, тъй като не могат да бъдат възприети. Много действително съществуващо не съществува още за човешкото съзнание, затова и е необходимо неговото разширяване. Това, което е, може да се счита за минало; това, което още подлежи на осъзнаване – за бъдеще. Широко е полето на бъдещото осъзнаване на съществуващото. Възможно е по него да вървиш бавно, пипнешком, без да знаеш накъде и как отиваш и защо, но може и пристъпвайки да знаеш направлението и областта, подлежащи на познаване. Учението на Живота дава компас в ръцете и указва направлението. Пътят на еволюцията на духа е определен докрай, ако въобще съществува край. Поставени са вехи и е прокаран пътят към Светлината през целината от тези, които са преминали по-рано. “Защо да търсим път, когато той е пред Нас”.

1961 г. 584. (Гуру). Разбира се, аз ще дойда отново и ще събера близо до себе си тези, които бяха и ми останаха верни, които не Ме забравиха и поддържаха връзка с мен и след като Аз си отидох от плътния живот. Мнозина предположиха, че това е краят и на мечтата, и на делата, и на нашата връзка, но твърде малко предполагаха, че със смъртта на моето тяло не е свършило нищо, че всичко продължава и ще даде своите мощни кълнове, когато отново се върна на земята, за да продължа Делото на Владиката. Животът на хората е кратък. Рядко някой поглежда подалече от един живот. Но нали животът не свършва никога. Нашите дела са продължителни. Те отиват далече, далече отвъд пределите на един и даже на няколко живота. Нашите дела и Делото на Владиката са едно. А Делото на Владиката и Великият План на Владиците обхваща еони от време. Ставайки негова част и навлизайки в него устремяваме нишката на съществуване вече в Безпределността. Така се хвърля котвата на далечното плаване и се утвърждава не един, а верига от много животи. И мислите, и чувствата, и постъпките, и делата на този един живот, на текущия живот се творят и пораждат така, че техните следствия да не бъдат проклетие, а благословия в бъдещите животи и за да бъдат те достатъчно много полезни за Общото Благо. Веригата от причини и следствия не се прекъсва в бъдещите животи и при тези хора, които не знаят нищо и отричат всичко. Но техните действия са кратки и ограничени в един живот и затова те сеят без да мислят, без да разбират цялата суровост на отговорността си пред света. Незнанието не освобождава от подчинение на Закона и хората носят тежко следствията на своето неразумие. Но знаещите мислят далеч напред и в това е тяхната сила. Аз ще дойда и ще се срещнем отново, и ще ме посрещне този, който ми е останал верен.

1961 г. 585. Да предположим, че днес нещо много или не много значително е попречило на Общуването, нещо е нарушило ритъма. Ако допускаме нещо, каквото и да било, да прекъсва връзката и ритмичността, това значи да се поставя под удар най-важното, най-нужното, най-висшето и най-скъпото за човека. Нищо не може да застане между теб и Мен и нищо разделящо не трябва да се допуска. Ако днес се допусне едно и утре друго, то постепенно и незабележимо може съвсем да се отделиш и да разрушиш това, което е плод на дългогодишни усилия.

1961 г. 586. (М. А. Й.). Трябва да се държим неотделимо, независимо от всичко. Много усилия и много уловки се изобретяват от тъмнината, стига само да разруши тази неотделимост. Никакви причини и оправдания не могат да застанат като стена между Учителя и ученика.

1961 г. 587. (18 декември). Обличайки се в Моята Светлина и представяйки си себе си в Мен, може да се твори с Моята Сила. Предаването на съзнанието по Йерархията е давало не само имунитет, но и възможност да се действа по Лъча. Хората обикновено действат от себе си, тоест по своята воля, по волята на егото, по волята на личността, под въздействието на импулсите на астрала, или което е още по-лошо, под въздействието и нашепването на тъмнината. Рядко някой мисли за това, че може да се действа по Висшия Лъч. Когато Лъчът на Йерархията озарява съзнанието и е установено съзвучие с Него, действието става Йерархично и се установява пряка връзка с Йерархията на Светлината. Това е много лесно да си представиш, тъй като действията на болшинството хора, едната половина от които се намира под обсебване, а другата – под въздействията и внушенията на тъмните, също представляват йерархични действия, но по линия на йерархията на тъмнината. Така че всички хора действат йерархично, отнасяйки себе си със своите действия или на страната на тъмнината, или на страната на Светлината и попълвайки лагерите на Светлината или тъмнината. Сега това разделение на човечеството става все по-рязко и по-рязко, тъй като времето за избор приближава до края и всеки вече определено трябва да се присъедини към полюса на тъмнината или на Светлината. Изборът, както и преди, остава свободен, но е задължителен и неизбежен. Можеш да избереш всеки полюс, но да избегнеш избора вече е невъзможно. Разделението на човечеството се осъществява под въздействието на космическите сили и затова хората нямат сили да му се противопоставят. И никой не може да застане настрани: приближава последният акт на планетната драма. Напрежението на полюсите ще стане необичайно и привличането на духовете към всеки ще стане непреодолимо. Притеглянето ще тръгне по съзвучие с вълните на тъмнината или Светлината, изхождащи от полюсите и в

зависимост от последния избор на волята, последното решение. Мнозина, достигайки до последната черта, ужасени ще се отвърнат от тъмнината. Мнозина ще бъдат буквално всмукани във фуниите на злото. Полето на последното разделение е пълно с драматизъм. И има много слепи и глухи. Много сенки. Бихме се Радвали да Помогнем на хората, но няма къде и няма в какво да влеем Помощта, тъй като сърцата са затворени. Така и вървят, плътно закрили се за Светлината. Накъде?

1961 г. 588. (Гуру). Знаете за непрекъснатостта на живота, знаете за това, че не се прекъсва нито един процес; знаете, че всичко само продължава от безкрайното минало в безкрайността на бъдещето. Знаете всичко това и все пак когато това се отнася до делата, извършвани около нас и засягащи Йерархията, тази непрекъснатост не се разбира в цялата ѝ дълбочина. А вие си представете ясно продължението на започнатите от Нас дела, тяхното развитие по даденото им направление и бъдещето, оформящо се в съгласие със заложените в него причини. Представете си себе си в това бъдеще в съответствие с вашите стремежи, вашите желания, вашите мисли, а главно – дела. И продължете вашето настояще в бъдещето. Причините ще дадат следствия в пълна хармония с тяхната природа. Който много е посял, обилно ще пожъне. Ще се намери място за всички, но всекиму според заслугите. Никой няма да бъде отминат. Който е вложил повече, повече ще получи. Ще получат всички, даже избягалите и върнали се отново. Всички, които дойдат. Но не повече, отколкото се полага. Върналите се също биват посрещнати и старото вече не им се припомня отново. Само две неща са непоправими: предателството и оскърблението на Йерархията.

1961 г. 589. Страданията ще бъдат оправдание за тези деяния, които са ги предизвикали и които по този начин се и изкупват. По-добре е да бъдеш плащащ, отколкото получаващ. По-добре е да даваш, отколкото да вземаш. По-добре е да мълчиш, отколкото да говориш. По-добре, по-добре сам, отколкото с чужда помощ. По-добре врагове, отколкото гнили приятели. По-добре без дом, отколкото да бъдеш забоден към него на малко гвоздейче. По-добре час изпитание, но затова пък по-близо до Мен. По-добре сам по себе си, отколкото да се умиляваш от маски. По-добре тишина, отколкото шумът на суетата. По-добре с Мен, отколкото със себе си. По-добре със Светлината, отколкото с тъмнината. По-добре е да служиш на Владиката, отколкото на себе си. По-добре е да помагаш на другите, отколкото да получаващ помощ от тях. По-добре в нещастие, отколкото в благополучие. По-добре е с щит, отколкото върху щита. По-добре на студ, отколкото зад печката. По-добре със зората, отколкото на средата на деня. По-добре е да имаш за Приятел Владиката. По-добре да поставиш Моето Дело

над всички други. По-добре е да загубиш всичко, но да постигнеш победа над себе си. По-добре, по-добре е да вървиш непреклонно към единната цел, отколкото да се да се влачиш заслепен от съдбата. И по-добре, по-добре, по-добре от всичко е да приемеш пълната Чаша на Общото Благо.

1961 г. 590. Да покажеш доверие към Водещата Ръка значи да посрещнеш своята съдба с усмивка и да устремим духа радостно към бъдещето, независимо от тежестта на настоящия час.

1961 г. 591. Трябва да се създаде нов живот. А той може да се създаде само с мисъл. А мисълта ще работи правилно само тогава, когато е въоръжена със знание. Колкото по-малко е относителността в знанието, толкова то е по-високо. Обикновените умове са в плен на относителността. Познаването на вечните основи насища всяка Дума на Спасителя. Пред тях земната мъдрост е плитка. Науката, лишена от знание на основите, е лъжлива. Тя не трябва да се отрича, а да се разшири и да се покрие с купола на разбирането. Всичко, което хората знаят, се отнася до обкръжаващия ги свят. Човешкото знание е еднополюсно. Само биполярното знание на двойките противоположности, а не на единия от който и да е два полюса, дава в ръцете синтеза. Това означава да се види вещта или явлението в цялост и не само началото на всяко действие, но и неговия край; не само причината, но и нейното следствие. Не само сълзите, но и радостта, идваща след тях; не само животът, но и смъртта; не само плътното съществуване, но и тънкото. Такова знание ще бъде синтетично, обобщаващо в неразпокъсано разбиране на двата полюса на единната вещ знание. И когато знаещият това види единия полюс на явлението в своя живот, той му се радва, колкото и тежко да е то, тъй като знае, че противоположният полюс е неизбежен.

1961 г. 592. (М. А. Й.). Плътността на впечатленията, идващи от заобикалящата ви среда, може да се разрежи, ако се отвърне съзнанието от това, с което тя го изпълва. От обкръжаващото може да се избяга, насочвайки мисли в света на мислите на Учителя на Светлината. А за това ще се наложи да се отдалечите от мъртвия живот. В него няма да намерите решение. Той е твърде примитивен и астралът има върховенството и управлява волята на хората. Наоколо беше пусто, когато Той Дойде на Земята. Пусто е и сега и е тежко на духа върху обвитата в тъмнина Земя.

1961 г. 593. (19 декември). Можем да отбележим как при правилно отношение към тежките и неприятни явления на живота се губи тяхната острота и способността им да въздействат така силно върху съзнанието, както в началото. В духа се изработва имунитет. Веществото укрепва и затвърдява под

ударите. По такъв начин се достига нещо много полезно за бъдещето. При това не трябва да се допуска помрачаване, недоволство или възмущение, тъй като целта на изпитанията е блага. Поддавайки се на рефлексите на астрала не издържаме поредното изпитание и то се повтаря отново и отново, докато не се утвърди и не се отработи в човека това, заради което е допуснато изпитанието. Разсъждавайки по човешки имаме оправдание и за огорченията, възмущенията и протеста, но при доверие към Водещата Ръка за тези преживявания няма място.

1961 г. 594. (Гуру). Разчупвайки и разбивайки вълните на външните въздействия, връхлитащи бясно да унищожат Светлината, запалена от Владиката, се освобождавате от властта на преходните условия над съзнанието. Съумейте да посрещате тези вълни както трябва, съумейте да ги посрещате достойно и вашата крачка към Владиката ще бъде непреклонна и твърда.

1961 г. 595. (Гуру). Паметните дни се установяват за продължаване на ритмичната връзка с тези, на които е посветен този ден. Този непрекъснат ритъм със спомнянето в земния живот утвърждава в Надземния живота връзка между този, който не е забравил, с този, когото не са забравили. Паметта на хората е къса и с това са къси техните сърдечни връзки. Но паметните дни позволяват тези нишки на сърцето да се укрепват и правят много по-здрави, отколкото са били по-рано. А тъй като нищо не свършва, то новата среща, укрепена със спомнянето, се оказва особено желана и очаквана и плодотворна с полезни следствия. Ние сме с тези, които не са Ни забравили.

1961 г. 596. (20 декември). Давам духовен отдих. И това също трябва да се отбележи, че в паметните дни тъмнината се устремява да ги помрачи. Трябва винаги да бъдете готови за особена активност на тъмните в тези особени дни. Ще пребъдем и ние на несменен дозор срещу тези, които гасят Светлината.

1961 г. 597. (М. А. Й.). Постоянството на чувствата на преданост, любов, привързаност, почитане и всички други показва тяхната продължителност. Кратката преданост или любов струват малко, по-точно не струват нищо. Нашите чувства към близките ни притежават постоянство. Обичаме най-близките си векове. Висшите почитаме хилядолетия и сме Им предани. Не си губим времето за временни и преходни чувства. Тази продължителност на действията, чувствата и стремежите се стараем да въведем в целия кръг на живота, постоянно разширявайки го, докато неговата орбита не докосне безпределността на съществуващото. Ние сме безпределни и въвеждайки безпределността в обикновения живот, утвърждаваме в него мерките на духа, тъй като духът е извънвременен и вечен.

1961 г. 598. (Гуру). Когато подходите към живота с мерките на духа, животът се променя.

1961 г. 599. Сине Мой, ще решаваме заедно всеки труден въпрос. На кого е изгодно да ви отдели от тях, доближилите се толкова близо до вас? Само на тъмнината и именно след всички знаци. Правилна е мисълта, че върху някого е оказано въздействие чрез внушение от Тънкия Свят. Искат да ви довършат тук и да ви лишат от всяка надежда, а също така и тях. С една дума тъмнината се е опълчила, както и следваше да се очаква. Очаквайте писмо. Изведнъж ще разберете много неща. А после и всичко до края. На някого никак не му се иска да сте заедно. Не е ли тъмнината? Тяхната неопитност ще се отрази още в много, но вие сте преминали през всичко и ще съумеете да разпознаете косматата ръка. Но подкрепете и тях, тъй като ударът е насочен към тях. Тъмнината действа от Невидимия Свят, затова е толкова трудно да се бориш с нея. Ти си прав, нарушиха указанието: не защитиха огъня на духа и не отговориха на съзвучието. Трябва добре да се вникне в това, което се случи.

1961 г. 600. (21 декември). Приближаването към Светлината винаги се съпровожда с яростни опити на тъмните да възпрепятстват всяка крачка. Тяхната намеса е неизбежна. На вас също пречеха – ще пречат и на другите. Вие сте предупреждени и знаете, но тези, които не знаят и които нямат опит, те трябва да бъдат предупреждени и предпазени, за да не се оплетат в тъмните мрежи. Като оръдие на тъмните въздействия може да служи почти всичко, тъй като тъмните действат с мисъл. Толкова по-трудно е да се ориентираш и да видиш откъде и как пропълзват злонамеренията. Още много опити ще има да ви разединят и за това също мислете.

1961 г. 601. (М. А. Й.). А Аз ще Кажа: не изпускайте възможността – нито вие, нито те – възможностите са двустранни и плодоносни. Затова е и противодействието. А приятелите често са по-опасни даже от враговете. Вече знаете това от опит.

1961 г. 602. Когато Предлагам да се освободите от боклука, просто Искам да замените едното с другото, ненужното – с нужното и ценно.

1961 г. 603. Трудно е да се усвои положението, че приятелите са по-опасни от враговете, тъй като врагът обикновено разкрива себе си със своята вражда, а приятелят по правото на дружбата причинява понякога такива страдания и така обременява, както на никакъв враг не е по силите да го направи. От враговете се пазят, а за приятелите сърцето е отворено. И именно по отвореното сърце бият удрят. Ако на чашата на везните се постави тази мъка, която са причинили приятелите и враговете, чашата на приятелите ще натежи. И най-големите предателства винаги са се извършвали именно от тези, които са били не сред враговете, а сред приятелите или близките, или учениците. Това никога не трябва да се забравя, като се знаят

тези свойства на човешката природа. Някой даже се молел: Господи, опази ме от приятелите, от враговете сам ще се опазя.

1961 г. 604. За напрегащия предел трябва да се помни. Всеки дава кристали на отлаганите с такова напрежение енергии. Това е най-простият метод за утвърждаване на огънове в организма. Но хората се боят от напрежението. Даже знаещите се боят от него. Нейно величество личността не обича много да се затруднява с напрежение. Къде по-добро е спокойствието или тихото преживяване, или работата, не изискваща напрегане на силите. Но в тези условия никога не се е раждало нищо голямо, освен голямо нищожество.

1961 г. 605. (М. А. Й.). Ударите по веществото са полезни. Те от една страна го укрепват, а от друга го привеждат в състояние на вибрационно движение, разреждайки го, изтънявайки го и правейки го по-подвижно. Така се осъществява разуплътняване на тялото. Аналогичен процес протича и с другите обвивки. Смятат, че физическото тяло на дивака и философа са еднакви, опитвайки се да намерят различие само в размерите на мозъка. Но няма две еднакви тела не само по форма, но и по степен на разреденост на влизащата в състава им материя. Така също и може би още по-силно се различават помежду си астралните и ментални тела. „Една е славата на луната, друга е славата на слънцето, друга е славата на звездите. Звезда от звездата се различават по слава“. Точно така е и с човешките обвивки, обличащи неговия дух. Духът ги разрежда и изтънява или, обратно, уплътнява и огрубява. Менталното тяло се променя под влияние на мисълта, астралното тяло – под влияние на мислите и чувствата, физическото тяло – под влияние на мислите, чувствата и храната. И всички те взаимно си влияят едно на друго в тези процеси на разреждане на веществото или на неговото огрубяване. Можете да си представите доколко трябва да бъде одухотворена физическата материя на плътното тяло, за да може то да се издигне във въздуха или да седи върху водата. Може да се помисли за различния състав на всички тела на човека при различните хора.

1961 г. 606. (Гуру). Може също да се помисли за това каква е разликата между вещите, притежавани от служителя на Светлината и служителя на тъмнината. С какво е напоена всяка от тях? Какво е нейното обкръжение, тоест нейната душа или нейната аура. Може да се помисли при това и за атмосферата на жилищата в зависимост от характера на техните обитатели. Може да се помисли и за това какво обкръжава всеки човек и какво носи той със себе си и какво излъчва наоколо. За много невидимо за окото може да се помисли и да се обогати разбирането за това, какво обкръжава хората отвсякъде.

1961 г. 607. (22 декември). Красотата. Смятат Красотата за отвлечено и нежизнено понятие, докато в същото време светът се държи върху красотата. С красотата неразривно е свързана хармонията и съзвучието и съответствието на всички елементи, влизащи в явлението. Ако човешките мисли и чувства бяха облечени с красота, светът би се преобразил коренно, тъй като Красотата е основа на Новия Свят. Върху нея ще се изгражда животът във всичките му форми. Красотата означава също здраве и хармонично развитие на тялото и духа. Това, което е красиво, въздейства силно върху съзнанието на човека. Огромно е влиянието на прекрасните книги върху него, на произведенията на изкуството, на природата. Войните, болестите, бедността, нищетата, посредствеността и нищожеството не съответстват на понятието красота. Много от това, което все още здраво стои в човека, не ѝ съответства, но Красотата трябва да влезе в света с цялата си сила и да победи безобразието в цялата му неугледност и голота. Тъмнината и безобразието са синоними. Може да се наблюдава колко силно се обезобразяват лицата на порочните хора в старостта, как тъмното начало поставя своя страшен печат върху физическия облик и го прави неизтриваем върху тънката обвивка на човека. Низшите слоеве на астралния свят поразяват със своето чудовищно безобразие. Там мислите и чувствата на човека са разгопени в своите отвратителни форми и явно и видимо съществуват вече не в мозъците на своите породители, но в пространството, не бидейки скрити, както на Земята, от завесата на плътната материя. Но високите слоеве на Надземния Свят поразяват със своята красота и хармоничност на цветните съчетания. Там и хората са красиви, тъй като техните мисли и чувства са прекрасни. Така че Красотата е антипод на тъмнината. Противоположност на хаоса се явява Светлината. Светлина и Красота са равнозначни явления. Служенето на Красотата е служене на Светлината. Спасението е за всички, които ще служат на Красотата.

1961 г. 608. (М. А. Й.). Ще свалим Красотата от Небето на земята в орбитата на явленията на всеки ден и ще я утвърждаваме в живота. Ще я утвърждаваме във всичко, което е достъпно за нашата воля, а главно, във взаимоотношенията между хората. Трудно е да се прави това, ако вътре има некрасиви мисли и чувства. Значи се налага да се започне от тях, от самия себе си, заменяйки всичко несъответстващо на понятието за красота с Красотата. Качествата на духа са прекрасни, затова тяхното възпитание е свързано с красотата. Пламванията на астрала са безобразни, затова тяхното обуздаване е свързано с красотата. Безобразни са грубите думи и движения и целият начин на живот, затова тяхното изтънчване ще бъде стремеж към Красотата. Така

ще я утвърждаваме в обикновения живот, знаейки, че с това служим на Светлината.

1961 г. 609. (Гуру). Какво направихте вие за утвърждаване на красотата в живота? Какво прекрасно донесохте на света? С какво украсихте живота и планетата? Или може би сте я опетнили със своите дела, мисли и чувства, несъответстващи на проявите на красотата. Прилагайки нейните критерии към делата и постъпките, към мислите и чувствата си, няма да сбъркате и, съдейки себе си, отбелязвайте своите грешки и всичко, което не е оправдано с красотата.

1961 г. 610. Вие сте в Мен, но в Мен без себе си. Напредъкът се утвърждава от красотата и се извършва с красотата. Познанието е чрез красотата. Положи усилие да разрешиш плътната материя. Приятелю Мой, чрез красотата ще победим света. Чрез нея, чрез красотата идва радостта и с нея ще наситите вашия свят. Тяло на красотата е огненото тяло. Стихията на огнената сфера е безпределна, но сферите на другите стихии (тоест царствата на стихииите на земята, водата и въздуха) са ограничени. И още: Аз се отказвам от красотата, която не носи радост и щастие на хората.

1961 г. 611. Да! Да! Да! Старата песен на нов глас. Не е добре. По-рано питаха за действията наяве, а сега – и насън. Волята отговаря за всичко. Целта е обща. Колелото на връзката не е чисто. Кажете Ми кое е по-добре: отхвърлянето или порицанието. Радвай се на всяко порицание, тъй като в него е Моят Грижа. Отсечената глава на лошото израства отново. Трябва да се изгори с огън и с печата на огненото решение на волята. Ето че настъпи часът. Нужна е готовност. Тя липсва, тъй като астралът не е готов, не е обуздан. Но кой е господарят вътре? Не Мога да разчитам на него. Не можем нито Аз, нито ти. Неговите настроения не са ни нужни, а са нужни преданост, любов и устременост. Те са магнитни. Съзвучието се установява от теб. Отговарям Аз, но според съзвучието на Зова или твоето обръщение. Сам по себе си няма да намериш без Мен. Всичко чрез Мен и с Мен. Аз Съм Пътят. Аз също Съм нищо без Отеца, Който е в Мен. И ти също без Мен си нищо. Затова Казвам: само с Мен, само чрез Мен и само в Мен. И когато си пълнозвучен с Мен, можеш да действаш с Моят сила – своята е недостатъчна да преодолееш себе си. С Моят Сила ще изгориш боклука пред прага и с нея също ще излекуваш язвите на духа. Тъмнината е страшна за този, който е сам, но с Мен нищо не е страшно. И тъй, само заедно – друг път няма. С Мен постоянно, с Мен неразделно във всичките дни на твоя суетен живот. И нощем и денем. Нощем, разбира се е по-трудно, тъй като астралът е силен с това, което (още) не е обуздано в него и което само изглежда подчинено. Нощта е време за проверка на астралните съзвучия в себе си. Сънят тази нощ и желанията на

астрала, неизживени в духа, отново се проявиха, независимо че преди съня беше утвърдена посоката на мисълта. Ние ще управляваме астрала заедно. Против нас даже той не е силен – древният, упорит, коварен и яростен враг. “Аз, – казва той, – няма да понеса отлъчването”. Отговорността е върху него. Необходимо му е нашето признание. Ние го признахме. Нека да докаже с преданост и твърдост, а не със своенравие.

1961 г. 612. Във всички векове, във всички времена, у всички народи остава неизменна проявата на човешкия дух, възхождащ нагоре по стълбата на живота. И в тази проява е смисълът и значението на всичко, което се случва на планетата. Заради човечеството съществува и самата планета и всичко, което е върху нея. Трудно е за обикновеното мислене да си представи това, но нали Космическият Живот протича независимо от нашата представа за него и неговия смисъл. Младенческите раси не са мислели за значението на живота, но са живели. Еволюцията на живота е космична. Говорят за инволюция, за слизване на духа в материята, но това разбиране на инволюцията е условно, тъй като тя влиза в общия еволюционен процес на постъпателното движение на жизнения принцип. За инволюция в прекия смисъл на тази дума може да се счита само падането на духа от височината, достигната от него, долу, извършващо се както в течение на едно отделно въплъщение, така и от живот в живот. Да! Да! И такова явление има място в живота на човешкия дух. Той не се издига нагоре по Стълбата на Светлината, а върви по нея надолу, спуска се обратно по тези стъпала, по които се е изкачвал по-рано. Откъде са тъмните, откъде са повредените души? – точно това са падналите и падащите духове, вървящи надолу, към бездната. Мнозина могат още да се изправят, ако намерят сили да преборят себе си, но много вече са безнадеждни. Тяхната участ е да станат космически боклук и да отидат за преработка. Можеш да си представиш тази велика Стълба на Живота, по която безчислени множества от духове се издигат към светлината и срещу които вървят спускащите се обратно: едни за да започнат отново да се издигат, други – към своето унищожение. Периодите, когато е възможен възходът и слизането, обхващат цяла Манвантара и затова можеш да се издигнеш много високо и да се спуснеш много ниско. И на едно и също стъпало могат да се окажат хора вървящи надолу и вървящи нагоре и никой по техния външен облик няма да каже накъде се движат те, само че в очите на слизащите не може да се види радост. Трагедията на падналия дух се отразява в неговите очи. Малко са тези, които разбират мистерията на живота и са малко хората, възхождащи съзнателно. И пътят на възхода е труден. Болшинството предпочитат да се движат в живота, без да мислят, без да си отдават отчет, накъде и защо. Просто живеят, пият, ядат, работят или вършат нещо, без да

се затрудняват с мисъл за целта на своето съществуване. Прозрението на духа за смисъла на неговия живот и неговата цел е съдба на малко съзнания. Техният живот не е лек, тъй като нивото на общото неразбиране на космическото предназначение на човека ги притиска тежко, не позволявайки им да бъдат свободни в духа и да разперят крила, и те носят върху себе си не само своето несъвършенство, което е по-високо от тълпата, но и тежестта на общочовешкото несъвършенство. Товарът на Атлас не е легенда, а действителност на живота. Трябва да се върви издигайки се и издигайки със себе си съзнанието на тези, които вървят отзад.

1961 г. 613. (М. А. Й.). По-рано са издигали съзнанието на околните с поредица от видими действия, с видим подвиг, с проповед, с чудеса, с житие на пустинници, с отшелничество и така нататък, но сега – с мисъл, друго нищо не е нужно: само мисъл, пронизваща пространството, разбиваща тъмнината и разтопяваща купчината вековни натрупвания. Този подвиг е над другите и по-труден от това, което са правили по-рано. Тъй като трябва да умееш да мислиш и мисълта трябва да бъде много силна, преодоляваща яростната съпротива на заобикалящата среда. Велик и почетен е подвигът на тези мисленосци, сътворяващи сега на Земята новото Небе и новата Земя. Зад тях са Владиците и цялата Йерархия на Светлината и техният път е славен.

1961 г. 614. (Гуру). За Нас е лесно да проявим взаимно разбиране, тъй като вървим по същия път. Същото противодействие, същата борба, същите тъмни сили, вървящи против всичко, което е от Светлината. Но ние преминахме през всичко, което ни даде съдбата и което допусна Водещата Воля. По същия начин вървете и вие: спокойно, твърдо и непреклонно, помнейки, че Светлината побеждава винаги. И когато стане вече твърде тъмно, тогава знайте, че отсъденото време е близко и е Близък Идващият да Изпълни Волята на Космическите Срокове.

1961 г. 615. Да! Да! Мисълта е съкровена и недостъпна за тъмните. Но когато е произнесена, тя им става известна и предизвиква яростно противодействие. Достатъчно беше да кажеш за наследника на своето духовно достойние и реакцията беше неочаквана и разрушителна за плана. По-добре е да се мълчи дотогава, докато корените на замисленото не са се укрепили, по-добре е да се мълчи, за да не се поставя под удар замисленото. Много добри начинания са били разрушени от преждевременно и необмислено оповестяване. За своите планове за бъдещето трябва да се говори само в случай на абсолютна необходимост, даже и за малките. Ако разкажеш даже за това, че ти се иска да пишеш на някого, то вече няма да имаш желание да пишеш. Енергията ще се разтвори в думите. Бъбривостта и

деловитостта рядко съжителстват. Много условия стават причина за това да се затрудни изпълнението на намерението, ако се разкаже предварително за него.

1961 г. 616. (24 декември). Ти си искра от Вечната Светлина. Ще преминем невредимо през строя на тежките преобразяващи духа явления на живота. Всичко, което е в теб, не си ти. Ти – това Съм Аз и Моето. Знай това, загубил своята душа, загубил я пред прага. Преобразяващият предел на нагнетяване на външните условия не може да спре бяга към Учителя. Ти не си Аз; Аз – това е бъдещето. Аз, Владиката на Шамбала, Съм Владиката на Бъдещето. В него може да се влезе и да се живее така също, както хората живеят в настоящето. Живеейки в него можеш да станеш такъв, какъвто искаш. То не е във властта на Кармата на миналото. Освобождението на духа е само в сферата на бъдещето. В него твоят дух е владика, необвързан от ограниченията на настоящето. В него можеш да проникнеш само със съзнание и мисъл. Твоят дух в тялото е творещ огньове. В миналото и назад всичко е изгорено. Твоето бъдеще е да си ученик, Учител, Владика, Дхиан-Коган, Планетен Дух. Когато си в Мен, ти си извън трите низши. Но си в тях, когато си със себе си и в себе си. Добре е да си представяш себе си, че си такъв, какъвто се познаваш, там, отвъд прага на Светлината.

1961 г. 617. Разчленяването на проводниците е необходимо за съзнателното действие във всеки от тях поотделно. Когато човек е във физическото тяло, за него е отворен и достъпен плътният свят. Така също отворен и достъпен за него е астралният свят, когато той е в астрала и останалите светове в съответстващите им проводници. За съзнанието съществува във всеки даден момент този план, на който то се проявява. Но бидейки във физическо тяло човек живее и в останалите светове, макар и да не ги вижда, тъй като неговите чувства и емоции са от астралния свят, а неговите мисли от менталния. Пренасянето на съзнанието изцяло на другите планове на съществуване е възможно само при отделяне в съответстващия на плана проводник. Обучението върви под непосредственото ръководство на Учителя, тъй като самостоятелните екскурзии, докато не е придобит навик и опит, са опасни. Няма да пуснете малкото дете даже на изпълнения с хора оживен площад. Но в Надземния Свят опасностите са повече. Трябва да бъдеш и подготвен, и въоръжен.

1961 г. 618. (25 декември). Условно изпитание (под знак). (То започна на зазоряване с думите): Надвиснала е голяма беда. Ще преминем по опасна пътека и Аз Съм Водещ. За какво е безпокойството. Радвай се на бедата – ще донесе още едно освобождение. Готовността за всичко е свойство (или качество на духа) на Архата. С единното начало на духа, който е над всички обвивки, се води борбата с тях, докато не му се подчинят изцяло.

Осъзнаването на себе си като дух, роден от вечната Светлина ще помогне в борбата. Аз Съм нерушим и вечен дух, Аз Съм Космическото семе на Живота, Аз Съм като звезда на небосклона в земния живот, и съм в него (тоест в живота) и над нея. Духът може да излезе от плътната обвивка, тъй като тя е тесен дом, дом временен, дом несигурен. Както сме временни с тялото си във всеки дом, така и духът е временен в тялото. Домът не е тялото, тялото не е духът, а обвивка. Който е от духа и се смята за дух, а не за тяло, той е роден от Вечната Светлина. И всички качества на духа не са от тялото. Дом на духа, живот на духа и в духа – това не е телесното. Вървящият след Мен живее постоянно духом и в духа. Да живееш духом и в духа – значи да се издигнеш над обикновения и плътен живот и значи да бъдеш в света, но не от този свят. И Аз не Съм от този свят, света на Майя. И Моето Царство, Моят Свят не е от вашия свят на вашите лични малки светове. Моето Царство е на Космическата Правда, Царство на действително съществуващото. Царство на Духа. Всички живеят в тяло и всички умират, но Аз пребивавам вовеки. Аз съм от вечността. Ти си от вечността във временно тяло. И когато нещо вън заплашва телесния живот, оттегли се вътре, в цитаделата на духа, който е вечен (в теб) и който не може да бъде унищожен от нищо. Когато си в Моята Кула и с Мен ще Дам сила да различаваш всичко, което е от Светлината, от това, което е от Майя. Когато си заедно с Мен нищо не е страшно. Тъй като Аз Съм Камъкът на Основата на Вечния Живот. С Мен ще преминеш през живота невредим. А сега преминаваме изпитанието на духа под знак, за да дадем тласък на раждането на вечната мисъл. Изпитанието под знак се дава когато Искаме да Предпазим от излишни страдания. Издържа с чест, тъй като (в духа) пренесе битието в мисълта. Без съзвучието на мисълта с Моята не би преминал изпитанието. (Изпитанието беше тежко и трудно, тъй като не беше лесно да се откъсна от осъзнаването на надвисналата беда и да насоча мисълта си към Владиката, отхвърляйки всички земни съображения и тежест. – **Б.Н.Абрамов**).

1961 г. 619. Събитията често преминават под знак. Същото е и с изпитанията. Когато Учителят Води бързо, няма време да се премине изпитанието в обичайния порядък и тогава то се извършва под знак. На Учителя е необходимо да предизвика нужната реакция на съзнанието във възможно най-кратко време и да прокара пред него редица произтичащи от събитието следствия. За тази цел Той Поставя ученика в такова положение, когато нужното изпитание му изглежда неизбежно и сякаш настъпващо, и пред съзнанието потича поток от мисли, предизвикани от създалото се положение. По техния ход и по преживяванията на ученика Учителят и съди правилна ли е била

реакцията на съзнанието на съществуващото във въображението явление и прави съответните изводи. По-рано в храмовете са потапяли в сън изпитвания и чрез внушение са го заставяли да преминава през едно или друго изпитание. Но още по-лесно е да се направи същото реагирайки на изпратената от Учителя мисъл и преживявайки цял ред предизвикани от нея следствия. С тази цел и беше изпратена първата утринна мисъл в зори, дала нужния запис и предизвикала нужната реакция. Изпитанието е издържано успешно.

1961 г. 620. (М. А. Й.). Не трябва да се натъжавате, че Учителят Обременява чрез привидно ненужни изпитания. Напротив, трябва да се радвате, тъй като в това се проявява Неговата Грижа, стремящ се да избави водения от действителните изпитания и да ги замени с изпитания под знак. Техният резултат е един и същ, но за изпитвания все пак ще бъде по-лесно да ги премине под знак.

1961 г. 621. (Гуру). Върви през всичко непреклонно като знаеш, че духът е нерушим и помни, че знаците на внимание на Учителя са над всичко, което имаш наоколо в плътния живот.

1961 г. 622. Готовността за всичко, за всяко изпитание е единствено само нова страна на все тази същата формула на живота - „Да бъде Твоята Воля, Владико“.

1961 г. 623. (26 декември). Страховете могат да бъдат различни видове. Подвижниците са били изкушавани от бесовете чрез плашене, нахлувайки при тях в най-ужасни образи. Има бъдещо или настоящо плашене, когато се подхвърля страх за текущото състояние и се опитват да уплашат с това, което го няма или с това, което може да се случи, но което в действителност няма да стане. Трябва да се знае, че тъмните вземат дейно участие в раздухването на подхвърлените от тях мисли на страх, безпокойства и тревоги за бъдещето. И през това също трябва да се премине, побеждавайки вълните от въздействия. Тяхната цел е да помрачат и лишат от Светлина. А по какъв път достигат тази цел, за тях е безразлично, стига да я достигнат. Когато настъпва помрачаване, целта е достигната. Бодрото, светло, радостно състояние на духа, извън зависимостта от външните условия или вълните от тъмни въздействия, ще бъде победа. Борбата е непрестанна и няма край, но затова и успехът в нея неотклонно приближава към Върха.

1961 г. 624. (Гуру). На Красотата може да служи всеки и така, както му е по-близко. И поетът, и художникът, и писателят – всеки служи според своето влечение. Но с мисли, чувства, думи и постъпки могат да служат всички. Не се изискват никакви таланти, но се изисква осъзнаване на целта и разбиране, че пътят на Красотата е път на Светлината.

1961 г. 625. (27 декември). Възможностите за Общуване невинаги са еднакви, затова не изпускайте момента. Да се издържа напрежението на контакта дълго не е лесно, оттук и умората, също като след тежка работа. Тогава Казваме: предпазливост и отдих. Асимиляцията на Нашите Лъчи изисква много продължителна подготовка. Ако това, което организъмът издържа сега, се даде в самото начало, възприемащият апарат би бил претоварен. Ето защо е нужна тази постепенност на приучване на съзнанието и на приемника към все по-голямо и по-голямо огнено напрежение. То ще нараства постепенно, неотклонно и постоянно, тъй като напрежението на огнените сфери е извън човешката представа. Висшата Светлина ще ослепи неподготвеното око, затова и към Светлината също се налага да се приучвате. Доктрината на напрежението е предизвикана от необходимостта да се подготви човечеството към условията на пребиваване на по-високи планове на съзнанието. Настъпващата Огнена Епоха изисква и подготовка на човешкия организъм.

1961 г. 626. (М. А. Й.). Умората е от вчерашното пренапрежение. Привичката към по-често и по-продължително напрежение на Общуването се изработва постепенно, докато съзнанието не бъде в състояние да издържа такова напрежение непрекъснато. Разбира се и външните условия трябва да бъдат хармонични, което сега го няма. Поради това промяната на външните условия се предизвиква от необходимостта и тя скоро ще настъпи.

1961 г. 627. (Гуру). Напрегнатият труд, устременият към Общото Благо труд ще бъде най-добрата тренировка на съзнанието и организма за развитие на способността за асимиляция на тънките енергии на висшите напрежения. Упражняването в напрегнат, ритмичен и постоянен труд превишава по резултати всички възможни други видове упражнения.

1961 г. 628. Тялото може да старее, но не и духът. Духът не познава старостта. Духът е вечно млад и неостаряващ. Но ако Агни е изразходван и духът върви надолу, тогава усещането за младост изчезва. Когато се натрупва Агни и Камъкът расте, усещането за младост и сила не оставя съзнанието, дори и физическото тяло да старее. Освобождението от физическото тяло и земните преживелици, в каквато и преклонна възраст да е човек, му възвръща младостта на духа, ако неговите закони на Земята не са били нарушавани. Но живите мъртвци не изпитват това усещане.

1961 г. 629. (28 декември). Приеми вест: Минавам покрай тях и не Ме виждат. Изпращам Лъчи, но не ги усещат. Човешкият дух мълчи. Ще Изпратя мълния. На теория много беше прието, сега трябва да се приложи в живота. Обличам работната

дреха и Заставам зад струга. Обличам идеите на настъпващата Епоха в достъпни форми. И все пак мълчат. Човешкият дух се бори с Правдата на Космическия живот, заменя я с Майя и се бои от Светлината. Потопен е в тъмнина. Ще Разбудим с мълния спящите, ще Накараме глухите да чуят, ще Принудим слепите да виждат. Ще Изгорим и Изпепелим тъмнината. Чакахме до предела. Да се чака повече не трябва. Ще Помогнем на строителите на Новия Свят. Но ще Стоваря чука върху противодействащите. Ще Съкрुшим тяхната мощ. Достатъчно! Аз им Казах "достатъчно". Поражението ще бъде стремително. Аз ще Съкруша тяхната сила, на вървящите срещу Нашите решения. Ще ги Лиша от почва под краката. И няма да устоят, тъй като няма да има върху какво да стъпят. Ще Дам на Русия мощ да постигне победа над враговете на Новия Свят и тези, които са срещу Мен. Както някога, така и сега ще Изгоня от Храма на Живота търговците, търгуващи сега с кръвта и животите на множество хора. Ще Поразя силно упорстващите. Ще Надяна намордник на безумстващите. Ще Изпепеля тъмнината. Достатъчно дълго (съществува).

1961 г. 630. Вярващият в мощта на Йерархията на Светлината умножава своите сили. Всеки ден Огнената неизбежност приближава. Не могат да сдържат прибоя на Космическите Вълни. Или ще ги посрещнат и приемат със сърцето и духа си, или ще вървят насреща и ще бъдат съкрushени от тяхната сила. Няма средно положение. Подготвеното сърце, разредило своята плътност, ще посрещне вълните, приемайки ги, тоест асимилирайки ги в съзнанието. Но неготовите ще пострадат. Ще се наложи или да приемат появата на Новия свят, или да си заминат от планетата. В това е обречеността на всички тъмни и на тъмнината. За тях място на планетата няма да има, ще се наложи да си отидат.

1961 г. 631. Ако се приближите по-близо от определеното, напрежението може да не бъде издържано. Затова не се Явяваме често.

1961 г. 632. (Гуру). Наближава! Отсъденото време е близко и трябва да да проявите готовност да го посрещнете.

1961 г. 633. (29 декември). Умирайки, мнозина мислят за покой. Но Архатът знае, че там, в Надземния Свят го очаква още по-напрегнат, още по-широк и неограничен от плътните рамки труд. Наистина там можеш да се трудиш, без да отпускат ръце. Толкова много са нуждаещите се от помощ, толкова много са нещастните, толкова много са заблудените, обърканите и загубилите се. Тук пречат преградите, условностите, цветът на кожата, границите. Там нищо то това го няма: всички хора са отхвърлили земните различия. Там има толкова труд и толкова нуждаещи се от помощ, че не се налага да се мисли за

успокоение. Отдыхът се дава за възстановяване на силите. Потапят преминалия в животворен сън. А после започва трудът. Често Архатът се отказва от Девачан – мястото на приятните илюзии. Не му е до илюзии, когато трябва да помогне на Владиците в Тяхното Велико Дело за спасяване на света. Усвоявайки това и имайки пред себе си ясната цел, може съзнателно да се извърши преходът. Състоянието на обикновеното съзнание не е от приятните. Много обърканост има, много невежество, страх и други ненужни преживявания. Но знаещият знае накъде и към Кого отива и защо. Пътят е ясен, отчетлив и прав. И никакви прегради, никакви чудовища на мрака няма да го спрат. Равносметката е направена още на Земята, изборът е направен окончателно, пътят към Светлината е избран и всичко, което е пречило, е преодоляно в себе си. Трудно е тогава, когато духът още не се е освободил от притеглянията от низш порядък и не ги е изживял в себе си. Борбата там е много по-трудна и е по-добре и по-лесно да завърши още тук, поставяйки печата на неизменното решение върху всичко, което идва не от Светлината. Тъй като всеки импулс, който е от низшата необузdana природа на човека, го тегли надолу и съзвучи с низшите слоеве на астрала и с неговите обитатели, живеещи със същите тези желания и страсти. Цялата тази тъмнина се устремява с всички сили, бидейки привлечена, към всеки неизживян импулс, към всяко петънце мрак в аурата на преминалия великия Праг. И ако преминалият може да каже: “ето, тъмнината идва към мен, но няма нищо в мен” – той е неин победител и не може да бъде засегнат от мръсотията. Но за това е необходимо пълно очистване на съзнанието от всички мръсни наслоения, от всичко, което е от тъмнината.

1961 г. 634. (М. А. Й.). Степените на съзвучие с Нас могат да бъдат различни. Когато напрежението на съзвучието достига законния предел и може да предизвика пренапрягане на центровете, тогава Ние понижаваме неговата напрегнатост. Апаратът трябва да се пази и да се вслушвате внимателно в състоянието на организма. Недопустимо е проводникът да прегори. И тогава Ние Казваме: предпазливост.

1961 г. 635. (Гуру). Изпълнението на сроковете е подчинено на огнената неизменност: не може да се елиминира, да се спре – също. Но е необходимо да подготвите себе си. Отсъденото ще се сбъдне и то трябва да се посрещне в пълно въоръжение и готовност.

1961 г. 636. (30 декември). От една страна има обостряне и изтънчване на всички чувства и способности за възприемане, от друга – нечувствителност към въздействията от определен порядък. Как да се съчетаят? Пред нас отново е двойка противоположности, подлежаща на неутрализация. Възприемане

означава съзвучие с възприеманото. Възприемането протича в съответствие с настройката на съзнанието. За чистия всичко е чисто. За оптимиста всичко е добро, за унилия всичко е унило. Следователно настройката на апарата на една или друга вълна определя и характера на съзвучието или възприемането. Но лостът или ключът от арфата на духа, звучаща на въздействието на обкръжаващия човека свят, е в ръцете на неговата воля. Звучи на това, на което иска, съзнателно или несъзнателно настройвайки арфата на духа на определена вълна. В случай на нежелание да се възприемат едни или други явления, гамата на възприемащия инструмент трябва да се пренастрои на желаната вълна. Обвивките, особено астралът, вибрира на привычните му струни. Чистото съзнание няма да реагира на вълните на нечистите въздействия. Каквото повикало, такова и отговорило, ако има с какво да отговори. Ако обаче във възприемащия апарат няма струни, съзвучни на даденото явление, то ще премине встрани, без да докосне нито една. Учителят може да посети низшите слоеве на астралния свят без да се подлага на техните страшно заразителни влияния, тъй като в Него няма съзвучни на тях елементи. По такъв начин освобождаването от тежките въздействия и имунитетът на духа се заключават в съответната настройка на неговия апарат. Когато всичко е съсредоточено върху явленията от висш порядък, за низшите няма достъп.

1961 г. 637. (М. А. Й.). Добре е да се намерят сили в себе си да се съблюдава ритъмът на Общуването при всякакви съчетания на външните условия. Когато на Общуването вече не влияе нищо и нищо не може да отвлече и да отклони от Него: никакви настроения и никакви обстоятелства – крачката става непреклонна.

1961 г. 638. (Гуру). Животът на човека върви постоянно, звучейки на определени лайтмотиви, които са преобладаващи в неговото съзнание. Необходимо е те да се знаят точно, определяйки ценността, достойнството и пригодността на всеки, тъй като по тези утвърдени от живота на човека и неговата воля канали ще отзвучи за него и неговото Надземно пребиваване. Знаейки своите лайтмотиви е може да не сгрешите при определяне на характера на това пребиваване.

1961 г. 639. Сине Мой, нееднократно Предупреждавах за това, че несвоевременното ускоряване на изявата и развитието на психическите способности няма да донесе нищо, освен вреда. Затова всяко насилие над себе си е недопустимо. Растежът трябва да бъде естествен и постепенен. Колко време изразходвахме Ние за това (записките) да се водят регулярно, постепенно нараствайки по своето напрежение. Тъй като записките – това е кристализиран огън на Пространствената Мисъл. Огнената работа е опасна. Огнят може да прегори проводниците на нервите.

Огънят може да причини много вреда, ако не е под контрол. Огнената работа изисква много голяма предпазливост и продължителна тренировка. Но постепенно тя научава да се подчинява огнената стихия на човешката воля. Малките преодолявания водят към големи, а големите – към огромни. Резултатите от всички постижения, силата на човека, неговата воля се отразяват и изразяват в неговите очи, в неговия поглед. Но и погледа трябва да се научите да управлявате, съсредоточавайки в него като във фокус огнената мощ на духа. Трябва да се учите да управлявате погледа, влагайки в него съзнателна сила.

1961 г. 640. (31 декември). Добре е също да помислите за това, от какво можете да се откажете, за да достигнете по-бързо. Всичко, от което се откажат и което отдадат, ще бъде заменено с ново и по-добро. Но трябва да се отдаде. Не (...) в пазвата, а свойствата на характера, непригодни за далечния път, не са нужни. Но са нужни предаността и любовта, и постоянството. Непостоянните и неустойчиви любов и преданост приличат на стоманена верига, звената на която имат пукнатини и които няма да издържат нарастващото напрежение.

1961 г. 641. По-добре е да се изслуша порицанието на Учителя или нещо неприятно от Него, отколкото да не Го чувате и да нямате от Него нищо. И в порицанието и в неприятното се проявяват Неговата Грижа и Вниманиe. И мнозина ли ги имат?

1961 г. 642. Ще Дадем нова основа за работа. Мярката ще бъде: огън, тоналност и напрежение на съзвучието. Резкият подем е възвишаване на духа. Сине Мой, Подготвям новото облекло за духа в Моята Кула. Отдай Ми дрипите на старото. Новото облекло ще замени старото, отдадено на Мен.

Край на Записките от 1961 г.

